JEFF VANDERMEER

AUTORITATE

Cartea a doua din trilogia *Southern Reach*

SCIENCE FICTION

TREI

JEFF VANDERMEER

AUTORITATE

SCIENCE FICTION

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
BOGDAN PERDIVARĂ

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTOR:
Liliana Scarlat

DESIGN:
Faber Studio
Ilustraţii copertă: Ionuţ Bănuţă

DIRECTOR PRODUCŢIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Corina Rezai

CORECTURĂ:
Eugenia Ursu
Elena Biţu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
VANDERMEER, JEFF
Autoritate / Jeff VanderMeer; trad.: Bogdan Perdivară. –
Bucureşti: Editura Trei, 2015
ISBN 978-606-719-193-6
I. Perdivară, Bogdan (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Authority
Autor: Jeff VanderMeer

Copyright © 2014 VanderMeer Creative, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-193-6

Pentru Ann

INCANTAŢII

000

În visele lui Control e dimineaţa devreme, cerul e albastru-închis, cu doar o geană de lumină. Se uită în jos de pe o culme, se uită de fiecare dată ori într-un abis, într-un golfuleţ ori într-o scobitură săpată de ape. Asta se schimbă mereu. Vede la kilometri întregi adâncime prin apa nemişcată. Zăreşte monştri marini alunecând ca nişte submarine sau orhidee în formă de clopot, ori ca nişte corăbii imense, silenţioase, mişcându-se necontenit. Mărimea lor dă impresia unei asemenea puteri, încât simte cum se despică şi se învârtejesc apele aflate în calea lor, chiar şi de la înălţimea la care stă. Se uită fix, ore întregi, la forme, la mişcări, ascultă şoaptele ce se ridică răsunând până la el… apoi se prăbuşeşte. Încet, prea încet, cade fără zgomot în apa întunecată, fără să stârnească vreun pleoscăit sau vreo undă. Şi cade necontenit.

Uneori, asta se întâmplă când e treaz, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de atent, şi atunci îşi recită în gând propriul nume, până ce lumea reală se întoarce.

001: ÎN CĂDERE

Ziua întâi. Începutul ultimei sale şanse.

— Ei sunt supravieţuitorii?

Control se afla lângă directoarea adjunctă a Diviziei Sudice, în spatele unui geam-oglindă mânjit, şi se holba la cele trei persoane aşezate pe scaune în camera de anchetă. Revenite din a douăsprezecea expediţie în Aria X.

Directoarea adjunctă, o negresă înaltă şi subţire, trecută de patruzeci de ani, nu-i răspunse, lucru care nu-l surprinse pe Control. Femeia nu-i adresase niciun cuvânt în plus de când sosise dimineaţă, după ce-şi rezervase ziua de luni ca să se aranjeze cu locuinţa. Nici vreo privire în plus nu-i aruncase măcar, cu excepţia momentului când îi ceruse, ei şi celorlalţi din echipă, să-i spună „Control“, nu „John“ sau „Rodriguez“. Şovăise uşor, apoi replicase: „În cazul ăsta, mie să-mi spuneţi Patience, nu Grace“[1] 1 „Patience“ şi „Grace“ care pot fi nume proprii în engleză, înseamnă „răbdare“ şi „graţie“., spre amuzamentul, repede cenzurat, al celor prezenţi. Această abatere de la numele ei real spre un altul, care însemna şi el ceva, îi stârnise interesul. „E-n regulă“, spusese, „pot să-ţi zic, pur şi simplu, Grace“ convins că asta n-avea să-i fie pe plac. Ea se făcuse că nu aude, numindu-l încontinuu director „interimar“. Ceea ce era adevărat: între ascensiunea sa şi munca de adjunct a femeii se afla o prăpastie de timp, de formulare ce se cereau completate, de proceduri ce trebuiau urmate, de concedieri şi angajări. Până atunci, chestiunea autorităţii rămânea neclară.

Însă Control prefera să nu şi-o închipuie nici sub formă de răbdare, nici sub formă de graţie. Prefera să şi-o imagineze ca pe o abstracţie, dacă nu chiar ca pe o obstrucţie. Îl pusese să urmărească un vechi material video despre Aria X, despre care trebuie să fi ştiut că era simplist şi depăşit. Semnalase, deja, limpede că relaţia lor avea să fie una bazată pe animozitate. Din partea ei, cel puţin.

— Unde au fost găsite? o întrebă acum, deşi voia, de fapt, să ştie de ce nu fuseseră separate unele de altele.

Fiindcă vă lipseşte disciplina, fiindcă departamentul vostru mucegăieşte deja de atâta timp? Mucegaiul e-n subsol acum şi roade necontenit.

— Citiţi fişele, zise, indicându-i că ar fi trebuit deja s-o facă.

Apoi ieşi din încăpere.

Lăsându-l pe Control să contemple hârtiile de pe masa de dinaintea lui – şi pe cele trei femei de după geamul-oglindă. Sigur că citise fişele, dar sperase să evite precauţia directoarei-adjuncte, ba poate chiar să afle ce gândea aceasta. Citise şi părţi din dosarul ei, dar încă n-o putea citi pe ea, în afară de reacţiile pe care le avusese în ceea ce-l privea.

Trecuseră doar patru ore din prima lui zi aici şi se simţea deja contaminat de clădirea asta posomorâtă, cu covorul ei verde, uzat, şi opiniile de modă veche ale celorlalţi angajaţi pe care-i cunoscuse. Întreg ambientul era îmbibat parcă de o pâclă, până şi lumina soarelui care, fără tragere de inimă, se strecura prin geamurile înalte, dreptunghiulare. Purta obişnuita sa jachetă neagră şi pantaloni de stofă, cămaşă albă cu o cravată albastru-deschis, pantofi negri pe care şi-i lustruise de dimineaţă. Se întreba, acum, de ce se mai obosise. Nu-i plăcea să aibă asemenea gânduri, fiindcă nu se afla în afara întregii poveşti – era *în ea* – dar îi venea greu să şi le reprime.

Control se uită pe îndelete la femei, deşi felul în care arătau nu-i spunea cine ştie ce. Căpătaseră toate aceleaşi uniforme fără însemne, ce aduceau vag cu uniformele armatei, dar semănau cumva şi cu cele ale unor femei de serviciu. Capetele le fuseseră rase, de parcă ar fi avut vreun parazit, precum păduchii, şi nu ceva mult mai greu de explicat. Feţele lor îşi conservau aceeaşi expresie sau, se putea spune, erau lipsite de expresie cu totul. Nu te gândi la ele ca şi cum ar avea nume, îşi spusese în avion. Să rămână, pentru început, doar cu povara funcţiilor lor. Apoi urmau să fie adăugate şi celelalte detalii. Însă Control nu se pricepuse niciodată să păstreze distanţa. Îi plăcea să sfredelească, să descopere un nivel la care amănuntele iluminau fără să-l copleşească.

Topografa fusese descoperită acasă, aşezată pe un scaun, în curtea din spate.

Antropologa fusese găsită de soţul ei, care dăduse peste ea în timp ce bătea la uşa cabinetului său medical.

Biologa fusese descoperită într-o parcelă plină cu vegetaţie, la câteva cvartale de locuinţa ei, holbându-se la un zid dărăpănat de cărămidă.

Ca şi membrii expediţiei anterioare, niciuna dintre ele nu păstra vreo amintire în privinţa felului în care reuşise să treacă înapoi frontiera invizibilă şi să iasă din Aria X. Niciuna nu ştia în ce chip evitase barierele, gardurile şi alte obstacole pe care armata le amplasase în jurul frontierei. Niciuna nu ştia ce se alesese de al patrulea membru al expediţiei – psihologa –, care fusese, de fapt, directoarea Diviziei Sudice şi respinsese orice obiecţii legate de ideea de a le conduce, incognito.

Niciuna dintre ele nu părea, de fapt, să-şi amintească nimic.

La cantină, luându-şi micul dejun în dimineaţa aceea, Control privise, pe geamurile ce se întindeau de la un perete la altul, în curte, cu protuberanţele sale formate din mese de piatră, apoi la oamenii aflaţi la coadă – prea puţini, se părea, pentru o clădire atât de mare – şi-o întrebase pe Grace:

— De ce nu pare nimeni încântat că expediţia a revenit?

Îi aruncase o privire exasperată şi suferindă, de parcă ar fi fost un elev cu probleme de învăţare de la şcoala specială:

— De ce credeţi, Control?

Izbutise deja să atârne o greutate ironică de numele său şi se simţise ca şi cum ar fi fost plumbul de la undiţa bunicului său, menit să se cufunde până la fundul mâlos al lacului.

— Am mai trecut prin toate astea cu expediţia de dinainte. Au suportat nouă luni de interogatoriu şi, cu toate astea, nu s-a descoperit mai nimic. Şi în tot timpul ăsta erau pe moarte. Cum să te simţi, atunci?

Multe luni de dezorientare, apoi moartea lor, cauzată de o formă de cancer deosebit de violentă.

Înclinase încet din cap, ca răspuns. Directoarea adjunctă avea, desigur, dreptate. Tatăl lui murise de cancer. Nu se gândise la cum putuseră cele întâmplate să afecteze personalul Diviziei. Pentru el, toată povestea era încă o abstracţie, nişte cuvinte într-un raport şi atât, citite în avion, pe drum.

Aici, la cantină, covorul devenea de un verde-închis, peste care o săgeată stilizată, de un verde mai deschis, indica înspre curte.

— De ce nu-i mai multă lumină? întrebase. Unde se duce toată lumina?

Dar Grace nu-i răspunse la întrebare.

Când una dintre cele trei – biologa – întoarse abia sesizabil capul, privind către geamul-oglindă ca şi cum l-ar fi putut vedea, Control se sustrase acelei priviri cu un soi de stinghereală întârziată. O cercetare amănunţită de acest fel era impersonală, profesională, dar probabil că nu aşa se simţea, cu toate că femeile ştiau că sunt analizate.

Nu i se spusese că avea să-şi petreacă prima zi interogând membre confuze ale expediţiei revenite din Aria X, şi totuşi Centrul trebuie să fi ştiut atunci când îi oferise postul. Participantele la expediţie fuseseră adunate acum aproape şase săptămâni, fuseseră supuse unei luni întregi de teste la staţia de procesare din nord, înainte să fie trimise Diviziei Sudice. La fel cum şi el fusese trimis mai întâi la Centru, unde trebuise să

îndure două săptămâni de comunicări, cu tot cu pauze, zile întregi în care nu se întâmpla mai nimic, de parcă ar fi vrut, de la bun început, să drămuiască astfel timpul. După care totul îşi mărise viteza şi îi dăduse impresia unei grabe teribile.

Toate acestea se numărau printre amănuntele care-i provocaseră, de când sosise, un fel de inutilă şi crescândă exasperare. Vocea, contactul său de bază cu eşaloanele superioare, lăsase să se înţeleagă, într-o sesiune de informare iniţială, că sarcina avea să fie una uşoară, dat fiind trecutul său. Divizia Sudică devenise o agenţie obscură şi prăfuită, păzind un secret adormit de care nu părea să-i mai pese nimănui, din cauza accentului pus, în ultima vreme, pe terorism şi pe colapsul ecologic. Vocea, cu articularea sa aspră, categorisise misiunea, la o informare iniţială, drept una menită, „pentru început, aclimatizării, evaluării, analizării şi apoi cercetării în profunzime“. Nu era tocmai genul de informare cu care avea de-a face de obicei.

Pe parcursul unei cariere care-şi avusese suişurile şi coborâşurile ei, Control începuse ca agent operativ pe teren: se ocupase cu supravegherea unor celule teroriste aflate pe teritoriul ţării. Fusese apoi avansat la sinteze de date şi analiză organizaţională – mai multe cazuri banale prin similitudinile lor, despre care i se interzisese să vorbească. Cazuri invizibile pentru public: istoria secretă a nimicului.

Se transformase însă, tot mai mult, într-un reparator, în mare parte fiindcă părea să se priceapă mai bine la identificarea problemelor particulare ale altora decât la gestionarea propriilor sale probleme în general. Ajunsese, la treizeci şi opt de ani, să fie cunoscut pentru asta, dacă era cunoscut pentru ceva. Şi asta însemna că nu trebuia să se afle acolo pe toată durata evenimentelor, deşi, acum, exact asta voia: să urmărească ceva pe întregul parcurs. Problema era însă că lumea nu-i prea plăcea pe reparatori – „Hei, stai să-ţi arăt ce nu faci bine“ – mai ales dacă oamenii credeau că reparatorul trebuie s-o ia mult din urmă cu reparatul.

Întotdeauna începea bine, dar nu întotdeauna se şi termina cu bine.

Vocea neglijase, de asemenea, să-i spună şi că Aria X se afla dincolo de o frontieră pe care, după mai bine de treizeci de ani, nu părea s-o înţeleagă nimeni. Nu, pricepuse asta doar după ce parcursese dosarele şi revăzuse aceleaşi date, multiplicate inutil, în materialul video.

Nu ştiuse nici că adjuncta avea să-i poarte sâmbetele pentru că o înlocuise pe directoarea dispărută. Deşi ar fi trebuit să-şi dea seama; potrivit crâmpeielor de informaţii din dosarul ei, făcea parte dintr-o familie nu foarte înstărită, se dusese la şcoala publică, trebuise să muncească mai mult decât majoritatea pentru a ajunge la actuala ei

poziţie. În vreme ce despre Control se şuşotea că face parte dintr-o dinastie invizibilă, lucru care stârnea, fireşte, resentimente. N-avea rost să nege asta, cu toate că, privită mai îndeaproape, dinastia însemna mai degrabă o franciză transmisibilă.

— Ele sunt gata. Haideţi cu mine!

Grace, care apăruse iarăşi, ordonându-i din cadrul uşii.

Existau, o ştia, mai multe feluri diferite de a înfrânge opoziţia unui coleg sau voinţa acestuia. Probabil că va trebui să le folosească pe toate.

Control luă de pe masă două dintre cele trei fişe şi, cu ochii fixaţi pe biologă, le rupse de la mijloc, simţind în palme sfâşierea hârtiei, apoi le lăsă să cadă în coş.

Din spatele lui se auzi un sunet ca şi cum cineva s-ar fi sufocat.

Întoarse capul şi nimeri în bătaia deplină a furiei fără cuvinte a adjunctei. Însă îi văzu, în ochi, şi neliniştea. Bun.

— De ce mai ţineţi dosare de hârtie, Grace? întrebă şi făcu un pas înainte.

— Directoarea a insistat. Aveţi vreun motiv pentru care aţi făcut chestia aia?

N-o băgă în seamă.

— Grace, de ce nu se simte niciunul dintre voi confortabil cu folositul cuvintelor *nepământeană* sau *extraterestră* ca să vorbească despre Aria X?

Nici el nu se simţea confortabil cu povestea asta. Uneori, de când fusese informat asupra adevărului, ajunsese să simtă o genune deschizându-se în el, umplută cu ţipetele sale şi cu scâncete neîncrezătoare. Dar n-ar fi spus nimănui. Avea o figură de pocherist; iubitele îi spuseseră asta, rudele, ba chiar şi străinii. Cam un metru optzeci. Impasibil. Constituţie compactă şi musculoasă de atlet; putea să alerge kilometri întregi fără să simtă. Se mândrea că mănâncă sănătos şi că făcea destulă mişcare, cu toate că-i plăcea să bea şi câte un pahar de whisky.

Ea nu cedă teren.

— Nimeni nu este sigur. Niciodată să nu tragi concluzii fără dovezi.

— Chiar şi după atâta timp? Am nevoie doar de una singură ca s-o intervievez.

— Ce? întrebă ea.

Sfâşierea din palme, transformată într-o sfâşiere conversaţională.

— Celelalte fişe nu-mi trebuie, fiindcă vreau să-i pun întrebări doar uneia dintre ele.

— Vă trebuie toate trei.

De parcă totuşi n-ar fi priceput.

Se răsuci şi luă dosarul rămas.

— Nu. Doar biologa.

— E o greşeală.

— Şapte sute cincizeci şi trei nu-i o greşeală, zise el. Şapte sute douăzeci şi doi nu-i nici asta o greşeală.

Ochii ei se îngustară.

— Ceva nu e-n ordine cu dumneavoastră.

— Ţine-o acolo pe biologă, zise el ignorând-o, însă adoptându-i logica.

Ştiu ceva şi tu nu.

— Pe celelalte trimite-le înapoi în camerele lor.

Grace îi aruncă o uitătură lungă, de parcă ar fi fost vreun soi de rozător şi nu se putea decide dacă să fie dezgustată sau să simtă milă. Peste o clipă totuşi încuviinţă din cap cu rigiditate şi plecă de acolo.

Control se relaxă, respiră adânc. Deşi femeia trebuia să-i accepte ordinele, controla încă personalul pentru o săptămână sau două, îl putea verifica într-o mie de feluri până să se integreze pe deplin.

Oare era alchimie sau magie pură? Oare greşea? Şi conta asta, de vreme ce, dacă greşea, era totuna?

Da, conta. Era ultima lui şansă. Aşa îi spusese maică-sa înainte să ajungă aici.

○ ○ ○

Lui Control, maică-sa i se părea, adesea, ca o străfulgerare de lumină departe, pe cerul nopţii. Era şi nu mai era, apărea, dispărea şi o ţinea întotdeauna minte; te întrebai, poate, ce fusese cu lumina aceea, ce-o provocase. Dar nu puteai cu adevărat *să ştii.*

Singură la părinţi, Jackie Miranda Severance îşi urmase tatăl în meserie şi excelase; opera acum la niveluri mult peste cele atinse de tatăl său, Jack Severance, iar acesta fusese agent decorat de mai multe ori. Jack o crescuse organizată, gata să conducă cu atenţia în alertă. Din ce ştia Control, bunicul o pusese pe Jackie să alerge în curse cu obstacole încă de mică, să înţepe cu baioneta saci cu făină. Nu existau prea multe albume de familie pe care să le verifice. Orice-ar fi pus-o să facă îi stârnise şi un fel de cruzime impasibilă, o făcuse să aibă aşteptări pentru performanţe ridicate şi o abilitate de a fi calculată, care se putea manifesta, aparent, drept indiferenţă la soarta altora.

Ca pe o străfulgerare depărtată de lumină, Control o admira nespus, e drept, şi o urmase, chiar dacă de la o altitudine mult mai joasă… însă, ca părinte, chiar şi când Jackie fusese prin preajmă, nu se putuse baza pe ea să-l ia de la şcoală la timp, să-şi amintească să-i lase mâncare pentru prânz ori să-l ajute la teme – arareori se concentra asupra lucrurilor

importante aflate de această parte, cea pământească, a frontierei dintre lumi. Deşi îl încurajase întotdeauna să intre în serviciul guvernamental şi să ajungă cât mai departe cu cariera.

Bunicul Jack, pe de altă parte, nu păruse niciodată prea încântat de idee şi, într-o zi, se uitase la el, zicând: „Nu cred că are firea potrivită“, judecata asta fusese devastatoare pentru un băiat de şaisprezece ani care deja o pornise pe acea cale, dar îl făcuse mai dârz, mai concentrat, mai dornic să se avânte spre străfulgerarea de lumină. Mai târziu se gândise că poate de aceea şi spusese bunicul ce spusese. Bătrânul avea o latură imprevizibilă, arzătoare, în vreme ce maică-sa era o flacără de un albastru îngheţat.

Pe la opt sau nouă ani, se duseseră pentru prima oară la cabana de vară de pe malul lacului – „clubul nostru privat de spionaj“, cum îi spusese maică-sa. Doar el, mama lui şi bunicul. Într-un colţ se afla un televizor vechi, în faţa canapelei zdrenţuite. Bunicul îl punea să mişte antena ca să aibă semnal. „Mai spre stânga un pic, Control. Încă un pic.“ Maică-sa era în cealaltă cameră, parcurgând nişte dosare desecretizate pe care le adusese de la birou. Şi aşa se alesese cu porecla, neştiind că bunicul o furase din jargonul spionilor. Copil fiind, porecla i se păruse ceva special, ceva ce-i fusese dăruit din dragoste de bunicul său. Dar se dovedise suficient de chibzuit cât să nu spună nimănui care era originea poreclei, nici măcar iubitelor sale, vreme de mulţi ani. Îi lăsa să creadă că o căpătase la sport, în liceu, unde fusese aruncător. „Şi acum un pic spre dreapta, Control.“ Azvârlea mingea aia ca o vedetă. Cel mai mult îi plăcuse să ştie pe unde stau cei de la primire şi să le servească mingea. Chiar dacă se descurca mai bine, întotdeauna, atunci când se antrena, găsea mulţumire pură în acel fel de precizie, geometrie şi anticipare. După ce crescuse, îşi transformase porecla în nume. Simţea deja împunsătura condescendenţei în vorba aceea, dar niciodată nu-şi întrebase bunicul dacă aşa şi voia să sune, sau altfel. Se întrebase dacă nu cumva faptul că petrecuse la fel de mult timp cu cititul în cabană cât şi cu pescuitul nu-l făcuse pe bunicul lui să-i poarte pică.

Aşa că da, acceptase numele, îl reconfigurase şi-l lăsase să se prindă de el. Dar era pentru prima dată când le spunea colegilor de muncă să i se adreseze cu numele de „Control“, şi nu prea ştia ce-l apucase. Îi venise aşa, deodată, de parcă ar fi putut obţine, cumva, ocazia unui alt început.

Puţin mai spre stânga, Control, şi poate o să recepţionezi străfulgerarea aia de lumină.

○ ○ ○

De ce un teren viran? Asta se întrebase încă de când văzuse filmările de supraveghere, de dimineaţă. De ce revenise biologa la un spaţiu pustiu şi nu se întorsese acasă la ea? Celelalte două reveniseră la ceva familiar, la un loc de care erau ataşate emoţional. Biologa, însă, zăbovise ore întregi pe o parcelă plină de vegetaţie, nepăsătoare la cele din jurul său. De la privitul atâtor suspecţi pe film, Control căpătase abilitatea de a desluşi până şi gestul cel mai banal ori ticul nervos care însemna că este transmis un semnal… însă pe caseta aceea nu exista aşa ceva.

Prezenţa femeii ajunsese cunoscută celor de la Divizia Sudică datorită unui raport al poliţiei locale, care o săltase socotind-o vagaboandă: o reacţie întârziată, transformată în căutare activă după ce Divizia Sudică le găsise pe celelalte două.

Şi mai era problema conciziei puse faţă în faţă cu concizia.

753. 722.

Un indiciu vag, dar Control simţea deja că sarcina lui se baza pe detalii mărunte, pe munca de detectiv. Nimic n-avea să iasă uşor la iveală. Pic de noroc n-avea să aibă, de data asta nu mai era vorba de vreun dobitoc bătut în cap, cu bombă făcută din îngrăşământ şi ideologie la mâna a doua, care să se surpe după douăzeci de minute de interogări.

Pe parcursul interviurilor preliminare făcute pentru a se stabili cine urma să se ducă în expediţia a douăsprezecea, biologa izbutise, potrivit transcrierilor din dosarul ei, să rostească doar 753 de cuvinte. Control le numărase. Printre ele şi *mic dejun,* oferit drept răspuns complet la una dintre întrebări. Control admira răspunsul ăsta.

Numărase şi renumărase cuvintele în timpul perioadei de plicticoasă aşteptare, până ce îi aranjau computerul, până ce-i eliberau un card de securitate, până ce-i aduceau parole şi cuvinte-cheie şi-l treceau prin tot ritualul ce-i devenise familiar cât se învârtise prin tot felul de agenţii şi departamente.

Insistase să primească biroul fostei directoare, în ciuda încercărilor lui Grace de a-l izola în vreo debara confortabilă, aflată la distanţă bună de miezul evenimentelor. Insistase şi ca totul să rămână cum era în birou, chiar şi obiectele personale. Se vedea bine că lui Grace îi displăcea ideea ca el să scotocească prin lucrurile fostei directoare.

— Sunteţi un pic distrat, zisese Grace după ce plecaseră ceilalţi. Nu sunteţi cu mintea aici.

Se mulţumise să încuviinţeze din cap, fiindcă n-avea rost să nege că era un pic cam ciudat. Însă, dacă se afla aici pentru a analiza şi a restaura, trebuia să-şi dea seama cât de mult o luaseră razna toate – şi, cum spusese cândva un sociopat de la altă secţie, „peştele de la cap se-mpute“. Peştele, de fapt, se împuţea peste tot, alterarea celulară nefiind

de sus în jos şi nici rezultatul vreunui sistem de caste, însă pricepuse mesajul.

Control luase îndată loc în spatele pupitrului masiv ca un berbece de asediu, printre maldările de dosare, vălmăşagul de notiţe scrise de mână şi bileţele… în scaunul rotativ care-i oferea o privelişte panoramică nemaipomenită a rafturilor cu cărţi de pe pereţi, printre care se zăreau, ici şi colo, panouri de afişaj încărcate cu resturile a felurite bucăţi de hârtie, prinse, desprinse şi apoi prinse iarăşi în piuneze, până ce ajunseseră să arate mai degrabă ca o instalaţie artistică delicată şi anarhică. Încăperea mirosea a stătut, cu un iz uşor de ţigări fumate demult.

Mărimea şi greutatea monitorului de la computerul directoarei vorbeau de inutilitatea sa, la fel ca faptul că încetase să mai funcţioneze cu decenii în urmă, cu un strat gros de praf deasupra. Fusese împins într-o parte fără tragere de inimă, iar urmele rămase pe calendarul-suport aşezat dedesubt descriau atât aşezarea sa originală, cât şi locul laptopului care îl înlocuise – deşi nimeni nu izbutise, se pare, să descopere laptopul acela. Îşi zise să nu uite să întrebe dacă percheziţionaseră casa fostei directoare.

Calendarul era de pe la sfârşitul anilor nouăzeci; oare atunci începuse directoarea să piardă şirul? Şi-o închipui brusc în Aria X, cu a douăsprezecea expediţie, hălăduind prin sălbăticie fără vreo destinaţie reală: o femeie înaltă şi ciolănoasă, de patruzeci de ani, care arăta mai în vârstă. Tăcută, încordată, sfâşiată. Atât de devorată de responsabilitatea pe care o avea, încât îşi dăduse voie să creadă că era datoare să-i însoţească pe cei trimişi pe teren. De ce n-o oprise nimeni? De ce nu-i păsase nimănui de ea? Oare îşi pledase convingător cazul? Vocea nu spusese asta. Dosarul ei, înnebunitor de incomplet, nu-l lămurea cu nimic pe Control.

Totul, în ce vedea, dovedea că-i păsase, dar, totodată, că nu-i păsase absolut deloc de funcţionarea agenţiei.

Dădu cu genunchiul în ceva, sub birou: era corpul computerului. Se întrebă dacă şi hard-ul încetase să mai funcţioneze tot prin anii nouăzeci. Control simţi că n-ar vrea să vadă camerele în care lucrau tehnicienii, cadavrele prăpădite ale computerelor din deceniile trecute, haosul din muzeul neintenţionat de plastic, fire şi plăci cu circuite. Sau poate că peştele chiar se împuţea de la cap şi nu se descompusese decât directoarea.

Fără computer deci, cu laptopul său încă neconsiderat suficient de sigur, Control făcuse puţină lumină citind transcrierile interviurilor motivaţionale cu membrii celei de-a douăsprezecea expediţii. Fuseseră

făcute de fosta directoare, în calitate de psiholog.

În opinia lui Control, ceilalţi fuseseră ca nişte gheizere, bolborosind fără oprire: hlizeală, gălăgie, trăncăneală plină de clişee. Oameni care, prin comparaţie, nu-şi puteau ţine gura… 4623 de cuvinte… 7154 de cuvinte… şi campionul absolut, lingvista care dăduse înapoi în ultimul moment, ajunsă la 12743 de cuvinte în răspunsurile sale, care includeau amintiri din copilărie de dimensiuni epopeice, „cam la fel de distractive ca o piatră la rinichi care ţi-ar exploda prin puţă“, cum mâzgălise pe margine cineva. Şi rămăseseră doar biologa şi cele 753 de cuvinte laconice. Asemenea autocontrol îl făcuse atent nu doar la cuvinte, ci şi la pauzele dintre ele. De pildă: „Mi-au plăcut toate muncile de teren“. Dar fusese, de la majoritatea, concediată. Crezuse că nu spune nimic, dar fiecare cuvânt – chiar şi *mic dejun* – creau o deschidere. Micul dejun fusese, din copilărie, o problemă pentru biologă.

Fantoma era acolo, în transcrierile de după revenire, deplasându-se prin text. Lucruri ce se înfăţişau în spaţiile goale, făcându-l pe Control să nu vrea să-i rostească cu voce tare vorbele, de teamă ca nu cumva să-i scape referinţele ascunse şi aluziile. O descriere detaşată a unui ciulin… Menţionarea unui far. O propoziţie sau două descriind ce fel de lumină licărea pe mlaştinile din Aria X. Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să ajungă la el, dar o simţea acolo, cumva, privind peste umărul său; senzaţia nu-i era stârnită de interviurile cu celelalte membre ale expediţiei.

Biologa pretindea că-şi aminteşte la fel de puţine ca şi celelalte.

Control ştia că asta-i o minciună sau că avea să devină o minciună dacă o dădea în vileag. Dar voia s-o dea în vileag? Era precaută fiindcă se întâmplase ceva în Aria X sau fiindcă aşa-i era felul? Peste pupitrul directorului trecuse, atunci, o umbră. Mai avusese de-a face cu asta, sau cu ceva similar, mai luase cândva asemenea decizii şi aproape că-l distruseseră, sau distruseseră ceva în el. Dar nu avea încotro.

Cam şapte sute de cuvinte, după ce revenise. Ca şi celelalte două. Dar, spre deosebire de ele, asta era comparabil, în mare, cu laconismul de care dăduse dovadă înainte să plece. Şi mai erau anumite particularităţi ciudate, care lipseau din vorbirea celorlalte. În vreme ce antropologa putea zice: „Natura era pustie şi neatinsă“, biologa spunea: „Erau ciulini roz-deschis peste tot, chiar şi pe unde apa dulce se făcea sărată… Lumina, la apus, era ca o licărire slabă, ca o strălucire“.

Lucrul acesta, la care se adăuga ciudăţenia cu parcela goală, îl făcea pe Control să creadă în posibilitatea ca biologa să-şi amintească mai multe decât celelalte. Ca ea să fie mai prezentă decât celelalte, dar să ascundă asta, din vreun motiv oarecare. Cu o astfel de situaţie nu se mai

confruntase, dar îşi aminti de un coleg care interogase un terorist ce suferise un traumatism cranian şi-şi ţinuse şedinţele de anchetă în spital, amânând, cu speranţa că memoria avea să-i revină. Şi îi revenise. Dar numai faptele, nu şi impulsul vindicativ care-i hrănise acţiunea, iar apoi, pierdut fusese, pradă uşoară pentru anchetatori.

Control nu-i împărtăşise teoria directoarei adjuncte, fiindcă, dacă greşea cumva, aceasta ar fi putut folosi greşeala pentru a-şi întări opinia negativă despre el – dar şi fiindcă voia să o pună pe picior greşit pentru cât mai mult timp cu putinţă. „Niciodată să nu faci ceva dintr-un singur motiv“, îi spusese nu o dată bunicul şi asta, cel puţin, Control băgase bine la cap.

Părul biologei fusese lung şi şaten-închis, aproape negru, înainte să-i fie ras. Avea sprâncene închise la culoare şi dese, ochi verzi, un nas doar puţin strâmbat (şi-l spărsese odată, căzând de pe stânci) şi pomeţi proeminenţi ce indicau pronunţata origine asiatică dinspre o parte a familiei. Buzele crăpate păreau surprinzător de pline pentru expresia ei încruntată. N-avea încredere în ochii ei, în felul cum erau proporţionaţi, şi verificase să nu-i fi avut de altă culoare înainte de expediţie.

Chiar şi aşa, aşezată la masă, lăsa o impresie de vigoare fizică, cu musculatură densă, reliefată în locul în care gâtul i se întâlnea cu umerii. Până acum, toate testele făcute pentru cancer sau alte anomalii ieşiseră negative. Nu mai ţinea minte ce se menţiona în fişa ei, dar Control îşi spuse că era, probabil, aproape cât el de înaltă. Era ţinută de două săptămâni în aripa de est a clădirii, unde îi dăduseră doar mâncare şi o puseseră să facă mişcare.

Înainte de expediţie, biologa trecuse printr-un antrenament intensiv de supravieţuire şi folosire a armelor, la o secţie de la Centru care avea acest scop. Probabil că-i fuseseră furnizate jumătăţile de adevăr pe care le socotiseră utile cei de la comandamentul Diviziei Sudice, bazate pe criterii care lui Control i se păreau obscure, ba chiar îndoielnice. Fusese condiţionată pentru a deveni mai receptivă la sugestii hipnotice.

Psihologa-directoare avusese la dispoziţie sumedenie de comenzi hipnotice – cuvinte care, în anumite combinaţii, produc anumite efecte. Un gând, în treacăt, în vreme ce uşa se închidea în spatele lui Control: avusese directoarea ceva de-a face cu opacizarea amintirilor lor când încă se mai aflau în Aria X?

Control se lăsă într-un scaun vizavi de biologă, conştient că Grace, cel puţin, îi observa prin geamul-oglindă. Biologa fusese interogată de experţi, însă Control era şi el un fel de expert şi avea nevoie de contact

direct. Era ceva, într-un interviu faţă în faţă, care nu se regăsea în transcrieri şi în filmări.

Podeaua de sub tălpile sale era acoperită cu un strat de mizerie aproape lipicios. Neoanele de deasupra pâlpâiau la intervale neregulate, iar masa şi scaunele păreau aduse dintr-o cantină de liceu. Simţea izul acru şi metalic al unui detergent ieftin, ce duhnea aproape ca mierea alterată. Încăperea nu inspira încredere în Divizia Sudică. O cameră destinată colectării de informaţii de la echipa ta – sau care voia să pară aşa ceva – ar fi trebuit să fie mai confortabilă decât una destinată întotdeauna şi pentru totdeauna interogatoriilor, spaţiu care presupune mereu o posibilă rezistenţă.

Acum, aşezat de cealaltă parte a mesei, în faţa biologei, văzu că aceasta avea genul de prezenţă care-l făcea nu tocmai dornic să i se uite drept în ochi. Dar întotdeauna era cam agitat înainte să ancheteze pe cineva, întotdeauna avea senzaţia că săgeata aceea de lumină vie de pe cer îngheţa în timp ce el avansa cu interviul şi îi cobora lângă umăr maică-sa încarnată, observându-l. Adevărul era că da, uneori maică-sa îl mai verifica. Putea să pună mâna pe înregistrări. Deci nu era vorba despre paranoia sau o simplă senzaţie. Făcea parte dintr-o realitate posibilă.

Uneori era de ajutor să-şi expună neliniştea asta, ca s-o facă pe persoana din faţă să se relaxeze. Aşa că îşi drese glasul, sorbi şovăielnic o gură de apă din paharul pe care-l adusese cu el, se apucă să răsfoiască dosarul ei, pe care-l aşezase pe mijlocul mesei, împreună cu o telecomandă de televizor, pusă în stânga. Pentru a conserva condiţiile în care fusese găsită, pentru a se asigura că, în principiu, nu căpăta artificial amintiri, adjuncta ceruse ca biologei să nu i se ofere nicio informaţie din dosarul de personal. Lui Control i se părea o cruzime, dar era de acord cu Grace. Voia ca dosarul dintre ei să aducă a posibilă recompensă, ce urma a fi oferită cândva, într-o altă şedinţă, chiar dacă nu ştia în clipa de faţă dacă într-adevăr avea să i-l dea.

Control se prezentă cu numele adevărat, o informă că „interviul“ era înregistrat şi-i ceru să-şi spună numele.

— Spuneţi-mi Pasăre Rară, zise ea.

Simţea, în vocea ei lipsită de expresie, un dram de sfidare?

O privi şi se trezi, imediat, pe mare; îşi abătu iarăşi privirea. Folosea cumva sugestii hipnotice pe el? Era un prim gând, la care renunţă imediat.

— Pasăre Rară?

— Sau în niciun fel.

El dădu din cap a încuviinţare, ştia când să lase deoparte ceva, avea să

cerceteze mai târziu acest termen. Îşi amintea, parcă, ceva din dosar. Poate.

— Pasăre Rară, zise încercând cuvintele.

Sunau, în gura lui, pietrificate, artificiale.

— Nu-ţi aminteşti nimic despre expediţie?

— Le-am spus şi celorlalţi. Era o zonă naturală neatinsă.

I se păru că detectează o notă de ironie în tonul ei, dar nu putea fi sigur.

— Cât de bine ai ajuns s-o cunoşti pe lingvistă, pe parcursul antrenamentelor? întrebă.

— Nu prea bine. Era foarte vocală. Nu mai tăcea odată. Era…

Vocea i se stinse, făcându-l pe Control să jubileze în taină. Nu se aşteptase la întrebarea asta. Absolut deloc.

— Era cum? insistă.

Anchetatorul de dinainte folosise tehnica standard: discutase raportul, prezentase faptele, pornise relaţia de acolo. Şi nu-i ieşise mai nimic.

— Nu ţin minte.

— Cred că ţii. Şi dacă ţii minte asta, atunci…

— Nu.

Deschise ostentativ dosarul şi consultă transcrierile existente, lăsând la iveală marginile prinse în agrafe ale paginilor care ofereau informaţii esenţiale despre ea.

— Bine atunci. Zi-mi despre ciulini.

— Ciulini?

Sprâncenele expresive ale femeii arătau că se gândea la întrebare.

— Da. Ai expus în detaliu ciulinii. De ce?

Încă îl uimea câtă informaţie exista acolo despre ciulini, colectată într-un interviu de săptămâna trecută, când sosise la Divizia Sudică. Îl făcea iarăşi să se gândească la sugestii hipnotice. Îl făcea să se gândească la cuvinte ce erau folosite ca ascunziş.

Biologa ridică din umeri:

— Nu ştiu.

Control citi din transcriere:

— „Ciulinii au pe aici o inflorescenţă de culoarea lavandei şi cresc în spaţiul de tranziţie dintre pădure şi mlaştină. Nu-i poţi evita. Atrag puzderie de insecte, iar zumzetul şi strălucirea care-i înconjoară conferă Ariei X ceva ca un fel de forfotă harnică, aproape ca într-un oraş cu oameni.“ Şi continuă, dar mă opresc aici.

Ea ridică iarăşi din umeri.

Control nu intenţiona să se învârtă chiar de prima dată în jurul detaliilor, ci mai degrabă să parcurgă terenul, să cartografieze întinderea

teritoriului pe care voia să-l străbată cu ea. Aşa că urmă.

— Ce îţi aminteşti despre soţul tău?

— De ce e relevant?

— Relevant pentru ce?

O stârnea.

Nu primi niciun răspuns, aşa că încercă iarăşi:

— Ce-ţi aminteşti despre soţul tău?

— Că am avut unul. Nişte amintiri de dinainte să plec, cum sunt şi cele despre lingvistă.

Isteţ din partea ei să bage asocierea asta, să facă totul să pară fragmentat şi întâmplător. Ceva vag, nu vreo percepţie specială.

— Ştiai că şi el s-a întors, ca tine? întrebă. Că era şi el, ca tine, dezorientat?

— Eu nu sunt dezorientată, izbucni femeia aplecându-se în faţă, iar Control îşi lipi spatele de spătar.

Nu se temea, dar preţ de o clipă se gândise că ar fi trebuit. Scanările creierului fuseseră normale. Se luaseră toate măsurile pentru a verifica orice putea să aducă, fie şi pe departe, cu o specie invazivă. Sau un „intrus“ cum spunea Grace, care încă nu era în stare, nici pe departe, să zică ceva precum cuvântul *nepământean.* În orice caz, Pasărea Rară era mai sănătoasă acum decât înainte să plece; toxinele prezente la majoritatea oamenilor se situau, la ea şi la celelalte, la niveluri mult mai scăzute decât normalul.

— N-am vrut să te jignesc, zise.

Dar *chiar era* dezorientată, Control ştia asta. Indiferent ce-şi amintea ori nu-şi amintea, biologa pe care ajunsese s-o cunoască din transcrierile de dinainte de expediţie n-ar fi dat atât de rapid semne de iritare. Cum izbutise să i-o stârnească?

Apucă telecomanda de lângă dosar, apăsă de două ori. Ecranul plat al televizorului de pe peretele din stânga lor se trezi la viaţă cu un zumzet, arătând imaginea neclară şi pixelată a biologei stând în parcela pustie, aproape la fel de nemişcată ca pavajul sau cărămizile din clădirea aflată în faţă. Întreaga scenă avea o tentă verzui-bolnăvicioasă, de film poliţist vechi, datorată camerei de supraveghere.

— De ce pe maidanul acela? De ce te-am găsit acolo?

O uitătură indiferentă şi niciun răspuns. Lăsă filmul să ruleze. Repetarea înregistrării îl afecta uneori pe cel intervievat. Dar de obicei filmările erau cu suspecţi lăsând jos câte o geantă sau îndesând ceva prin containere de gunoi.

— Prima zi în Aria X, zise Control. Drumul pe jos până la tabăra-bază. Ce s-a întâmplat?

— Mai nimic.

Control nu avea copii, dar îşi imagină că asta ar fi fost, aproximativ, reacţia unui adolescent întrebat cum a fost ziua lui la şcoală. Poate că era timpul să se întoarcă un pic în urmă.

— Dar ciulinii ţi-i aminteşti foarte, foarte bine, zise.

— Nu ştiu de ce tot vorbiţi despre ciulini.

— Fiindcă ceea ce ai zis despre ei duce la ideea că îţi aminteşti unele dintre observaţiile pe care le-ai făcut în expediţie.

O pauză şi Control ştiu că biologa îl priveşte ţintă. Voia să deschidă şi el focul, dar ceva îl opri. Ceva îl făcea să simtă că visul cu căderea în abis putea să-l antreneze şi pe el în genune.

— De ce sunt prizonieră? întrebă ea şi Control simţi că acum îi putea înfrunta privirea din nou, de parcă ar fi fost depăşit un moment primejdios.

— Nu eşti. Face parte din investigaţia post-misiune.

— Dar nu pot să plec.

— Încă nu, admise el. Dar o să poţi.

Fie şi în altă parte; puteau trece doi-trei ani, dacă totul mergea bine, până să permită vreunui revenit să se întoarcă în lume. Statutul lor se afla în zona gri definită, adesea arbitrar, drept ameninţare la securitatea naţională.

— Mi se pare foarte puţin probabil, zise ea.

Decise să încerce din nou.

— Dacă nu ciulinii, atunci ce-ar fi relevant? Ce să te întreb?

— Nu-i asta treaba dumneavoastră?

— Ce treabă?

Deşi ştia prea bine la ce se referise ea.

— Conduceţi Divizia Sudică.

— Ştii ce-i Divizia Sudică?

— Sssigur.

Ca un sâsâit.

— Şi a doua zi, în tabără? Când au început lucrurile să fie ciudate?

Dar deveniseră? Trebuia să presupună că da.

— Nu ţin minte.

Control se aplecă spre ea.

— Te pot pune sub hipnoză. Am dreptul. Pot face asta.

— Hipnoza nu merge cu mine, zise ea, evident dezgustată de ameninţarea din vocea lui.

— De unde ştii?

Un moment de dezorientare. Cedase ceva ce nu voia să cedeze, ori îşi amintise ceva ce uitase până acum? Cunoştea diferenţa?

— Pur şi simplu, ştiu.

— Ca să fie clar, ţi-am putea reface condiţionarea şi să te punem apoi sub hipnoză.

Era o cacealma, de fapt era mai complicat logistic. Ca să facă asta, Control ar fi trebuit s-o trimită la Centru şi ar fi dispărut pe vecie, înghiţită de fălcile acelea nesăţioase. Ar fi ajuns poate să vadă rapoarte, dar n-ar mai fi dat ochii cu ea niciodată. Şi nici nu voia neapărat să-i refacă acea condiţionare.

— Fă asta şi-o să te…

Femeia izbutise totuşi să se oprească exact când era pe punctul de a rosti ceva ce aducea cu începutul cuvântului *omor*.

Control decise să ignore asta. Aruncase şi el destule ameninţări, în viaţă, ca să ştie pe care să le ia în serios.

— Ce te-a făcut rezistentă la hipnoză? întrebă.

— *Tu* eşti rezistent la hipnoză?

Sfidătoare.

— Ce făceai pe parcela aceea goală? Celelalte două au fost găsite căutându-i pe cei dragi.

Niciun răspuns.

Poate că se spuseseră destule. Poate era suficient.

Control închise televizorul, luă dosarul, îi făcu un semn din cap şi păşi spre uşă.

Ajuns acolo, după ce uşa deschisă păru să permită pătrunderea mai multor umbre decât ar fi trebuit, se răsuci, conştient că era ţintuit, de dincolo de geamul-oglindă, de privirea adjunctei, şi se mai uită o dată la biologă.

Rosti, potrivit planului său, întrebarea finală a primului act:

— Care-i ultimul lucru pe care îţi aminteşti că l-ai făcut în Aria X?

Răspunsul, neaşteptat, se năpusti spre el cu un fel de violenţă, în vreme ce lumina se întâlnea cu întunericul:

— Înecul. Mă înecam.

002: AJUSTĂRI

„Închide ochii, atât, şi-o să-ţi aminteşti de mine“, îi spusese lui Control tatăl său, cu trei ani în urmă, într-un loc nu prea depărtat de cel în care se afla acum, morţii încercând să-i liniştească pe cei vii. Însă, când închidea ochii, dispărea totul, cu excepţia coşmarului în care se prăbuşea şi a cicatricelor acumulate în urma misiunilor trecute. De ce spusese biologa una ca asta? De ce spusese că se îneca? Îl descumpănise, dar îi oferise, în acelaşi timp, o senzaţie ciudată că împărtăşeau un secret. De parcă i-ar fi intrat în cap şi i-ar fi văzut visul, iar acum erau legaţi prin asta. Nu-i convenea, nu voia să fie conectat la oameni pe care trebuia să-i ancheteze. Trebuia să plutească undeva, deasupra. Trebuia să aleagă când anume să se repeadă din înalt, nu să fie tras la pământ de voinţa altcuiva.

Când Control deschise ochii, se afla în spatele clădirii construite în formă de potcoavă ce servea de sediu pentru Divizia Sudică. Curbura clădirii se afla în faţă, precedată de o şosea şi de o parcare. Construit într-un stil învechit de decenii, mormanul de beton tencuit era ca un monument sau ca un excrement – încă nu se putea hotărî. Muchiile şi crenelurile construcţiei îl uimeau; felul oblic în care era aşezat acoperişul făcea ansamblul să arate mai puţin funcţional, să aducă a artă performativă sau cu o sculptură abstractă făcută la scară mare, însă arătând inert. Şi mai rău încă, zona cuprinsă între aripile clădirii fusese transformată în curte, şi dădea într-un heleşteu înconjurat de arbori deşi, bătrâni. Marginile lacului erau înnegrite, ca şi cum ar fi fost pârjolite cândva într-un incendiu, iar prin apa întunecată, sălcie, se iţeau cioturi jalnice de chiparoşi.

Lumina care scălda lacul avea o nuanţă de gri claustrofobic, separată şi distinctă de cerul albastru de deasupra.

Toate astea fuseseră şi ele noi cândva, poate prin era cretacică, iar clădirea se aflase şi atunci acolo, sub vreo formă oarecare, vestigiu al unui trecut atât de îndepărtat, încât te mai puteai uita încă pe ferestre şi să vezi libelule mari cât vulturii.

Acea potcoavă ce-i cuprindea strâns nu inspira cine ştie ce încredere; părea mai puţin un simbol al norocului cât unul al incompletului. Gânduri incomplete. Concluzii incomplete. Rapoarte incomplete. Uşile de

la capetele potcoavei, prin care multă lume trecea pentru a scurta drumul către cealaltă parte a clădirii, confirmau un eşec al imaginaţiei. Şi, în tot acest timp, mlaştina abisală făcea ce fac mlaştinile, la fel de perfectă, în felul său, pe cât era de imperfectă Divizia Sudică.

Totul era atât de încremenit, încât, atunci când o ciocănitoare plană peste peisaj, lui Control i se păru că aude bubuitura sonică a unui avion F-16.

La stânga potcoavei şi a lacului – abia vizibilă de unde se oprise el – o şosea şerpuia printre copaci, către frontiera invizibilă dincolo de care se afla Aria X. Doar cincizeci de kilometri de drum asfaltat şi încă zece de drum neasfaltat până acolo, cu zece puncte de verificare răsfirate pe parcurs şi ordine de deschidere a focului dacă nu trebuia să te afli în zonă, cu garduri, sârmă ghimpată, şanţuri, gropi şi alte mlaştini, poate chiar colonii de prădători dresaţi de guvern şi fructe de pădure modificate genetic pentru a fi otrăvitoare şi ciocane cu care să-ţi dai peste cap… dar cumva, de când fusese informat asupra situaţiei din teren, se tot întrebase: Ce rost are? Aşa se face în asemenea situaţii? Se ţine lumea la distanţă?

Cercetase rapoartele. Dacă ajungeai la frontieră într-un chip „neobişnuit“ şi o traversai prin altă parte decât prin uşă, dispăreai pentru totdeauna. Câţi oameni nu făcuseră oare asta, fără să fi fost observaţi? Cum ar fi putut vreodată Divizia Sudică să ştie? O dată sau de două ori, un jurnalist de investigaţii izbutise să se apropie suficient pentru a fotografia exteriorul construcţiilor de frontieră ale Diviziei Sudice, dar chiar şi atunci nu făcuse decât să confirme, în imaginarul opiniei publice, povestea oficială a catastrofei ecologice, o infestare ce nu avea să poată fi curăţată vreme de un secol.

Auzi zgomot de paşi pe după mesele de piatră din curtea de ciment, peste care fuseseră prinse bucăţi mici de gresie albă, aflate în competiţie cu pătrate de pământ plin de bulgări, unde se vedeau plantate ici şi colo nişte lalele ce nu se potriveau defel… ştia paşii ăştia, cu un pic de târşâit din picioare. Directoarea adjunctă fusese cândva agent operativ; păţise ceva într-o misiune şi se rănise la picior. Înăuntrul clădirii putea să ascundă asta, dar nu pe lespezile trădătoare, lipite cu mortar. Nu era niciun avantaj pentru el să ştie asta, fiindcă îi venea să empatizeze cu ea. „Ori de câte ori ziceţi «pe teren» am imaginea asta cu voi, agenţii secreţi, alergând printr-un lan de grâu“, îi spusese la un moment dat taică-său mamei lui Control.

Grace i se alăturase la solicitarea lui, ca să-i fie alături cât timp se holba la mlaştină în timp ce vorbeau despre Aria X. Fiindcă se gândise că o schimbare de peisaj – să iasă din spaţiul închis al coşciugului de beton

– ar fi putut să ajute la diminuarea animozităţii femeii. Asta, înainte să-şi dea seama cât de drăcesc şi de preistoric era peisajul şi, ca atare, cât de pre-isteric. Aruncă-ţi privirea peste orgia asta de ţânţari şi priveşte-mă cu mai multă simpatie, Grace.

— Doar pe biologă aţi anchetat-o. Încă nu ştiu de ce.

Zisese asta încă dinainte ca el să poată face până şi cea mai vagă mutare de deschidere… şi toată hotărârea sa de a juca rolul diplomatului, de a-i deveni coleg cumva, şi nu duşman – fie şi prin indicaţii greşite ori prin intermediul vreunei lovituri metaforice la rinichi – se spulberă în aerul umed.

Îi explică ce intenţii avea cu ancheta. Femeia păru impresionată, deşi încă nu izbutea s-o citească prea bine.

— Ţi s-a părut vreodată, pe parcursul pregătirii, că ar ascunde ceva? întrebă.

— Are tendinţa să evite răspunsurile. Credeţi că ascunde ceva.

— Încă nu ştiu, de fapt. Poate mă înşel.

— Avem şi alţi experţi în interogatorii în afară de dumneavoastră.

— Probabil că aşa stau lucrurile.

— Ar trebui să o trimitem înapoi la Centru.

Gândul îl făcu să se înfioare.

— Nu, zise, puţin cam emfatic, apoi se temu, în următoarea fracţiune de secundă, ca nu cumva directoarea adjunctă să-şi dea seama că îi păsa, de fapt, de soarta biologei.

— Deja le-am trimis de aici pe antropologă şi pe topografă.

Simţea acum izul de putreziciune al plantelor care se descompuneau încet sub suprafaţa mlaştinii, simţea ţestoasele stângace şi peştii leneşi cum îşi croiesc drum prin straturile dense de materie organică. N-avea curaj să-şi întoarcă faţa spre ea. N-avea curaj să zică nimic, rămăsese acolo suspendat de propria uimire.

Voioasă, ea continuă:

— Aţi spus că nu sunt de niciun folos, aşa că le-am trimis la Centru.

— Din ordinul cui?

— Al dumneavoastră. Mi-aţi indicat clar că asta doreaţi. Dacă aţi avut altă intenţie, îmi cer scuze.

Control simţi în el o zguduitură seismică minusculă, o zgâlţâială imperceptibilă.

Duse erau. Nu le mai putea lua înapoi. Trebuia să-şi scoată asta din minte, să-şi spună minciuna pe care i-o băga Grace pe gât, că-i făcuse o favoare, că-i uşurase munca. Oricum, oare câtă influenţă avea pe lângă cei de la Centru?

— Pot oricând să citesc transcrierile, dacă mă răzgândesc, zise,

încercând să fie amabil.

Grace îi cerceta insistent expresia feţei, căutând vreun semn că se apropia de atingerea ţintei.

Control încercă să zâmbească, diluându-şi furia, la gândul că, dacă directoarea adjunctă ar fi vrut să-i facă cu adevărat rău, ar fi găsit o cale să-i facă vânt de acolo şi biologei. Era doar un avertisment. Acum, totuşi, era nevoit să-i facă şi el o pagubă lui Grace. Nu ca să fie chit, ci ca să nu mai fie tentată să-l păgubească şi mai mult. Nu-şi putea permite s-o piardă şi pe biologă. Nu încă.

În tăcerea stânjenitoare, Grace întrebă:

— De ce staţi aici, în căldură, ca un idiot?

Avea o atitudine relaxată, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

— Ar trebui să intrăm. S-a făcut vremea prânzului şi puteţi să-i cunoaşteţi pe unii dintre administratori.

Control începea să se obişnuiască cu lipsa ei de respect, şi ura chestia asta, îşi dorea o ocazie să inverseze tendinţa pe care o avea. În timp ce o urma în clădire, simţi că mlaştina din spate are o greutate anume, un soi de prezenţă. Un alt fel de duşman. Avusese parte de destule asemenea privelişti, fiindcă în adolescenţă crescuse prin zonă, după divorţul părinţilor săi şi, iarăşi, cât tatăl său se stinsese încetişor. Sperase să nu mai vadă niciodată o mlaştină.

— Doar închide ochii şi o să-ţi aminteşti de mine.

Îmi amintesc, tati. Îmi amintesc, dar amintirea se destramă. Prea sunt multe interferenţe, şi toate *astea* devin prea reale.

○ ○ ○

Partea dinspre tată a familiei lui Control era din America Centrală, de origine hispanică şi indiană; avea mâinile şi părul negru al tatălui său, nasul mic şi înălţimea mamei sale, iar pielea creolă. Bunicul său dinspre tată murise înainte să apuce Control să crească destul ca să-l cunoască, dar auzise legendele despre el. Omul vânduse cârlige de rufe din uşă în uşă când fusese puşti, în unele cartiere, apoi, când trecuse de douăzeci de ani, se făcuse boxer, nu suficient de bun cât să lupte pentru vreun titlu, dar suficient cât să fie plătit ca să se lase bătut în ring. După aceea lucrase în construcţii, apoi fusese instructor auto, asta până când a murit, prea devreme, la şaizeci şi cinci de ani, din cauza unui atac de cord. Copilul său cel mai mare, tatăl lui Control, devenise artistul într-o familie alcătuită îndeosebi din tâmplari şi mecanici şi începuse să facă sculpturi abstracte. Umanizase abstracţiunile pictând peste ele în culorile vii care plăceau maiaşilor şi lipind pe ele bucăţele de faianţă şi sticlă – un fel de

intermediar între arta profesionistă şi cea de amator. Asta era viaţa lui, iar Control nu-şi amintea vreun moment în care tatăl său să fie altcineva decât persoana aceea şi doar ea.

Povestea felului în care se îndrăgostiseră mama şi tatăl lui Control era, totodată, şi fericita istorie a felului în care tatăl lui ajunsese, pentru un timp, un favorit al galeriilor de artă exclusiviste. Se cunoscuseră la o recepţie dată în cinstea lucrărilor sale şi, din câte spuneau, se îndrăgostiseră la prima vedere, deşi ceva mai târziu lui Control una ca asta i se păruse greu de crezut. La vremea aceea, ea locuia la New York şi avea o slujbă de birou oarecare, cu toate că avansa rapid. Tatăl lui se mutase în nord ca să fie cu ea, apoi îl avuseseră pe Control şi asta fusese începutul sfârşitului, iar povestea care fusese baza copilăriei lui Control se dovedise, rapid, doar un moment scurt într-un peisaj al nefericirii. Deloc neobişnuit: genul de pictură deprimant de familiară, peste care dai într-un magazin de vechituri de pe malul mării, dar pe care nu o cumperi niciodată.

Tăcerea era punctată de dispute, o tăcere creată nu doar de secretele pe care le ducea cu ea, cât mai ales de cele pe care nu le putea dezvălui şi, îşi dăduse Control seama la maturitate, de felul ei rezervat de-a fi, care, după un timp, devenise impenetrabil. Aerul ei absent îl rănea pe tatăl lui şi, până să ajungă Control la zece ani, acesta devenise subtextul şi uneori transcripţia disputei lor: ea îi ucidea arta şi asta nu era cinstit, cu toate că scena artistică se mişcase între timp şi ceea ce făcea tatăl lui era costisitor şi necesita sponsori sau burse pentru realizare.

Însă tatăl lui, totuşi, stătea acolo cu schemele, cu planurile pentru următoarea lucrare împrăştiate de jur împrejur, ca dovadă pentru când se întorcea ea acasă, între două misiuni. Îndura mustrarea, îşi aminti Control, cu calm şi cu un fel de compasiune rece, distantă. Mama lui era o forţă de neoprit, care intra ca vijelia – nu acolo, dincolo – cu daruri cumpărate în ultima clipă din aeroporturi îndepărtate şi câte o poveste nevinovată despre ce făcuse între timp, ori vreo poveste mai puţin nevinovată pe care, după cum îşi dăduse Control seama peste ani, confruntat cu o dilemă similară, le-o servea la destul timp după ce lucrurile se întâmplaseră. Ceva scos de la secret, ceva ce le putea împărtăşi acum, dar care se întâmplase cu multă vreme în urmă. Poveştile astea şi atitudinea ei distantă îl agitau pe tatăl lui, însă compasiunea îl înfuria. N-o putea vedea altfel decât ca pe o atitudine condescendentă. Cum să-ţi dai seama dacă o scânteie de lumină de pe cer e sinceră?

După divorţul lor, Control ajunsese în sud cu tatăl lui, care se integrase într-o comunitate ce părea confortabilă, fiindcă le includea pe unele

dintre rudele sale şi-i hrănea ambiţiile artistice, cu toate că avea un cont bancar aproape gol. Control ţinea minte şi acum cât de tulburat fusese atunci când se mutaseră, când îşi dăduse seama cât zgomot, câtă mişcare şi culoare puteau exista în casa cuiva. Când, deodată, se trezise membru al unei familii mai mari.

Şi totuşi, pe parcursul acelor veri fierbinţi din orăşelul aflat nu prea departe de Divizia Sudică, puşti de treisprezece ani cu o bicicletă mâncată de rugină şi câţiva prieteni devotaţi, Control se tot gândise la maică-sa, plecată pe teren, în vreun oraş sau ţară de departe: o scânteie depărtată de lumină care uneori cobora din cer şi se materializa pe treptele de la uşa lor sub forma unei fiinţe umane. Exact în acelaşi fel în care fuseseră lucrurile când trăiseră împreună ca o familie.

Într-o zi, ea avea să-l ia şi pe el, aşa crezuse, şi avea la rându-i să devină o scânteie de lumină şi să aibă secrete pe care să nu le ştie nimeni altcineva.

○ ○ ○

Unele dintre zvonurile despre Aria X erau stufoase, încurcate, iar complexitatea lor îi părea lui Control un banc de meduze ucigaşe şi voluminoase, ca la acvariu. Când le priveai cum avansează ondulându-se, păreau totodată, reale şi ireale pe fondul albastru şi clar al apei. *Loc al invaziei. Experimente guvernamentale secrete.* Cum putea să existe, de fapt, un asemenea organism? Bârfele simple care reprezentau ecouri ale versiunii oficiale – variaţii pe tema dezastrului ecologic provocat de oameni – erau, prin contrast, atât de banale acum, încât abia dacă arătau sau stârneau vreun pic de curiozitate. Versiunile îmblânzite, ca nişte animale de la zoo care-ţi mâncau din palmă.

Însă adevărul era simplu: cam cu treizeci de ani în urmă, de-a lungul unei fâşii îndepărtate de ţărm, cunoscută de unii drept „coasta uitată“, se produsese un Eveniment care dusese la transformarea peisajului şi făcuse, simultan, să apară o frontieră sau un zid. Un soi de nălucă sau „manifestare pre-frontieră permeabilă“, cum se zicea în fişe – uşoară precum ceaţa, aproape invizibilă în afara a ceva pâlpâitor – emanase iute în toate direcţiile, de la un epicentru necunoscut, apoi se oprise brusc la impenetrabilele limite actuale.

De atunci, Divizia Sudică fusese înfiinţată şi pusă să cerceteze cele întâmplate, cu puţin succes şi multe vieţi sacrificate în expediţii – trimise prin singurul punct care putea fi penetrat. Şi totuşi, această pierdere de vieţi era un fleac în comparaţie cu posibilitatea unei spărturi în continuitatea unei frontiere pe care oamenii de ştiinţă încă o studiau şi

încercau să o înţeleagă. Motivul misterios pentru care echipamentul, atunci când era recuperat, se dovedea nefuncţional, o parte din el descompunându-se incredibil de rapid. Felul agasant, lipsit de logică în care unele expediţii reveneau, aproape inexplicabil, cu totul neafectate.

— A început înainte de momentul când a coborât frontiera, îi spuse directoarea adjunctă, după prânz, în noul-vechiul său birou.

Era toată numai profesionalism acum, iar Control alese să o ia ca atare, să lase deoparte, deocamdată, furia pe care i-o provocase acţiunea ei preventivă de a le trimite departe pe antropologă şi topografă.

Grace desfăcu harta Ariei X pe un colţ al biroului: coasta, farul, tabăra, cărările, lacurile şi râurile, insula aflată mult mai la nord care marca locul cel mai îndepărtat atins de… Incursiune? Invazie? Infecţie? Ce cuvânt era mai bun? Partea cea mai neplăcută a hărţii era punctul negru denumit de directoarea-adjunctă „tunelul“, dar cunoscut, celor mai mulţi, drept „anomalia topografică“. Cea mai neplăcută, fiindcă nu toate expediţiile cu membri supravieţuitori dăduseră peste el, chiar dacă ei cartografiaseră aceeaşi zonă.

Grace puse nişte fişe peste hartă. Încă îl izbea pe Control, cu un fel de nostalgie cu care generaţia lui era arareori dăruită, cât de anacronic era să recurgi, încă, la foi de hârtie. Însă preocuparea în privinţa trimiterii de tehnologie modernă peste frontieră o afectase pe fosta directoare. Aceasta interzisese unele forme de comunicare, solicitase ca toate e-mailurile să fie scoase pe hârtie, ca versiunile electronice originale să fie arhivate şi distruse cu regularitate, şi avea regulamente obscure şi încurcate pentru folosirea internetului şi a altor forme de comunicare electronică. El, unul, avea să termine cu toate astea? Încă nu ştia, îi cam plăceau regulile fostei conduceri, aşa nepractice cum păreau. Folosea internetul doar în scopuri de informare şi gestiune. Credea că un fel de fisură se strecurase în minţile oamenilor din epoca modernă.

— *A început înainte…*

— Cu cât timp înainte?

— Din informaţiile pe care le deţinem reiese că este posibil să fi existat… activitate neobişnuită de-a lungul coastei cu cel puţin o sută de ani înainte ca frontiera să se fixeze. Înainte de apariţia Ariei X. „O sălbăticie neatinsă.“

Nu mai auzise până acum cuvântul *neatinsă* de atâtea ori într-o singură zi.

Se întrebă, în treacăt, cum îi spuneau *ei* – fiinţa sau lucrul care crease acea bulă de natură imaculată care ucisese atâţia oameni. Poate îi ziceau staţiune de vacanţă. Poate îi ziceau poziţie strategică. Poate că „ei“ erau atât de greu de desluşit, că n-avea niciodată să-şi dea seama cum numeau

locul acela sau de ce. Întrebase Vocea dacă are nevoie de acces la dosare despre alte întâmplări neexplicate, iar Vocea făcuse „nu“-ul să sune precum un pisc de granit, dincolo de care nu se întindea decât cerul albastru.

Control văzuse deja o parte din vraful de dosare ajunse pe biroul său ameninţând să-i rupă tăblia sub greutate. Ştia că mare parte din informaţia ce se iţea la el dintre coperţile bej provenea din jurnalele de la far şi din înregistrări ale poliţiei – şi că inexplicabilul conţinut acolo trebuia scos de prin unghere, împins spre lumină, ca atunci când scoţi ultimul rest de pastă de dinţi din tubul stors de pe marginea chiuvetei. Genul de „întâmplări stranii“, de care aduc vorba pescarii bărboşi şi aspri din filmele vechi de groază, privind ţintă, cu ochi înfricoşaţi, către marea necruţătoare. Dispariţii nesoluţionate. Lumini în noapte. Poveşti ale vânătorilor de epave, licăriri apărute de nicăieri şi sute de legende spuse pe seama coastei pustii şi a farului izolat.

Existase chiar şi un grup informai – Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă – dedicat aplicării „realităţii empirice asupra fenomenelor paranormale“. Membrii BSC scriseseră mai multe volume, scoase pe banii lor, care zăceau, pline de praf, pe tejghelele prăvăliilor locale. Tot ei, de fapt, dăduseră şi numele Ariei X, identificând acea coastă drept una de „interes special“ şi numind-o „Situl Activ X“ – un nume ieşit în evidenţă pe bizarele lor cărţi de tarot inspirate de ştiinţă. Divizia Sudică îi catalogase încă de la început pe cei din BSC, socotindu-i „nici catalizatori, nici participanţi şi nici instigatori“ în privinţa cauzelor declanşatoare ale evenimentelor din Aria X, ci doar o mână de „amatori“ (ne)norocoşi prinşi în ceva inimaginabil pentru ei. Numai că aproape toţi teroriştii cu care avusese de-a face Control erau nişte „amatori“.

„Trăim într-un univers guvernat de întâmplare“, îi spusese cândva tatăl lui, „dar toţi artiştii de doi bani vor cauzalitate.“ În context, artiştii de doi bani însemnau maică-sa, doar că afirmaţia avea aplicaţii extinse.

Erau, aşadar, toate acestea, sau unele dintre ele, coincidenţe pur şi simplu, ori făceau parte dintr-o conspiraţie vastă, cu origini înainte de Aria X? Puteai să te scufunzi în date cu anii, încercând să găseşti răspunsul – şi lui Control i se părea că exact asta făcuse fosta directoare.

— Şi crezi că astea reprezintă dovezi credibile?

Control nu ştia, deocamdată, cât de mult se cufundase în muntele de bălegar directoarea adjunctă. Prea adânc, dată fiind animozitatea ei naturală, şi n-avea de gând să o scoată de acolo.

— Nu chiar toate, cedă ea, cu un surâs abia schiţat înlocuindu-i obişnuita încruntare. Dar, dacă porneşti de la evenimente despre care ştim că s-au petrecut de când s-a lăsat frontiera, începi să vezi modele.

Control o credea. Ar fi crezut-o pe Grace şi dacă i-ar fi spus că vede imagini în îngheţata de căpşuni, într-o zi caniculară, sau că citeşte viitorul în crăpăturile gheţii din cocteilul cu rom şi lămâie, preferatul ei (dosarul îi era plin cu asemenea detalii înnebunitor de enervante). Era în spiritul muncii sale de analist. Dar ce modele colonizaseră mintea fostei directoare? Şi câte dintre ele se infiltraseră în gândirea directoarei adjuncte? Control spera, pe undeva, ca harababura lăsată de fosta directoare să fi fost intenţionată, pentru a ascunde nişte rezultate mai raţionale.

— Dar cum e locul ăla diferit de alte bucăţi de coastă din mijlocul pustietăţii?

Mai erau zeci de asemenea locuri prin ţară. Locuri toxice pentru agenţii imobiliari, cu infrastructură puţină şi o tradiţie veche a neîncrederii în guvern.

Directoarea adjunctă se holbă la el într-un fel care-l făcu să se simtă stingher, ca un elev de gimnaziu mustrat pentru insolenţă.

— Ştiu ce gândiţi, zise ea. Am fost oare compromişi de propriile informaţii? Răspunsul este: desigur. Asta se întâmplă în timp. Dar, dacă e ceva folositor în dosare, s-ar putea să observaţi, fiindcă aveţi privirea proaspătă. Aşadar: pot arhiva toate astea acum, dacă vreţi. Sau vă putem folosi în felul în care avem nevoie să vă folosim: nu fiindcă aţi şti ceva, ci tocmai pentru că ştiţi atât de puţine.

Control se simţi cuprins de un val de mândrie ranchiunoasă, nefolositoare, care i se trăgea de la faptul că avea un părinte care *chiar* părea să ştie totul.

— N-am vrut să spun că…

Din fericire, ea îl întrerupse. Din nefericire, în tonul femeii se simţea dispreţul.

— Suntem de mult timp pe-aici… Control. De foarte mult timp. Şi trăim cu asta. Fără să fim în stare să facem mare lucru.

O durere surprinzător de acută i se simţea în voce.

— Tu nu te duci acasă, seara, cu lucrul ăsta în stomac, în oase. În câteva săptămâni, după ce-o să vezi totul, o să ajungi în aceeaşi stare. O să fii exact ca noi – doar că într-o şi mai mare măsură, fiindcă se agravează. Tot mai puţine jurnale recuperate şi tot mai mulţi zombi, de parcă au fost spălaţi pe creier. Şi nimeni de la conducere n-are timp de noi.

Ar fi putut fi un moment în care să se alăture lamentaţiilor privitoare la nepăsarea şi nedreptăţile săvârşite de cei de la Centru, Control avea să-şi dea seama de asta mai târziu, însă pe moment nu făcu decât să stea şi să se uite la ea. Fatalismul ei i se părea un impediment, mai ales

îmbibat – aici estimase greşit, iniţial – cu o asemenea stare de mulţumire morbidă. O combinaţie claustrofobică de care n-avea nimeni nevoie, care nu era nimănui de ajutor. Şi care mai genera şi imprecizie când venea vorba de evaluări.

Prima expediţie avusese parte, potrivit fişelor disponibile, de asemenea orori, aproape dincolo de imaginaţie, încât era aproape de necrezut că mai trimiseseră, după aceea, şi pe alţii. Dar n-avuseseră încotro, pricepuseră că se duceau „la drum lung“, cum, ştia din transcripţie, preferase să spună fosta directoare. Nu permiseseră expediţiilor următoare nici măcar să afle despre adevărata soartă a primei expediţii, ci construiseră o poveste cum că membrii acesteia ar fi dat peste o natură netulburată, iar peste invenţia asta înjghebaseră alte minciuni. Acest lucru fusese făcut, probabil, nu doar pentru a proteja starea de spirit a expediţiilor următoare, ci şi pentru a uşura trauma Diviziei Sudice înseşi.

— Aveţi, în treizeci de minute, programat un tur al departamentului ştiinţific, zise ea ridicându-se în picioare şi dominându-l cu înălţimea, cu palmele lăsate pe masa de lucru. Cred că o să vă las să descoperiţi singur locul.

Asta i-ar fi dat suficient timp să-şi examineze cu atenţie, mai înainte, biroul de echipamente de supraveghere.

— Mersi, zise. Poţi să pleci.

Şi ea plecă.

Dar asta nu-l linişti prea mult. Înainte să ajungă aici, Control se imaginase planând liber peste Divizia Sudică, rotindu-şi privirea de pe o culme depărtată, privind lucrurile în ansamblu. Dar n-avea să fie aşa. Aripile îi luaseră foc deja şi, acum, se simţea mai degrabă o creatură greoaie care gemea prinsă în smârcuri.

○ ○ ○

Acum, că se mai obişnuise cu el, biroul fostei directoare nu dezvăluia nimic nou sau ieşit din comun ochiului antrenat al lui Control. Cu o excepţie: computerul său, instalat în sfârşit pe birou, arăta aproape ştiinţifico-fantastic în comparaţie cu celelalte lucruri de-acolo.

Uşa se afla pe stânga, în capătul camerei lungi şi dreptunghiulare, aşadar, străbăteai în lungime încăperea când te îndreptai spre biroul de mahon aşezat lângă peretele din fund. Nimeni n-ar fi putut să se furişeze pe lângă directoare ori să-i citească peste umăr. Toţi pereţii fuseseră acoperiţi cu rafturi de cărţi sau cu fişete, iar vrafurile de hârtii, la care se adăugau şi nişte cărţi, îngroşau şi mai mult această dispunere stratificată. La nivelurile cele mai de sus sau, câteodată, balansându-se ridicol pe

rafturi, se aflau panouri de afişaj pline cu bucăţi de hârtie rupte şi diagrame mâzgălite prinse cu piuneze. I se părea că a nimerit în interiorul minţii dezorganizate a cuiva. Lângă biroul ei, pe stânga, descoperi o puzderie de musculiţe moarte, conservate natural. Bucăţi de conuri de pin, prăfuite şi mucegăite, zăceau pe rafturi. Se simţea un iz vag, ca de ceva alterat, dar nu-i putea sesiza originea.

În partea opusă intrării se afla o altă uşă, într-un spaţiu dintre rafturi, dar fusese blocată de alte teancuri de dosare şi de cutii de carton, şi i se spusese că uşa dădea într-un zid – rezultat al unei remodelări lipsite de eleganţă a spaţiului.

Faţă în faţă cu biroul, pe peretele mai îndepărtat, aflat la cam şase metri mai încolo, dezordinea făcuse o pauză pentru a îngădui două şiruri de imagini, toate cu rame ieftine în genul celor pe care le cumperi la magazinele de chilipiruri. Din stânga jos, în direcţia acelor de ceasornic: o gravură pătrată înfăţişând farul, de prin 1880; o fotografie alb-negru cu doi bărbaţi şi o fată, având pe fundal casa farului; o acuarelă alungită, cu ceva amatoricesc în ea, arătând kilometri întregi de stufărişuri, întrerupte de doar câteva insuliţe izolate de copaci negri; şi o fotografie color a sursei de lumină a farului, în toată splendoarea sa. Niciun indiciu personal, nicio poză a directoarei cu mama ei, americancă nativă, sau cu tatăl alb – ori cu cineva care ar fi putut să conteze în viaţa ei.

Dintre toate datele pe care urma să le prelucreze în următoarele zile, îi displăceau cel mai mult lucrurile pe care le-ar fi putut descoperi în încăperea care acum era biroul său; se gândi să lase asta pentru la urmă. Totul, în birou, părea să indice că directoarea o luase pe arătură. Unul dintre sertarele biroului era încuiat, iar el nu găsea cheia. Dar observă o tentă pământie pe sertar, care te făcea să crezi că ceva putrezise, cu mult timp în urmă, înăuntru. Iar misterul nici nu includea, măcar, harababura de hârţoage care mai că îndoiau tăblia biroului.

Mereu pus pe dat sfaturi, bunicul său obişnuia să rostească meditativ, fie că era vorba despre spălatul vaselor sau pregătirile pentru o partidă de pescuit: „Niciodată să nu sari vreo treaptă. Dacă sari vreuna, o să vezi că mai sus sunt altele cinci care te aşteaptă“.

Căutarea echipamentelor de supraveghere, a microfoanelor părea să consume mai mult timp decât se aşteptase, aşa că sună la secţia ştiinţifică şi-i anunţă că avea să întârzie. Primi în schimb, înainte ca legătura să se întrerupă, un soi de mârâit visceral, fără să aibă habar cine fusese la capătul celălalt. O persoană? Un porc dresat?

În cele din urmă, după o căutare drăcească, Control descoperi, spre surprinderea lui, douăzeci şi două de dispozitive în birou. Se îndoia că majoritatea funcţionau şi, chiar dacă ar fi funcţionat, se îndoia că cineva

asculta sau privea informaţiile transmise. Fiindcă, de fapt, biroul fostei directoare găzduise un muzeu de istorie nenaturală a echipamentelor de supraveghere – de tot felul, din ce în ce mai mici şi mai dificil de scos la iveală. Giganţii genului erau cât nişte gâlci umflate, metalice şi râgâitoare, dacă-i punea lângă subţirimea eterică a firavelor dispozitive din epoca modernă.

Descoperirea fiecărui nou dispozitiv îi sporea voioşia, îl înveselea. Microfoanele aveau logică, într-un fel care lipsea în alte lucruri de la Divizia Sudică. Pe parcursul său de agent bun la toate avusese parte de cel puţin şase misiuni ce presupuneau amplasarea de dispozitive de supraveghere pe oameni sau în diverse locuri. Spionatul altora nu-i oferea genul acela de surescitare de la distanţă, precum altora, sau, dacă-i oferea, senzaţia se diminua de îndată ce ajungea să-şi cunoască mai bine subiecţii; începea să capete ceva protector atunci, o atitudine menită să-i ferească. Însă dispozitivele în sine i se păreau fascinante.

Când crezu că a terminat cu răscolitul după microfoane, Control se amuză aşezând în şir dispozitivele pe sugativa spălăcită, în ceea ce socotea el că ar fi ordinea cronologică. Unele licăreau argintiu. Altele erau negre şi absorbeau lumina. Unele aveau fire, ca nişte cordoane ombilicale. Unul dintre obiecte – deghizat în ceea ce părea a fi o biluţă lipicioasă de hârtie verde creponată sau o bucăţică de fagure colorată – îl făcu să creadă că vreo câteva dintre obiecte fuseseră fabricate în străinătate: interlopi a căror curiozitate fusese stârnită de cutia neagră care era Aria X. Era limpede, totuşi, că fosta directoare ştia şi că nu-i păsase că erau acolo. Sau i se păruse mai sigur să le lase aşa. Sau, cine ştie, poate că şi ea amplasase vreo câteva. Control se întrebă dacă asta explica neîncrederea ei în tehnologie.

Cât despre instalarea unor dispozitive proprii, trebuia să mai aştepte: acum nu era timp. Şi nu era timp nici să utilizeze microfoanele găsite pentru un alt scop, care tocmai îi trecuse prin minte. Control le mătură pe toate, cu grijă, într-un sertar şi se duse să-şi găsească ghidul ştiinţific.

○ ○ ○

Laboratoarele fuseseră îngropate în subsol, în partea dreaptă a potcoavei, dacă priveai clădirea dinspre parcarea aflată în faţă. Era exact în partea opusă aripii securizate ce servea drept zonă de pregătire pentru expediţii, unde se afla, acum, biologa. Control îl desemnase, pentru a-i fi ghid, pe unul dintre oamenii buni la toate de la secţia ştiinţifică. Ceea ce însemna că, în ciuda vârstei – fusese parte a agenţiei mai mult decât oricare alt angajat – Whitby Allen era un fel de băiat de mingi care, în

parte şi din cauza reducerilor de personal, îşi sacrifica adesea studiile de „naturalist integrat şi om de ştiinţă holist specializat în biosfere“ pentru a scrie raportul altcuiva sau pentru a face munca de rutină a altora. Whitby era subordonat şefului secţiei ştiinţifice, dar şi directoarei adjuncte. Era vlăstar al unei intelectualităţi aristocratice şi provenea dintr-un şir lung de profesori, bărbaţi şi femei ţinuţi pe la diverse colegii private cu false coloane corintice. Poate că, pentru familie, devenise un nelegiuit: studentul la arte care-şi abandonase şcoala, se pusese pe hoinărit şi abia mai târziu obţinuse o diplomă universitară ca lumea.

Whitby purta un sacou albastru, subţire, cu cămaşă albă şi un papion vişiniu-închis, ciudat de puţin bătător la ochi. Părea mult mai tânăr decât vârsta reală, cu un păr şaten fără fire albe şi genul de faţă îngustă, trasă, care permite ca o persoană de cincizeci şi ceva de ani să pară, de departe, un băiat de vreo treizeci şi doi. Ridurile îi apăruseră ca nişte crăpături minuscule în partea de sus a frunţii. Control îl văzuse la cantină, la masa de prânz, cu mai multe bancnote răsfirate pe masă, alături, fără vreun motiv plauzibil. Îi număra? Făcea o instalaţie artistică? Concepea o biosferă monetară?

Whitby avea un râs deloc agreabil, îi mirosea gura şi, se vedea bine, îi trebuiau reparaţii la dinţi. Văzut de aproape, Whitby mai lăsa şi impresia că nu dormise cu anii: un tânăr ofilit prematur, cu toată umezeala suptă din obraji, aşa încât ochii albaştri, apoşi păreau prea mari pentru capul lui. În afară de asta şi de atitudinea excentrică în privinţa banilor, părea îndeajuns de competent şi, cu toate că avea fără îndoială abilitatea de a se angaja în conversaţii mărunte, nu era înclinat spre aşa ceva. Era un motiv la fel de bun ca oricare altul, pentru ca, mergând împreună spre cantină, Control să-l ia la întrebări.

— Le-ai cunoscut pe membrele celei de-a douăsprezecea expediţii înainte să plece?

— N-aş spune „cunoscut“, zise Whitby, în mod evident stingherit de întrebare.

— Dar le-ai văzut prin zonă.

— Da.

— Biologa?

— Da, am văzut-o.

Trecură prin cantină, pe sub tavanul său înalt, şi pătrunseră într-un vestibul inundat de lumină fluorescentă. O muzică pop veselă se auzea vag de mai încolo, din vreun birou.

— Şi cum ţi s-a părut? Care a fost impresia dumitale?

Whitby se concentră puternic, iar faţa îi deveni gravă de la efort.

— Era distantă. Serioasă, domnule. Era mai pusă pe muncă decât

celelalte. Dar nu părea să muncească la asta, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Nu, nu înţeleg ce vrei să spui, Whitby.

— Ei bine, nu-i păsa. Munca nu conta. Ea vedea dincolo de asta. Vedea altceva.

Lui Control i se păru că Whitby o supusese pe biologă unei cercetări destul de amănunţite.

— Şi fosta directoare? Ai văzut-o pe fosta directoare interacţionând cu biologa?

— De două, poate de trei ori.

— Se înţelegeau?

Control nu ştia de ce întrebase asta, dar pescuitul e pescuit. Uneori trebuie să arunci plasa în toate părţile.

— Nu, domnule. Dar să ştiţi că niciuna nu se înţelegea cu nimeni.

Rosti ultima frază şoptind, de parcă s-ar fi temut ca cineva să nu tragă cu urechea. Apoi spuse:

— Nimeni, în afară de directoare, n-a vrut ca biologa să meargă în a douăsprezecea expediţie.

— Nimeni? insistă Control.

— În cea mai mare parte.

— E inclusă aici şi directoarea adjunctă?

Whitby ridică spre el o privire încurcată. Dar şi tăcerea era suficientă.

Directoarea fusese vreme îndelungată parte a Diviziei Sudice. Directoarea îşi lăsase amprenta bine întipărită. Chiar şi acum, când nu mai era, încă mai avea o anumită influenţă. Poate nu neapărat asupra lui Whitby, dar o simţea totuşi. Se surprinsese deja cu un gând ciudat: că directoarea îl privea prin ochii adjunctei.

Ascensoarele nu funcţionau şi nici n-aveau să fie reparate până nu ajungea acolo un expert de la baza militară, în câteva zile, aşa că o luară pe scări. Ca să ajungi la casa scărilor, trebuia să urmezi curbura potcoavei spre o uşă laterală ce se deschidea pe un coridor paralel, lung de vreo cincisprezece metri, a cărui podea era împodobită cu aceeaşi mochetă verde ce cobora valoarea de piaţă a întregii clădiri. Treptele îi aşteptau la capătul coridorului, dincolo de nişte uşi batante largi, mai potrivite pentru un abator sau un spital de urgenţă. Whitby, ieşindu-şi din personaj, se năpusti impulsiv prin uşile acelea duble, ca şi cum ar fi fost vedete rock dând buzna pe scenă – voind, poate, să evalueze ce pericole se aflau de cealaltă parte – apoi rămase aşa, pleoştit, ţinând deschisă o latură a uşii, în vreme ce Control se uita cu luare-aminte la acea primă treaptă.

— Pe aici e, zise Whitby.

— Ştiu, zise Control.

Trecând de uşi, nimeriră brusc într-un fel de cădere liberă: mocheta verde se întrerupea. Calea se transforma într-o rampă de ciment ce ducea spre o platformă scurtă, în capătul căreia se vedea casa scărilor – care, la rândul său, plonja în umbrele create de lumina tulbure şi albă a becurilor cu halogen, când şi când străpunse de luminile de urgenţă ce clipeau roşu. Toate astea sub un acoperiş înalt care, în beznă, aducea mai mult cu o grotă săpată de om sau cu un depozit decât cu un drum spre subsol. Balustrada, sub lumina puţină, lucea de pete luminoase de rugină. Răcoarea din aer, în timp ce coborau, îi amintea de o excursie cu şcoala la un muzeu de ştiinţe naturale, unde exista un sistem de peşteri artificiale ce intenţiona să imite vremurile moderne, şi ale cărei atracţii principale n-aveau nicio legătură cu locul: reproduceri ale unui leneş uriaş, preistoric, şi ale unui armadillo gigant, megafaună care o apucase pe căi greşite.

— Câţi oameni sunt în secţia ştiinţifică? întrebă după ce se aclimatiză un pic.

— Douăzeci şi cinci, zise Whitby.

Răspunsul corect era nouăsprezece.

— Câţi erau acum cinci ani?

— Cam tot atâţia, poate vreo câţiva în plus.

Răspunsul corect era treizeci şi cinci.

— Şi cum e echipa?

Whitby ridică din umeri.

— Avem pe unii bine înrădăcinaţi, care or să fie mereu aici. Dar apar şi mulţi oameni noi, cu ideile lor, numai că nu prea schimbă nimic.

Tonul lui implica ori că plecau repede, ori că se conformau la… la ce se conformau?

Control lăsă tăcerea să se întindă, aşa că zgomotul paşilor lor deveni singurul sunet. Avusese dreptate să-şi spună că lui Whitby nu-i plăceau tăcerile. După o clipă, Whitby zise:

— Pardon, pardon! N-am vrut să zic nimic cu asta. Doar că uneori e frustrant când vine lume nouă, care vrea să schimbe lucruri fără să cunoască… situaţia noastră. Ţi se pare că, dac-ar citi pur şi simplu manualul… asta dacă am avea unul.

Control cugetă la asta, scoţând un sunet nedesluşit. Se simţea de parcă ar fi picat în mijlocul unei certe a lui Whitby cu alte persoane. Oare şi Whitby fusese cândva o voce proaspătă? Oare *el* era cumva noul Whitby, dar aplicat întregii Divizii Sudice şi nu doar secţiei ştiinţifice?

Whitby arăta mai palid decât înainte, aproape bolnăvicios. Se uita în gol, în vreme ce picioarele i se mişcau fără vlagă pe trepte. Părea, cu

fiecare treaptă coborâtă, tot mai prost dispus. Nu mai spunea nici „domnule“.

Control simţi că îl cuprinde un fel de milă sau, mai degrabă, înţelegere; nici nu ştia care din două. Poate că o schimbare a subiectului l-ar fi ajutat pe Whitby.

— Când aţi avut ultima oară o mostră nouă din Aria X?

— Cam în urmă cu cinci sau şase ani.

Whitby era mai sigur pe el de această dată, chiar dacă nu şi mai plin de vigoare, şi avea dreptate.

Trecuseră şase ani de când nu mai apăruse ceva nou din Aria X la Divizia Sudică. În afara membrilor alteraţi pe vecie ai celei de-a unsprezecea expediţii. Doctorii şi cercetătorii îi testaseră până la refuz, pe ei şi hainele lor, însă nu găsiseră… nimic. Absolut nimic ieşit din comun. Doar o singură anomalie: cancerul.

Subsolul nu era conectat la utilităţi, fiindcă secţia ştiinţifică şi le furniza singură: aveau propriul generator, sistem de filtrare şi propria rezervă de alimente. Vestigii, neîndoielnic, ale vreunui imperativ de acum multă vreme, care se putea reduce la „în caz de urgenţă salvaţi cercetătorii“. Lui Control îi venea greu să-şi imagineze acele zile dintâi, când, în spatele uşilor închise, guvernul intrase în panică, iar cei ce lucrau la Divizia Sudică socotiseră că lucrul acela, care intrase în lumea lor şi ocupase coasta pustie, ar fi putut repede să-şi îndrepte atenţia asupra uscatului. Însă invazia nu se produsese, iar Control se întreba dacă nu cumva această neîmplinire a aşteptărilor lor iniţiase declinul Diviziei Sudice.

— Îţi place să lucrezi aici, Whitby?

— Dacă-mi place? Da. Trebuie să admit că adesea e fascinant şi e, cu siguranţă, provocator.

Acum, Whitby transpira, picături de sudoare i se scurgeau pe frunte.

Se prea putea să fie fascinant, însă Whitby avusese, potrivit informaţiilor disponibile, un episod spasmodic de solicitări de transfer, cam cu trei ani în urmă – cam câte o cerere pe lună, apoi la două luni, ca un SOS intermitent, apoi frecvenţa scăzuse la zero, precum electrocardiograma unui mort. Control îi aproba iniţiativa, dacă nu şi deznădejdea ce se întrevedea din numărul de solicitări. Whitby nu voise să fie prins în mocirlă şi, era la fel de clar, directoarea sau altcineva nu doriseră ca el să plece.

Poate că din cauza versatilităţii sale de om bun la toate, fiindcă lui Control îi era clar că, la fel ca oricare alt departament al Diviziei Sudice, secţia ştiinţifică fusese „demontată pentru piese“, cum ar fi spus maică-sa, de antiterorism şi Centru. Potrivit dosarelor angajaţilor, cândva

existaseră acolo o sută cincizeci de oameni de ştiinţă reprezentând aproape treizeci de discipline şi câteva subdepartamente. Acum rămâneau doar şaizeci şi cinci în locul ăla aducând a conac bântuit. Existaseră chiar discuţii, Control o ştia, despre relocare, numai că imobilul era prea aproape de frontieră pentru a fi folosit la altceva.

Acelaşi miros înţepător, de detergent ieftin, îl izbi chiar în momentul acela, de parcă omul de serviciu ar fi avut acces nerestricţionat în întreaga clădire.

— Nu miroase cam tare detergentul ăsta?

— Ce miros? zise Whitby răsucind brusc capul spre el, cu ochii arătând imenşi de la cearcănele ce-i înconjurau.

— Mirosul ăsta rânced.

— Nu-mi miroase a nimic.

Control se încruntă, mai degrabă din cauza vehemenţei lui Whitby decât de altceva. Păi da, evident. Erau obişnuiţi. Nu era cine ştie ce, dar îşi făcu o notiţă pentru autorizarea schimbării detergenţilor cu ceva prietenos cu mediul.

Când, după ce merseră în jos, într-un unghi ce părea abrupt fără a fi necesar, intrară în vestibulul spaţios al secţiei de ştiinţă, al cărui tavan părea mai înalt decât oriunde, Control fu surprins. Îi întâmpină o poartă înaltă de metal şi, inserată în ea, o uşă mică, al cărei sistem sofisticat de securitate clipea roşu.

Numai că uşa era deschisă.

— Întotdeauna e deschisă uşa, Whitby? întrebă.

Whitby părea să creadă că datul cu părerea ar putea fi primejdios, aşa că ezită înainte de a spune:

— Asta era pe vremuri spatele secţiei – au pus uşa asta abia de vreun an sau doi.

Lucru care-l făcu pe Control să se întrebe la ce era folosit, pe atunci, spaţiul. Sală de dans? Local pentru nunţi şi celebrări de *bar mitzvah?* Curţi marţiale ad-hoc?

Trebuiră să se aplece ca să poată intra şi fură luaţi în primire de două ecluze de izolare de tip spaţial, menite, fără îndoială, să protejeze împotriva contaminării. Porţile fuseseră deschise dintr-o parte şi dinăuntru iradia o lumină albă, intensă care, nu se ştie de ce, refuza să se strecoare dincolo de uşa de securitate nesecurizată.

Ambele încăperi erau pline, de-a lungul pereţilor, la înălţimea umărului, de mănuşi lungi, fleşcăite şi negre ce atârnau într-un asemenea fel încât Control nu se putu gândi la ele decât ca la nişte obiecte lăsate de izbelişte. Stârneau impresia, cumva, că trecuse vreme lungă de când fuseseră aduse ultima oară la viaţă de palme şi braţe. Era un fel de

mausoleu în care se găseau înmormântate curiozitatea şi munca neabătută.

— Pentru ce-s astea, Whitby? Să ne sperie musafirii?

— A, nu le-am mai folosit de-o grămadă de timp. Nu ştiu de ce le-or fi lăsat pe aici.

Lucrurile, după aceea, nu se îmbunătăţiră prea mult.

003: PROCESARE

Mai târziu, după ce îl lăsă pe Whitby în lumea sa şi se întoarse la el în birou, Control porni o a doua căutare de minitransmiţători. Apoi se pregăti să sune Vocea, care solicita rapoarte la intervale regulate. I se dăduse, în acest scop, un telefon mobil separat, numai bun să-şi burduşească şi mai mult borseta. În cele câteva ori cât vorbise cu Vocea la Centru, înainte să vină la Divizia Sudică, el/ea s-ar fi putut afla undeva pe aproape. El/ea l-ar fi putut observa, continuu, prin camere ascunse. Sau să fie la o mie cinci sute de kilometri depărtare, un membru operativ de la distanţă, folosit doar pentru a da ordine unui singur agent.

Control nu-şi amintea prea multe în afara informaţiilor nemediate din acele prime dăţi, dar vorbitul cu Vocea îl neliniştea. Transpiră pe sub maiou când tastă numărul, după ce mai întâi cercetase holul şi încuiase uşa. Nici maică-sa şi nici Vocea nu-i spuseseră la ce anume se putea aştepta în urma rapoartelor. Maică-sa îi spusese că Vocea îl putea înlătura din funcţie fără să se consulte cu ea. Se îndoia că aşa stăteau de fapt lucrurile, dar hotărâse ca, deocamdată, s-o creadă.

Vocea era, ca întotdeauna, hârâită şi ascunsă după un filtru. Se deghiza din simple raţiuni de securitate sau fiindcă ar fi putut Control s-o recunoască? „Se prea poate să nu afli niciodată identitatea Vocii“, aşa îi spusese maică-sa. „Trebuie să-ţi scoţi din cap întrebarea asta. Concentrează-te pe ce se află înaintea ta. Fă ce ştii cel mai bine să faci.“

Dar ce anume? Şi cum ar fi ajuns asta s-o facă pe Voce să se gândească la faptul că se descurcase bine cu treaba? Deja îşi imagina Vocea ca pe un megalodon sau vreun alt monstru preistoric, aşezat într-un „container de gândit“ plin cu apă sărată în vreun subsol conspirativ, atât de secret şi de labirintic, încât nimeni nu mai ştia care-i e scopul, continuând însă, în pofida acestui fapt, să-i ţină în viaţă ritualurile. Mai degrabă un „container de pândit“. Sau un container împuţit. Control se îndoia că Vocea, sau maică-sa, i-ar fi socotit fanteziile demne de un pic de chicoteală.

Vocea folosi numele real al lui Control, lucru care la început îl încurcă, fiindcă se ataşase atât de puternic de „Control“, încât avea impresia că celălalt nume aparţinea altcuiva. Nu se putea opri să nu bată cu degetul arătător al mâinii stângi în sugativa de pe birou.

— Raportează, zise Vocea.

— În ce fel? răspunse imediat şi cam nătâng Control.

— Ar fi drăguţ dacă ai folosi cuvinte, zise Vocea scrâşnind precum pietricelele sub pantofi.

Control se lansă într-un rezumat al experienţelor sale de până atunci, care începu ca o sinteză a sumarului pe care-l primise în privinţa stării de fapt de la Divizia Sudică.

Însă, pe la mijloc, începu să piardă din şir şi din avânt – adusese, oare, vorba despre spionii electronici din biroul său? – iar Vocea îl întrerupse.

— Spune-mi despre savanţi. Spune-mi despre secţia ştiinţifică. Te-ai întâlnit azi cu ei? Cum merg lucrurile pe acolo?

Interesant. Asta însemna că Vocea mai avea şi alţi ochi în interiorul Diviziei Sudice?

Îi relată, aşadar, Vocii despre vizita în secţia ştiinţifică, însă îşi ponderă opiniile în formulări diplomatice. Dacă i-ar fi raportat mamei lui, Control ar fi zis că savanţii erau, chiar şi pentru nişte oameni de ştiinţă, un dezastru. Şeful departamentului, Mike Cheney, era un alb scund şi mătăhălos de vreo cincizeci şi ceva de ani care purta geacă de motor, tricou şi blugi, cu păr cărunt tuns scurt şi o voce bubuitoare, jovială. Accent de origine nordică, însă relaxat, uneori, de o tărăgăneală sudică pe care şi-o însuşise. Zbârciturile din colţurile gurii se aliau cu sprâncenele proeminente pentru a-i desena pe figură un X mare, soartă împotriva căreia lupta continuu, străduindu-se să fie genul de persoană mereu cu zâmbetul pe buze.

Secundul său, Cynthia Davidson, era tot fizician: părea genul de slăbănoagă pasionată de alergare, dar, de fapt, îşi dăduse jos kilogramele cu fumatul. Se preumbla într-o cămaşă de lână roşie, cu mâneci scurte, şi nişte pantaloni reiaţi pe picior, strânşi într-o curea groasă şi prea mare de piele. O bună parte din toate acestea erau ascunse sub un taior uzat, negru, ale cărui pernuţe imense de burete din umeri îi dădeau în vileag vârsta. Strângerea de mână îi era precum atingerea unui peşte rece, mort, şi îi venise cam greu lui Control să se descotorosească de mâna aceea.

Capacitatea lui Control de a absorbi nume noi, totuşi, îşi găsise sfârşitul odată cu Davidson. Înclinase uşor din cap spre chimist, ca şi spre epidemiolog, psiholog şi antropolog, care fuseseră şi ei înghesuiţi pentru întâlnire în minuscula sală de şedinţe.

La început, Control se simţise insultat de spaţiul acela, dar la un moment dat îşi dăduse seama că nu înţelesese bine. Nu, erau precum o pisică ce înfruntă un prădător – şi încearcă să se înfoaie, să pară mai mare; în cazul de faţă o făceau prin reducerea la scară a spaţiului

dimprejur.

Nimeni altcineva nu mai avusese nimic de adăugat, deşi simţise că, într-o discuţie faţă în faţă, s-ar fi arătat mai cutezători. Altfel, fusese spectacolul lui Cheney şi al lui Davidson, cu câteva adăugiri din partea antropologului. Din felul în care vorbeau, dacă gradele lor academice ar fi fost medalii, le-ar fi purtat pe toate la vreun soi de uniformă aproape militară de savant – ca, de pildă, halatele care lipseau tuturor. Dar înţelegea impulsul, înţelegea că asta era doar parte a firului narativ: teritoriul altădată vast al secţiei ştiinţifice le fusese luat bucăţică cu bucăţică.

Grace, se părea, le ceruse – ordonase? – să-i livreze lui Control poliloghia obişnuită, lucru pe care-l socoti o formă de subterfugiu ori, în cel mai bun caz, o posibilă pierdere de vreme. Dar ei nu păruseră deranjaţi să joace aceeaşi piesă veche. Dimpotrivă, savuraseră momentul, ca nişte magicieni dornici să placă porniţi la vânătoare de spectatori. Control îşi dădu seama că Whitby era jenat, fiindcă se făcuse mic de tot într-un ungher al camerei.

„Piesa de rezistenţă“, cum obişnuia să glumească tatăl lui, era o filmare cu iepuri albi care dispăreau dincolo de frontiera invizibilă: ceva ce arătaseră probabil de multe ori, din felul precipitat în care comentau.

Evenimentul se petrecuse pe la jumătatea anilor 1990, iar Control dăduse peste el prin datele referitoare la graniţa invizibilă dintre Aria X şi lume. Suferind parcă de o frustrare reflexă din cauza lipsei de progres, cercetătorii lăsaseră liberi două mii de iepuri albi la cam cincisprezece metri de frontieră, într-un luminiş, şi-i mânaseră direct spre frontieră. Pe lângă importanţa de a fi observat tranziţia iepurilor de aici spre acolo, secţia ştiinţifică mai sperase şi că pătrunderea simultană sau aproape simultană prin frontieră a atâtor „corpuri vii“ ar fi putut „supraîncărca mecanismul“ de după frontieră, făcându-l să scurtcircuiteze, chiar dacă „doar local“. Asta presupunea că frontiera *putea* fi supraîncărcată, precum un circuit electric.

Documentaseră tranziţia iepurilor nu doar cu filmări standard, ci şi cu camere minuscule prinse de capetele unora dintre animale. Materialul obţinut fusese prelucrat prin tehnica segmentării ecranului, pentru efect dramatic maxim, împreună cu încetinirea şi datul pe repede-înainte, toate împreună producând un efect de bizară neseriozitate. De parcă editorul video ar fi vrut să ia peste picior evenimentul, ca şi cum, prin vreo ştrengărie introdusă în film, ar fi vrut să găsească o cale de a-l face nevăzut. În total, Control ştia asta, filmul şi librăria digitală conţineau mai bine de patruzeci de mii de segmente video cu iepuri care dispar. Iepurii săltau cruciş şi curmeziş prin faţa oamenilor îmbrăcaţi în costume

lălâi anticontaminare, care-i prinseseră la mijlocul unui semicerc. Oamenii arătau ciudat de asemănători cu o poliţie antirevoltă îmbrăcată în alb, purtând scuturi lungi şi albe alăturate spre a forma un zid ce înainta încolţind şi mânând iepurii. O linie luminoasă, roşie, delimita la sol zona de tranziţie de cinci metri dintre lume şi Aria X.

Câţiva iepuri se răzleţiseră dincolo de marginea semicercului sau scăpaseră ţopăind nebuneşte pe traiectorii care îi propulsaseră peste zidul de scuturi. Însă cea mai mare parte nu reuşise să scape. Mulţi dintre ei se năpustiseră înainte şi, alergând sau în plin salt, dispăruseră atingând marginea frontierei. Nu se formase nicio undă, nu fusese nicio explozie de sânge şi organe. Dispăruseră pur şi simplu. Imaginile rulate de aproape, cu încetinitorul, dezvăluiseră o microsecundă de tranziţie în care jumătate sau un sfert dintre iepuri puteau să apară pe ecran, însă doar o imagine îngheţată ar fi putut cu adevărat indica momentul dintre *acolo* şi non-acolo. Într-un asemenea cadru, asta se traducea în holbatul la părţile din spate a cam cincizeci de iepuri săltăreţi, majoritatea surprinşi în mijlocul saltului, rămaşi fără capete şi partea din faţă.

Filmul pe care i-l arătaseră cercetătorii nu avea sunet, doar comentarii montate peste imagini, însă din datele sale Control ştia că un ţipăt oribil se ridicase dinspre iepurii mânaţi, odată ce primii câţiva fuseseră împinşi peste frontieră. Un soi de vaiet şi panică în masă. Dacă filmul ar fi continuat, Control ar fi văzut cum ultimii iepuri se revoltă turbaţi împotriva mânatului acela, cum se întorc împotriva mânătorilor şi se împotrivesc, sărind să muşte şi să zgârie, ar fi văzut cum albul scuturilor se pătează cu roşu, cum cercetătorii sunt atât de surprinşi, încât cei mai mulţi rup rândurile, lăsând vreo două sute bune de iepuri să scape.

Minicamerele se dovediseră, poate, şi mai puţin lămuritoare. Precum alergătura năprasnică dintr-un film cu scene de luptă intense, nu arătau decât şoldurile şi partea interioară a labelor din spate a unor iepuri ce goneau din toate puterile şi ceva imagine de fundal mişcându-se sacadat înainte ca totul să se întunece. Nu existau imagini video cu iepuri care să fi trecut frontiera, deşi cei evadaţi încurcaseră cumva situaţia, fiindcă mlaştinile din amândouă părţile arătau foarte asemănător. Divizia Sudică petrecuse ceva timp, după ce terminaseră cu experimentul, încercând să-i prindă pe fugari şi să elimine posibilitatea ca aceştia să fi recepţionat imagini de dincolo de frontieră.

Nici următoarea expediţie, trimisă în Aria X la o săptămână după experiment, nu descoperise vreo dovadă a existenţei unor iepuri albi, vii sau morţi. Şi nici alte experimente similare, dar făcute la o scară cu mult mai mică, nu produseseră niciun fel de rezultat. Iar lui Control nu-i scăpase o notaţie nemulţumită făcută de un specialist în ecologie într-un

dosar, care suna aşa: „Ce mama dracului? Asta-i o specie invazivă. Ar fi trebuit să *contamineze* Aria X.“ Aşa ar fi trebuit să stea lucrurile? Ceea ce crease Aria X ar fi permis asta? Control încercă să-şi scoată din cap o imagine ridicolă a Ariei X, peste ani, trimiţând înapoi un iepure mare cât un om, care nu-şi mai amintea nimic decât cum să funcţioneze. Pe unii dintre magicieni îi pufnise râsul în mai multe momente nepotrivite, de parcă i-ar fi dezvăluit cum făcuseră trucul lor cel mai de fală. Dar mai auzise chicoteli nervoase la viaţa lui; era sigur că, şi după ce luaseră o asemenea distanţă, filmul încă îi tulbura pe mulţi dintre ei.

Unele dintre persoanele responsabile fuseseră concediate, altele demisionaseră. Dar se părea că adăugarea trecerii timpului la o farsă producea o imagine exemplară a acesteia, fiindcă iată, acolo fuseseră nobilele rămăşiţe ale secţiei ştiinţifice, arătându-i cu mult entuziasm un lucru ce fusese socotit un eşec complet. Mai aveau şi altele de arătat – informaţii şi mostre colectate din Aria X, puse sub sticlă – dar toate acestea nu lămureau mai mult decât exista deja în dosare, informaţii pe care le putea analiza mai târziu, după placul său.

Într-un fel, pe Control nu-l deranjase să vadă filmul. Era o uşurare, dacă se gândea la ce-l aşteaptă. Imaginile luate de prima expediţie, ai cărei membri muriseră cu excepţia unuia singur, trebuiau revăzute mai târziu, săptămâna asta, ca dovadă de rangul întâi. Dar nu putuse să-şi scoată din minte senzaţia că pe parcursul prezentării cei de faţă cultivaseră o atitudine ca de frăţie studenţească, un răcnet de fundal de genul „Ia uite ce rahaturi am trimis peste frontieră! Ce marfă ne-a ieşit schema!“ Şi dă mai departe berea la pet. Toarnă pe gât paharul ori de câte ori vezi un iepure alb.

Când Control plecase, se aranjaseră cu toţii într-un şir stingherit, de parcă ar fi fost pe cale să facă o fotografie, şi dăduseră mâna cu el, unul câte unul. Abia după ce el şi cu Whitby se întorseseră pe scări, trecând iarăşi pe lângă oribilele mănuşi negre, îşi dăduse seama ce anume fusese neobişnuit în atitudinea lor. Stătuseră cu toţii foarte ţepeni, iar expresiile de pe figuri le fuseseră extrem de serioase. Probabil crezuseră că venise să reducă şi mai mult din personalul departamentului lor. Că avea de gând să-i judece. După aceea, desprinzând nişte transmiţători de pe biroul său, pe cale să facă o faptă rea înainte de a apela Vocea, se întrebase dacă, totuşi, nu le fusese teamă de cu totul altceva.

Control îi relată Vocii mare parte din toate acestea, simţind cum îl cuprinde, treptat, o stare de pronunţată inutilitate. Prea puţine din cele spuse aveau sens şi nici tocmai noutăţi nu erau. Nu-i spuse Vocii că unii dintre cercetători folosiseră expresia *mediu favorabil* pentru a descrie Aria X, cu un subtext tulburător şi demoralizator ce transmitea „Ar trebui să

ne luptăm cu asta?“ Era, până la urmă, o „sălbăticie neatinsă“, din care lipseau acum toxinele produse de om.

— LUA-TE-AR DRACU! ţipă Vocea pe la finalul raportului ştiinţific al lui Control, întrerupându-şi propriul murmur persistent de pe fundal…, iar Control depărtă o clipă telefonul de ureche, neştiind ce declanşase asta, apoi auzi: Pardon. Am vărsat nişte cafea pe mine. Continuă.

Cafeaua, cumva, afecta imaginea monstrului preistoric din mintea lui Control şi-i luă un moment să reia.

Când termină, Vocea rosti imediat, de parcă ar fi luat-o de la capăt:

— Care este starea ta mentală în acest moment? Instituţia ta e în ordine? Cât crezi că va dura?

La ce întrebare să răspundă?

— Optimist? Dar până nu vor avea mai multă direcţie, structură şi resurse, n-am de unde să ştiu.

— Ce impresie ţi-ai făcut despre fosta directoare?

Strângea lucruri inutile. Era excentrică. O enigmă.

— E complicată situaţia pe-aici şi sunt abia după o zi de…

— CE IMPRESIE ŢI-AI FĂCUT DESPRE FOSTA DIRECTOARE?

Un adevărat urlet gutural, de parcă pietrişul ar fi fost luat de un vârtej şi abătut peste capul lui.

Control simţi că inima îi bate mai iute. Mai avusese şi înainte şefi cu probleme de control al furiei, iar faptul că acesta se afla departe, vorbind la telefonul mobil, nu uşura cu nimic situaţia.

Deşi nu avea încă o opinie clară despre asta, spuse până la urmă:

— Îşi pierduse toată perspectiva. Pierduse firul. Metodele, spre sfârşit, îi deveniseră excentrice şi o să mai treacă un timp ca să scot la iveală…

— DESTUL!

— Dar eu…

— Nu-i vorbi de rău pe cei morţi.

De data asta o şoaptă, o pietricică doar. Chiar şi prin filtrul de voce se desluşea un fel de dezolare sau Control, pur şi simplu, îşi imagina asta.

— Da, scuze, doar că…

— Data viitoare, zise Vocea, mă aştept să ai ceva mai interesant să-mi spui. Ceva ce nu ştiu deja. Întreab-o pe directoarea adjunctă despre biologă. De exemplu, planul directoarei pentru biologă.

— Da, are sens, încuviinţă Control, care nu mai spera însă decât să termine odată cu convorbirea.

Apoi îi veni un gând.

— Ăă… că tot veni vorba de adjunctă…

Relată problema de dimineaţă, cu trimiterea de acolo a antropologei şi a topografei, problema contactelor la Centru ale lui Grace, care ar fi

putut crea dificultăţi.

Vocea zise:

— O să cercetez asta. Mă ocup eu, rosti şi se lansă în ceva ce părea pre-înregistrat, fiindcă suna uşor repetitiv: Şi ţine minte, sunt mereu cu ochii pe tot. Aşa că *gândeşte-te bine* la ce aş putea să nu ştiu.

Şi închise.

○ ○ ○

Unul dintre lucrurile pe care i le spuseseră oamenii de ştiinţă fusese neaşteptat şi folositor, dar nu-i zisese Vocii nimic despre asta, fiindcă părea să se califice ca Secret de Bun-Simţ.

Încercând să lase în spate experimentul eşuat cu iepurii, Control îi întrebase ce teorii actuale aveau despre frontieră, indiferent cât de sărite de pe fix ar fi fost.

Cheney tuşise o dată sau de două ori, se uitase împrejur, apoi vorbise.

— Aş vrea să fiu mai decis în privinţa asta, dar ştiţi, este o discuţie aprinsă pe-aici, fiindcă sunt atâtea necunoscute… dar, ei bine, eu personal nu cred că frontiera provine neapărat din aceeaşi sursă ca lucrul acela, ce-o fi, care transformă Aria X.

— Cum?

Cheney făcuse o grimasă.

— O reacţie obişnuită, nu vă învinuiesc. Dar vreau să spun că… nu există dovezi că… prezenţa… din Aria X a generat, totodată, şi frontiera.

— Am înţeles, numai că…

Davidson, atunci, îi luase vorba din gură:

— N-am fost capabili să testăm frontiera în acelaşi fel ca pe eşantioanele prelevate din interiorul Ariei X. Dar am putut să facem măsurători şi, fără să vă plictisesc cu datele, se pare că frontiera are o compoziţie îndeajuns de diferită pentru a susţine teoria. S-ar putea ca un Eveniment să fi creat Aria X, apoi un al doilea Eveniment să fi creat bariera invizibilă, dar asta…

— Nu are legătură unul cu celălalt? o întrerupsese, nevenindu-i să creadă, Control.

Cheney scuturase din cap.

— Numai că, ei bine, Evenimentul Doi e aproape sigur o reacţie la Evenimentul Unu. Dar poate că altcineva – Control observase aici, din nou, reţinerea de a spune „nepământean“ sau „altceva“ – a creat frontiera.

— Ceea ce înseamnă, zisese Control, că se poate ca această a doua entitate să încerce să stăvilească extinderea Evenimentului Unu?

— Exact, făcuse Cheney.

Control îşi reprimase iarăşi un puternic impuls de a se ridica şi de a pleca, de a ieşi pe uşa mare şi de a nu se mai întoarce niciodată.

— Şi, zisese articulând cu grijă, cum e cu intrarea în Aria X, care trece prin frontieră? Asta cum aţi creat-o?

Cheney se încruntase, le aruncase o privire neajutorată colegilor, apoi se retrăsese la adăpostul X-ului de pe propria faţă când niciunul dintre ceilalţi nu ieşise la înaintare.

— N-am creat-o noi. Am găsit-o aşa. Într-o zi, pur şi simplu… era acolo.

Pe Control, în momentul acela, îl copleşise furia. În parte fiindcă şedinţa iniţială de informare a lui Grace fusese prea vagă sau avansase el prea multe presupuneri. Dar mai ales fiindcă Divizia Sudică trimisese expediţie după expediţie pe o uşă pe care n-o creaseră, le trimiseseră să se bage în Dumnezeu ştia ce, sperând că totul avea să fie bine, că se vor întoarce acasă, că acei iepuri albi nu se vaporizaseră devenind atomi, suferind poate, pe parcurs, dureri atroce.

— Entitatea Unu sau Entitatea Doi? îl întrebase pe Cheney, dorindu-şi să fi existat vreo cale ca şi biologa să asiste la conversaţie, gândindu-se deja la întrebări noi pentru ea.

— Cum?

— Care dintre creatorii de Evenimente, în opinia ta, a deschis o cale de acces în frontieră?

Cheney ridicase din umeri.

— Păi asta, mă tem, e imposibil de spus. Fiindcă nu ştim dacă scopul de bază a fost să permită accesul înăuntru sau să dea voie vreunui lucru să iasă de-acolo.

Sau ambele. Sau nu ştia Cheney despre ce vorbeşte.

○ ○ ○

Control dăduse peste directoarea adjunctă în vreme ce naviga printr-unul dintre multele coridoare între care nu prea izbutea să facă legătura. Încerca să găsească departamentul de Resurse Umane ca să bage nişte acte la dosar, dar încă nu avea pe deplin în minte harta clădirii şi rămăsese cam descumpănit după discuţia la telefon cu Vocea.

Crâmpeiele de conversaţie pe care le surprinsese pe holuri nu-l ajutaseră, fiindcă indicau lucruri pentru care îi lipsea deocamdată contextul. „Până la ce adâncime crezi că ajunge?“ „Nu, nu-l recunosc. Dar nu-s expert.“ „Mă crezi sau nu.“ Nici Grace nu-i fusese de ajutor. De îndată ce-i apăruse alături, se împinsese în el, poate ca să-i arate că era

la fel de puternică şi de înaltă. Mirosea a parfum sintetic de lavandă, care-l făcu să-şi înăbuşe un strănut.

După ce ocoli răspunsul la o întrebare legată de vizita la secţia ştiinţifică, Control se răsuci spre ea şi-o opri în loc, înainte să apuce s-o şteargă.

— De ce n-ai vrut ca biologa să facă parte din a douăsprezecea expediţie?

Grace se opri, mări spaţiul dintre ei şi-i aruncă o uitătură bănuitoare. Bine – măcar era dispusă la confruntare.

— Ce era în mintea ta atunci? De ce n-ai vrut-o pe biologă în expediţia aceea?

Pe lângă ei, din ambele părţi, treceau angajaţi ai agenţiei. Grace, cu voce joasă, zise:

— Nu era calificată corespunzător. Fusese dată afară de la vreo şase slujbe. Avea ceva talent necizelat, nişte sclipiri, da, însă nu era pregătită. Poziţia soţului ei în expediţia de dinainte… şi asta o compromitea.

— Directoarea n-a fost de acord.

— Ei, şi ce mai face Whitby, apropo? întrebă ea ca şi cum i-ar fi dat replica, iar Control ştiu că expresia lui îi confirmase adjunctei că aceea îi era sursa.

Iartă-mă, Whitby, că te-am dat de gol. Dar asta îi spunea şi că pe Grace o îngrijora faptul că Whitby vorbise cu el.

Continuă să insiste:

— Dar directoarea n-a fost de acord.

— Nu, recunoscu ea, făcându-l pe Control să se întrebe ce fel de trădare fusese aceea. N-a fost. Se gândea că atributele acelea sunt toate *plusuri,* că ne preocupă prea mult marjele obişnuite de compatibilitate. Aşa că am ascultat-o.

— Chiar dacă a pus să fie deshumate şi reexaminate cadavrele membrilor expediţiei de dinainte?

— De unde aţi auzit asta? întrebă Grace, surprinsă cu adevărat.

— N-ar spune asta ceva şi despre compatibilitatea directoarei înseşi?

Însă, cât ai clipi, surpriza se osifică devenind opoziţie, iar Grace dădu iarăşi s-o ia din loc. Îi răspunse laconic:

— Nu, n-ar spune.

— Bănuia ea ceva, este? întrebă Control, prinzând-o încă o dată din urmă.

Din dosare, credeau la Centru, se putea desprinde ideea că, deşi spălarea pe creier a expediţiei de dinainte nu reprezenta neapărat vreun fel de modificare a situaţiei din Aria X, ar fi putut să semnifice o modificare în mintea directoarei.

Grace oftă, sătulă parcă de atâtea încercări de a se descotorosi de el.

— Bănuia că s-ar fi putut… schimba după autopsii. Dar, dacă întrebaţi asta, ştiţi deja.

— Şi aşa era? S-au schimbat?

Dispăruseră. Fuseseră resuscitaţi. Îşi luaseră zborul către ceruri.

— Nu. S-au descompus un pic mai rapid decât ar fi fost poate de aşteptat, dar nu, de schimbat, nu.

Control se întrebă cât o costase asta pe directoare, în termeni de respect şi de favoruri. Se întrebă dacă nu cumva, când le spusese că voia să însoţească a douăsprezecea expediţie, o parte dintre subordonaţii săi se simţiseră nu alarmaţi sau îngrijoraţi, ci cuprinşi, mai degrabă, de un fel straniu de uşurare vinovată.

Mai avea o întrebare, dar Grace terminase şi izbutise deja să vireze şi să se strecoare pe un alt coridor din labirintul acela.

Urmară nişte eforturi inutile, fără tragere de inimă, de a-şi rearanja biroul şi, totodată, parcurgerea câtorva raporturi de bază pe care le aruncase Grace în direcţia lui, probabil pentru a-i opri avansul. Află că Divizia Sudică avea propria secţie de design, însărcinată să creeze echipament pentru expediţiile care nu încălcau protocoalele. Fabricau, cu alte cuvinte, tehnologie învechită. Află că securitatea, în zonele ce găzduiau membri ai expediţiilor care reveniseră, fusese sporită; modelul depăşit de cameră de supraveghere pe care îl folosiseră până atunci suferise o prăbuşire sistemică. Ba chiar trebui să arunce un DVD care-i fusese oferit de un „biolog al ciclului de viaţă“, pe care era o diagramă tridimensională generată pe computer ce înfăţişa ecosistemul coastei uitate. Imaginile fuseseră create ca o serie de linii topografice, într-un curcubeu de culori. Erau foarte drăguţe, dar nu-i furnizau nivelul potrivit de detalii.

La capătul zilei, pe când ieşea, se întâlni iarăşi cu Whitby, în sala de mese în jurul căreia părea să se învârtă omul, aproape ca şi cum n-ar fi vrut să se afle în pivniţe cu restul de cercetători. Sau ca şi cum l-ar fi trimis continuu cu comisioane ca să-l ţină departe. O păsărică neagră fusese prinsă înăuntru, iar Whitby se uita la ea cum zbura printre luminatoarele de pe tavan.

Control îi puse lui Whitby întrebarea pe care voise să i-o pună lui Grace înainte ca aceasta s-o şteargă în labirint.

— Whitby, de ce se întorc atât de puţine jurnale din expediţii?

Mult, mult mai puţine decât oameni.

Whitby era încă hipnotizat de zborul păsării, întorcând capul aşa cum fac pisicile, pentru a urmări orice mişcare. În privirea lui fixă era o

intensitate care i se păru deconcertantă lui Control.

— Informaţii incomplete, zise Whitby. Prea incomplete ca să ştim sigur. Dar mulţi dintre cei care se întorc ne spun că nu se gândesc să vină înapoi cu ele. Nu cred că asta-i important, sau nu simt nevoia s-o facă. Simţitul e partea importantă. Îţi pier nevoia sau impulsul să divulgi, să comunici, cam în felul în care pierd astronauţii masă musculară. Cele mai multe jurnale par, totuşi, să nimerească la far. Până nu de mult, asta nu a fost o prioritate, dar când am cerut unor expediţii mai recente să le aducă înapoi, de obicei nici măcar n-au încercat. Îţi pierzi motivaţia sau intervine altceva, devine cu mult mai important şi nici măcar nu-ţi dai seama. Până ce e prea târziu.

Cele spuse îi dădură lui Control o imagine deloc liniştitoare a ceva sau cineva din Aria X care intra în casa farului, se aşeza peste un vraf de jurnale şi le citea *pentru* Divizia Sudică. Ori le scria.

— Pot să vă arăt ceva interesant într-una din camerele de lângă secţia ştiinţifică, are de-a face cu asta, zise Whitby pe un ton visător, urmând încă zborul păsării. Aţi vrea să vedeţi?

Privirea lui îşi recăpătă concentrarea şi se fixă pe Control, care avu o bruscă şi agasantă impresie că existau de fapt doi Whitby, unul bântuind prin interiorul celuilalt. Sau poate chiar trei, vârâţi unul într-altul.

— De ce nu-mi spui pur şi simplu despre ce-i vorba?

— Nu. Trebuie să vă arăt. E un pic ciudat. Trebuie să vedeţi ca să înţelegeţi.

Whitby lăsa acum impresia că nu-i pasă dacă noul director vede sau nu camera cea ciudată, dar că, totodată, îi pasă exagerat de mult.

Control râse. Tot felul de oameni îi arătaseră o grămadă de lucruri al naibii de nebuneşti, încă din vremurile când mai lucra în aria terorismului intern. Şi astăzi îi spuseseră chestii al naibii de nebuneşti.

— Mâine, zise. O văd mâine.

Sau nu. Fără surprize. Fără dat satisfacţie păstrătorilor de ciudăţenii. Fără stranietăţi înainte de vreme. Chiar avea nevoie să-şi adune puterile, peste noapte, ca să dea nas în nas cu ciudăţeniile. Chestia cu oamenii care voiau să-ţi arate lucruri era că, uneori, interesul lor de a-ţi oferi cunoaştere se întrepătrundea cu un pic de sadism voyeurist. Aşteptau Privirea Şocată şi nu le păsa ce anume o provoca, atâta vreme cât producea un fel de disconfort. Se întrebă dacă Grace îl pusese pe Whitby să-i iasă în cale după conversaţia lor, dacă nu cumva era vreo farsă ciudată, iar el ar fi trebuit să-şi bage mâinile în vreo fantă şi să se trezească cu palmele pline de râme, sau să deschidă o cutie şi de-acolo să ţâşnească un şarpe de plastic cu arc.

Pasărea se năpustea acum în jos, cu mişcări haotice, greu de desluşit în

lumina după-amiezii târzii.

— Ar trebui să vedeţi acum, zise Whitby pe un ton cumva lezat, melancolic. Mai bine mai târziu decât niciodată.

Însă Control îi întorsese deja spatele, pornind spre intrare şi apoi spre binecuvântata parcare.

Târziu? Cam cât de târziu credea Whitby că ar fi?

004: REINSERŢIE

Habitaclul maşinii îi oferea un spaţiu mic de răgaz, o şansă pentru a scăpa de încordare şi de a se transforma din ceva în altceva. Oraşul Hedley era la patruzeci de minute cu maşina de Divizia Sudică. Se afla pe malurile unui râu care, la doar treizeci de kilometri mai încolo, se vărsa în ocean. Hedley era îndeajuns de mare ca să aibă un pic de personalitate şi de cultură, fără a fi însă o capcană pentru turişti. Lumea se muta acolo, deşi senzaţia era doar puţin diferită de cea a unui „oraş bun să-ţi creşti copiii“. Între prăvăliile cu becuri care clipeau, înghesuite la un capăt al micuţului chei de pe râu, şi drumurile umbrite de coroanele copacilor se găseau indicii ale unei anumite calităţi a vieţii, întunecate în parte de clădirile mallurilor, ce iradiau către exterior dinspre marginile oraşului. Mai exista un mic colegiu privat, cu un centru de arte performative. Puteai să alergi pe lângă râu sau să porneşti în drumeţii pe poteci. Însă Hedley lăsa şi impresia unei anume lentori care, mai ales verile, se putea transforma peste noapte din fermecătoare în apatică. Liniştea din momentul în care briza de pe râu înceta să mai sufle indica o schimbare de dispoziţie, iar unele dintre barurile aflate chiar pe malul apei erau cunoscute de mult pentru violenţa bruscă, fără sens – locuri unde nu te puteai duce decât dacă izbuteai să treci drept alb, sau poate nici chiar atunci. Un oraş ce părea suspendat în timp, nu foarte diferit de vremea adolescenţei lui Control.

Situarea oraşului Hedley îi convenea lui Control. Voia să fie aproape de mare, dar nu pe coastă. Ceva legat de incertitudinea Ariei X îl făcuse încăpăţânat în privinţa asta. Visul său, într-un fel, îi interzicea. Visul său îi spunea că trebuia să se ţină departe. În avion, îndreptându-se spre noua misiune, avusese gânduri stranii despre locuitorii acelor orăşele de coastă aflate de amândouă părţile Ariei X, i se păruse că ar suferi mutaţii interioare. Comunităţi întregi care nu mai erau ce fuseseră, deşi nimeni n-ar fi putut spune asta doar din priviri. Erau genul de gânduri pe care trebuia, totodată, să le ţii în frâu şi să le alimentezi, dacă îţi ieşea şmecheria. Nu te puteai lăsa devorat de ele, dar nu trebuia nici să le ignori. Fiindcă, din experienţa lui Control, reflectau ceva din subconştient, un instinct căruia nu era cazul să i te împotriveşti. De fapt, Divizia Sudică ştia atât de puţine despre Aria X, chiar şi după trei

decenii, încât nişte precauţii iraţionale n-ar fi fost deloc nesăbuite.

Iar Hedley îi era familiar. Acesta era oraşul în care el şi prietenii săi veniseră să se distreze la sfârşit de săptămână, de îndată ce unii ajunseseră la vârsta şofatului, chiar şi ştiind că era o văgăună infectă. Doar că mai puţin infectă decât cea în care locuiau. Fără pic de apă de jur împrejur şi la dracu-n praznic. Maică-sa îi făcuse chiar o aluzie la asta ultima dată când o văzuse. Aterizase la vechea lui slujbă din nord, care-i fusese redusă treptat de la una ce presupunea analiză şi gestiune la una în care avea un rol mai mult reactiv şi administrativ. Din cauza bagajului pe care-l ducea, presupunea Control. Din cauza faptului că mereu începea bine, însă apoi, dacă zăbovea prea mult… uneori se întâmpla ceva, ceva ce nu izbutea să definească limpede. Devenea prea implicat. Prea empatic sau prea puţin empatic. Îl nedumerea când totul se ducea de râpă, fiindcă nu-şi putea aminti momentul când situaţia începea să se strice – încă era convins că putea să obţină formula corectă.

Dar maică-sa venise de la Centru şi se întâlniseră într-o sală de conferinţe care era probabil pusă sub supraveghere. Călătorise şi Vocea cu ea, într-un acvariu imens cu apă sărată, în încăperea de lângă?

Afară era rece şi purta o haină, un pardesiu, eşarfă la taiorul sobru şi pantofi negri cu tocuri înalte. Se dezbrăcase de pardesiu şi-l ţinuse în poală. Dar eşarfa o lăsase. Arăta de parcă ar fi putut în orice moment să sară de pe scaun şi să iasă pe uşă, înainte ca el să apuce măcar să pocnească din degete. Trecuseră cinci ani de când n-o mai văzuse – şi, cum se şi aşteptase, nu dăduse de ea când încercase să-i lase un mesaj în care o informa despre înmormântarea fostului ei soţ – însă îmbătrânise doar puţin, părul şaten îi rămăsese foarte lung, ca de fotomodel, iar ochii de un albastru rece ieşeau în evidenţă pe un chip din care ridurile nu luaseră în stăpânire decât colţurile ochilor şi fruntea, ascunsă însă de păr.

Zisese:

— O să fie ca şi cum te-ai întoarce acasă, nu, John?

Îmboldindu-l, încercând să-l facă s-o spună, de parcă el ar fi fost o moluscă bine agăţată de-o stâncă, iar ea un pescăruş încercând să-l convingă să slăbească strânsoarea.

— O să te simţi bine cu aranjamentul ăsta. O să te simţi bine cu lumea de-acolo.

Trebuise să-şi înfrâneze furia amestecată cu ambivalenţă. De unde să ştie ea dacă avea sau nu dreptate? Abia dacă fusese pe-acolo, deşi avusese drept de vizită. Trăiseră acolo doar el şi cu tatăl lui, iar tata începuse să decadă deja, să mănânce prea mult, să bea cam prea mult, într-o serie de episoade de după finalizarea divorţului… apoi se

îndreptase spre o artă pe care n-o dorea nimeni. Se simţise uşurat, deşi vinovat, să lase casa în urmă şi să plece la facultate, să nu mai trăiască în atmosfera aceea.

— Şi, atât de confortabil aşezat într-o lume pe care o cunosc atât de bine, ce-aş avea de făcut?

Îi zâmbise. Un zâmbet real. Putea să-şi dea seama de diferenţă, fiindcă îndurase de atâtea ori licărirea galben-palidă a celor false, cu care încercase să-i reaprindă dragostea pentru ea.

Când zâmbea cu adevărat, când chiar voia asta, chipul mamei lui se lumina de un fel de frumuseţe care-i surprindea pe toţi cei care i-l vedeau, de parcă până atunci şi-ar fi ascuns sinele adevărat după o mască. În vreme ce oamenilor care erau mereu sinceri arareori li se aprecia această calitate.

— E o şansă de mai bine, zisese ea. E o şansă pentru ştergerea trecutului.

Trecutul. Care parte anume? Misiunea din nord fusese a zecea sa poziţie în cam cincisprezece ani, ceea ce făcea ca Divizia Sudică să fie a unsprezecea. Existau mai multe motive, întotdeauna existau motive. Sau, în cazul său, un motiv.

— Şi ce-aş avea de făcut?

Dacă voia să scoată ceva de la ea, ştia că se poate alege cu vreun lucru nedorit. Dar era deja sătul de natura repetitivă a slujbei actuale, care se dovedise a avea mai puţin de-a face cu reparatul şi mai mult cu zugrăvirea faţadelor. Era sătul şi de politicile biroului. Poate că asta fusese dintotdeauna problema lui, în esenţă.

— Ai auzit de Divizia Sudică?

Auzise, mai ales de la vreo doi colegi care lucraseră acolo cândva. Aluzii vagi, care se ţineau de povestea-acoperire, cea cu catastrofa ecologică. Zvonuri despre o ierarhie care era, în cel mai bun caz, excentrică. Bârfe despre variaţii semnificative, zvonuri că povestea era mai complicată de-atât. Nu-şi dăduse seama, auzindu-şi mama cum pronunţă cuvintele acelea, dacă se simţise sau nu încântat.

— Şi de ce eu?

Zâmbetul care-i prefaţase răspunsul avea o nuanţă de regret, de tristeţe sau altceva ce-l făcuse pe Control să-şi ferească privirea. Cât fusese prin misiuni, înainte să plece definitiv, avusese o scurtă perioadă în care ştiuse să-i scrie epistole lungi – aproape la fel de bine pe cât ştiuse el să nu-şi facă timp sau să nu simtă nevoia de a le citi. Dar acum aproape că-şi dorea ca ea să-i fi transmis printr-o scrisoare informaţiile despre Divizia Sudică, să nu vină să-i spună personal despre asta.

— Fiindcă la departamentul ăsta se fac reduceri de personal, deşi s-ar

putea să nu ştii asta, iar tu o să fii printre cei puşi pe liber. Şi fiindcă însărcinarea asta ţi se potriveşte.

Golul, gheara aceea din stomac. O altă schimbare. Un alt oraş. Niciodată vreo şansă de a-şi găsi echilibrul. Adevărul era că, după ce Control se înrolase, rareori se simţise ca o străfulgerare de lumină. Se simţise adesea greoi şi-şi dăduse seama că şi maică-sa trebuie să se fi simţit la fel, greoaie. Că se prefăcuse distantă sau vioaie, ascunzând de el povara de informaţii, istorie şi context. Toate acele chestii care te uzau, chiar şi compensate de sentimentul aţâţător de a te afla de o parte a frontierei unde ştiai lucruri pe care nu le mai ştia nimeni.

— E singura opţiune?

Sigur că era, doar nu umblase atâta pe drumuri doar ca să-i spună salut. Ştia că el era oaia cea neagră, că lipsa lui de reuşită în carieră se reflecta prost asupra ei. Habar nu avea ce bătălii interne purtase ea la nivelurile înalte ale acelor departamente secrete, aflate atât de departe de nivelul său de acces că ar fi putut, la fel de bine, să existe în ceruri, printre îngeri.

— S-ar putea să nu fie cinstit, John, ştiu asta. Dar s-ar putea să fie ultima ta şansă. Sau, cel puţin, ultima şansă de care-ţi pot face eu rost.

La un post permanent, la un final al vieţii sale de nomad sau ultima şansă în general? Ultima şansă de a rămâne în agenţie?

Nu îndrăznise să întrebe – frica rece, tulbure pe care o băgase în el era prea adâncă. Nu ştiuse că-i trebuia o ultimă şansă. Frica era atât de puternică, încât îi scosese din cap mai toate întrebările. Nu avusese, atunci, ocazia să se întrebe dacă, poate, ea nu se afla acolo decât pentru a-i face o favoare fiului său. Că, poate, avea *nevoie* să i se spună da.

Şi apoi ceva menit să-l momească, să-i liniştească teama, furnizat cu voioşie şi la momentul perfect:

— N-ai vrea să afli mai multe decât ştiu eu? O să afli, dacă accepţi postul.

Şi atunci nu mai avusese încotro. Era adevărat. Ştia acum mai multe decât ea.

Îl îmbrăţişase când spusese da Diviziei Sudice, lucru care-l surprinsese.

— Cu cât eşti mai aproape, cu atât eşti mai în siguranţă, îi şoptise ea la ureche.

Mai aproape de ce?

Mirosea vag a parfum scump, a cărui mireasmă aducea oarecum cu cea a prunilor din spatele casei în care locuiseră cu toţii, în nord. Micuţa livadă de care şi uitase până în clipa aceea. Leagănul. Malamutul de Alaska al vecinului, care-l alerga mereu, fără prea multă vlagă, pe trotuar.

Până să se ridice din el întrebările, fusese prea târziu. Maică-sa îşi pusese pardesiul şi plecase, ca şi cum nici n-ar fi fost acolo.

Cu siguranţă că nu fusese înregistrată nici la intrare, nici la ieşire.

Amurgul, începutul pauzei nocturne de la arşiţa zilei, se lăsase peste Hedley când ajunse el pe aleea de acces auto. Locuinţa pe care o închiriase se afla cam la un kilometru şi jumătate distanţă, pe o pantă domoală care sfârşea, în cele din urmă, prin a coborî către malurile râului. O casă mică din lemn de cedru, de vreo 400 de metri pătraţi, vopsită în albastru-deschis, cu obloanele albe de la ferestre uşor deformate de căldură. Avea două băi, un dormitor mare, o cameră de zi, o bucătărie îngustă şi un birou, din care dădeai în curtea îngrădită din spate. Decoraţiunile interioare erau toate în stilul încărcat dar confortabil numit „tradiţional şic“. În faţă avea o grădină cu ierburi şi petunii, care se transforma, pe lângă aleea de acces, într-o fâşie scurtă de peluză.

În vreme ce urca treptele spre uşă, El Chorizo[2] [2] În spaniolă, „cârnat de porc“. sări din tufele laterale şi i se vârî printre picioare. El Chorizo era un motan imens, alb cu negru, un ditamai animalul de motan, care-şi primise numele de la tatăl lui. Familia mai avusese demult un porc pe nume El Gato[3] [3] În spaniolă, „motanul“.; era felul de a face glume al lui tăică-său. Control îl luase pe lângă el cam de vreo trei ani, când cancerul i se înrăutăţise într-un aşa hal, încât pisica devenise o povară. Avusese dintotdeauna obiceiul să umble şi pe afară, prin urmare Control hotărâse să-i dea voie să hălăduiască aşa şi la noua sa casă. Şi se părea că decizia fusese una bună: El Chorizo, sau „Chorry“, cum îl striga Control, părea vioi şi încrezător, chiar dacă blana lungă îi era încurcată şi murdară acum.

Intrară în casă împreună, iar Control îi puse pisicii nişte mâncare umedă, o mângâie preţ de câteva minute şi se apucă să-şi asculte mesajele, pe linia destinată exclusiv „civililor“. Avea un singur mesaj: de la Mary Phillips, iubita lui până să o rupă cu ea acum şase luni, care-l sunase ca să verifice dacă se mutase cu bine. Ameninţase că vine în vizită, cu toate că nu-i dăduse adresa exactă şi, pur şi simplu, se obişnuise iarăşi să doarmă singur în pat. „Fără supărare“, nici nu-şi mai amintea dacă el o rupsese cu ea sau invers. Rareori o ura pe vreuna – şi lui i se părea bizar şi eronat lucrul ăsta. N-ar fi trebuit să existe ceva antipatie? Avusese aproape la fel de multe iubite câte detaşări în misiuni; de obicei, relaţiile nu supravieţuiau mutatului, sau atitudinii sale reţinute, sau orelor sale neobişnuite de lucru, ori poate că nu găsise persoana potrivită. Nu putea fi sigur de motiv şi tot încerca să stoarcă, în primele luni de relaţie, câtă intensitate şi intimitate izbutea, ştiind că

ciclul avea să se repete şi ştiind prea bine care avea să fie sfârşitul. „Ai un stil de agăţat cam ciudat“, îi spusese o femeie cu care petrecuse o noapte înainte de relaţia cu Mary, chiar când era pe cale să-i facă sex oral, însă nu prea era el, de fapt, genul care să agaţe. Nu ştia ce era.

În loc să răspundă la mesaj, intră în camera de zi şi se aşeză pe canapea. Chorry, prompt, se făcu ghem lângă el, iar Control, absent, începu să mângâie capul pisicii. O pitulice sau altă pasăre micuţă zbură de câteva ori pe lângă fereastră. Se mai auzea şi cântecul unui sturz zeflemitor, dar şi chiţăiala cu care se salutau liliecii, animale care nu mai erau atât de banale acum.

Totul era atât de asemănător cu ce ştia din adolescenţă, încât decise să lase asta să-i fie o consolare, împreună cu casa, fiindcă îl ajuta să creadă că postul acesta avea să fie ultimul. Însă „mereu să ai o strategie de ieşire“ era ceva ce-i fusese repetat de maică-sa până la refuz, încă din prima zi de pregătire, aşa că avea pachetul-standard ascuns în fundul fals al unei valize. Luase cu el mai mult decât pistolul reglementar, avea şi una dintre puşti, pusă laolaltă cu paşapoartele şi banii.

Control îşi desfăcuse deja bagajele, fiindcă îl durea ideea de a-şi lăsa lucrurile în cutii. Pe policioara unui şemineu de cărămidă ce era mai mult de ornament, aşezase o tablă de şah, cu figurinele mici şi colorate care fuseseră ultimul refugiu al tatălui său. Le vânduse prin prăvălii de artizanat locale şi lucrase într-un centru comunitar după ce cariera începuse să-i bată pasul pe loc. Când şi când, pe parcursul ultimului deceniu de viaţă al bătrânului, câte un colecţionar cumpăra vreuna dintre instalaţiile imense care rugineau sub prelate în spatele casei, dar era mai degrabă ca şi cum i-ar fi vizitat vreo fantomă, vreun călător în timp, decât ceva care să însemne vreo resuscitare a interesului. Tabla de şah, îngheţată în timp, arăta până unde progresase meciul lor.

Se ridică de pe canapea, se duse în dormitor şi se schimbă în pantaloni scurţi, tricou şi pantofi de sport. Chorry ridică privirea spre el, ca şi cum ar fi vrut să-l însoţească.

— Ştiu, ştiu, abia am ajuns acasă. Dar mă întorc.

Se strecură pe uşa din faţă, hotărând să-l lase înăuntru pe Chorry, îşi puse căştile, alese una dintre înregistrările cu muzică clasică ce-i plăceau atât de mult şi porni să alerge uşurel pe trotuar, pe lângă lămpile stradale cu lumină palidă. Înserarea se instalase de-a binelea între timp, dar pe râul de dedesubt mai zăbovea doar o geană de albastru-închis, în vreme ce sus, departe, mai sus de luminile oraşului reflectate în unde, dădeau să apară primele stele. Căldura se domolise, însă ţârâitul gros şi intens al greierilor şi al altor insecte îi reînviau spectrul.

Simţi îndată că ceva i se încordează în partea stângă a corpului, dar

ştia că avea să-şi revină. Porni încet, dându-şi timp să cerceteze cu privirea împrejurimile, care constau în principal din case mici ca a lui, cu tufe înalte înşiruite în loc de garduri şi străzi paralele spre creasta dealului, cu câteva străzi secundare apucând-o drept în jos. Nu-l deranja terenul accidentat – voia un traseu zdravăn, de cinci până la opt kilometri. Mirosul pătrunzător de caprifoi îl lovea în valuri când trecea alergând pe lângă unele case. Puţină lume mai era pe afară, dacă nu-i puneai la socoteală pe cei câţiva întinşi pe şezlonguri, pe cei ieşiţi cu câinii la plimbare sau cuplul ce se dădea cu skateboardul. Cei mai mulţi îl salutau din cap când trecea pe lângă ei.

După ce grăbi pasul şi-şi stabiliză ritmul, Control, care o pornise în jos către râu, intră într-un spaţiu mental în care putea să stea şi să se gândească la ziua ce trecuse. Evoca întâlnirile cu oamenii şi mai ales întrebările pe care i le pusese biologei. Parcurse iarăşi toată acea informaţie care îl inundase, pe care o lăsase să îl inunde. Mâine avea să fie şi mai multă, la fel şi poimâine, şi neîndoielnic că avea să mai integreze informaţii noi pentru o vreme, înainte să se ivească vreo concluzie.

Putea încerca să nu se implice la acest nivel. Putea încerca să existe doar la un nivel de management şi administraţie abstract, însă nu credea că asta voia de la el Vocea – sau că directoarea adjunctă l-ar fi *lăsat* s-o facă. Cum putea să fie el directorul Diviziei Sudice, dacă nu înţelegea până în străfunduri cu ce se confrunta personalul angajat aici? Programase încă cel puţin trei interviuri cu biologa pe parcursul acelei săptămâni, ca şi un drum până la punctul de intrare în Aria X de la frontieră. Ştia că maică-sa se aştepta să-şi definească prioritătile în funcţie de situaţia de la faţa locului.

Frontiera, în special, nu-i ieşea din minte în timp ce alerga. Absurditatea ca ea să coexiste în aceeaşi lume cu orăşelul prin care alerga el, cu muzica pe care o asculta. Crescendoul de coarde şi suflători.

Frontiera era invizibilă.

Nu permitea jumătăţi de măsură. Odată ce-o atingeai, te trăgea înăuntru (sau dincolo?)

Avea graniţe discrete, inclusiv la un kilometru şi jumătate în largul mării. Armata amplasase acolo bariere plutitoare şi patrula necontenit prin zonă.

Se gândi, în vreme ce sărea peste un zid mic, cotropit de viţele unei plante agăţătoare, şi intra pe o scurtătură, pe un pod de piatră dărăpănat, se gândi un moment la patrulările acelea neîncetate, întrebându-se dacă soldaţii vedeau vreodată ceva acolo, în valuri, sau dacă vieţile nu le era altceva decât aceeaşi înşiruire chinuitoare, zilnică,

de detalii albastre-cenuşiu.

Frontiera se întindea pe mai bine de o sută de kilometri în interiorul uscatului, pornind de la far, cam şaizeci de kilometri spre est şi şaizeci de kilometri spre vest, de-a lungul coastei. Se sfârşea chiar sub troposferă şi, sub pământ, puţin înainte de astenosferă.

Avea o uşă sau pasaj de trecere către Aria X. Şi uşa era posibil să nu fi fost făcută de lucrul care crease Aria X.

Trecu de o băcănie din colţ, de o farmacie, de un bar local. Traversă strada şi fu cât pe ce să dea peste o femeie pe bicicletă. Abandonă trotuarul şi porni pe marginea drumului, dorindu-şi acum să ajungă cât mai repede la râu, deloc entuziasmat de ideea că trebuia să urce iarăşi dealul.

Nu puteai trece nicicum de frontieră în partea de pe mare. Nu puteai săpa tunele pe sub pământ. N-o puteai pătrunde cu instrumente avansate, cu radare ori sonare. Din sateliţii de deasupra nu se vedea decât natura sălbatică, aparent în timp real, nimic ieşit din comun. Deşi asta era o iluzie optică.

În noaptea în care se lăsase, frontiera făcuse să dispară vase, avioane şi camioane, tot ce se nimerise aproape de linia imaginară, dar extrem de reală în momentul creaţiei sale şi multe ore după aceea, până să-şi dea cineva seama ce se petrece, până să afle destule ca să păstreze distanţa. Înainte ca locul să fie preluat de armată. Scrâşnetele jalnice ale metalului şi vibraţia motoarelor ce continuau să funcţioneze în timp ce dispăreau… în ceva, undeva. O privelişte fumegândă, apocaliptică, platformele unui distrugător, trimis să investigheze cu insuficiente informaţii, „alunecând în nimic“, cum formulase un martor. Ultima transmisiune perplexă recepţionată de la bărbaţii şi femeile aflaţi la bord, video şi radio, în vreme ce majoritatea dădea buzna în spate, o mulţime ca un val agitat, forfotitor, ce arăta, pe camera cu rezoluţie slabă a elicopterului, precum o creatură enormă aruncându-se în mare. Fiindcă erau pe cale să dispară şi nu puteau face nimic în privinţa asta, situaţia fiind complicată de ceaţă. Unii, totuşi, rămăseseră pe loc şi priviseră cum li se dezintegra nava, apoi trecuseră dincolo sau muriseră, sau se duseseră altundeva, sau… Control nu putea cuprinde asta cu mintea.

Panta se domoli şi el reveni pe trotuar, de data asta trecând pe lângă malluri, lanţuri de magazine, lume intersectându-se la semafoare, oameni urcându-se în maşini în parcări… până ce ajunse la strada mare de dinaintea râului – o pâclă de lumini strălucitoare şi alţi pietoni, unii dintre ei beţi – o traversă şi pătrunse într-un cartier liniştit cu rulote şi căsuţe mici din beton. Deja transpira abundent, chiar dacă era răcoare. Trecu pe lângă unii ieşiţi la un grătar, care se opriră cu toţii şi-l

petrecură cu privirile în timp ce se depărta.

Gândurile i se tot întorceau la biologă. La nevoia de a şti ce văzuse, ce experimentase biologa în Aria X. Era conştient că directoarea adjunctă putea face mai mult decât să ameninţe că avea s-o ducă de acolo. Era conştient că directoarea adjunctă voia să se folosească de incertitudinea asta pentru a-l determina să ia decizii necugetate.

Un drum cu sens unic, mărginit de buruieni şi presărat cu pietriş desprins din pavajul desfundat, îl scoase jos, la râu. Ieşi, printr-un halou de ramuri, pe un ponton şubred, şi se aplecă de genunchi ca să-şi menţină echilibrul. Se opri în sfârşit la capătul pontonului, lângă o şalupă legată acolo. Puţine lumini peste râu, câte un pâlc doar, ici şi colo, nimic comparabil cu iluminaţia explozivă din stânga lui, unde se afla faleza, aşteptând sub lămpile stradale prosteşti, evident destinate turiştilor, cu fals aer victorian şi având în vârfuri globuri pline parcă cu ouă lăptoase, fierte moi.

Undeva peste râu, mai spre stânga, se întindea Aria X – la mulţi kilometri distanţă, dar vizibilă cumva ca o apăsare, ca o umbră, ca o scânteiere. Expediţiile începuseră să se întoarcă, sau să nu se întoarcă, încă de pe când era el elev de liceu. Psihologa, la un moment dat, ocupase funcţia de director. O întreagă istorie secretă se desfăşurase în vreme ce el, cu amicii, intrau în Hedley cu maşinile, puşi pe băut bere şi pe găsit vreo petrecere, nu neapărat în ordinea asta.

Primise un apel telefonic de la maică-sa cu o zi înainte să urce în avionul ce urma să-l ducă la Divizia Sudică. Vorbiseră puţin despre legăturile lui cu Hedley. Zisese: „Cunoşteam zona asta doar fiindcă erai tu acolo. Numai că tu nu mai ţii minte“. Nu, nu mai ţinea. Şi nici nu ştiuse că ea lucrase, pentru scurt timp, pentru Divizia Sudică, un fapt care îl surprinsese mai mult sau mai puţin. „Mi-am luat de muncă aici numai ca să fiu mai aproape de tine“, continuase maică-sa, iar ceva în inima lui se înmuiase, cu toate că nu ştia dacă era sau nu cazul să o creadă.

Fiindcă îi era foarte greu să-şi dea seama. La vremea aceea avusese parte, probabil, de poveştile ei defazate cronologic despre misiuni anterioare. Încercase să deruleze pe repede-înainte, să-şi dea seama când anume, dacă vreodată o făcuse, îi relatase o versiune disimulată a poveştii despre Divizia Sudică. Nu reuşise să identifice momentul sau poate memoria sa refuzase să coopereze. „Şi ce-ai făcut acolo?“ întrebase, dar nu primise ca răspuns decât un cuvânt ca un zid: „Secret“.

Opri muzica şi rămase pe loc ascultând orăcăitul broaştelor, vuietul şi plescăitul apei care se lovea de şalupă, în vreme ce peste râu bătea briza. Aici întunericul era mai adânc, iar stelele păreau mai aproape. Râul

avusese un curs mai rapid pe vremuri, dar aluviunile de la exploataţiile industrial-agricole crescuseră nivelul mâlului, încetiniseră viteza apei şi schimbaseră alcătuirea faunei şi distribuţia ei. Ascunse de întunericul de pe celălalt mal, se aflau fabrici de hârtie şi ruinele unor ateliere mai vechi, care încă poluau pânza freatică. Şi totul nimerea, până la urmă, în mări, din ce în mai acide.

Peste ape se auzi un chiot depărtat, care primi un răspuns de la şi mai mare distanţă. Ceva mic pufni şi plescăi prin păpurişul din dreapta lui. Aerul proaspăt avea un iz slab, dar persistent de mlaştină. Era genul de loc unde el şi tatăl său ar fi mers să vâslească în adolescenţă. Nu era cu adevărat natură sălbatică, era reconfortant de aproape de civilizaţie, dar era suficient de separată cât să creeze o delimitare. Asta voiau cei mai mulţi: să fie *aproape,* dar să nu fie *parte din.* Nu voiau să aibă de-a face cu necunoscutul înfricoşător dintr-o „sălbăticie neatinsă“. Nu voiau nici o viaţă artificială, lipsită de suflet.

Acum era din nou John Rodriguez, fiul unui sculptor ai cărui părinţi veniseră în ţara asta căutând o viaţă mai bună. Fiul unei femei care trăia într-un tărâm bizantin al secretelor.

Când, în cele din urmă, porni înapoi în susul dealului, se gândea dacă n-ar fi trebuit, pur şi simplu, să-şi facă ieşirea. Să vâre totul în maşină şi să plece, să nu trebuiască iarăşi să dea ochii cu directoarea adjunctă sau cu toate celelalte.

Mereu începea bine.

Putea să se sfârşească mai puţin bine.

Însă ştia că, la ivirea zorilor, când avea să se trezească, va fi iarăşi Control şi avea să se întoarcă la Divizia Sudică.

RITURI

005: PRIMA BREŞĂ

„Ce-i asta? E pe mine? Unde pe mine? E pe mine? Unde pe mine? O vezi pe mine? O vezi? Unde-i?“

Dimineaţă din nou, după o noapte plină de vise în care se aflase pe creastă, holbându-se în prăpastie. Control se opri în parcarea unui local, în mână cu micul dejun format dintr-un pahar de cafea şi un biscuite, holbându-se, de la două maşini distanţă, la o femeie albă, de treizeci şi ceva de ani, îmbrăcată într-un taior vişiniu. Aducea a agent imobiliar chiar şi răsucindu-se ca să scape de o viespe păroasă care se căţărase pe ea, cu un machiaj executat atent şi păr blond tuns scurt, stil „castron“. Însă taiorul nu-i venea bine, unghiile erau inegale, oja roşie se cojise, iar Control simţi că problemele ei erau cu mult mai profunde decât viespea.

Insecta se opri pe ceafa ei, rămânând, o clipă, nemişcată. Dacă i-ar fi spus asta femeii, i-ar fi dat o scatoalcă şi-ar fi omorât-o. Uneori trebuia să ascunzi lucruri de oameni numai ca să nu facă primul lucru care le trece prin cap.

— Nu te mişca, îi spuse lăsând cafeaua şi biscuitele pe acoperişul maşinii lui. Nu-ţi face nimic, o dau eu jos de pe tine.

Fiindcă alţii nu păreau să fie de vreun folos. Majoritatea o ignora, în vreme ce unii, care ieşeau şi intrau în maşini şi SUV-uri, râdeau de ea. Însă nu şi Control. Nu i se părea amuzant. Nu ştia, la rându-i, unde se fixase pe el Aria X, şi toate întrebările din mintea lui păreau, în momentul acela, la fel de frenetice şi de nefolositoare precum ale femeii.

— OK, OK, zise ea, tot agasată, în vreme ce el îşi coborî braţul curbat spre viespe, care, după ce-l împunse uşor cu capul, se aşeză pe bordul maşinii.

Se străduise să avanseze pe zona cu fire de păr de pe gâtul femeii. Cu dungă roşie, moale şi totuşi făcându-se simţită ca o gâdilătură pe pielea braţului, viespea porni haihui, fără ţintă.

Femeia scutura din cap, întinse gâtul ca şi cum ar fi încercat să vadă ceva în spate, îi oferi un zâmbet ezitant şi zise:

— Mersi.

Apoi o luă la fugă spre maşina ei, de parcă ar fi întârziat la o întâlnire sau de parcă s-ar fi temut de el, bărbatul ăla ciudat care-i atinsese gâtul.

Control duse viespea în peticul de vegetaţie ce mărginea parcarea şi-o

lăsă să se târască de pe degetul lui mare pe rămurelele de acolo. Viespea îşi veni iute în fire şi porni hotărâtă spre şirul verde de copaci aflat între parcare şi autostradă, mânată de un simţ care-i transmitea unde se află şi unde ar fi trebuit să fie, abilitate dincolo de înţelegerea lui Control.

„Atâta vreme cât nu le spui oamenilor că nu ştii un lucru, ei or să creadă că probabil îl ştii.“

Asta era de la taică-său, nu de la maică-sa. Sau poate că nu. Mama lui ştia atât de multe lucruri, încât se gândise, poate, că n-avea de ce să se prefacă.

Oare el era femeia care nu ştia pe unde-i viespea, sau era chiar viespea, neştiutoare că se suie pe femeie?

○ ○ ○

Control îşi petrecu primele cincisprezece minute ale dimineţii căutând cheia de la sertarul încuiat. Voia să rezolve misterul înainte să se întâlnească cu mai marele mister reprezentat de biologă. Biscuitele întărit, paharul de cafea aproape rece şi rucsacul zăceau aruncate în dezordine lângă computer. Oricum, nu-i era cine ştie ce foame; izul rânced de detergent îi invadase biroul.

Când găsi cheia, rămase aşa o clipă, holbându-se la ea, apoi la sertarul închis şi la pata pământie de pe colţul din stânga sus. Îşi suprimă, învârtind cheia în broască, gândul ridicol că ar fi trebuit să mai fie prezent şi altcineva, Whitby de pildă, când îl deschidea.

Înăuntru era ceva mort – şi ceva viu.

O plantă creştea în sertar, se dezvoltase acolo, în beznă, în tot acest timp, cu rădăcinile vineţii prinse într-un bulgăre de pământ. De parcă directoarea ar fi smuls-o din sol şi apoi, din cine ştie ce motive, ar fi băgat-o în sertar. Opt frunze lunguieţe, de un verde intens, aproape luminos, se desfăceau din tulpina subţire la intervale neregulate, formând un model plăcut, circular, dacă erau văzute de sus. Dintr-o parte, planta aducea totuşi cu o creatură care încerca să scape, cu nişte membre, în cele din urmă eliberate, înconjurând reflex marginea sertarului.

La bază, pe jumătate încrustat în bulgărele de pământ, se afla corpul supt al unui şoarece mic, cenuşiu. Control nu putea fi sigur că planta nu se hrănea, cumva, din el. Lângă plantă se afla un telefon mobil vechi, într-o husă ponosită de piele neagră, iar sub plantă şi telefon găsi depuneri sedimentare de hârtii afectate de apă. De parcă, ciudat lucru, cineva ar fi venit, din când în când, şi-ar fi stropit planta. Dar dacă directoarea dispăruse, cine făcuse asta? Cine ar fi făcut asta mai degrabă

decât să scoată de-acolo planta şi şoarecele?

Control privi o clipă, şovăielnic, şoarecele mort, apoi, fără tragere de inimă, băgă mâna pe sub el ca să scoată telefonul – husa părea cam destrămată – şi, cu vârful unui creion, desprinse o foaie sau două. Nu erau hârtii oficiale, din câte-şi dădea seama, ci mai degrabă dosare pline de notiţe scrise de mână, tăieturi din ziare şi alte materiale fără importanţă. Zări în treacăt cuvinte care-l alarmară, apoi lăsă paginile la locul lor.

Întregul ansamblu lăsa impresia că directoarea ar fi creat o moviliţă de îngrăşământ pentru plantă. Una conţinând puzderie de informaţii excentrice. Sau vreun proiect ştiinţific ridicol: „sistem de irigare folosind şoarecele ca sursă de energie, destinat transmiterii de date şi întreţinerii biosferei.“ Văzuse chestii şi mai ciudate la târgurile de ştiinţă din liceu, cu toate că lipsa lui de înclinaţie spre aşa ceva însemnase că, atunci când i se oferise perspectiva unei note bune, rămăsese la bine-cunoscuţii clasici, gen vulcani în miniatură şi cartofi crescuţi din alţi cartofi.

Poate că, admise Control după ce mai scormoni un pic, directoarea adjunctă a avut dreptate. Poate că ar fi fost mai înţelept să fi ocupat un alt birou. Ridicându-se pieziş din spatele biroului, căută ceva în care să pună planta şi descoperi un ghiveci după un teanc de cărţi. Poate că şi directoarea îl căutase.

Folosind câteva pagini luate la întâmplare din teancurile de care-i era plin biroul – dacă acelea deţineau secretul Ariei X, n-aveau decât – Control scosese cu grijă şoarecele din bulgărele de pământ şi-l aruncă la gunoi.

Apoi puse planta în ghiveci şi-o aşeză pe marginea biroului, cât mai departe de el cu putinţă.

Şi-acum ce? Scăpase de microfoanele şi de şoarecii din birou. Nu mai rămânea, dincolo de sarcina herculeană de a face curat pe rafturi şi de a cerceta materialele de acolo, decât cea de-a doua uşă, cea care nu ducea nicăieri.

Întărindu-se cu o gură de cafea amară, Control o porni spre uşă. Îi luă câteva minute să dea deoparte cărţile şi alte resturi din faţă.

Aşa. Ultimul mister, pe cale să fie dezvăluit. Ezită preţ de o clipă, iritat de gândul că trebuia să-i raporteze Vocii toate aceste mici ciudăţenii.

Deschise uşa.

Se uită fix timp de câteva minute.

După un timp o închise la loc.

006: ANOMALII TOPOGRAFICE

Aceeaşi cameră de interogatoriu. Aceleaşi scaune uzate. Aceeaşi lumină nesigură. Aceeaşi Pasăre Rară. Chiar aşa? Rămăşiţele unei luciri sau sclipiri nefamiliare în ochii sau expresia ei, nu-şi dădea seama exact de unde. Ceva ce nu băgase de seamă la prima lor sesiune. Biologa părea, totodată, şi mai molatică, dar şi mai dură decât înainte. „Dacă cineva pare să se fi schimbat de la o sesiune la alta, asigură-te că nu tu eşti cel care s-a schimbat.“ Un avertisment de la maică-sa, primit pe vremuri, transmis ca şi cum ar fi deschis o cutie cu prăjiturele cu răvaşe conţinând sfaturi pentru spioni şi-ar fi ales o prăjiturică oarecare.

Control aşeză, ca din întâmplare, ghiveciul pe masă, la stânga lui, şi puse între ei dosarul femeii, ca pe o tentaţie mereu prezentă. Primise oare, drept reacţie la aşezarea ghiveciului, o uşoară ridicare din sprâncene? Nu era sigur. Dar biologa nu zise nimic, deşi o persoană normală ar fi fost curioasă. Dintr-un impuls, Control recuperase şoarecele şi-l pusese înapoi în ghiveci cu planta. În locul acela deprimant, ghiveciul arăta ca un coş de gunoi.

Control se aşeză. Îi oferi un surâs, dar nu i se răspunse. Decisese deja să nu reia de unde rămăseseră, la povestea cu înecatul, deşi asta însemna că trebuia să-şi înfrângă nevoia de a fi direct. Cuvintele pe care Control le găsise scrijelite pe peretele de dincolo de uşă continuau să i se învârtă în cap, într-un fel cât se poate de neplăcut. *Unde se află fructul sugrumător venit din mâinile păcătosului voi zămisli seminţele morţilor…* O plantă. Un şoarece mort. Un soi de frază delirantă. Sau poate o farsă, o glumă. Ori proba continuă a unei spirale coborâtoare, un salt de pe stâncă într-un ocean plin cu monştri. Poate că, la sfârşit, înainte să se autodesemneze membră a expediţiei a douăsprezecea, directoarea practicase o formă perversă de Scrabble.

Şi nici directoarea adjunctă nu putea fi cu totul străină de această degenerare. Un alt motiv pentru care Control se bucura că n-avea să-l privească de după geamul-oglindă. Folosindu-se de un truc învăţat de la un coleg, care i-l făcuse chiar lui la ultima misiune, Control îi comunicase lui Grace că ancheta avea să continue după-amiază. Apoi se dusese în zona în care erau ţinuţi membrii expediţiilor, vorbise cu paznicul şi ceruse ca biologa să fie adusă imediat în camera de

interogatoriu.

Cufundându-se în interogatoriu, de data asta fără niciun preambul, Control ignoră petele de igrasie de pe pereţi, ce aduceau cu o ureche şi cu un ochi uriaş, subacvatic, care îl privea de la înălţime.

— E o anomalie topografică în Aria X, relativ aproape de tabăra principală. Aţi descoperit, tu sau ceilalţi membri ai expediţiei, această anomalie? Dacă da, aţi intrat acolo?

De fapt, mare parte dintre cei care dădeau peste ea o numeau tunel sau turn, ba chiar şi puţ, dar el rămânea la sintagma de „anomalie topografică“ în speranţa că ea avea să-i ofere un nume al ei, mai precis.

— Nu ţin minte.

Începea să-l irite constanţa cu care folosea cuvintele acelea, sau poate cuvintele de pe perete îl iritau, iar privirea ei neclintită nu făcea decât să-i sporească iritarea.

— Eşti sigură?

Evident că era.

— Cred că mi-aş aminti dacă aş fi uitat asta.

Privind-o acum, Control îi observa colţurile uşor ridicate ale gurii, îi observa ochii care, de această dată, aveau în ei o lucire anume, cu totul altfel decât la întâlnirea de dinainte. Din motive neştiute, asta îl frustra. Nu era aceeaşi persoană. Sau era?

— Nu-i o glumă, zise decizând să vadă cum avea să reacţioneze biologa dacă părea iritat.

Numai că era cu adevărat iritat.

— Nu-mi amintesc. Ce altceva să mai zic?

Vorbele fuseseră rostite ca şi cum el ar fi fost un pic cam lent în gândire şi n-ar fi priceput de prima dată.

O imagine a canapelei de-acasă, a lui Chorry ghemuit în poală, cu muzică şi-o carte în mână. Un loc mai bun decât aici.

— Că îţi aminteşti. Că ascunzi ceva.

Presiune. Unii voiau să fie pe placul anchetatorilor. Altora nu le păsa ori încercau, deliberat, să obstrucţioneze interogatoriul. Îi venise gândul, în urma întâlnirii de dinainte şi a citirii transcrierilor celorlalte trei dăţi când fusese luată la întrebări, că biologa aluneca, posibil, înainte şi înapoi între aceste extreme, că ori nu-şi dădea seama nici ea ce anume crede, ori trăia într-o încordare şi nedumerire teribile. Ce putea face ca s-o convingă? Şoarecele din ghiveci nu o impresionase. Şi nici schimbarea subiectului discuţiei.

Biologa nu spuse nimic.

— Puţin probabil, zise el, ca şi cum ea ar fi negat iarăşi. Multe alte expediţii au întâlnit această anomalie topografică.

O anomalie mică, mititică.

— Chiar şi aşa, zise ea, nu ţin minte niciun turn.

Turn. Nu tunel, puţ, peşteră sau gaură în pământ.

— De ce-i spui turn? se repezi Control.

Dar exagerase, îşi dădu seama după câteva secunde.

Un zâmbet larg apăru pe faţa Păsării Rare şi un soi de afecţiune distantă. Pentru el? De la vreun gând pe care îl declanşaseră vorbele lui?

— Ştiaţi, răspunse ea, că melcul phorus îşi prinde de propria cochilie pe cele goale ale altor melci? Ca atare, melcul phorus de apă sărată e foarte stângaci. Se împiedică şi se rostogoleşte din cauza acestor cochilii goale, care-l ascund vederii inamicului, dar cu un preţ.

Control se simţi rănit de amuzamentul puternic ce se întrezărea dincolo de răspuns.

○ ○ ○

Poate că voise şi ca ea să-i împărtăşească dispreţul pentru termenul *anomalie topografică.* Termenul apăruse pe parcursul întâlnirii de informare iniţiale avute cu Grace şi alţi membri ai instituţiei. În vreme ce un expert oarecare în „anomalia topografică“ bâzâia acolo despre non-aspectele acesteia, conturând, în principiu, imaginea neştiinţei lor în acea privinţă, Control simţise un impuls. Şi un întreg monolog odată cu acesta. Îl invocase în gând pe bunicul Jack, care, atunci când voia, se putea lăsa cuprins de o mânie straşnică, în special atunci când se confrunta cu prostia lumii. Bunicul lui s-ar fi ridicat şi-ar fi zis ceva de genul: „Anomalie topografică? Anomalie topologică? Nu mai bine *vrăjitorie?* Nu mai bine sfârşitul civilizaţiei? Nu-i, adică, o chestie care te bagă în sperieţi şi despre care nu ştim nimic, zero barat, nici atâtica?“ Doar o umbră pe o fotografie neclară, un coşmar răsucit în el însuşi, exprimat de notiţele câtorva martori nedemni de crezare – făcuţi şi mai puţin demni de crezare prin hipnoză, poate, indiferent de protestele Centrului. O potecă spiralată coborând în beznă, care putea, sau nu, să fie făcută din cu totul altceva – fără măcar posibilitatea cercetării acesteia, în excentricitatea sa, aşa cum puteai face cu un melc care fură casele altora. Fără speranţa de a şti ce este, fără măcar posibilitatea de a o arunca naibii în aer, fiindcă asta fac maimuţele inteligente. Doar o chestie în pământ, menţionată în treacăt, cât se poate de banal, drept *gură de canal* sau *ţeavă* sau *adâncitură. Anomalie topografică.*

Dar mare parte din toate acestea le zisese către rafturile cu cărţi din birou, marţi – le zisese stafiei directoarei, în vreme ce, încet ca melcul, începuse să-i pună ordine în notiţe. Lui Grace şi celorlalţi le spusese, cu

voce calmă: „Mai e altceva de ştiut?“ Dar nu reuşiseră să-i zică mai multe.

Şi, din câte se părea, nu reuşea nici biologa.

Control o privi lung preţ de o clipă, puterea anchetatorului care dă fiori, menită, de obicei, să intimideze. Însă Pasărea Rară îi susţinu privirea cu ochii aceia verzi şi pătrunzători, făcându-l să se uite în altă parte. Îl tot sâcâia chestia asta, că femeia era, astăzi, altfel decât fusese în ajun. Ce se schimbase în ultimele douăzeci şi patru de ore? Făcuse aceleaşi lucruri ca de obicei, iar camerele de supraveghere nu dezvăluiseră nimic diferit în privinţa stării ei mentale. Îi oferiseră ocazia unui apel telefonic atent monitorizat cu părinţii, dar nu avusese nimic să le spună. Plictiseala de a fi ţinută închisă, cu nimic altceva decât un DVD-player şi o selecţie cenzurată de filme şi cărţi, nu putea fi cauza. Mâncarea pe care o mâncase fusese de la cantină, aşa că putea empatiza cu ea în privinţa asta, însă acest lucru tot nu constituia un motiv.

— Poate asta o să-ţi dezmorţească memoria.

Sau să te oprească din minţit. Începu să citească rezumate ale relatărilor din expediţiile trecute.

— Un puţ nesfârşit e săpat în pământ. N-am reuşit să ajungem la fundul lui. Nu ne-am putut opri din prăbuşire.

— Un turn prăvălit în interiorul pământului, care emana o stare de nelinişte intensă. Niciunul dintre noi nu a vrut să intre acolo, dar am făcut-o. Unii. Alţii s-au întors.

— Nu exista nicio intrare. Doar un cerc de piatră care pulsa. Şi senzaţia că are o adâncime uriaşă.

Doar doi membri ai expediţiei aceleia se întorseseră, dar aduseseră jurnalele colegilor. Care erau pline cu desene: un puţ, un tunel, un turn, un ciclon, un şir de trepte. Pe unde nu apăreau imagini ale unor lucruri mai pământeşti. Şi nu erau două jurnale la fel.

Control nu citi mult. Începuse să recite conştient că pasajele respective i-ar fi putut penetra biologei amnezia… dacă suferea cu adevărat de pierderea memoriei… şi sentimentul acela se intensificase rapid. Dar mai degrabă stinghereala îl făcu să se poticnească, apoi să se oprească. Senzaţia că, făcând acel turn-puţ mai adevărat în imaginaţia sa, îl făcea, totodată, şi mai adevărat în realitate.

Însă nu funcţiona cu Pasărea Rară ori femeia îşi dădea seama că anchetatorul ei avusese un moment de tulburare, fiindcă zise:

— De ce v-aţi oprit?

O ignoră şi mută discuţia spre celălalt turn.

— Şi cu farul cum a fost?

— Ce-i cu farul?

Primul gând: mă îngână. Gând care scoase la iveală amintiri cu umilinţe îndurate de la bătăuşi prin gimnaziu, înainte de transformarea pe care o suferise în liceu, când îşi dăduse silinţa să joace fotbal şi încercase să se gândească la el ca la un spion într-o lume de atleţi fără creier. Îşi dădu seama că fusese afectat de cuvintele scrise pe perete. Nu prea mult, dar suficient.

— Ţi-l aminteşti?

— Da, zise ea, luându-l prin surprindere.

Dar trebuia să scoată totuşi informaţia:

— Ce-ţi aminteşti?

— Că m-am apropiat de el pe o potecă, prin stufăriş. Că mă uitam prin cadrul uşii.

— Şi ce-ai văzut?

— Interiorul.

O ţinură aşa o vreme, până ce Control începu să piardă şirul răspunsurilor ei. Apoi urmară alte şi alte lucruri despre care biologa nu-şi amintea; Control lăsă conversaţia să capete un anumit ritm, unul pe care ea să-l poată găsi confortabil. Îşi spuse că încerca să-şi dea seama ce ticuri nervoase are femeia, sau altceva, orice, care să-i dezvăluie adevărata ei stare de spirit şi adevăratele intenţii. Nu era, de fapt, nicio primejdie să o privească fix. Nu era deloc periculos. El era Control şi deţinea controlul.

Unde se află fructul sugrumător venit din mâinile păcătosului voi zămisli seminţele morţilor pentru a le împărţi cu viermii care se adună în întuneric şi înconjoară lumea cu puterea vieţilor lor, în vreme ce din sălile abia luminate ale altor locuri se întrupează ceea ce nu poate fi clintit de nerăbdarea celor puţini care nu au văzut sau nu au fost văzuţi niciodată. În apa neagră cu soarele strălucind la miez de noapte fructele se vor coace şi în bezna a ceea ce este de aur se vor desface şi vor dezvălui revelaţia moliciunii mortale din pământ. Umbrele abisului sunt precum petalele unei flori monstruoase care va înflori în craniu şi va întinde puterea minţii dincolo de ce poate îndura orice om… Şi aşa mai departe, făcându-l pe Control să creadă că, dacă directoarea n-ar fi rămas fără spaţiu, dacă n-ar fi adăugat o hartă a Ariei X, n-ar fi rămas nici fără cuvinte.

La început crezuse că peretele de după uşă era acoperit cu un model întunecat. Dar nu, cineva astupase totul cu o serie de fraze bizare, scrise cu un tuş negru foarte gros. Unele cuvinte fuseseră subliniate cu roşu, altele încercuite cu verde. Greutatea lor îl făcuse să se dea un pas înapoi şi să rămână acolo, încruntat.

Teoria iniţială, abandonată ca ridicolă: cuvintele erau o odă psihotică a

directoarei, adresată plantei din sertar. Îi atrăseseră atenţia, apoi, uşoarele asemănări dintre cadenţa cuvintelor şi discursul unora dintre miliţiile antiguvernamentale mai religioase pe care le monitorizase în carieră. I se păruse, apoi, că detectează, vag, ceva din atitudinea acelor lunatici indolenţi care îşi lipeau tăieturi de prin ziare şi printuri de pe internet pe pereţii pivniţei părinţilor. Din cei care-şi creau – lipici peste lipici şi piuneză lângă piuneză – propriul lor univers de unică folosinţă. Însă asemenea misive, asemenea filosofii rareori emanau acest gen de melancolie, acest tip de mesaj pe cât de robust, pe atât de eteric pe care-l scoteau la iveală frazele de pe zid.

Uitându-se la perete, pierdut, Control simţise cu acuitate nu confuzie sau frică, ci iritare, cu care şi venise la acest interogatoriu cu biologa. O emoţie care-l lua pe nepregătite: apă rece turnată într-un pahar gol, nebănuitor.

Inconsecvenţele puteau duce la eşec, fiindcă o fisură mică ducea la apariţia altor fisuri. Apoi, fisurile se lărgeau şi, cât ai zice peşte, te trezeai că te prăbuşeşti. Putea să fie orice. Să uiţi să transcrii notiţele de teren într-o după-amiază. Să te apropii prea mult de un subiect supravegheat. Să treci cu vederea un dosar pe care ar trebuit să-l citeşti cu mare atenţie.

Control nu fusese informat despre cuvintele aflate pe peretele directoarei şi nu văzuse nicio menţiune despre ele în vreunul dintre dosarele pe care le citise şi recitise cu atâta sârguinţă. Era primul indiciu al unei erori în procesul său de analiză.

Când socoti că biologa se simte confortabil, că e mulţumită de ea însăşi, ba chiar că se simte foarte deşteaptă, Control zise:

— Spui că ultima ta amintire cu Aria X e că te înecai în lac. Ce-ţi aminteşti mai exact?

Biologa ar fi trebuit să se facă palidă la faţă, să capete o expresie melancolică şi să schiţeze un zâmbet trist care să-l întristeze şi pe Control, de parcă s-ar fi simţit dezamăgită, din vreun motiv oarecare, de el. Apoi ar fi trebuit să protesteze, să zică: „Nu în lac. A fost în ocean“, apoi restul să vină de la sine.

Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. Nu avu parte de niciun fel de zâmbet. În loc de asta, ea se închise complet, ba chiar şi privirea i se retrase spre undeva, departe, la înălţime – un far, poate – de unde începu să se uite la el ca de la o distanţă sigură.

— Ieri m-am încurcat, zise. Nu eram în Aria X. Era o amintire de când aveam cinci ani şi am fost cât pe ce să mă înec într-o fântână arteziană. M-am lovit la cap, am avut copci. Nu ştiu de ce, dar asta mi-am amintit, pe bucăţi, când mi-aţi pus întrebarea aceea.

Aproape că-i venea s-o aplaude. Îi venea să se ridice în picioare, s-o aplaude şi să-i înmâneze propriul ei dosar.

Stătuse peste noapte în camera ei, plictisită de moarte de lipsa de stimuli, şi-i anticipase întrebarea. Nu doar că i-o anticipase, dar Pasărea Rară decisese să se folosească de ea. Să dezvăluie detalii mai puţin personale pentru a proteja ceva mai important. Incidentul cu fântâna apărea cu multe detalii în dosarul său, fiindcă trebuise să meargă la spital ca să i se coasă rana. Asta îi putea confirma lui Control că îşi amintea ceva din copilărie, dar nimic mai mult.

Bărbatul se întrebă, deodată, dacă avea dreptul la amintirile ei. Poate că nimeni nu avea. Dar se străduі să se propulseze deoparte de gândul acela, aşa cum un astronaut se arunca împingându-se în corpul capsulei spaţiale. Cu toate că nu ştia unde avea să nimerească în felul ăsta.

— Nu te cred, îi zise de la obraz.

— Nu-mi pasă, replică ea, lăsându-se pe spătarul scaunului. Când ies de aici?

— A, ştii care-i procedura – trebuie să suporţi asta pentru echipă, zise folosindu-se de clişee pentru a-i evita întrebarea, încercând să sune ignorant sau tâmpit. Nu atât ca strategie, ci mai degrabă pentru a se pedepsi, pentru că nu dăduse ce avea mai bun.

— Ai semnat contractul. Ştii că interogatoriul de la întoarcere ar putea să dureze ceva. Ştiai şi că există posibilitatea să te întorci cu cancer sau să nu te mai întorci deloc.

— N-am computer, zise ea. N-am niciuna dintre cărţile pe care le-am cerut. Sunt ţinută într-o celulă care are doar o ferestruică în partea de sus a zidului. Nu se vede decât cerul. Dacă am noroc, văd, la câteva ore odată, câte un uliu învârtindu-se.

— E o cameră, nu o celulă.

Era şi una şi alta.

— Nu pot să ies, deci e o celulă. Măcar daţi-mi nişte cărţi.

Dar nu-i putea da cărţile pe care le dorea, pe subiectul pierderilor de memorie. Nu până ce nu afla mai multe despre natura amneziei sale. Mai ceruse şi tot felul de texte despre mimetism şi camuflaj – trebuia, cândva, s-o întrebe despre ce era vorba.

— Asta înseamnă ceva pentru tine? zise ca să-i distragă atenţia, împingând spre ea ghiveciul cu planta-şoarece.

Se îndreptă în scaun, părând să devină nu doar mai înaltă ci şi mai lată în umeri, mai impozantă, şi se aplecă spre el.

— O plantă şi un şoarece mort? E un semn că ar trebui să-mi dai, naibii, cărţile şi computerul ăla.

Poate că nu amuzamentul o făcea să fie altfel astăzi. Poate simţea că

nu mai are nimic de pierdut.

— Nu pot.

— Atunci ştii ce trebuie să faci cu planta şi cu şoarecele tău.

— Bine atunci.

Râsul ei încărcat de batjocură îl urmă pe coridor. Avea un râs plăcut, chiar şi când îl folosea ca pe o armă împotriva lui.

007: SUPERSTIŢIE

Douăzeci de minute după aceea, Control izbutea să-i bage pe Whitby, pe Grace şi pe lingvista instituţiei, Jessica Hsyu, în încăperea micuţă de dinaintea bucăţii de perete dezvăluite, acoperită cu scrisul de mână, bizar, al directoarei. Nu se obosise să mişte cărţile sau altceva de acolo. Voia ca ei să trebuiască să stea aproape, într-o proximitate lipsită de confort – să devenim, deci, prieteni în cabina asta telefonică, înghesuiţi de ni se freacă genunchii de genunchii altora. Fâşâit uşor de material textil, respirat pe gură, scârţâit de pantofi, mirosuri neaşteptate, toate aveau să fie intensificate. Lui i se părea o experienţă menită să întărească legăturile. Poate.

Doar directoarea adjunctă căpătase un scaun de dimensiuni normale. În acest fel putea să se cramponeze pe iluzia că era la conducere; sau, mai degrabă, Control spera să prevină vreo eventuală plângere din partea ei, cum că ar fi fost meschin. Ignorase deja replica ţintită a lui Grace, „Sunt aşa de mulţumită că asta apare corect în program“, lucru ce însemna că aflase deja despre felul în care el mutase în avans anchetarea biologei. Îl făcuse să aştepte cât stătuse la taifas cu cineva, pe coridor, iar el luase asta drept un fel de răzbunare.

Erau acum înghesuiţi în jurul celei mai mici mese/ scaun de conferinţe din lume, pe care Control aşezase ghiveciul cu planta şi şoarecele. Totul la locul şi timpul potrivit, deşi telefonul mobil al fostei directoare n-avea să facă parte din discuţie – Grace îl şi confiscase.

— Ce e cu asta, zise arătând spre peretele de cuvinte, în biroul meu?

Nu tocmai dornic să cedeze în faţa mesajului mut ce iradia dinspre Grace ca un câmp de forţă: era încă biroul fostei directoare.

„Asta“ includea nu doar cuvintele, ci şi harta brută a Ariei X desenată dedesubt, cu verde, roşu şi negru, înfăţişând toate punctele de reper: farul, anomalia topografică, tabăra principală… dar şi, mai departe pe coastă, insula. Câteva cuvinte disparate fuseseră mâzgălite cu un pix pe laturi – ininteligibile – şi mai apăreau două linii oblice destul de intimidante, cam la vreo cincisprezece centimetri deasupra capului lui Control, însemnate cu date calendaristice, între care exista o diferenţă de aproximativ trei ani. Una roşie. Una verde. Şi alături se aflau iniţialele directoarei. Oare directoarea *îşi verificase înălţimea?* Dintre toate

bizareriile de pe perete, aceasta din urmă părea cea mai stranie.

— Credeam că aţi citit toate dosarele, replică Grace.

Nimic, în dosare, nu menţionase vreo uşă după care să se afle vreun text ciudat, dar n-avea de gând să se ia la ceartă cu ea pe tema asta. Ştia că era prea puţin probabil să fi descoperit ceva necunoscut lor.

— Ajută-mă tu.

— Directoarea a scris textul, zise Grace. Sunt cuvinte descoperite pe pereţii tunelului.

Control îşi luă o secundă ca să digere informaţia.

— Dar de ce l-aţi lăsat aici?

Pentru o clipă, cuvintele şi izul de miere alterată se combinară intens, făcându-l să se simtă rău fizic.

— În amintirea ei, zise repede Whitby, de parcă ar fi vrut să-i furnizeze o scuză directoarei adjuncte. Părea prea mare lipsă de respect să-l ştergem.

Control observase că Whitby continua să arunce priviri ciudate înspre şoarece.

— Nu-i în amintirea ei. Nu-i, fiindcă directoarea n-a murit. Nu cred să fi murit.

Spusese asta cu voce domoală, dar hotărâtă, făcându-i să amuţească pe Whitby şi pe Hsyu, de parcă Grace ar fi comunicat o opinie stânjenitoare pentru ea. Control manipulase cu grijă termostatul, iar acest lucru însemna că oricum transpirau şi se foiau un pic.

— Ce înseamnă? întrebă Control ca să depăşească momentul.

Vedea, dincolo de obstrucţionismul lui Grace, cum în ea creşte o durere pe care n-avea pic de dorinţă s-o exploateze.

— De aceea am adus o lingvistă, zise înţelegător Whitby, deşi se văzuse clar că prezenţa lui Hsyu o surprinsese pe directoarea adjunctă.

Însă influenţa lui Hsyu avea să crească pe măsură ce rândurile angajaţilor de la Divizia Sudică se subţiau; nu peste mult, se puteau confrunta cu o situaţie în care subdepartamentele să fie alcătuite din câte o singură persoană, care să se pedepsească pe sine însăşi pentru abateri, care să-şi ofere singură bonusuri şi creşteri salariale şi să-şi sărbătorească de una singură ziua de naştere cu prăjitură cu morcovi făcută la comandă ca să semene cu clădirea Diviziei Sudice.

Hsyu, o femeie scundă şi slăbuţă, cu păr negru şi lung, vorbi.

— Mai înainte de orice, suntem nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută siguri că acest text îl are ca autor pe paznicul farului, Saul Evans.

O accentuare uşor ridicată a vocii sale conferea până şi celei mai neutre sau grave afirmaţii o notă de optimism.

— Saul Evans…

— E chiar aici, zise Whitby arătând către peretele cu poze înrămate. În mijlocul acelei fotografii alb-negru.

Cea făcută în faţa farului. Acela, deci, era Saul. Asta ştia deja, informaţia îi era îngropată undeva prin minte.

— Fiindcă aţi găsit-o imprimată altundeva? o întrebă Control pe Hsyu.

N-avusese timp să arunce mai mult decât o privire fugară dosarului lui Evans – fusese prea ocupat să se familiarizeze cu personalul Diviziei Sudice şi coordonatele generale ale situaţiei din Aria X.

— Fiindcă se potriveşte cu sintaxa şi vocabularul din câteva predici ale sale, pe care le avem înregistrate pe casete audio.

— Cum predica, dacă era paznic la far?

— Fusese predicator, de fapt, dar se pensionase. Şi-a lăsat parohia din nord, deodată, fără vreun motiv pe care să-l ştim, apoi a venit în sud şi a ocupat postul de îngrijitor al farului. Era acolo de cinci ani când a coborât frontiera.

— Crezi că el a adus lucrul care a provocat Aria X? se aventură Control, dar nimeni nu-l urmă la bătut câmpii.

— S-a verificat, zise Whitby.

Pentru prima oară, o nuanţă condescendentă i se strecurase în glas când i se adresase lui Control.

— Şi cuvintele au fost descoperite în interiorul anomaliei topografice?

— Da, răspunse Hsyu. Reconstruite din rapoartele mai multor expediţii, deşi n-am putut obţine o mostră folositoare din materialul de construcţie a cuvintelor.

— Ţesut viu, zise Control.

Îşi amintea acum, parcă, ceva. Cuvintele nu făcuseră parte din rezumatul său, dar văzuse rapoarte despre cuvinte scrise pe zidurile turnului, cu ţesut viu.

Din nou lingvista, de data asta pe un ton mai şovăielnic:

— Sinceră să fiu, nu ne place să multiplicăm cuvintele. Deci se poate să fi fost îngropate în date, ca de pildă în vreun rezumat al dosarului paznicului de far.

Grace nu părea să aibă altceva de adăugat, însă se băgă Whitby:

— Nu ne place să reproducem cuvintele fiindcă nu ştim încă, exact, ce a declanşat crearea Ariei X… sau de ce.

Şi astfel lăsaseră cuvintele în spatele uşii ce nu ducea nicăieri. Control încercă să vadă logica din toate acestea.

— Asta-i superstiţie, protestă Hsyu. E superstiţie toată ziua. N-ar trebui să spui aşa ceva.

Control ştia că părinţii ei erau foarte conservatori şi că proveneau dintr-o cultură în care spiritele existau, iar cuvintele aveau o altă

semnificaţie. Hsyu nu împărtăşea aceste credinţe – le respingea vehement, practicând un tip de creştinism mai relaxat, care aducea cu el propriile fantasmagorii şi elemente inexplicabile. Însă era totuşi de acord cu afirmaţiile ei, chiar dacă în analiza lingvistei nu era exclus să se strecoare o anumită antipatie.

Ar fi continuat să atace furibund superstiţiile, însă Grace o opri.

— Nu e superstiţie, spuse.

Se întoarseră cu toţii spre ea, rotindu-şi scaunele.

— De fapt este, admise Grace. Dar s-ar putea să fie adevărată.

Cum putea o superstiţie să fie adevărată? Control ajunse să cugete la asta mai târziu, când îşi îndreptă atenţia către călătoria spre frontieră, privind în treacăt dosarul pe care i-l adusese Whitby, intitulat, simplu, „Teorii“. Poate că „superstiţia“ era puntea de peste prăpastie, poate că ajuta să te strecori prin fisuri, atunci când lucrai într-un loc unde moralul era la pământ şi resursele reduse. Poate că asta se întâmpla, superstiţia, când directoarea ta dispărea în misiune şi directoarea adjunctă încă îi mai jelea pierderea. Poate că aşa ajungeai să recazi în practicarea de vrăji şi ritualuri, poate creierul tău reptilian transmitea restului: „Preiau eu de aici. Tu ai ratat ocazia“. Nici măcar nu era o chestie cu adevărat lipsită de bun simţ. Oare câte incantaţii invizibile, abstracte nu conduceau lumea întreagă, ce se întindea dincolo de Divizia Sudică?

Dar nu agreau cu toţii aceleaşi variante. Lingvista credea încă în superstiţia logicii, de pildă, poate fiindcă nu lucra decât de doi ani la Divizia Sudică. Dacă statisticile erau adevărate, n-avea să reziste mai mult de încă optsprezece luni acolo; din cine ştie ce motiv, Aria X ducea o lipsă cruntă de lingvişti, aproape la fel de cruntă precum cea de preoţi, categorie deloc reprezentată, în momentul acela, în Divizia Sudică.

Aşa că, poate, nu-i mai rămâneau lingvistei decât vreo câteva luni până să se convertească la sistemul de credinţe al directoarei adjuncte sau al lui Whitby, care-o fi fost. Control ştia că există, până la urmă, o limită în a crede în procesul ştiinţific. Erau, de pildă, piramidele de nonsens logic înălţate de vreun terorist domestic oarecare, când cumpăra îngrăşământul menit fabricării unei bombe sau lăsa ca un detonator să îi concentreze elanul şovăielnic şi energia. Când turnurile acelea se prăbuşeau, continuau totuşi să existe, neatinse, în mintea făptaşului şi în minţile tuturor – doar că din motive diferite.

Însă Hsyu fusese de neclintit, din motive care nu-l făcuseră pe Control să se simtă mai în largul său în privinţa Ariei X.

— Închipuiţi-vă, îi spusese lui Control, că limba e doar o parte a unei metode de comunicare. Imaginaţi-vă că nici măcar nu-i partea cea mai

importantă, ci mai degrabă e ca o conductă, o cale de acces. Doar o canalizare. *Infrastructură* era cuvântul pe care Control avea, mai târziu, să-l folosească raportându-i Vocii.

Miezul real al comunicării, sensul, ar fi fost, aşadar, reprezentat de combinaţia de materie vie ce alcătuia cuvintele, ca şi cum „cerneala“ în sine ar fi fost mesajul.

— Şi dacă mesajul e pe jumătate fizic, dacă o anumită codare este pe jumătate fizică, atunci cuvintele de pe perete nu înseamnă, după părerea mea, cine ştie ce.

Aş putea să analizez cuvintele acelea ani întregi – lucru pe care înţeleg că l-a făcut fosta directoare – şi nu m-ar ajuta să pricep nimic. Tipul căii de transmitere contribuie la determinarea rapidităţii mesajului şi poate la un anume context, dar atâta tot. Mai departe – aici Control îşi dăduse seama că Hsyu aluneca în rutina unei prelegeri ţinute de multe ori înainte, posibil acompaniată de o prezentare în PowerPoint – dacă cineva încearcă să-ţi bage informaţii în cap folosind cuvinte pe care le înţelegi, dar fără să le pricepi semnificaţia, asta nu înseamnă doar că mesajul e transmis pe o lungime de undă pe care n-o poţi recepţiona, e mult mai rău de-atât. E ca şi cum mesajul ar fi un cuţit care şi-ar crea sensul tăind în carne, capul tău ar fi receptorul, iar vârful cuţitului ţi-ar fi împins în ureche iarăşi şi iarăşi…

Nu trebuise să spună mai multe pentru ca gândul lui Control să zboare la expediţiile ce dăduseră de bucluc înainte să se interzică folosirea numelor şi a tehnologiilor moderne de comunicare. Dacă soarta primei expediţii, în special, fusese pecetluită de un fel de *interferenţă* cu care se întorseseră şi care-i făcuse, pur şi simplu, incapabili să asculte, să perceapă?

Revenise la chestiunea paznicului de la far.

— Credem, aşadar, că Saul Evans a scris toate astea cu mult timp în urmă? Bine, dar acum n-ar mai avea cum să le scrie. Ar fi, în momentul ăsta, matusalemic.

— Nu ştim. Pur şi simplu, nu ştim.

Asta venise, pe un ton defel optimist, de la Whitby, în vreme ce-i aruncau cu toţii priviri ca de animale surprinse, noaptea, în mijlocul şoselei, de farurile unei maşini ce se apropie în viteză.

008: TEROAREA

Cam la vreo oră după aceea, când se făcu vremea să viziteze frontiera, Grace îi spuse că ghidul său avea să fie Cheney.

— Vrea să facă asta, nu ştiu de ce.

Iar Grace, clar, nu voia să facă asta. Porni iarăşi pe coridor spre uşile acelea imense, duble, călăuzit de Whitby, de parcă lui Control i-ar fi lipsit memoria – şi fu întâmpinat de un Cheney foarte voios, a cărui geacă de piele cafenie părea nu atât atotprezentă ori ataşată de el, ci mai degrabă lăsa impresia că face parte din corpul său, precum carapacea unui cărăbuş. Whitby se pierdu pe fundal, dispărând printre uşi cu un icnet brusc, zgomotos, ca şi cum ar fi luat o gură de aer înainte să plonjeze într-un lac.

— Mă gândeam să urc eu, să vă scutesc de mănuşile groazei, exclamă Cheney strângând mâna lui Control.

Control se întrebă dacă nu exista, în amabilitatea lui, şi ceva viclean, sau dacă nu era decât paranoia ce crescuse în el după interacţiunile cu Grace.

— De ce sunt ţinute aici? întrebă Control, în vreme ce Cheney îl purta printr-o „scurtătură“ ocolitoare ce ducea dincolo de punctele de securitate, spre parcare.

— Limitări de buget, mă tem. Ăsta-i mereu răspunsul pe-aici, zise Cheney. E prea costisitor să le luăm de acolo. Şi după aia au ajuns subiect de glume. Sau mai degrabă noi am făcut din ele o glumă.

— O glumă?

Avusese parte de suficiente glume pe ziua aceea.

La intrare, Whitby, în mod miraculos, îi aştepta la volanul unei maşini de teren neacoperite. Arăta ca o vedetă de filme mute, persoana menită să cadă în fund, iar gesticulaţia sa frenetică, menită să le indice că trebuiau să suie în maşină, nu făcea decât să sporească impresia respectivă. Control îşi dădu ochii peste cap înspre Whitby, iar Whitby îi făcu şi el cu ochiul. Oare activase în vreo trupă de teatru la facultate? Era un comediant care-şi ratase vocaţia?

— Da, o glumă, continuă îndatoritor Cheney, în timp ce săltau pe bancheta din spate.

Whitby sau altcineva pusese foarte la vedere, pe locul din faţă, o cutie

imensă pentru dosare, astfel ca nimeni să nu se aşeze acolo.

— Cum că toate lucrurile bizare care trebuie analizate provin de la noi, din interiorul clădirii, şi nu din Aria X. I-aţi *cunoscut* pe oamenii ăia? Suntem o hoardă de ţicniţi.

Un zâmbet întins pe toată faţa, supradimensionat – o altă glumă.

— Whitby, ia-o pe drumul cu peisaj.

Dar Control abia dacă-l mai asculta; strâmba din nas a neplăcere, fiindcă izul de miere alterată îi urmase în maşina de teren.

Mult timp, Whitby nu vorbi deloc, iar Cheney zise lucruri pe care Control le ştia deja, făcând-o pe ghidul şi părând să uite că repeta lucruri de la întrunirea cu iepuraşi ţinută cu doar o zi înainte. Astfel încât Control îşi îndreptă atenţia către împrejurimi. „Drumul cu peisaj“ era cum văzuse Control pe hărţi: şoseaua şerpuitoare, punctele de control, tranşeele, ca nişte rămăşiţe ale unui război străvechi. Pe unde fusese posibil, mlaştinile şi pădurile fuseseră menţinute ca obstacole şi bariere naturale. Însă petice bizare de mlaştină secată şi de pădure tăiată apăreau din loc în loc, uneori cu puncte de pază sau unităţi plasate acolo, dar cel mai adesea transformate, pur şi simplu, în pajişti cu ierburi îngălbenite. Control simţi o gâdilitură pe gât care-l făcu să se gândească la lunetişti şi la supraveghere de la distanţă. Majoritatea personalului militar pe lângă care treceau purta uniforme de camuflaj; îi era greu să le evalueze numărul. Dar ştia că cei pe lângă care tocmai treceau, la ultimul punct de control, credeau că dincolo de acesta se întinde o zonă periculoasă din cauza contaminării mediului.

În „cooperare cu“ Divizia Sudică, armata fusese însărcinată să descopere noi puncte de intrare în Aria X, aşa că, neosteniţi – sau poate cu o crescândă plictiseală – soldaţii monitorizau marginea în căutare de fisuri. Tot armata, din când în când, testa frontiera cu proiectile. Mai ştia şi că bombele nucleare din cea mai apropiată unitate erau fixate pe Aria X, şi că sateliţii militari supravegheau totul de sus.

Însă sarcina principală a armatei era să se străduiască din greu să ţină lumea departe şi, totodată, să menţină ficţiunea unei zone de dezastru ecologic. Armata îşi însuşise terenul ce cuprindea Aria X, şi încă tot atâta pământ în jur. O extindere naturală a unei baze militare aflate mai departe, în susul coastei, fusese de ajutor în această privinţă. La fel şi presupusele „poligoane de tir“ cu care zona era înţesată. Rolul armatei crescuse, în vreme ce Divizia Sudică fusese minimizată. Întregul personal medical, ca şi inginerii, locuiau în bazele militare. Dacă se strica o toaletă la Divizia Sudică, instalatorul venea tocmai de la baza militară ca să o repare.

Whitby smunci jeepul dintr-o parte într-alta, pe o bucată de drum cu hârtoape, aducându-l pe Cheney alarmant de aproape. La o a doua privire, Cheney afişa un rest de fizic de culturist, de parcă ar fi fost în formă cândva, însă acea bună condiţie fizică, cum se întâmplă tuturor oamenilor, se degradase – apoi se reconstituise sub forma unui strat de grăsime în jurul taliei – şi totuşi ieşirea asta din formă lăsase în urmă un piept încă puternic, ce se înălţa pe sub cămaşa albă, ieşind din geaca maro într-un chip triumfător, care aproape că-i ascundea burdihanul. Era, totodată, potrivit dosarului său, „un cercetător de prima mână cu o slăbiciune pentru bere“, un gen de minte cum Control mai întâlnise. O minte ce avea nevoie să fie amorţită pentru a încetini sau pentru a se distanţa de posibilitatea de a cădea pradă deznădejdii. Bere contra om de ştiinţă – un fel de schismă între banalitatea discursului şi originalitatea gândirii. O bătălie perpetuă.

De ce o făcea Cheney pe bufonul, când era de fapt un creier strălucit? Ei bine, poate că în afara specializării sale era un bufon, dar până la urmă nici pe Control nu-l punea nimeni în capul listei de invitaţi la petreceri.

Odată ce lăsară în spate punctele de control majore şi intrară pe fâşia de şaptezeci şi cinci de kilometri a drumului cu pietriş – care părea să-i absoarbă lui Whitby întreaga atenţie, aşa că rămânea mai departe tăcut – Control întrebă:

— Ăsta e drumul pe care pornesc expediţiile spre frontieră, nu?

Cu cât străbătuseră mai mult din drum, cu atât imaginea pe care şi-o proiectase el, a avansului expediţiei străbătând chiar traseul acela, cu membrii tăcuţi, singuri într-un noian de gânduri, fusese tulburată de punerile în scenă de la multele puncte de control, la care trebuiseră să încetinească şi să se oprească. Distrugerea solitudinii.

— Sigur, zise Cheney. Dar se merge cu un autobuz special, care nu trebuie să oprească.

Un autobuz special. Fără puncte de control. Nu existau limuzine pentru expediţionari, nu pe un asemenea drum. Aveau oare dreptul să-şi aleagă ce să mănânce la ultima masă? Primeau consiliere religioasă? Dosarele nu spuneau nimic aici. Centrul cobora în Divizia Sudică, precum un super-parazit cu membre nenumărate, şi coordona partea asta.

— Înarmaţi sau nu? Deja cu rucsacuri şi echipament? întrebă.

O şi vedea pe biologă în autobuzul acela special, fără puncte de verificare, făcându-şi de lucru cu rucsacul sau stând tăcută, cu echipamentul alături. Nervoasă sau calmă? Indiferent care îi fusese atunci starea de spirit, Control putea ghici că nu vorbise cu tovarăşele de

expediţie.

— Nu, li se dau de toate când ajung la frontieră. Dar oricum ei ştiu ce e în echipament – aceleaşi lucruri ca la antrenamente. Doar că mai puţine pietroaie.

Din nou privirea aceea care însemna că ar fi trebuit să râdă, însă, grijuliu, Cheney chicoti iarăşi în locul lui.

Aşadar: Apropierea de frontieră. Fusese oare Pasărea Rară peste poate de încântată, indiferentă? Îl frustra faptul că era mai sigur pe ce n-ar fi făcut decât pe ce ar fi făcut.

— Obişnuiam să glumim, zise Cheney, întrerupt de o groapă pe care Whitby nu izbutise s-o evite, obişnuiam să glumim că ar trebui să-i trimitem acolo doar cu un abac şi o bucată de cremene. Şi poate ceva elastice de prins părul.

Verificând reacţia lui Control la lejeritatea cu care trata lucrurile, Cheney trebuie să fi văzut ceva dezaprobator sau primejdios, fiindcă adăugă:

— Umor negru, ştiţi. Cum fac medicii la urgenţe.

Doar că nu el fusese în pericol. El rămăsese acasă şi analizase ce aduseseră ei la întoarcere. Cei care se mai întorseseră. Un depozit întreg de eşantioane în mare parte nefolositoare, care costaseră sânge şi cariere, fiindcă mai niciunul dintre supravieţuitori nu continuase să ducă o viaţă fericită, plină de realizări. Oare Pasărea Rară îşi amintea de Cheney, şi, dacă da, ce părere avea despre acesta?

Unduirea necurmată a trunchiurilor cafenii, pipernicite. Mirosul de ace de pin, amestecat cu izul înţepător de putreziciune şi de gaze de eşapament. Cerul albastru-cenuşiu de deasupra, vizibil prin frunzişul rărit al copacilor. Ceafa lui Whitby, zgâlţâindu-se. Whitby. Invizibil, şi totuşi prea vizibil. Mesajul cifrat care intra şi ieşea din câmpul atenţiei sale, părând, totodată, şi aproape şi departe.

○ ○ ○

— Teroarea, zisese Whitby în timpul întâlnirii de dimineaţă, holbându-se la plantă şi la şoarece. *Teroarea.*

Însă, ciudat, rostise cuvântul alene şi pe un ton care voia mai degrabă să transmită o informaţie decât să aibă o reacţie sau să exprime o emoţie.

Teroare declanşată de ce anume? De ce spusese vorba asta cu un entuziasm atât de vizibil? Însă lingvista îl acoperise pe Whitby şi îndată depăşise momentul acela, încât Control nu mai reuşise să revină la el.

— Un nume aduce cu el o serie întreagă de asocieri înrudite, aşa zisese Hsyu lansându-se într-o secţiune mai timpurie a prezentării ei în

PowerPoint, creată într-o altă epocă şi destinată poate, iniţial, unui public interesat de megafauna prinsă în gheţuri, despre care Control avea amintiri atât de vii de la muzeul de ştiinţe naturale. Un set de idei, fapte înrudite etc. Şi aceste asociaţii există nu doar în mintea celui numit – formându-le identitatea – ci şi în minţile celorlalţi membri ai expediţiei, devenind, aşadar, accesibile oricui ar putea să le acceseze în Aria X. Chiar dacă printr-un proces necunoscut nouă şi pur speculativ în natura sa. În timp ce „biologă“ – asta e o funcţie, o subdiviziune a unei identităţi complete.

Nu şi dacă o făceai ca lumea, precum Pasărea Rară, şi nu erai nimic altceva decât meseria ta, fără rest.

— Dacă poţi fi funcţia ta, atunci, în teorie, aceste asocieri se diminuează sau se blochează cu totul, şi asta închide calea spre personalitate. Posibil să fie aşa.

Numai că el ştia că acesta nu era singurul motiv pentru care li se luau numele: intenţia era de a le şterge personalitatea, cu scopul, mult mai clar delimitat, de a li se instaura un sentiment de loialitate şi de a face sugestia şi hipnoza mai eficiente. Lucru care, la rândul său, ajuta la contracararea sau diminuarea efectelor Ariei X – sau, cel puţin, aceasta era motivaţia pe care Control o găsise prin dosare, formulată într-o notă făcută de James Lowry, unicul supravieţuitor al primei expediţii, un bărbat care rămăsese apoi la Divizia Sudică, deşi fusese afectat grav şi trecuseră ani până să-şi revină.

Cuprinsă deodată de un gând pe care alesese să nu-l comunice, Hsyu îşi executase apoi propria răsucire în jurul axei, precum Grace în labirintul de coridoare:

— Continuăm să spunem „lucrul acela“ – şi când zic „lucrul“ mă refer la entitatea ce a iniţiat aceste procese şi, poate, a folosit cuvintele lui Saul Evans – să spunem că „lucrul“ seamănă cu aia, că aduce cu cealaltă. Dar nu e aşa, există doar entitatea în sine. Orice ar fi. Fiindcă minţile noastre procesează informaţia aproape exclusiv prin analogie şi clasificare, suntem foarte des depăşiţi când ni se prezintă ceva ce nu se potriveşte în nicio categorie şi se situează în afara tărâmului analogiilor noastre.

Control îşi imagină atunci că prezentarea în Power Point se terminase şi că şirul de imagini în chenar lăsase locul unui ecran alb, cu cuvântul *Întrebări?* pe el.

Însă Control înţelegea despre ce-i vorba. Rezona, într-un alt fel, cu lucruri pe care le zisese biologa în timpul întâlnirii lor. În facultate, ce-i rămăsese pentru totdeauna în cap de la cursul introductiv de astronomie fusese faptul că primii astronomi care consideraseră că punctele de

lumină nu făceau parte dintr-o tapiserie celestă care se rotea în jurul pământului, ci erau planete de sine stătătoare, trebuiseră să-şi dea peste cap imaginaţia – şi, prin urmare, analogiile şi metaforele – scoţând-o de pe cărăruia îngustă ce fusese săpată, vreme de sute de ani, în minţile tuturor.

Cine, la Divizia Sudică, avea oare acel fel de minte necesar pentru a vedea ceva nou? Probabil că nu Cheney, în momentul de faţă. Intelectul fremătător al lui Cheney nu mai descoperise nimic nou de ceva timp şi poate că nu era cu adevărat vina lui. Însă lui Control îi tot venea un gând: faptul că Cheney fusese dispus să se dea cu capul de zid, fără oprire – în ciuda faptului că n-avea niciodată să publice vreun articol ştiinţific pe respectiva temă – era, într-un fel pervers, unul dintre cele mai bune motive pentru a presupune că directoarea fusese competentă.

Muşchi cenuşiu agăţat de copaci. Un uliu rotindu-se peste un luminiş, sub cerul din ce în ce mai întunecat. Căldura şi umiditatea aerului, încercând să înfrângă suflarea vântului.

○ ○ ○

Divizia Sudică numise a douăsprezecea expediţie ultima, însă lui Control, la numărătoare, îi ieşise că aceasta era, de fapt, a treizeci şi opta încercare, dintr-o serie ce includea şi şase expediţii numite „a unsprezecea“. Hagiografia era clară: după a cincea expediţie, a cincea în realitate, Divizia Sudică se blocase precum un CD în aparat, cu aproape aceleaşi repetiţii. Expediţia a cincea devenise X.5.A, îi urmaseră X.5.B şi X.5.C, iar şirul continua până la X.5.G. După asta, fiecare numerotare a expediţiilor aderase la un set anume de indicatori şi introdusese, cu fiecare literă nouă, variabile în ecuaţie. Seria de expediţii „a unsprezecea“, de pildă, fusese alcătuită exclusiv din bărbaţi, în vreme ce a douăsprezecea serie, dacă era derulată dincolo de X.12.B, urma să aibă drept membri, şi pe mai departe, exclusiv femei. Se întrebă dacă maică-sa ştia despre vreo evaluare în paralel, dacă nişte studii secrete nu arătaseră ceva despre gen care lui îi scăpa când socotea acest indicator irelevant.

Control încă nu izbutea să-şi dea seama, după examinarea din acea dimineaţă a datelor, dacă numărătoarea cu repetiţie fusese la început o eroare birocratică şi apoi cineva o codificase, transformând-o în procedeu (puţin probabil), sau fusese iniţiată intenţionat de directoare, pusă în practică pe furiş, fără să fie discutată. Apăruse aşa, pur şi simplu, de parcă ar fi existat dintotdeauna. Dintr-o nevoie de a acţiona, cumva, ca şi cum n-ar fi încercat de atâta vreme, fără succes, să obţină rezultate

concrete ori răspunsuri. Sau nevoia de a construi o naraţiune coerentă pentru fiecare serie de expediţii, una care să nu dezvăluie rapiditatea cu care misiunile ajungeau să fie inutile.

Tot de la a cincea expediţie, Divizia Sudică începuse şi să-i mintă pe participanţi. Niciunuia nu i se spusese că făceau parte din expediţiile 7.F, 8.G sau 9.B, şi Control se întrebă cum de izbutiseră să nu se încurce în explicaţii, şi în ce fel adevărul surpase moralul în loc să-l ridice, aducând în Divizia Sudică un fel de fatalism cinic. Cât de ciudat era să pregăteşti iarăşi şi iarăşi a „cincea“ expediţie, să tot împingi bolovanul până sus, pe coama dealului, din nou şi din nou!

Grace se mulţumise să ridice din umeri când o întrebase despre tranziţia de la X.11.K la X.12.A, în timpul şedinţei de ghidaj de luni, care acum, miercuri, i se părea deja la o lună distanţă.

— Biologa a aflat despre a unsprezecea expediţie fiindcă soţul ei şi-a dat drumul la gură. Aşa că am trecut la a douăsprezecea.

Oare acesta să fi fost singurul motiv?

— I s-au creat foarte multe condiţii biologei, observase Control.

— Directoarea a cerut asta, iar eu am sprijinit-o.

Şi aşa se terminase discuţia, cu Grace nemaidorind să admită că ar fi existat o anumită distanţă între ea şi directoare.

Şi, cum se întâmplă adesea, o minciună gogonată dusese la un şir de minciuni mai mici, sub camuflajul „schimbării indicatorilor“, al modificării experimentului. Aşa că, pe măsură ce tot mai puţini reveneau, directoarea îşi făcuse din ce în ce mai mult de lucru cu alcătuirea expediţiilor şi se jucase cu informaţia pe care le-o transmisese, dar cine putea spune dacă asta ajutase în vreun fel? Ajungeai undeva, pe o culme a deznădejdii, gândeai, poate, că funia se apropie de par şi foloseai tot ce-ţi cădea în mână, fie că era o armă sau doar o agrafă pentru hârtie, îndoită.

Dacă vorbeai ca un om de ştiinţă, dacă umblai ca un savant, deveneai curând, pentru cei care nu erau cercetători, subiect de discuţie şi nicidecum o persoană. Unii cercetători jucau piesa asta, aproape că-şi îmbrăţişau rolul, transformaţi în ipoteze ambulante sau în manuale vii.

Aşa ceva nu se putea spune, totuşi, despre Cheney, deşi o dădea şi el pe jargon, precum „încurcături cuantice“.

Control începu, cândva pe drumul spre frontieră, să colecţioneze ziceri de-ale lui Cheney. Cele mai multe nesolicitate, fiindcă îşi dăduse seama că Cheney, odată ce se încălzea, nu mai suporta liniştea şi arunca în tăcerea aceea o stranie combinaţie de erudiţie şi sintaxă neîndemânatică. Tot ce trebuia Control să facă, cu Whitby pe post de complice inocent, era să nu răspundă la vreo glumă sau comentariu de-al lui, iar Cheney

umplea imediat spaţiul cu propriile-i cuvinte. Măiculiţă, dar lung mai era drumul ăsta cu maşina!

— Da, cu teoriile astea ne cam pupăm în fund unii pe alţii. Cam asta-i tot ce avem.

— Nici nu înţelegem măcar cum funcţionează toate organismele de pe planeta noastră. Dacă, pur şi simplu, nu avem limbajul potrivit pentru aşa ceva?

— Suntem depăşiţi? Nu cred, nu prea cred. Dar să nu-i întrebaţi pe ăştia din armată. Un cerc se uită la un pătrat şi nu vede decât un cerc prost desenat.

— Ca fizician, ce te faci când ai de-a face cu ceva căruia nu-i pasă de ce faci tu şi nu-i afectat de acţiunile tale? După aia începi să te gândeşti la energie întunecată şi-ţi vine un pic de nebunie.

— Mda, e-o chestie la care ne gândim: cum ştii că ceva e ieşit din comun, când nu ştii dacă instrumentele tale or să înregistreze diferenţa? Lasere, detectoare cu unde gravitaţionale, raze X. Nimic nu merge acolo. Am şi eu un hârleţ, o găleată, nişte bandă adezivă şi ceva elastice de păr, ştiţi cum e?

— Nu prea mai sunt oameni de ştiinţă nici la Centru. Am dreptate?

— Cred că-i un picuţ cam ciudat. Să trăieşti, practic, lângă chestia asta. Presupun că pot zice aşa. Dar după aia te duci acasă şi eşti acasă.

— Ştiţi vreun pic de fizică? Nu, sigur că nu. Cum să ştiţi?

— Găurile negre şi valurile au o structură similară. Ştiaţi? Foarte, foarte similară, aşa se pare. Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta?

— Adică, vreau să zic, te-ai aştepta ca Aria X să coopereze şi ea un pic, nu? Mi-aş fi pus reputaţia în joc că o să coopereze cât de cât, suficient cât să obţinem şi noi nişte măsurători acolo, vreo intensificare anormală a căldurii sau ceva.

Apoi o rafinare a afirmaţiei precedente:

— Există un anumit acord printre noi acum, chiar şi puţini câţi am rămas, că, pentru a analiza anumite lucruri, obiectul trebuie să permită analiza, să fie de acord cu ea. Chiar dacă face asta, pur şi simplu, *reacţionând.*

Ultimele două rânduri de afirmaţii Cheney le pronunţase, mişcând din coate, cu o anumită tristeţe, deoarece, în fapt, îşi pusese reputaţia la bătaie cu Aria X – în sensul general că Divizia Sudică devenise cariera sa. Gloria iniţială, cea de a fi ales, apoi strângerea laţului, ca şi cum un ditamai şarpele pe nume Aria X l-ar fi sufocat, iar pe lângă asta ceea ce ascundea, probabil, în gândurile cele mai ascunse, sau îi circula, cine ştie, chiar la suprafaţa creierului. Şi anume că Divizia Sudică îi distrusese de fapt cariera, ori poate fusese, chiar, motivul pentru care divorţase.

— Cum te simţi în privinţa tuturor informaţiilor eronate care se furnizează expediţiilor? îl întrebă Control pe Cheney, sperând să mai stăvilească cumva puhoiul de înţelepciuni rostite de acesta.

Ştia că Cheney avusese ceva influenţă în alcătuirea acelor informaţii false.

Cheney se încruntă auzind întrebarea, ca şi cum Control ar fi criticat felul în care era vopsită o maşină implicată într-un accident teribil. Chiar voia Control să-i taie avântul lui Cheney, să-i îngroape jovialitatea aceea butucănoasă, gen m-a-luat-gura-pe-dinainte? Însă voioşia asta îl agasa în cea mai mare parte a timpului pe Control. „Voioşia“ fusese întotdeauna un pretext, încă din vremea vestiarului echipei de fotbal din liceu – tachinări cordiale menite să ascundă delicte mai mari sau mai mărunte.

— N-a fost… nu este, de fapt, dezinformare, zise Cheney şi se întunecă la faţă o clipă, căutându-şi cuvintele.

Poate credea că e pus la încercare. Un test de loialitate, de atitudine sau de rigoare morală. Însă vorbele îi reveniră îndeajuns de iute:

— E mai degrabă ca şi cum ai crea o poveste sau o linie narativă, care să-i călăuzească prin necunoscut. O ancoră.

Ca un far care să-i distragă de la anomaliile topografice, un far care să pară, prin însăşi funcţia sa, că oferă siguranţă. Poate Cheney îşi spusese povestea asta despre naraţiune sau naraţiunea despre poveste, însă Control se îndoia că directoarea văzuse astfel lucrurile, ori fie şi o biologă cu memoria tulbure.

— Isuse, da-i lung tare drumul, zise Cheney în tăcerea lăsată.

009: DOVEZI

Se ocupaseră în cele din urmă, pe parcursul întrunirii privitoare la zidul de după uşă, şi de chestiunea şoarecelui şi a plantei.

— Ce-i cu şoarecele şi cu planta asta? întrebase Control, voind să vadă dacă stârneşte vreo reacţie. E şi asta o comemorare?

Planta şi şoarecele se aflau încă în vas, nu săriseră la beregăţile lor, chiar dacă Hsyu nu le scăpase din ochi pe parcursul întregii întruniri. Cât despre Whitby, care nu învrednicise ghiveciul nici măcar cu o privire, acesta arăta ca o pisică gata să sară în cealaltă direcţie la cel mai mic semn de pericol provenind din ghiveci.

— Nu, nu chiar, recunoscu Grace după o pauză. Încerca să o omoare.

— Cum?

— Nu voia să moară mai repede.

Zisese asta cu dispreţ, ca şi cum evadarea din ordinea naturală a lucrurilor n-ar fi fost un miracol, ci un afront.

Directoarea-adjunctă îl făcuse pe Whitby să se lanseze într-un rezumat al fioroaselor încercări de distrugere care includeau împunsături cu cuţitul, incendiere controlată, privare de sol şi apă, infestare cu paraziţi, neglijare totală, emanare de vibraţii negative, abuz verbal şi fizic, plus altele încă. Whitby recrease unele dintre aceste încercări, cu o energie maniacală.

Mostre din plantă fuseseră trimise la Centru şi poate că, în clipa aceea chiar, savanţii trudeau ca să dezlege secretele plantei. Însă Centrul nu trimisese nicio informaţie înapoi şi nimic din ce făcuse directoarea nu omorâse planta, nici chiar băgatul într-un sertar încuiat. Doar că cineva milos avusese grijă de plantă şi o udase, ba chiar îi băgase, poate, la rădăcină şoarecele mort, să aibă din ce se hrăni. Ideea că unul dintre ei se arătase milos îl făcuse pe Control să-i placă pe amândoi ceva mai mult.

Apoi lui Hsyu îi scăpase:

— A luat-o de la depozitul de mostre, aşa cred. A fost adusă din Aria X. O plantă foarte banală, deşi nu-s botanistă să zic eu.

Atunci ce mai aştepţi, condu-mă spre depozitul de mostre.

Doar că Hsyu, ca lingvistă, nu avea un nivel de acces suficient de mare.

○ ○ ○

La câţiva kilometri de frontieră peisajul se schimbă, iar Whitby trebui să încetinească la vreo cincisprezece kilometri pe oră, fiindcă drumul se îngusta şi devenea mai nesigur. Pinii negricioşi şi porţiunile mlăştinoase lăsară locul unui soi de pădure tropicală. Control putu să vadă vârfurile curbate, ca nişte semne de întrebare, ale ferigilor, şi o surprinzătoare densitate de efemere cu aripi negre, în vreme ce maşina de teren trecea peste mai multe poduri de lemn care traversau o încrengătură de pâraie. Mirosul se schimbase, devenise, din umed şi îmbâcsit, ceva la fel de întrebător ca ferigile: un iz proaspăt, datorat unor coronamente mai dese. Îşi făceau loc, îşi dădu seama, pe la periferia unei căldări imense, genul de „anomalie topografică“ ce crea un habitat cu totul diferit. Depresiunile împădurite din zonă erau, în tinereţea lui, din cine ştie ce motive, locuri preferate de adolescenţi şi, uneori, după ce plecau din Hedley cu câte un carton de şase beri obţinut ilegal, se duceau pe-acolo să se întâlnească cu fete. Adânciturile circulare pe care şi le amintea fuseseră transformate în gropi de gunoi, pline de cutii strivite de bere şi de ambalaje de prezervative aruncate. Genul de locuri pe care poliţia le ţinea sub ochi, fiindcă rareori trecea un sfârşit de săptămână fără ca cineva să se încaiere pe acolo.

Şi mai uimitor încă, se vedeau iepuri albi, strecurându-se cu iuţeală pe malurile bălţilor şi ale bucăţilor umede şi acoperite de frunze cafenii, unde putreziciunea îşi urma cursul şi ciuperci cu pălărie roşie se iţeau din abundenţă, ca la începuturile lumii.

Vederea iepurilor îl făcu pe Control să întrerupă una dintre tiradele împiedicate ale lui Cheney:

— Ăştia sunt ce cred eu că sunt?

Şi Cheney zise, uşurat că în sfârşit Control spusese ceva:

— Da, sunt adevăraţii descendenţi ai experimentului. Cei care au scăpat. Se înmulţesc… ei bine, ca iepurii. Am făcut un efort să-i stârpim, dar ne consumau prea multe resurse, aşa că i-am lăsat în pace de-acum.

Control urmări cu ochii înaintarea unei brute albe, mai mare decât tovarăşii lui – sau ai ei – care urca povârnişul cu salturi şi ţopăieli nesfârşite. Avea, în felul în care înainta, ceva sfidător. Sau poate Control îl învestea cu trăsăturile acestea, la fel cum, pe mare parte dintre ceilalţi iepuri, îi vedea afectaţi de o nemişcare şi o stare de alertă stranii.

Whitby se băgă pe neaşteptate în vorbă:

— Iepurii au trei pleoape şi nu pot să vomite.

Preţ de o clipă, Control, speriat că Whitby vorbise, atribui celor spuse

de acesta mai multă semnificaţie decât meritau.

— Ştiţi, asta ne aminteşte să fim umili, zise Cheney, ca un malaxor huruitor, pornit să-l facă afiş pe Whitby, să fim umiliţi. O experienţă de umilinţă. Ceva de genul ăsta.

— Dacă unii dintre ei s-au întors de dincolo? întrebă Control.

— Poftim?

Era sigur că Cheney auzise de prima dată, însă repetă întrebarea.

— Adică de dincolo de frontieră – să o treacă şi să revină? Ei bine, asta ar fi rău. Ar fi o scăpare gravă. Fiindcă ştim că s-au răspândit destul de rapid. Cei destul de isteţi ca să supravieţuiască. Şi, de fapt, unii dintre ei au ieşit din zona de carantină, au fost prinşi de nişte persoane mai întreprinzătoare şi vânduţi unor magazine de animale.

— Spui, deci, că este posibil ca unii dintre urmaşii experimentului vostru făcut cu cincisprezece ani în urmă să locuiască acum în nişte case de oameni? Ca animale de companie?

Control era peste poate de uimit.

— N-aş pune chiar aşa problema, dar cam asta-i esenţa, presupun, admise Cheney.

— Remarcabil, reuşi să comenteze Control, perplex.

— Nu chiar, replică Cheney blând, dar ferm. Aşa merg lucrurile pe lume. Sau cel puţin când e vorba de specii invazive. Vă pot vinde un piton de pe peninsula groazei care are aceleaşi motivaţii.

Whitby, câteva momente mai târziu, rosti, pe nerăsuflate, cea mai lungă frază a sa de pe parcursul întregii călătorii:

— Puţinii care sunt albi cu cafeniu sunt urmaşii iepurilor albi care s-au împerecheat cu iepurii de mlaştină locali. Le zicem Speciali de Frontieră, iar soldaţii îi împuşcă şi îi mănâncă. Dar nu şi pe cei complet albi, chestie care nu mi se pare că ar avea sens. De ce, pe unii, să-i împuşti?

De ce să nu-i împuşti *pe toţi?* De ce să *mănânci* vreunul, totuşi?

○ ○ ○

Cincizeci de mii de eşantioane zăceau în încăperile lungi ce formau al doilea etaj al părţii stângi a potcoavei, dacă se presupunea că vii dinspre parcare. Se duseseră înainte de prânz acolo, dar fără Hsyu. Trebuiseră să îmbrace costume albe, de protecţie, cu mănuşi; aşa ajunsese Control să poarte o versiune a mănuşilor care-l neliniştiseră în departamentul ştiinţific. Asta-i era răzbunarea, să-şi afunde mâinile în ele şi să le transforme în marionetele lui, chiar dacă nu-i plăcea cum se simte cauciucul pe piele.

Atmosfera era precum cea dintr-o catedrală şi, de parcă departamentul

ştiinţific ar fi fost un fel de repetiţie pentru evenimentul acesta, dispunerea ecluzelor era la fel. Te-ai fi aşteptat să se audă o muzică eterică, paradiziacă, iar felul în care razele soarelui intrau în contact cu aerul îl făcea pe Control, în anumite porţiuni luminate, să vadă plutind particule de praf. Arcadele şi contraforturile confereau încăperilor o aură de spiritualitate, iar senzaţia era intensificată de tavanul înalt.

— E locul meu preferat din Divizia Sudică, îi zisese Whitby, cu faţa iluminată dincolo de casca transparentă, lăsând o impresie de calm şi siguranţă.

Oare în alte secţiuni ale clădirii nu se simţea în siguranţă? Control mai că-i puse întrebarea asta, însă se temu, până la urmă, să nu strice atmosfera. Îşi dorea să fi auzit nişte muzică neoclasică în căşti pentru o experienţă completă, însă oricum notele îi răsunau în minte, ca o stranie melopee.

El, Whitby şi Grace păşiră prin camere, în costumele spaţiale terestre, precum zeii de pe alte tărâmuri pătrunzând pe un teren ales de voinţa divină. Chiar dacă acele costume erau voluminoase, ţesătura uşoară nu părea să-i atingă pielea, şi simţea că pluteşte, ca şi cum gravitaţia ar fi acţionat diferit aici. Costumul mirosea vag a transpiraţie şi a mentă, dar încercă să ignore asta.

Rafturile cu mostre proliferau şi se extindeau, iar efectul era întărit de oglinzile ce mărgineau pereţii despărţitori dintre coridoare. Plante felurite, bucăţi de scoarţă, libelule, carcasele îngheţate ale unei vulpi şi ale unui şobolan, excremente de coiot, o bucată dintr-un butoi vechi. Muşchi, licheni şi ciuperci. Stinghiile unei roţi şi ochii sticloşi ai trei broaşte, holbându-se la el orbeşte. Se aşteptase, cumva, la un laborator gen Frankenstein, cu viţei cu două capete conservaţi în formol şi vreun servitor hidos, cu cocoaşă, strecurându-se înaintea lor şi explicându-le totul într-o bălmăjeală de bune intenţii şi sintaxă sâsâită. Însă era doar Whitby, era doar Grace, şi niciunul nu arăta prea multă tragere de inimă să explice ceva.

Analiza celor mai recente eşantioane, făcută de oamenii de ştiinţă ai Diviziei Sudice acum şase ani pe mostre aduse de expediţia X.11.D, arăta că în Aria X nu mai rămăsese nici urmă de toxicitate creată de oameni. Absolut deloc. Fără metale grele. Fără reziduuri industriale sau agricole. Fără plastic. Ceea ce era imposibil.

Control aruncă o privire prin uşa pe care directoarea adjunctă tocmai i-o deschisese.

— Aţi ajuns, zise ea, iar lui i se păru pueril.

Dar iată că ajunsese în camera principală, cu un tavan mai înalt chiar şi încă mai multe coloane, uitându-se la şirurile nesfârşite de rafturi

adăpostite de încăperea lungă şi lată.

— Aerul e pur pe aici, zise Whitby. Te poate lua de cap, pur şi simplu, de la procentul de oxigen.

Nici măcar o singură mostră nu arătase vreo alterare: structuri celulare normale, bacterii, niveluri de radiaţii, câte şi mai câte. Dar văzuse, totodată, şi nişte remarci neobişnuite în rapoartele făcute de cei câţiva cercetători care trecuseră de sistemul de securitate şi veniseră aici să examineze eşantioanele, cu toate că nu li se lămurise şi contextul acestora. Lucrul de căpătâi, în aceste comentarii, fusese că, atunci când oamenii îşi luau ochii de la microscop, mostrele se schimbau; apoi, când se uitau la ele iarăşi, lucrul pe care-l priveau se reconstituia iarăşi ca să arate normal.

— Aţi ajuns.

Lui Control, cât aruncase privirea aceea scurtă, trecându-şi-o peste întinderea de obiecte răsfirate înaintea sa, i se păruse că sala seamănă, mai degrabă, cu un cabinet de curiozităţi: carapace de cărăbuş uscate, stele de mare deshidratate şi alte chestii în borcane, sticle, recipiente cu gură largă şi cutii de felurite dimensiuni.

— A încercat vreodată cineva să mănânce vreo mostră? o întrebă pe Grace.

Dacă ar fi devorat, pur şi simplu, planta nemuritoare, Control era destul de sigur că aceasta n-ar mai fi revenit la viaţă.

— Şşt, zise ea, întocmai ca şi cum ar fi fost într-o biserică şi el ar fi vorbit prea tare sau ar fi sunat telefonul.

Însă observă că Whitby îl priveşte întrebător, cu capul lăsat pe-o parte în interiorul căştii. Oare *Whitby* se ocupase de mostre? În ciuda terorii sale?

Împreună cu aceste gânduri cunoaşterea faptului că Hsyu şi alţii, care nu erau biologi, nu văzuseră niciodată catedrala mostrelor. Se întrebă ce-ar fi citit aceştia, oare, în striaţiile de pe blana unui şobolan de mlaştină mort sau în ochii pustii, sticloşi, ai unui uliu de smârc, ori în curbura ciocului său? Ce şoapte sau exclamaţii s-ar fi întrupat în cuvinte, pe neaşteptate, la vederea unei bucăţi de muşchi de copac sau de scoarţă de chiparos? Ce modele repetitive ar fi găsit în rămurele şi frunze?

Era un gând prea absurd ca să-l formuleze cu voce tare. Nu acum, când era nou-venit. Sau poate nici măcar după ce căpăta vechime în slujba asta, cum avea să-i fie norocul sau nenorocul.

Ajunsese, aşadar.

Când directoarea adjunctă închise uşa şi porniră spre următoarea secţiune a catedralei, Control trebui să-şi muşte degetul mare ca să-şi înăbuşe un chicotit. Îi venise în minte o imagine a eşantioanelor

începând să danseze în spatele uşii, eliberate de limitările teribile ale privirii umane. „Imaginaţia noastră banală, criminală“, cum zisese biologa într-unul din rarele momente petrecute cu directoarea în care slăbise controlul, înainte de a douăsprezecea expediţie.

La ieşire, apoi, pe coridorul exterior cu Whitby, un pic extenuat de experienţă:

— Asta era camera pe care voiai să mi-o arăţi?

— Nu, zisese Whitby, dar fără să lămurească mai mult.

Oare-l insultase cu refuzul anterior? Chiar dacă nu aşa stăteau lucrurile, era clar că Whitby îşi retrăsese oferta.

○ ○ ○

Când şi când, imagini scurte cu orăşele acoperite acum de kudzu şi de alte plante agăţătoare, dezintegrându-se sub muşchi: un teren de minigolf, abandonat demult, având ca temă piraţii şi pirateria. Părţile verzi ale terenului fuseseră îngropate sub frunze şi noroi. Punţile scunde ale vaselor de corsari se ridicau în unghiuri nebuneşti de sub mările de vegetaţie vălurită, catargele fisurate, dispărând în neguri de îndată ce începea să plouă. O benzinărie dărăpănată se afla alături, cu adâncituri în acoperiş de la copacii prăbuşiţi, cu asfaltul atât de crăpat de rădăcinile umflate, încât se transformase în petice îmbibate de apă ce păreau să aibă textura şi consistenţa pandişpanului cu cacao, negricioase şi moi. Formele nelămurite, neregulate ale caselor şi ale clădirilor cu două niveluri, iţindu-se printre copaci, demonstrau că înainte de evacuare acolo locuiseră oameni. Prea puţine lucruri fuseseră mişcate din loc aici, atât de aproape de frontieră, astfel că aceste spaţii abandonate fuseseră măcinate exclusiv de procese naturale, de decenii de ploaie şi putregai.

Ultima bucată de drum până la frontieră Whitby o parcurse coborând neîncetat, până ce Control fu sigur că se aflau sub nivelul mării, după care urcară iarăşi pe un deluşor nu foarte înalt, pe care fuseseră construite nişte barăci de un verde mohorât, o clădire de cărămidă cu aspect ceva mai oficial pentru comandamentul armatei şi un sediu local al Diviziei Sudice.

Potrivit labirinticului tabel ierarhic ce arăta ca şi cum mai mulţi şerpi groşi s-ar fi împerecheat unii cu alţii, Divizia Sudică se afla, aici, sub jurisdicţia armatei, probabil motivul pentru care sediul local, închis între expediţii, aducea un pic cu un şir de corturi mari, făcute din tartă cu lămâie. Arăta, adică, la fel ca multe dintre bisericile făcute din prelată cu care Control se familiarizase în anii adolescenţei, de obicei din cauza vreunei fete cu care se întâlnea. Calcifiate, bisericile resurecţioniştilor şi

evangheliştilor căpătau adesea forma asta: era ca şi cum ceva temporar s-ar fi întărit şi ar fi devenit permanent. Aşadar, îi întâmpinau ori o serie de corturi albe precum permafrostul, ori umflăturile albe ale unor valuri încremenite într-un perpetuu îngheţ. Priveliştea era neobişnuită şi dătătoare de fiori, aducând cu o adunătură uriaşă de biscuiţi dubli cu cremă, o delicatesă a acelor ani tineri.

Centrul de comandă al militarilor se afla într-o secţiune în formă de cupolă a unităţii, după punctul de verificare final, însă nu părea să fie nimeni prin preajmă cu excepţia câtorva soldaţi ce stăteau în baia de noroi răscolit ce era locul neoficial de parcare. Zăboveau acolo nepăsători la ploaia uşoară ce cădea peste ei, discutând într-un fel plictisit, însă intens, şi fumând ţigări cu filtru cu aromă de cireşe. „Cum vrei.“ „Du-te naibii.“ Aveau priviri de oameni care nu ştiu ce păzesc sau care ştiu şi încearcă să uite.

Aflară că Samantha Higgins, comandantul de frontieră – care ocupa o încăpere doar cu puţin mai spaţioasă decât o debara şi la fel de deprimantă – lipsea nemotivat când cerură să vorbească cu ea. Aghiotantul ei – „agitantul“, cum i-ar fi zis taică-său, căruia îi plăceau calambururile – veni cu o scuză cum că femeia trebuise „să părăsească unitatea“ şi nu îi „putea recepţiona personal.“ Aproape ca şi cum ar fi fost un colet pentru care era nevoie de semnătură.

Dar fie şi aşa. Între cele două entităţi fuseseră fricţiuni după ultima expediţie din a unsprezecea serie, care ajunsese înapoi acasă – se schimbaseră proceduri, înregistrările de securitate fuseseră cercetate amănunţit, în repetate rânduri. Verificaseră din nou frontiera, căutând alte puncte de ieşire, urmărind modificări de temperatură, fluctuaţii în curenţii de aer, orice. Nu descoperiseră nimic.

Aşadar, Control socotea că un „comandant de frontieră“ însemna ceva nefolositor, dacă nu chiar o eroare, şi nu-i prea păsa dacă Higgins era sau nu de faţă, chiar dacă Cheney părea să ia asta ca pe un afront personal:

— I-am spus că e important. Ştie că e important.

În vreme ce Whitby profită de ocazie ca să mângâie o ferigă, dezvăluind o sensibilitate tactilă neobservată până atunci de Control.

○ ○ ○

Control se simţise aiurea să-l întrebe pe Whitby ce voise să zică cu „teroare“, dar nici nu putea lăsa deoparte subiectul. Mai ales după ce citise dosarul cu teorii pe care i-l înmânase în dimineaţa aceea Whitby şi despre care voia, de asemenea, să stea de vorbă. Control considera aceste teorii ca aparţinând categoriei „moarte lentă provocată de“, plus context:

moarte lentă provocată de extratereştri. Moarte lentă provocată de un univers paralel. Moarte lentă provocată de o forţă răuvoitoare care călătorea în timp. Moarte lentă provocată de o invazie de pe un Pământ alternativ. Moarte lentă provocată de tehnologii divergente, de microorganisme ascunse, de simbioză, de iconografie sau etimologie. Moarte din cauza aia sau din cauza cealaltă. Moarte provocată de indiferenţă şi inferenţă. Preferata lui: „organisme terestre de suprafaţă, necunoscute anterior.“ Şi unde, mă rog, se ascunseseră în toţi aceşti ani? Într-un lac? La vreo fermă? În jetoanele dintr-un cazinou?

Însă îşi dădea seama că hlizeala care-l apuca era la marginea isteriei şi ştia ce înseamnă cinismul său: un mecanism de apărare, ca să nu trebuiască să-şi bată capul cu toate astea.

Încă o moarte, provocată de ridicatul din sprâncene: o cantitate îndestulătoare de afirmaţii, implicite sau explicite, de genul „teoria ta e ridicolă, fără bază, nefolositoare“. Unele dintre fantomele vechilor rivalităţi interdepartamentale bântuiau încă şi se revelau în feluri ciudate printre fraze. Se întrebase cât de mult fraternizaseră, pe parcursul anilor, secţiile – dacă dispreţul unui arheolog pentru o afirmaţie a unui specialist în mediu, ce părea totuşi rezonabilă, reprezenta o opinie onestă sau dacă nu cumva asista la un sfârşit de partidă, la consecinţele finale ale unei interacţiuni personale produse cu douăzeci de ani în urmă.

Aşa că, înainte să pornească spre frontieră şi renunţând la masa de prânz, Control îl convocase pe Whitby în birou ca să se lămurească în privinţa „terorii“ şi să vorbească despre teoriile acelea. Deşi, până la urmă, abia dacă atinseseră subiectul teoriilor.

Whitby se aşeză pe marginea unui scaun, în faţa lui Control şi a biroului său uriaş, încordat, aşteptând. Aproape că vibra, ca un diapazon. Asta-l făcu pe Control să se poticnească în ce avea de zis, deşi, până la urmă, o spuse:

— De ce ai zis „teroare“ mai devreme? Şi după aia ai repetat?

Pe faţa lui Whitby apăru o expresie de nedumerire completă, apoi chipul i se lumină atât de tare că, un moment, păru că pluteşte. Zise apoi, cu o expresie preocupată, ca un colibri care polenizează o floare:

— Nu „teroare“. Niciun fel de teroare. *Terroir*.

Şi de data asta rosti răspicat cuvântul, corectându-i pronunţia, astfel încât Control îşi dădu seama că nu era vorba despre „teroare.“

— Atunci… ce e *terroir* ăsta?

— Un termen care se foloseşte pentru vinuri, zise Whitby cu un asemenea entuziasm încât Control se întrebă dacă nu cumva omul are o a doua slujbă ca degustător de vinuri la vreun restaurant de lux din Hedley, pe malul râului.

Cumva, totuşi, animaţia interlocutorului său îl însufleţise şi pe Control. Erau atâta îmbufnare şi atâta rutină în Divizia Sudică încât, văzându-l pe Whitby încântat de o idee, simţise că i se îmbunătăţeşte şi lui starea de spirit.

— Şi ce înseamnă? întrebă, deşi nu ştia dacă era totuşi o idee bună să-l încurajeze pe Whitby.

— A, dar ce nu înseamnă? replică Whitby. Înseamnă caracteristicile aparte ale unui loc – geografia, geologia şi climatul, care, împreună cu atributele proprii soiului de struguri, pot crea un produs surprinzător, profund, excelent.

Control era, acum, nedumerit şi amuzat, totodată.

— Şi cum are asta de-a face cu treaba noastră?

— În fel şi chip, zise Whitby cu un entuziasm sporit. Traducerea liberă a lui *terroir* este „specificul local“ şi se referă la totalul efectelor care apar într-un spaţiu anume şi care au impact asupra unui produs anume. Da, se poate referi la vin, dar dacă am aplica aceleaşi criterii când ne gândim la Aria X?

Cât pe ce să se molipsească de încântarea lui Whitby, Control zise:

— Asta ar însemna să studiezi întreaga istorie – naturală şi umană – a bucăţii aceleia de coastă, pe lângă celelalte elemente? Şi că ai putea – că ar fi posibil – să găseşti, în punctul de confluenţă al acelor date, un răspuns?

Pe lângă ideea acestui *terroir,* celelalte teorii care-i fuseseră prezentate păreau găunoase şi plictisitoare.

— Exact. Ideea, cu acest specific local, e că nu există două zone la fel. Că nu pot exista două vinuri identice, fiindcă nu poate exista o combinaţie identică de elemente. Că anumite soiuri nu pot creşte în anumite locuri. Însă, ca să poţi ajunge la concluzii, e nevoie de o cunoaştere în profunzime a unei regiuni.

— Şi asta nu s-a făcut deja?

Whitby ridică din umeri.

— O parte. O parte, da. Numai că nu s-a gândit totul împreună, după părerea mea. Mi se pare că se pune prea mult accent pe far, pe turn, pe tabără – elementele acelea discrete care se întrevăd prin peisaj – în vreme ce peisajul însuşi este, în mare măsură, ignorat. La fel şi ideea că Aria X nu s-ar fi putut forma niciunde altundeva…, deşi teoria asta ar fi extrem de speculativă şi, poate, bazată în principal pe observaţii proprii.

Control încuviinţase, de data asta fără a reuşi să alunge un scepticism încăpăţânat. Oare teoria cu specificul local chiar ar fi fost mai de folos decât altă abordare? Dacă ceva cu mult dincolo de experienţa fiinţelor umane decisese să se dedice unui scop ce nu intenţiona să permită

oamenilor să recunoască ori să înţeleagă, atunci acest *terroir* ar fi fost, pur şi simplu, un fel de autopsie, un fel de a accepta limitările sistemelor umane. Poţi circumscrie un proces, în deplinătatea lui – sau, să spunem, o debarcare sau o invazie – doar după ce a avut loc, şi tot fără să ştii neapărat *cine* sau *de ce*. Îi venea să-i spună lui Whitby: „Cultivarea strugurilor e mai simplă decât Aria X“, dar se abţinu.

— Vă pot furniza date despre unele descoperiri făcute de mine, personal, zisese Whitby. Vă pot arăta începutul lucrurilor.

— Fantastic, făcuse Control şi dăduse din cap cu o voioşie exagerată.

Se simţise uşurat că Whitby luase acel unic cuvânt ca pe o încheiere a conversaţiei şi-şi făcuse o ieşire îndeajuns de rapidă, însă nu tocmai uşurat că celălalt păruse să considere replica sa o aprobare entuziastă.

Marile teorii unificatoare puteau avea efecte perverse – ca de pildă accentul exagerat pus de Centru pe conexiunile dintre miliţii de dreapta fără legături între ele. Îşi aminti că tatăl lui inventa istorii în care vreo lucrare din adunătura dezorganizată de sculpturi din grădină comenta despre celelalte şi despre cum făceau toate parte dintr-o poveste mai mare. Lucrările ocupaseră acelaşi spaţiu, erau rezultatul muncii aceluiaşi creator, însă nu fuseseră făcute să comunice una cu cealaltă. La fel cum nu fuseseră făcute să se dezintegreze şi să ruginească în curtea din spate. Dar, cel puţin, în felul acesta, taică-său putea să justifice faptul că rămâneau acolo împreună, sub soarele fierbinte şi bătute de ploi, chiar şi apărate de prelate.

Frontiera apăruse dis-de-dimineaţă, la o oră şi la o dată pe care nimeni, în afara Diviziei Sudice, nu şi-o mai amintea şi n-o mai comemora. Numai că evenimentul acela inexplicabil ucisese aproximativ o mie cinci sute de oameni. Cum afectau fantomele specificul locului? Îmbunătăţeau aroma sau făceau lucrurile să fie seci, buretoase, ireconciliabile? Control simţea un gust amar în gură.

○ ○ ○

Dacă specificul local însemna o confluenţă, atunci intrarea prin frontieră, către Aria X, era confluenţa absolută. Era, de asemenea, şi secretul absolut, fiindcă nu existau înregistrări video disponibile cu acel punct de intrare. Dacă nu erai acolo, să te uiţi la el, nu aveai cum să ai parte de experienţa asta. Şi nici nu ajuta să te holbezi la el printr-o vijelie furioasă, cu pantofii plini de noroi şi o singură umbrelă la trei oameni.

Se opriră, uzi leoarcă şi înfriguraţi, aproape de capătul unei poteci care şerpuia, de la unitatea militară, pe muchia înălţată a uriaşei adâncituri, trecând apoi pe pământ ceva mai stabil. Se uitau înspre latura dreaptă a

unei rame înalte, solide şi roşii de lemn ce delimita perimetrul, în lăţime şi înălţime, al intrării aflate mai jos. Cărarea se întindea paralel cu o linie vopsită, împrospătată continuu pentru a-ţi indica faptul că frontiera se afla la cinci metri mai jos. Dacă avansai mai mult de trei metri dincolo de dunga aceea, laserele dintr-un sistem de securitate ascuns se activau şi te transformau în carne friptă. Însă, în afară de asta, armata lăsase cât mai puţine urme cu putinţă; nimeni nu ştia ce anume ar fi putut schimba specificul local. Aici, nivelul de toxicitate aproape că echivala cu cel dinăuntrul Ariei X, adică deloc, zero, nimic.

Cât despre teroare, nivelul său personal fusese intensificat de fulgerele triunghiulare care despicau cerul şi de tunetele ce păreau să provină de la un uriaş care, aflat într-o dispoziţie proastă, frângea copaci de genunchi. Dar perseveraseră totuşi, Cheney cu umbrela în dungi albe şi albastre ridicată în sus, cu braţul întins către cer, iar Control şi Whitby înghesuiţi lângă el, încercând să păşească sincron pe cărarea îngustă, fără să se împiedice. Dar toate aceste strategii nu-i fereau defel de ploaia ce cădea pieziş.

— Intrarea nu-i vizibilă din lateral, zise tare Cheney, a cărui frunte era împodobită cu bucăţi de frunze şi cu noroi. Dar o s-o vedeţi îndată. Cărarea face un ocol şi ajunge chiar în faţa ei.

— Nu emană lumină? întrebă Control în timp ce alunga cu dosul palmei ceva roşu, cu şase picioare, care i se căţărase pe pantaloni.

— Ba da, dar nu se vede din lateral. Din lateral pare că nici nu-i acolo.

— Are şapte metri înălţime şi patru lăţime, adăugă Whitby.

— Sau, cum îmi place mie să zic, şaizeci de iepuri înălţime şi treizeci şi şase de iepuri lăţime, zise Cheney.

Control, lovit de o subită generozitate, râse la gluma asta, lucru care, îşi imagină, aduse un val de fericire pe chipul lui Cheney, deşi abia se puteau recunoaşte unii pe alţii prin ploaia aceea deasă ca o pâclă.

Zona avea aspectul unui altar, chiar şi acum, când turna cu găleata. Mai ales fiindcă puhoiul se oprea brusc la frontieră, deşi relieful nu era întrerupt. Cumva, Control se aşteptase la o mică discontinuitate de planuri, ca atunci când, într-un album, apare o imagine ce se întinde şi pe pagina de alături. Dar, în loc de asta, părea că-şi târăsc picioarele printr-un terariu imens sau printr-o seră a cărei sticlă invizibilă lasă să se vadă, dincolo, o zi însorită.

Continuară să înainteze până la capăt, printr-o abundenţă de plante, printr-un peisaj în care se zărea un număr alarmant de mare de insecte şi păsări, ba chiar se întrevedea şi o căprioară, undeva mai departe, dincolo de cortina ploii. Hsyu zisese ceva, în timpul întâlnirii lor, despre aroganţa terminologică, la care el replicase, întâmpinat de o tăcere

asurzitoare, „Adică, gen, să numeşti ceva «frontieră»?“ Şi apoi iarăşi despre renunţarea la nume a membrilor expediţiilor: dar dacă, atunci când lipeşti personalitatea şi alte detalii de simpla funcţie, iese la iveală o cu totul altă imagine?

După câteva minute de plescăit prin noroi, făcură o curbă şi se opriră în faţa structurii de lemn.

Nu se aşteptase să găsească ceva frumos acolo, însă era frumos.

Dincolo de cadrul roşu de lemn, Control zări un spaţiu aproximativ dreptunghiular care, în partea de sus, forma o arcadă prin care se mişca o lumină vie, albă şi scânteietoare, o lumină care pâlpâia şi licărea şi părea mereu pe cale să se stingă, dar nu se stingea deloc… care lăsa impresia unei spirale, fiindcă se tot răsucea în ea însăşi. Dacă clipeai iute, lumina asta aproape lăsa impresia că era alcătuită din opt sau zece spiţe rotitoare, însă era doar o iluzie.

Lumina nu semăna cu nimic din ce văzuse vreodată. Nu era nici puternică, nici slabă. Nu era nici dulceagă, precum haloul zânelor din filmele proaste. Nu avea tenta întunecată a scamatorilor, a iluzioniştilor sau a altor asemenea, din cei care încercau să definească lumina prin intermediul umbrelor. Îi lipsea limpezimea atotpătrunzătoare a vitraliilor de catedrală, însă nu era tulbure, onctuoasă sau în orice alt fel la care se putea gândi. Îşi imagină că încearcă să-i spună lui taică-său asta, dar, de fapt, tatăl lui ar fi izbutit, poate, să-i descrie natura acelei lumini.

— Chiar dacă acel coridor e aşa de înalt şi de lat, trebuie să te târăşti, cu rucsacul în spate, cât mai aproape de mijloc cu putinţă. Cât mai departe de margini.

Cheney, confirmând ceva ce Control citise deja în rezumatele din dosare. Ca nişte pisici cu bandă adezivă prinsă pe spate, înaintând cu burţile lipite de pământ.

— Orice părere ai avea despre spaţii închise sau deschise, aici o să fie tare ciudat, fiindcă o să simţi, în acelaşi timp, că înaintezi pe un câmp larg deschis şi că te afli pe o culme îngustă, fără balustradă protectoare, de unde ai putea să te prăbuşeşti în orice moment. Exişti, aşadar, într-un spaţiu în acelaşi timp limitat şi nelimitat. Este unul dintre motivele pentru care îi hipnotizăm pe membrii expediţiilor.

Fără a mai menţiona – iar Cheney nu menţionase – că liderul expediţiei, în fiecare caz, trebuia să îndure întreaga experienţă fără beneficiile hipnozei şi că unii aveau parte de viziuni stranii cât se aflau înăuntru.

„A fost ca şi cum eram într-un acvariu mare, cu apă deasupra capului, dar mai tulbure, aşa că nu-mi dădeam de fapt seama ce înoată pe acolo.

Sau nu apa era tulbure, ci mai degrabă creaturile.“

„Am văzut constelaţiile, iar totul era în acelaşi timp aproape şi departe.“

„Era o câmpie întinsă, ca aceea unde am crescut, şi se tot lăţea şi se tot întindea, până ce a trebuit să mă uit în pământ, fiindcă mi se părea că sunt atât de plin, încât o să plesnesc.“

Toate acestea ar fi putut, la fel de bine, să se petreacă în minţile subiecţilor.

Şi nici lungimea pasajului nu corespundea cu lăţimea frontierei invizibile. Unele rapoarte indicaseră, la întoarcere, că pasajul şerpuia, în vreme ce în alte rapoarte era descris ca fiind drept. Dimensiunile erau aşadar variabile, iar timpul necesar pentru străbaterea căii de acces spre Aria X nu putea fi estimat decât în nişte parametri mai largi, o „normă“ de trei până la zece ore. Şi, din acest motiv, una din temerile dintâi ale Centrului fusese ca nu cumva punctul de inserţie să dispară cu totul, deşi existaseră şi alte opinii. Printre fişele ce aveau ca subiect frontiera, Control descoperise un citat relevant din James Lowry: „… Uşa, când am văzut-o, arăta ca şi cum era acolo dintotdeauna şi acolo avea să rămână, chiar dacă n-ar mai fi existat Aria X“.

Directoarea crezuse, se pare, că frontiera avansa, însă nu exista nicio dovadă în sprijinul acestei opinii. O notă adăugată la dosar, provenind din susul ierarhiei, comenta că, poate, directoarea încerca, pur şi simplu, să obţină atenţie şi bani pentru o „agenţie muribundă“. Acum, văzând intrarea, Control se întrebă cum şi-ar da cineva seama ce anume înseamnă un „avans“.

— Nu vă uitaţi prea mult direct la ea, zise Whitby. Are tendinţa să te atragă înăuntru.

— O să încerc să nu mă uit, spuse Control.

Însă era prea târziu şi îl oprea doar gândul că, dacă ar fi început să păşească spre intrare, Whitby sau Cheney l-ar fi oprit. Sau laserele.

Rotocolul de lumină sfida orice încercare a sa de a o invoca pe biologă. N-o putea face să-i stea alături, să-i urmeze pe ceilalţi trei membri ai expediţiei în lumina aceea. Până atunci, până să ajungă în punctul ăsta, trebuia să fi intrat deja sub influenţa hipnozei. Lingvista părăsise deja expediţia. Rămăseseră doar patru, cu rucsacele lor, gata să se târască prin lumina aceea imposibilă. Doar directorul o văzuse limpede. În cazul în care Control i-ar fi parcurs notiţele mâzgălite, dacă ar fi excavat straturile sedimentare şi ar fi ajuns la miezul ei… oare putea să se întoarcă aici şi să-i reconstruiască gândurile, sentimentele din momentul acela?

— Cum au reuşit membrii ultimei expediţii a unsprezecea şi cei dintr-a

douăsprezecea să iasă din Aria X fără să fie văzuţi? îl întrebă Control pe Cheney.

— Trebuie să fie vreun alt punct de ieşire pe care n-am fost în stare să-l găsim.

Obiectul, observat, însă nevrând să coopereze. O viziune a tatălui său în bucătărie, când avea paisprezece ani, punând căpşuni stricate pe fundul unui pahar şi adăugând apoi un cornet de hârtie peste gura paharului, ca să prindă musculiţele ce intraseră în casă.

— De ce putem vedea coridorul? întrebă Control.

— Nu cred că înţeleg, zise Cheney.

— Dacă este vizibil, atunci înseamnă că aşa a fost conceput, ca să-l vedem.

Poate. Cine ştia cu adevărat? Orice comentariu neprevăzut pe care-l făcea Control părea să aibă integrat în el un ecou, de parcă observaţiile din trecut, banale, ale altor vizitatori şi nou-angajaţi ar fi persistat în aer, căutând să se alipească, acelaşi cu acelaşi, şi să-şi găsească, mult prea adesea, corespondentul exact.

Cheney îşi supse obrazul o secundă, apoi admise, bombănind:

— E o teorie. E cu siguranţă o teorie. Nu pot zice că n-ar fi.

Împunsătura unui gând: ce putea să pătrundă în lume pe un coridor înalt de şapte metri şi lat de patru?

Rămaseră acolo momente lungi, sângerând un timp, însă fără să-şi dea seama, nepăsători la căderea ploii. Whitby se dădu într-o parte, lăsându-se îmbibat de rafale, dispreţuind umbrela. În spatele lor, printre bubuiturile tunetului, vuietul puternic al apei din pâraie, căzând, bolborosit, în căldarea din josul marginii abrupte. În faţă, limpezimea unei zile de vară fără pic de nori.

Iar Control încercă să se uite la scânteierea aceea, la lumina care dansa.

010: A PATRA BREŞĂ

„Spaţiul local“ i se strecură iarăşi printre gânduri când, spre sfârşitul zilei, în timp ce se usca, primi transcrierile interogatoriului de dimineaţă cu biologa. Călătoria la frontieră încă îi trimitea prin minte imagini ca de caleidoscop. Abia ce aruncase din nou, şovăielnic, şoarecele la gunoi şi repatriase planta în catedrala-depozit. Făcuse un efort de voinţă pentru asta şi pentru a închide uşa peste ciudata liturghie mâzgălită pe peretele său. Nu suporta să se lase pradă superstiţiilor, însă îndoiala persista – că făcuse o greşeală, că directoarea lăsase şoarecele şi planta în sertar cu un motiv anume, ca pe un fel de protecţie bizară împotriva… a ce?

Încă nu se lămurise în privinţa asta când începu să caute pe internet referinţa Păsării Rare la melcul phorus, căutare care-i dezvălui că citase aproape cuvânt cu cuvânt dintr-o carte veche, scrisă de un „cleric-naturalist“ amator. Ceva peste care biologa dăduse, probabil, în facultate, şi care-i revenise în amintiri. Nu credea să aibă vreo însemnătate, în afară de cea care sărea în ochi: biologa îl comparase cu un melc stângaci.

Parcurse apoi transcrierea, răsfoind filele, şi găsi acest lucru liniştitor. La un anumit moment al întâlnirii, sondând, Control se depărtase de subiectul turnului şi de cel al farului, revenind la locul unde fusese găsită femeia.

Î: Ce ai lăsat pe terenul viran?

Dar dacă, specula acum, aşezat la biroul său – încă ignorând paginile pe care picurase apă, din sertarul de alături – terenul viran era un *terroir* ce avea legătură cu *terroir*-ul reprezentat de Aria X? Dacă acea confluenţă dintre loc şi persoană însemna mai mult decât o simplă întoarcere acasă? Oare era nevoie să ceară o excavaţie istorică completă? Şi celelalte două, antropologa şi topografa? Prins în meandrele labirintice ale Diviziei Sudice cum era, i-ar mai fi luat vreo câteva zile până să le analizeze şi pe ele. Mda, mii de mulţumiri lui Grace, fiindcă-i simplificase munca trimiţându-le de acolo.

Între timp, pe pagină, biologa îi răspundea la întrebări:

R: Să las? Ce să las? Un lănţişor cu cruciuliţă? O confesiune?

Î: Nu.

R: Ei bine, atunci de ce nu-mi spui ce crezi că aş fi putut lăsa acolo?

Î: Bunele maniere?

Cu asta obţinuse un chicotit, cu toate că unul caustic, urmat de un oftat lung, obosit, ce păruse să-i extragă tot aerul din plămâni.

R: Ţi-am spus că nu s-a întâmplat nimic acolo. M-am trezit ca dintr-un vis interminabil. Apoi au venit şi m-au luat.

Î: Visezi vreodată? Acum, vreau să zic.

R: Ce rost ar avea?

Î: Cum adică?

R: Nu visez decât să scap din locul ăsta.

Î: Vrei să-ţi spun ce visez eu?

Nu ştia de ce-i spusese asta. Nu ştia ce să-i spună. Să-i povestească despre prăbuşirea nesfârşită în ape, între fălcile leviatanului?

Spre surprinderea sa, ea replicase:

R: Ce visezi, John? Spune-mi.

Era pentru prima oară când îi folosea numele şi se străduise să nu-i placă felul în care îl făcuse să vibreze. *John.* Biologa îşi pusese picioarele pe scaun şi-şi strânsese genunchii la piept, cuprinzându-i cu braţele, privindu-l aproape răutăcios.

Uneori trebuia să-ţi adaptezi strategia, să laşi ceva de la tine ca să te alegi cu ceva. Aşa că-i povesti visul său, deşi cu o anumită îngrijorare, temându-se ca nu cumva Grace să parcurgă înregistrarea oficială şi să folosească asta împotriva lui. Dar dacă ar fi minţit, dacă ar fi inventat ceva, Control credea că Pasărea Rară şi-ar fi dat seama, credea că în chiar momentele în care încercase să-i interpreteze spusele biologa îl procesase *ea pe el.* Până şi atunci când pusese întrebările lăsase să se scurgă o hemoragie de date. Avu, brusc, o imagine cu informaţiile ieşindu-i ca o ceaţă dintr-o parte a capului, arătând ca o pâclă sângerie. Acestea sunt rudele mele. Ea este fosta iubită. Tata a fost sculptor. Mama e spioană.

Însă şi ea, pe parcursul discuţiei, se înmuiase preţ de o clipă.

R: M-am trezit pe maidan şi m-am gândit că sunt moartă. Mi-am zis că am ajuns în purgatoriu, poate, chiar dacă nu cred în viaţa de apoi. Dar era linişte şi aşa de pustiu… şi am aşteptat acolo, mi-era frică să plec, mi-era frică să nu existe vreun motiv pentru care trebuia să fiu acolo. Nu cred că voiam să mai ştiu altceva. Apoi a venit poliţia şi, după aceea, Divizia Sudică. Dar tot cred că nu eram vie cu adevărat.

Dacă biologa decisese, chiar în dimineaţa aceea, că era de fapt vie şi nu moartă? Poate de aici provenea schimbarea stării ei de spirit.

Simţi, acum, că terminase de citit, că Pasărea Rară încă îl ţintuieşte cu privirea, că nu vrea să-şi mute ochii de la el, că-l fixează acolo. Şi că el o lasă să facă asta. Oricare ar fi fost motivul.

Pe drumul de întoarcere de la frontieră, Control, Whitby şi Cheney se cufundaseră în tăcere, copleşiţi, poate, de contrastul dintre soare/căldură şi ploaie/frig. Însă lui Control i se păruse mai degrabă genul de tăcere tovărăşească ce se lasă în urma unei experienţe comune, de parcă ar fi devenit membru într-un club exclusivist fără ca, mai întâi, să fie întrebat dacă doreşte asta. Senzaţia aceea îl îngrijora; era un spaţiu în care umbrele se strecurau pe unde n-ar fi trebuit să se strecoare, unde oamenii se arătau de acord cu lucruri cu care, de fapt, nu erau de acord, crezând că au aceleaşi scopuri şi intenţii emise. Odată, într-un asemenea spaţiu, un coleg de la agenţie îi zisese „frăţioare“ şi emisese un compliment destul de nepotrivit la adresa lui, zicându-i că nu e „tocmai genul obişnuit de fasolar“.

Când ajunseră la cam un kilometru jumătate de Divizia Sudică, Cheney zise, pe un ton cam prea relaxat:

— Apropo, umblă un zvon despre fosta directoare şi frontieră.

— Aşa?

Gata, asta era. În felul ăsta ajungeai să exagerezi sau aproape să dezvălui lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse.

— Că, odată, a trecut frontiera de una singură, zise Cheney privind departe, în gol.

Până şi Whitby părea că vrea să ia distanţă de afirmaţia aceea, fiindcă se aplecă în faţă, peste volan.

— E doar o bârfă, atât, adăugă Cheney. N-am habar dacă-i adevărată.

Însă lui Control nu-i păsa de asta, în ciuda faptului că vorbele adăugate la final nu fuseseră sincere. Era clar că adevărul nu-l preocupa pe Cheney, ori ştia deja că ce spusese era adevărat şi voia să-l pună pe Control să amuşine.

— Şi bârfa asta când anume s-a răspândit? întrebă Control.

— Înainte de ultima expediţie din seria a unsprezecea.

Simţise, într-o oarecare măsură, că ar fi vrut să vină cu asta la directoarea adjunctă şi să vadă dacă ştia sau nu ştia ceva. Dar o altă parte din el decise că ideea era prematură. Aşa că se mulţumise să rumege informaţia, întrebându-se de ce i-o servise Cheney şi, în plus, de faţă cu Whitby. Însemna asta că Whitby avea tăria, în ciuda dovezilor ce arătau contrariul, de a ţine lucruri ascunse chiar şi când Grace voia ca informaţiile să fie transmise?

— Ai trecut vreodată frontiera, Cheney?

Un pufnet exploziv.

— Nu, ai înnebunit? Nu.

În parcare, la terminarea zilei, Control se aşeză la volan, cu cheile în

contact, şi încercă, o clipă, să se detensioneze. Ploaia trecuse, lăsând băltoace uleioase şi un fel de lustru verzui pe iarbă şi pe copaci. Doar maşina electrică, vişinie a lui Whitby mai era în parcare, întinsă oblic peste două locuri, de parcă ar fi fost adusă şi uitată acolo de ape.

Era vremea să sune Vocea şi să-i dea raportul. Mai bine să scape de treaba pe care-o mai avea decât s-o lase să se infiltreze în ce-i mai rămânea din zi.

Telefonul sună din nou şi din nou.

În cele din urmă, Vocea răspunse cu un „da, ce-i?“, ca şi cum Control ar fi apelat într-un moment nepotrivit.

Voise să întrebe despre excursia clandestină dincolo de frontieră a directoarei, însă tonul Vocii îl descurajă. Începu, în loc de asta, să-i relateze despre plantă şi şoarece:

— Am descoperit ceva ciudat în biroul directoarei…

Control clipi o dată, de două, de trei ori. Observase ceva în timp ce vorbeau. Un lucru absolut neînsemnat, dar care îl zgândărea totuşi. Pe partea interioară a parbrizului era un ţânţar strivit, iar Control habar nu avea cum ajunsese acolo. Ştia că nu fusese acolo de dimineaţă şi, oricum, nu-şi amintea să fi strivit vreunul cu palma. Gând paranoic: neglijenţa cuiva pus să-i umble prin maşină… ori poate că cineva voia ca el să ştie că era supravegheat?

Cu atenţia împărţită, Control îşi dădu seama că în conversaţia sa cu Vocea apăreau suişuri şi coborâşuri. Aproape ca nişte curenţi de aer care împingeau un avion în sus şi-n jos, în vreme ce pasagerul dinăuntru stătea cu centura de siguranţă pusă, alarmat. Ori ca şi cum s-ar fi uitat la o emisiune TV cu întreruperi de semnal, unde transmisia sărea cu cinci secunde înainte la fiecare câteva minute. Dar reluară discuţia, totuşi, de unde o lăsaseră.

Vocea zicea, mai morocănoasă decât de obicei:

— O să-ţi fac rost de mai multe informaţii – şi fii fără grijă, încă lucrez la problema cu afurisita de directoare adjunctă. Sună-mă mâine.

În minte i se insinuă o imagine ridicolă, cu directoarea adjunctă mergând prin parcare, în timp ce el era plecat să viziteze frontiera, forţându-i portiera maşinii, scormonindu-i prin torpedou, strivind cu sadism ţânţarul.

— Nu ştiu dacă în momentul ăsta e o idee aşa de bună, în privinţa lui Grace, zise Control. Ar fi poate mai nimerit să…

Însă Vocea închisese deja, lăsându-l pe Control să se întrebe cum de se întunecase atât de repede afară.

Control contemplă geometria învălmăşită de sânge şi membre delicate

de pe parbriz. Nu se putea opri să nu se holbeze la ţânţar. Voise să-i spună altceva Vocii, dar uitase din cauza ţânţarului, şi-acum trebuia să aştepte până mâine.

Oare era posibil ca *el* să fi strivit ţânţarul, cu o mişcare reflexă, şi să nu-şi mai amintească asta? I se părea prea puţin probabil. Ei bine, în caz că totuşi n-o făcuse, avea să lase chestia aia afurisită acolo, împreună cu pata de sânge. Asta avea să trimită un mesaj. În cele din urmă.

011: A ŞASEA BREŞĂ

Când ajunse acasă, îl găsi pe Chorry, aşteptându-l la intrare. Îl lăsă înăuntru, îi dădu nişte mâncare de pisici pe care-o cumpărase de la magazin împreună cu un sendviş cu pui pentru el, pe care-l mâncă în bucătărie, deşi cina lui Chorry făcea ca locul să duhnească unsuros a somon. Privi motanul cum înfulecă, însă cu gândurile în altă parte: la ceea ce considera el a fi eşecurile din ziua aceea. Era de parcă greşise majoritatea paselor, la meci, şi antrenorul din liceu ţipa la el. Peretele de dincolo de uşă îl deturnase. Peretele şi întâlnirile îi luaseră prea mult timp. Nici chiar drumul până la frontieră nu aşezase lucrurile în lumina corectă, ci doar le stabilizase, scoţând noi semne de întrebare la iveală. Ideea că directoarea trecuse frontiera înainte de ultima expediţie din seria a unsprezecea îl sâcâia iarăşi. Cheney, pe parcursul călătoriei: „N-am avut niciodată impresia că directoarea ar fi fost prea mult de acord cu noi, ştiţi? Ori nu-i trebuiau consultanţi, ori avea alţii decât noi, împreună cu Grace. Sau nu mă pricep eu la oameni. Chestie care-i posibilă, cred.“

Control băgă mâna în rucsac, căutând notiţele pe care şi le făcuse pe parcursul călătoriei, şi descoperi cu uimire, făcând asta, trei telefoane mobile în loc de două – cel subţire, pe care-l folosea ca să comunice cu Vocea, celălalt pentru uzul obişnuit şi încă unul, mai voluminos.

Încruntându-se, Control le scoase pe toate. Cel de-al treilea era aparatul vechi, care nu mergea, găsit în biroul directoarei. Se holbă la el. Cum ajunsese aici? I-l băgase Grace în rucsac? Un telefon negru, rotunjit ca un cărăbuş, cu o urmă ondulată şi lunguiaţă de arsură pe husa de piele ce aducea un pic cu o carapace. Grace n-ar fi putut face asta. Probabil că lăsase telefonul în birou şi el, absent, îl luase fără să-şi dea seama. Atunci de ce nu-l văzuse în parcare, după ce terminase de vorbit cu Vocea?

Lăsă telefonul pe blatul din bucătărie, aruncându-i câteva priviri preocupate înainte să se retragă în camera de zi. Ce îi scăpa oare?

După câteva serii de flotări făcute fără tragere de inimă, deschise televizorul. Şi imediat fu bombardat de un potpuriu de docu-drame, ştiri despre încă un masacru la o şcoală, o relatare despre o nouă zonă de acumulări de gunoaie în ocean şi un prezentator care răcnea înainte de

începerea unui meci de lupte libere. Şovăi între o emisiune de gătit şi un serial poliţist, două dintre genurile sale preferate fiindcă nu-i cereau să gândească, apoi se decise pentru serialul poliţist şi se aşeză să-l privească, cu pisica torcându-i în poală precum un motoraş ambalat.

Îşi aminti, uitându-se la televizor, de o prelegere pe care o ţinuse, în al doilea an de facultate, un profesor de ştiinţele mediului. În esenţă fusese vorba despre faptul că instituţiile, ba chiar şi departamentele individuale din guverne, erau întruchipările concrete nu doar ale unor idei sau opinii, ci şi ale unor atitudini şi emoţii. Precum ura sau compasiunea, afirmaţii de genul „imigranţii trebuie să înveţe engleza dacă vor să fie cetăţeni adevăraţi“ sau „toţi bolnavii psihic merită respectul nostru“. Profesorul spunea că în activitatea, de pildă, a unei agenţii, puteai, dacă te străduiai, să descoperi nu doar gândirea abstractă, ci şi emoţiile concrete. Divizia Sudică fusese înfiinţată pentru a investiga (şi stăvili) Aria X, şi totuşi, în ciuda tuturor seninelor şi simbolurilor acelei misiuni – toate discuţiile, dosarele, şedinţele şi analizele – în cadrul agenţiei existau, totodată, şi alte emoţii sau atitudini. Îl frustra că nu reuşea să le identifice cu precizie maximă, de parcă i-ar fi trebuit pentru asta un alt simţ sau o sensibilitate care-i lipsea. Şi totuşi, cum zisese Grace, odată ce se făcea prea comod în Divizia Sudică, odată ce era învăluit de îmbrăţişarea ei, avea să devină prea îndoctrinat ca să le mai poată percepe.

În noaptea aceea nu visă nimic. Îşi aminti că îl trezise, cu mult înainte de revărsatul zorilor, un sunet scos de ceva mic care se târa pe acoperiş, oprindu-se şi apoi înaintând iarăşi, dar lucrul acela încetă apoi să se mai mişte. Zgomotul nu fusese îndeajuns de puternic ca să trezească pisica.

012: UN FEL DE SORTARE

De dimineaţă, reîntors la muncă, descoperi că tubul fluorescent din birou se arsese, făcând lumina să scapete. Scaunul lui Control şi, în special, biroul se aflau sub un fel de negură. Luă o veioză de pe un raft cu cărţi şi o aşeză pe o policioară ce ieşea în relief în dreapta biroului. Văzu, astfel, că Whitby îşi urmase ameninţarea şi că îi lăsase un document gros, cumva uzat pe birou, cu titlul: „*Terroir* şi Aria X: o abordare completă“. Ceva în felul în care rugina de pe agrafa uriaşă care muşca din pagina cu titlul, în galbenul paginilor dactilografiate, în adnotaţiile scrise de mână cu diferite culori, sau poate imaginile şterse imprimate acolo îl făceau reticent în a dori să se aventureze în acea vizuină de iepure anume. Trebuia să-şi aştepte rândul, lucru care putea să însemne săptămâna viitoare sau chiar luna viitoare. Avea un nou interogatoriu cu biologa, mai avea şi o întâlnire cu Grace, privitoare la recomandările pe care le făcea agenţiei, după care, vineri, îl aştepta o sesiune de vizionare a unor filmări cu prima expediţie. Printre alte lucruri care nu suportau amânare… ca de pildă un pic de reamenajare a biroului. Control deschise uşa în spatele căreia se ascundeau cuvintele. Făcu câteva fotografii. Apoi, folosind o cutie cu vopsea albă şi o pensulă pe care o rechiziţionase de la îngrijitori, acoperi totul, meticulos, cu vopsea: fiecare cuvinţel, fiecare detaliu al hărţii. Grace şi ceilalţi n-aveau decât să se descurce şi fără monument comemorativ, fiindcă nu putea să trăiască cu presiunea acelor cuvinte pulsând din spatele uşii. La fel făcu şi cu măsurătorile de înălţime, dacă asta erau. Două rânduri de vopsea, trei, până ce nu mai rămase decât o umbră, cu toate că măsurătorile de înălţime, care fuseseră notate cu un alt tip de tuş, continuau să se întrevadă. Dacă erau semne de măsurat înălţimea, atunci directoarea crescuse aproape un centimetru între măsurători, asta dacă nu cumva, a doua oară, nu purtase pantofi cu toc.

După ce termină cu zugrăvitul, Control aşeză pe birou două dintre sculpturile tatălui său, pe care le luase din cutia de şah de acasă, cu care intenţiona să înlocuiască talismanul absent format din plantă şi şoarece. Un cocoşel roşu şi o capră de un albastru-palid care proveneau dintr-o serie intitulată, simplu, *Mi Familia.* Cocoşul purta numele unuia dintre unchii săi, capra pe cel al unei mătuşi. Tatăl lui avea poze din

adolescenţă, când se juca în curtea din spate cu prietenii şi verii, înconjuraţi de găini şi de capre, înconjuraţi de o grădină ce se întindea dincolo de marginile pozei, mărginită de un gard de lemn. Dar Control nu-şi mai amintea decât găinile lui taică-său – nişte găini tradiţionale, mari, care aveau nume şi pe care nu le tăia nimeni niciodată. „Puii omagiu“, cum obişnuia să-l necăjească Control pe taică-său.

Se apucase de şah fiindcă putea să joace împreună cu tatăl lui în timpul chimioterapiei şi fiindcă îi dădea părintelui său ceva la care să se gândească, un lucru care să-l preocupe şi când Control nu se afla cu el în cameră. Înainte să se instaureze cancerul, pasiunea lor comună fusese biliardul, la care erau mediocri amândoi, cu toate că le plăcea. Însă afecţiunile fizice ale tatălui său ajunseseră mai pronunţate decât deteriorarea mentală, aşa că biliardul nu mai putea fi o opţiune. Cărţi, ca salvare de la plicticoşenia televizorului? Nu, fiindcă semnul de carte începuse, pur şi simplu, să separe o mare de cuvinte necitite de alta. Dar, cu un bileţel care să amintească al cui era rândul la mutare, şahul lăsase nişte dovezi ale existenţei sale trecute chiar şi spre sfârşit, când taică-său începuse să devină confuz.

Control făcuse piese de şah din sculpturile tatălui său; erau o amestecătură pestriţă care nu se prea potrivea cu funcţia lor, de vreme ce erau dublu-reinterpretate – mai întâi ca oameni în chip de animale, apoi ca piese pe tablă. Dar jocul lui se îmbunătăţise, interesul îi sporise fiindcă abstracţiunea fusese transformată în ceva real şi fiindcă rezultatele, deşi li se păreau comice, păreau să capete importanţă. „Mătuşa ia nebunul“, mutarea asta îi făcuse să chicotească. Sau „Vărul Humberto o papă pe Sobrina Mercedez“.

Figurinele astea cioplite aveau, acum, să-l ajute pe el. Control aşeză cocoşul în colţul din stânga al biroului şi capra pe dreapta, cu cocoşul arătându-i coada şi capra privindu-l drept în ochi. Lipise de fiecare câte o nano-cameră aproape invizibilă, care aveau să transmită către telefonul şi laptopul lui. Voia, cel puţin, ca biroul să-i fie securizat, să-l transforme într-un bastion, să nu mai existe nicio necunoscută şi să le înlocuiască pe acestea doar cu lucruri care linişteau. Cine ştie ce avea să descopere?

Apoi se apucă de notiţele directoarei.

○ ○ ○

Preambulul la cititul însemnărilor directoarei semănase mult cu un ritual al curăţeniei de primăvară. Scăpase de toate scaunele, în afară de cel pe care stătea el însuşi la birou, şi le depozitase afară, pe hol. Apoi se apucă să adune lucruri în mijlocul podelei. Încercă să ignore petele

dubioase de pe covor. Cafea? Sânge? Sos? Vomă de pisică? Se vedea bine că omului de serviciu şi altora asemenea le fusese de multişor interzis să pătrundă în biroul directoarei. Fusese. Şi-o închipui pe Grace cerând ca biroul să fie păstrat aşa cum era, cam în felul în care, în emisiunile cu poliţişti, părinţii copiilor ucişi nu mai lasă niciun firicel de praf să se aşeze peste lucrurile nemişcate din sanctuarul-dormitor al celor pe care i-au pierdut. Grace ţinuse încăperea încuiată până la sosirea lui, apoi păstrase o cheie de rezervă, dar, cu toate acestea, nu credea s-o vadă pe filmările de supraveghere.

Se aşeză, aşadar, pe un taburet, îşi puse la laptop o lucrare a compozitorului său neoclasic preferat şi lăsă muzica să umple încăperea, să creeze un fel de ordine din haos. Nu sar niciun pas, bunicule! Chiar dacă pasul îi era săltăreţ. Primise deja nişte dosare de la Grace, de dimineaţă – transmise printr-un intermediar, un asistent, ca să evite vreo discuţie. Fişele dădeau detalii despre toate rapoartele şi solicitările fostei directoare – trebuia acum să compare datele din dosar cu toate mâzgălelile şi fragmentele. Un „inventar“, aşa îi venea lui Control să-i zică. Se gândise să-i ceară lui Whitby să organizeze foile scrise, dar de la o notiţă la alta nivelul de acreditare de securitate necesar fluctua dinspre „secret“ spre „strict secret“ şi apoi se ducea spre „ce-dracu-mai-e-şi-asta-secret“, mai ceva ca nişte acţiuni speculative pe piaţa bursieră.

Titlul dat de Grace listei era prea funcţional: FIŞE DIRECTOR – PGD AL RAPOARTELOR ŞI CERERILOR MAJORE ŞI MINORE. PGD – sau Programul de Gestiune Date se referea la sistemul de arhivare propriu, pentru care Divizia Sudică plătise ca să fie introdus în anii nouăzeci. În locul lui Grace, Control ar fi ales ceva mai scurt şi la obiect, gen DOCUMENTELE DIRECTOAREI, sau ceva mai dramatic, precum LEGENDELE UNEI AGENŢII UITATE sau DOSARUL ARIEI X.

Teancurile de hârtii trebuiau organizate pe subiecte, pentru a se potrivi măcar cât de cât cu PGD-ul lui Grace: frontieră, far, turn, insulă, tabără-bază, istorie naturală, istorie nonnaturală, istorie generală, necunoscute. Decise, totodată, să facă un vraf şi cu „irelevante“, deşi ceea ce i se părea irelevant lui ar fi putut să fie piatra de temelie pentru altcineva – dacă o asemenea piatră sau pietricică exista prin toată harababura asta.

Era un loc confortabil pentru el, o sarcină confortabilă, familiară, precum penitenţa într-o vreme a ruşinii şi a decăderii, şi se putea pierde în ea, i se putea dedica automat, fără vreun gând, ca şi cum ar fi spălat vasele după cină sau ar fi făcut patul dimineaţa – şi să se simtă, după aceea, cumva împrospătat.

Însă cu diferenţa crucială că aceste teancuri arătau, în parte, ca şi cum le-ar fi murdărit cu noroi adus de afară pe tălpi. Fosta directoare îl

transforma într-un soi nou de fermier urban, îl făcea să construiască mormane de îngrăşământ din materiale secrete, care-şi aveau originea în lumea de afară şi care aduceau cu ele propria lor poveste. Stejarul şi magnolia furnizaseră o parte din materialul brut, sub formă de frunze, la care directoarea adăugase şerveţele, facturi, uneori chiar hârtie igienică, alcătuind un strat gros, protector.

Restaurantul în care Control luase micul dejun cedase câteva chitanţe demne de atenţie, la fel ca o băcănie de pe stradă, unde fosta directoare îşi făcuse adesea cumpărăturile de primă necesitate. Pe chitanţe apăreau obiecte disparate, haotice, nu tocmai genul clasic de cumpărături. Odată nişte prosoape de hârtie şi nişte carne de vită uscată, altă dată suc de fructe şi cereale pentru micul dejun, apoi, data următoare, cârnaţi, un litru de lapte degresat şi o carte poştală. Şerveţelele, chitanţele şi fluturaşii ce făceau reclamă unui restaurant cu carne la grătar din oraşul ei natal, Bleakersville, erau bine reprezentate şi-i făcură lui Control poftă de coaste fripte pe cărbuni. Bleakersville era la doar cincisprezece minute distanţă de Divizia Sudică, aproape de autostrada ce ducea spre Hedley. Potrivit lui Grace, locuinţa de acolo fusese bine curăţată de orice lucru legat de Divizia Sudică, iar rezultatele acestei curăţări, catalogate într-o secţiune specială, CASA DIRECTOAREI, din dosarul PGD.

Un gând care îl panică, cam după o oră: dacă suprafeţele aparent folosite la întâmplare pe care îşi scrisese directoarea mesajele aveau vreo semnificaţie? Dacă vorbele acelea nu erau întregul mesaj, aşa cum slujba dementă a paznicului de la far nu era întreaga poveste? Depozitul-catedrală îi veni în minte şi, cu toate că nu părea tocmai probabil, se întrebă, paranoic, dacă unele dintre frunze nu proveneau cumva din Aria X, apoi alungă acest gând, socotindu-l speculativ şi contraproductiv.

Nu, vasta întindere de texturi a directoarei dezvăluia „doar“ cât de absorbită fusese de sarcina ei, arăta cu câtă disperare îşi scrisese observaţiile, prinsă în focul momentului, şi că nu voise nici să uite şi nici ca vreun editor intern să-i întrerupă strădania de a înţelege. Sau să nu-i pătrundă vreun hoţ de informaţii în străfundurile minţii, transformate în PGD sau altcumva.

Aşa că trebui, prin urmare, să sorteze nu doar teancuri de documente „primare“, ci şi înregistrări alandala ale vieţii directoarei şi ale preumblărilor acesteia prin lumea din afara Diviziei Sudice. Asta era de ajutor, fiindcă în dosarul oficial avea doar fragmente disparate, insuficiente – fie datorită interferenţei lui Grace, fie pentru că directoarea însăşi reuşise să le reducă la minimum. Nu avea fraţi şi crescuse cu tatăl ei, în Vestul Mijlociu, părinţii fiind divorţaţi. Studiase psihologia la un colegiu de stat şi fusese psiholog vreme de aproximativ

cinci ani la o clinică privată. Apoi solicitase o slujbă la Divizia Sudică, prin Centru, unde îndurase un program extenuant, conceput să o forţeze să-şi demonstreze din nou şi din nou abilităţile – pentru a fi, după aceea, capabilă să facă faţă carierei ce urmase. Pe atunci, Divizia Sudică trebuie să fi părut un loc de muncă mai atractiv – şi locul unde crâmpeiele de informaţii se transformaseră în grămada de notiţe din biroul ei. Solicitarea lui, prin care cerea informaţii suplimentare, ajunsese în văgăunile obscure şi labirintice ale Centrului, care o înghiţise fără urmă. Cândva, într-o bună zi, poate că un dosar avea să fie scuipat în direcţia lui.

Aşa că n-avusese ce altceva să facă decât să-şi încropească o adevărată viziune a *terroir*-ului directoarei – motivaţiile şi informaţiile pe care se bazase – din ceea ce alegea din teancurile de hârtii şi creându-şi în minte cu totul alte categorii, care nu erau PGD. Femeia fusese abonată la un ghid TV şi la o serie de reviste de artă şi cultură, asta dacă se lua nu doar după paginile rupte, ci după formularele de reînnoire a abonamentelor. Datorase cândva dentistului 72,12 dolari, pentru un detartraj care nu fusese acoperit de asigurare, şi nu-i păsase cine ştia asta. O sală de bowling aflată lângă oraş fusese o destinaţie frecventă. Primise felicitări de ziua ei de la o mătuşă, dar ori nu se dădea în vânt după felicitări, ori nu fusese apropiată de ruda aceea. Îi plăceau cotletul de porc şi creveţii cu sos. Prefera să mănânce singură, dar o notă de plată de la restaurantul cu grătare avea două comenzi pe ea. Fusese însoţită? Poate că, la fel ca el, obişnuia să comande şi mâncare pentru acasă, ca să aibă pentru a doua zi la prânz.

Prea multe referiri la frontieră nu existau în hârtiile ei, însă spirala aceea albă, spaţiul acela enorm, nu voia să-i dea pace cu totul. Exista o sincronie bizară ce lega spirala de străfulgerarea luminoasă a mamei sale pe cer, literalul şi metaforicul îmbinate peste o întindere de timp şi de context atât de vastă, încât doar gândul putea să treacă peste prăpastie.

Straturile sedimentare care existaseră sub plantă şi şoarece se dovediră cel mai dificil de separat. Unele dintre pagini erau sfărâmicioase şi subţiate, iar peticele de hârtie şi colajele din frunze rupte aveau tendinţa de a se lipi şi, pe deasupra, mai fuseseră şi infiltrate, fixate şi mai temeinic unele de altele de rămăşiţele rădăcinilor translucide, cu irizaţii purpurii, lăsate în urmă de plantă. În vreme ce Control se chinuia să dezlipească paginile, un miros de stătut, până atunci inert, se făcu simţit, tare şi acru. Încercă să nu-l compare cu duhoarea de şosete murdare.

Straturile de hârtii demonstrau în continuare că directoarei îi plăcuseră atât natura cât şi să se hrănească cu mâncare rece la micul dejun. Extrăgând un pătrăţel de carton, ce dovedea cumpărarea unei cutii de

cereale, din care fusese decupat, de o frunză de stejar, pătată în albastru de cuvintele îngroşate, aproape ilizibile, ştiu că bucata de carton nu fusese niciodată desprinsă de tovarăşa sa, frunza cea sfărâmicioasă. „A se revedea transcrierea din X.10.C, în sp. antro. despre acostarea la CF“, scria pe carton. „Recomand a nu se mai folosi cutii negre în scopuri de condiţionare“, scria pe frunză. Aşeză frunza de stejar în vraful cu necunoscute, cu „valoare necunoscută“ adică.

Apărură şi alte fragmente care-l puseră pe gânduri, unele iţindu-se printre cărţile din rafturi, altele îndesate brutal între paginile volumelor, nu atât ca nişte semne de carte cât, mai degrabă, ca şi cum directoarea s-ar fi simţit iritată şi ar fi vrut să pedepsească chiar cuvintele pe care le scrisese în grabă. Şi, printre paginile unui manual de biologie generală, de facultate, care părea destul de uzat ca să fi aparţinut directoarei înseşi în timpul şcolii, Control găsi, pe hârtie adevărată, tipărită ciudat la o imprimantă veche, cu bandă, cu toate că purta o dată veche de doar optsprezece luni, o notiţă legată de a douăsprezecea expediţie.

În această notă, care nu făcea parte din dosarul PGD al lui Grace, directoarea o numise pe topografă „o persoană cu un puternic simţ al realităţii, o ancoră bună pentru ceilalţi“. Lingvista, cea lăsată în urmă în zona de antrenament, era numită „folositoare, însă nu esenţială; posibil o adăugire periculoasă, un caracter empatic, însă mărginit, ce ar putea abate atenţia“. Empatic cu cine? Să abată atenţia de la ce? Iar abaterea asta era de dorit sau…? La antropologă se făcea referire folosindu-i-se numele, lucru care-l încurcă pe Control până ce, subit, îl recunoscu. „Hildi o să fie la bord, o să înţeleagă.“ La care bord? Să înţeleagă ce?

În afara unei frustrante lipse de context, notiţele lăsau impresia că directoarea se ocupase cu distribuţia într-o piesă de teatru sau într-un film. Indicaţii pentru actori. Echipele au nevoie de coeziune, însă nu morala şi dinamica grupului o preocupaseră pe directoare, cât… alte calităţi.

Notiţa privitoare la biologă era cea mai consistentă şi-l făcu pe Control să vibreze, încordat de ivirea atâtor necunoscute suplimentare.

Nu este un biolog foarte bun. Empatia i se îndreaptă mai degrabă către mediu decât spre oameni. Uită motivele pentru care se apucă de ceva, uită cine îi plăteşte salariul. Dar izbuteşte să se integreze într-o măsură extraordinară. Ar şti Aria X mai bine decât mine, aproape din primul moment în care ar pune piciorul acolo. Experienţă cu cadre similare. Autonomă. Nu este împovărată de nimic. Conexiune prin intermediul soţului ei. Ce o să fie în Aria X? Un semnal? O flacără? Sau va fi invizibilă? Exploatează.

O altă însemnare, găsită alături, în volumul doi al unei trilogii deloc

voluminoase, un pamflet având ca subiect xenobiologia, îi veni în minte: „bio: exp. la contam AT?“ Expunerea biologei la anomalia topografică, din câte putea ghici – şi era uşor de ghicit. Dar, fără o dată, nu putea fi sigur că se referă, măcar, la aceeaşi expediţie. În acelaşi fel, când dăduse peste „Atenţie la L“ şi „L zice că nu – nu-i o surpriză“, scrise pe două bileţele separate, oare acel „L“ venea de la Lowry sau, într-un fel mai ezoteric şi mai puţin probabil, de la „lumina farului“?

Lăsă toate acestea să se aşeze, ştiind că trebuia să aibă răbdare. Erau o mulţime de însemnări acolo şi o sumedenie de pagini în dosarul PGD al lui Grace, însă nimic, deocamdată, despre o expediţie anterioară a directoarei dincolo de frontieră. Simţea însă, deja, curenţii subterani, găsea acum în teoria lui Whitby cu specificul locului ceva ce s-ar fi potrivit mai mult Diviziei Sudice decât Ariei X, un lucru, poate, plănuit de o singură minte. Ideea că un gând disfuncţional se poate înrădăcina într-un vacuum, anonim şi fără carne, ca o nălucă, de neştiut fiindcă, mai ales la început, el sau ea nu interacţionează cu alţii. Fiindcă tot mai adesea, în era asta modernă a internetului, dădeai peste cazuri izolate de viruşi sau troieni mentali: creiere care se spălau singure, ideologii care puteau rămâne adormite sau ascunse cu anii, tăcute, precum moartea, până ce izbeau. În ziua de astăzi aproape orice se putea întâmpla, şi se şi întâmpla. Guvernul nu putea investiga orice achiziţie de artificii şi de îngrăşământ a fiecărui fermier în parte – nu putea păzi de el însuşi orice creier deviant.

Îi venise în minte, scormonind printre hârtii că, dacă vei conduce o agenţie dedicată înţelegerii şi combaterii unei forţe socotite insurgente şi dacă vei crede că frontiera, cel puţin într-un anumit sens, înaintează, atunci s-ar putea să deviezi de la protocoalele oficiale. Că, dacă supervizorii şi colegii tăi nu sunt de acord cu evaluările tale, s-ar putea să încropeşti un plan alternativ şi să-l pui în practică tu însuţi. Că, precaut, cu atenţie maximă, ai începe, atunci şi doar atunci, să-i înregimentezi şi pe alţii care te-ar putea ajuta, sau care, cel puţin, nu se opun implementării ideilor tale. Despre care le-ai putea da, sau nu, detalii. Se prea poate, apoi, să trasezi planul ăsta pe notele de plată de la restaurantele tale preferate, în timp ce te uiţi la televizor sau citeşti vreo revistă.

Când se făcu vremea să se ducă la întâlnirea pe care o stabilise cu Grace, Control ridică privirea şi-şi dădu seama că se înconjurase cu teancuri de hârtii şi vrafuri de dosare. Odată ce ieşi dintre ele, cadrul uşii plin de scaune, plus o măsuţă rabatabilă impuseseră un asemenea efort pentru a naviga printre ele, încât se întrebă dacă nu cumva, în subconştient, încerca să ţină ceva departe de el.

013: RECOMANDĂRI

Control voise să se impună pe teritoriul controlat de Grace, să-i arate că se simţea în largul său aici, însă, atunci când ajunse la întâlnire, o găsi în mijlocul unei conversaţii purtate cu o bună dispoziţie de-a dreptul ridicolă cu asistentul ei administrativ.

În vreme ce aştepta, Control parcurse iarăşi datele de bază, fiindcă doar datele de bază, din cine ştie ce motiv, i se furnizaseră. Grace Stevenson. *Homo sapiens.* Sex feminin. Familie originară din Indiile de Vest. A treia generaţie care locuia în ţară. Cea mai mare din trei surori. Părinţii munciseră din greu ca să le poarte pe toate trei prin facultăţi, iar Grace terminase şefă de promoţie, cu dublă specializare în ştiinţe politice şi istorie. Urmase apoi pregătirea la Centru. După care, în timpul unei misiuni speciale, se rănise la picior – nu apăreau detalii – şi eşuase pe ţărmul Diviziei Sudice. Nu, nu era corect aşa. Directoarea îi alesese oare numele la întâmplare? Cheney făcuse un pic de gălăgie pe tema asta, la un moment dat pe parcursul călătoriei lor la frontieră.

Dar nutrise probabil, cândva, ambiţii mai mari, aşa că ce o ţinuse aici – doar directoarea? Fiindcă, după ce se înfundase la Divizia Sudică, Grace Stevenson bătuse, într-un fel, pasul pe loc, dacă nu cumva chiar începuse să coboare uşor-uşor pe panta stagnării – poate că la asta contribuiseră motive profund personale, divorţul urât, complicat de acum opt ani, petrecut cam în acelaşi timp cu absolvirea facultăţii de către cei doi băieţi gemeni ai săi. La un an după aceea informase Centrul despre o relaţie cu un cetăţean panamez – o femeie – ca să poată fi iarăşi verificată şi evaluată ca nereprezentând vreun risc de securitate, şi nu reprezenta. Încă o complicaţie, de data asta plănuită, dar totuşi traumatizantă. Băieţii ei erau doctori acum, imortalizaţi într-o fotografie pe biroul ei, jucând fotbal. O altă fotografie o înfăţişa braţ la braţ cu directoarea. Directoarea era o femeie masivă, cu genul de constituţie de care nu-ţi dădeai seama dacă era prea grasă sau doar musculoasă. Se aflau la un picnic al Diviziei Sudice, cu un grătar intrând în cadru dinspre stânga şi oameni în cămăşi înflorate pe fundal. Ideea unor evenimente sociale ale agenţiei i se părea absurdă lui Control. Amândouă fotografiile îi erau deja familiare.

După divorţ, soarta adjunctei fusese încă şi mai îngemănată cu cea a

directoarei, pe care trebuise să o acopere de vreo câteva ori, dacă citea el bine printre rânduri. Povestea se termina cu dispariţia directoarei şi cu Grace alegându-se cu nedoritul premiu-surpriză: să rămână directoare adjunctă pe viaţă.

O, da, şi ca rezultat al acestor întâmplări, şi al altora, Grace Stevenson nutrea faţă de el un copleşitor sentiment de ostilitate. O emoţie pe care o înţelegea, deşi doar până la un punct, lucru care era, probabil, greşit din partea lui. „Empatia e un joc în care ai doar de pierdut“, obişnuia să spună taică-său, agasat, uneori, de câte o conduită rasistă întâmplătoare. Dacă trebuia să te gândeşti la asta, atunci n-o făceai cum trebuie.

După ce asistentul plecă în cele din urmă, Control se aşeză de cealaltă parte a mesei lui Grace, în vreme ce ea luă lista tipărită cu recomandările sale iniţiale, ţinând-o la o lungime de braţ distanţă, nu fiindcă ar fi mirosit a ceva sau ar fi deranjat-o în vreun alt fel, ci fiindcă refuza să poarte ochelari.

Avea să ia recomandările ca pe o provocare? Erau intenţionat premature, dar aşa spera. Cu toate că, evident, nu dădea prea bine că în faţa lui se afla un minicasetofon pornit, reacţie la prezenţa lui în spaţiul ei personal. Dar îşi exersase gesticulaţia în oglindă, de dimineaţă, doar aşa, să vadă cât de nonverbal reuşea să fie.

De fapt, cea mai mare parte a recomandărilor sale administrative şi manageriale s-ar fi putut aplica oricărei organizaţii rămase fără cârmă – ori, ca să fie generos, rămasă cu doar jumătate de cârmă – vreme de câţiva ani. Restul erau împunsături în întuneric, dar oriunde ar fi împuns existau şanse, totodată, să dea peste moliciune sau să reteze vreun tendon. Voia ca fluxul de informaţie să meargă în direcţii multiple, astfel ca, de pildă, lingvista Hsyu să aibă acces la informaţii secrete de la alte departamente ale agenţiei. Mai voia, de asemenea, să aprobe de mult interzisele ore peste program şi lucrul de noapte, de vreme ce oricum lumina trebuia să rămână mereu aprinsă în clădire. Observase că majoritatea angajaţilor plecau devreme acasă.

Mai erau şi alte lucruri ce nu erau necesare, dar, dacă avea noroc, Grace avea să-şi piardă timpul şi energia contestându-le pe acestea.

— A fost rapid, zise în cele din urmă, împingând pe birou, spre el, paginile prinse în agrafă.

Paginile îi alunecară în poală până să apuce să le oprească.

— Mi-am făcut temele, zise Control.

Orice ar fi însemnat asta.

— Un elev conştiincios. Un şcolar eminent.

— Prima parte.

Control încuviinţă, neştiind totuşi dacă-i plăcea felul în care o spusese

ea.

Grace nu se obosi să-i arunce nici măcar un zâmbet nesincer ca răspuns.

— Să trec la subiect. Cineva s-a vârât peste accesul meu la Centru, săptămâna asta – a pus întrebări, şi-a băgat nasul. Dar cine îţi face favoarea asta n-are pic de tact – sau facţiunea care e în spatele chestiei nu-i îndeajuns de eficientă.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Control, iar limbajul său nonverbal îi arătă surprinderea, cu toate eforturile sale.

Facţiune. În ciuda reveriei sale cum că Vocea ar avea o identitate secretă, nu-i trecuse prin minte că maică-sa ar fi putut conduce o facţiune, lucru care-l ducea, automat, la ideea unei adevărate operaţiuni din umbră – şi la ideea unei opoziţii la aceasta. Ideea că Centrul ar putea fi atât de fragmentat îl punea pe gânduri puţin. Oare cât de elefantine, cât de rinoceriene fuseseră eforturile Vocii de a îndeplini solicitarea lui Control? Şi: pentru ce îşi folosea Grace contactele, atunci când nu le folosea împotriva lui?

Expresia dezgustată a lui Grace îi transmise ce părere avea despre răspunsul său.

— Atunci, în acest caz, John Rodriguez, nu am ce comenta la recomandările tale; nu pot să-ţi spun decât că o să încep să le pun în practică în cel mai chinuitor de lent mod cu putinţă. Câteva schimbări or să se vadă – de pildă „a se cumpăra un nou detergent pentru podele“ – prin următorul semestru. Posibil. Poate.

În minte îi apăru, din nou, o imagine cu Grace trimiţând-o de acolo pe biologă, cu nenumărate încercări de distrugere reciprocă, apoi, undeva în nori, în susul a două ascensoare imense şi scăldate în sânge, bătălia lor continuând nişte ani de acum încolo.

Încuviinţarea ţeapănă din cap a lui Control – acceptarea morocănoasă a înfrângerii – nu era tocmai gestul pe care sperase să-l folosească.

Dar adjuncta nu terminase. Ochii îi luciră când deschise un sertar şi scoase de acolo o cutie de bijuterii ornată cu perle.

— Ştii ce-i asta? îl întrebă.

— O cutie de bijuterii? răspunse el nedumerit, luat cu adevărat pe nepregătite.

— E o cutie plină cu acuzaţii, zise Grace, întinzând-o spre el ca pe o ofrandă.

Cu această cutie de bijuterii mă leg să te dispreţuiesc pentru totdeauna.

— Ce e aia o cutie cu acuzaţii? întrebă el, deşi nu voia să ştie.

Cu un clic şi un zuruit, gura de catifea se deschise şi din ea se revărsă o

mână de microtransmiţători, pe care, când se rostogoliră pe tăblie, Control îi recunoscu de îndată. Mulţi se opriră înainte să ajungă pe margine, dar câţiva se luară după lista cu recomandări şi-i poposiră în poală. Mirosul de miere alterată se simţea iarăşi.

— *Asta* este o cutie cu acuzaţii.

Dădu să replice, conştient că era depăşit de situaţie:

— Văd o singură acuzaţie aici, făcută de mai multe ori.

— Încă n-am golit cutia.

— Ai vrea s-o goleşti?

Femeia clătină din cap.

— Încă nu, dar o s-o fac, dacă mai intervii la Centru. Şi poţi să-ţi iei spionii cu tine.

Să mintă? Nu l-ar fi ajutat să-şi transmită mesajul.

— De ce te-aş pune sub supraveghere? zise cu o privire care numai inocentă nu părea, deşi simţi că indignarea se ridică în el, arzătoare, de parcă ar fi *fost* cu adevărat inocent. Fiindcă, într-un fel, se şi socotea nevinovat: acţiunea duce la reacţiune. Pierzi nişte membri ai expediţiilor, te alegi cu nişte microfoane. Poate că pe unele le şi recunoştea.

Însă Grace insistă:

— Ai făcut-o. Şi mi-ai umblat şi prin dosare, te-ai uitat în toate sertarele mele.

— Ba nu.

De data asta mânia lui avea bază reală. Nu-i răscolise prin birou, se mulţumise doar să-i pună microtransmiţătorii, însă acum până şi asta, cu cât se gândea mai mult, ajungea să-l deranjeze din ce în ce mai tare. Nu-i stătea în fire, nu folosise la nimic, fusese o acţiune contraproductivă.

Grace continuă, răbdătoare:

— Dacă mai faci asta vreodată, o să depun o plângere. Am schimbat deja codul de la uşă. Orice vrei să ştii, n-ai decât să mă întrebi.

Uşor de zis, însă Control nu credea să fie adevărat, aşa că o testă:

— Tu mi-ai pus în rucsac telefonul directoarei?

Nu izbutea s-o întrebe chestii încă şi mai penibile, precum „Tu ai strivit ţânţarul în maşina mea?“ sau orice în legătură cu directoarea şi frontiera.

— Nu, de ce să fac aşa ceva? întrebă ea ca un ecou al său, însă părea serioasă, uimită. Despre ce vorbeşti?

— Păstrează microfoanele ca amintire, zise. Pune-le în Prăvălia cu Suveniruri a Diviziei Sudice şi vinde-le turiştilor.

— Nu, serios, despre ce vorbeşti?

În loc să răspundă, Control se ridică şi se retrase spre coridor, nesigur dacă nu cumva auzise, plecând, vreun hohot de râs sau doar un ecou

distorsionat de la ventilatoarele de deasupra.

014: EROICII EROI AI REVOLUŢIEI

Mai târziu, după ce se cufundase în însemnări, astupându-şi urechile şi ochii cu ele, ca să uite de Grace – dacă nu el îi răscolise prin birou, atunci cine? – primi un apel din aripa unde erau ţinuţi membrii expediţiilor. O voce masculină îi spuse, pe un ton voios, că biologa „nu se simte deloc bine, nu poate să susţină interviul de azi“. Când întrebă care era problema, bărbatul îi răspunse:

— S-a plâns de crampe şi febră. Doctorul zice că-i răcită.

Răcită? O răceală nu era cine ştie ce.

— Fug spre voi.

Notiţele şi interogatoriile acestea erau, încă, printre atribuţiile sale cele mai clare. Nu voia să amâne, aşa că avea să se ducă la ea. Dacă avea noroc, n-avea să dea peste Grace. I-ar fi prins bine ajutorul lui Whitby, dar, deşi îl apelase la interfon, omul nu era de găsit pe nicăieri.

Anunţând că urma să treacă pe acolo în puţin timp, Control îşi dădu seama că era posibil să i se arunce praf în ochi – în felul obişnuit, lipsa de cooperare – dar şi că, dacă se ducea, renunţa la un anumit avantaj sau confirma că ea avea o oarecare putere asupra sa. Însă capul îi era plin de frânturi de însemnări, de misterul unei posibile expediţii clandestine a directoarei dincolo de frontieră şi de răsunetul mortal al conţinutului unor cutii de bijuterii. Voia să şi-l limpezească sau măcar să şi-l umple cu altceva pentru o vreme.

Ieşi din birou şi o apucă pe culoar. Dintre puţinii angajaţi aflaţi pe coridoare, unii, de data asta, chiar purtau halate de laborator. O făceau pentru el?

— Te plictiseşti? murmură un lungan tânăr şi palid, care-i părea vag cunoscut, înspre negresa care-l însoţea, trecând pe lângă el.

— Abia aştept să se termine, veni răspunsul.

— Chiar îţi place locul ăsta, pe bune, nu?

Ar fi trebuit să mai strângă frâiele? Poate. Nu putea nega că biologa i se cuibărise în minte: o presiune slabă, care făcea culoarul ce ducea spre aripa expediţiilor să pară mai îngust, tavanul mai jos, care-l făcea să aibă impresia că limba verde şi continuă a mochetei de pe jos se răsucea în jurul lui. Începeau să existe într-un spaţiu de tranziţie între interogatoriu şi conversaţie, ceva pentru care nu găsea, deocamdată, un nume.

— Bună ziua, domnule director, zise Hsyu ridicând pe neaşteptate capul de deasupra unei ţâşnitori din stânga lui, ca şi cum o marionetă mare sau o instalaţie artistică ar fi prins pe neaşteptate viaţă. E totul în regulă?

Totul fusese în regulă cu o secundă în urmă, aşa că de ce n-ar fi fost şi acum?

— Păreaţi foarte serios, atâta tot.

Poate că *tu* nu eşti foarte serioasă astăzi, nu putea să fie şi aşa? Dar nu zise nimic, se mulţumi să zâmbească şi-şi văzu de drum, lăsând deja în urmă tărâmul liliputan al secţiei de lingvistică.

De fiecare dată când vorbea cu biologa, ceva se schimba în lumea lui, lucru care la un anumit nivel i se părea suspect, se simţea deturnat de asta. Dar nu era vorba despre flirt, nu, şi nici măcar despre o banală legătură emoţională. Ştia cu maximă certitudine că *nu* avea să devină prea fixat sau obsesional, că n-avea să intre într-o spirală coborâtoare în cazul în care continuau să discute, să împartă acelaşi spaţiu. Asta n-avea loc în planurile sale şi nu se potrivea cu profilul său.

Ca să ajungi în aripa expediţiilor trebuia să treci prin patru puncte de control succesive, vizibile, cu camera de interogatoriu pe care o foloseau de obicei aşezată lângă punctul dinspre ieşire – chiar după ce treceai printr-o zonă de decontaminare care te scana de absolut tot, de la bacterii până la fantoma cuiului ruginit care-ţi intrase în picior pe plaja aceea stâncoasă, când aveai zece ani. Dacă ţineai cont că biologa ajunsese pe un maidan pustiu, plin de buruieni, metal ruginit, beton crăpat şi rahaţi de câine şi stătuse acolo cu orele înainte să fie recuperată, toate acestea păreau fără rost. Dar o făceau totuşi, eficienţi, fără să zâmbească. Dincolo de punctul acela totul era de un alb aproape orbitor, care contrasta cu textura spălăcită, albăstruie şi arămie, a încăperilor aflate de cealaltă parte a coridorului. Alte trei uşi încuiate se aflau între restul Diviziei Sudice şi „apartamente“, adică spaţiile de detenţie. O textură şi o nuanţă care fusese cândva, poate, futuristă, însă acum părea retrofuturistă alăturată mobilei în alb şi negru, ce lăsa o impresie de modernism abstract.

Ăsta e un scaun. Asta e o aproximare a unei mese, a unei tejghele. Despărţiturile „îndrăcite“ de sticlă, cum ar fi glumit taică-său, fuseseră tratate cu acid şi decorate cu scene simple, din natură, inclusiv nişte stufăriş, plus o aproximare a unui uliu de mlaştină plutind pe deasupra. Ca majoritatea străduaniilor de acest fel, toate acestea ar fi putut să ţină de decorul unui film SF cu buget mic din anii 1970. N-avea nimic din fluiditatea, din senzaţia de mişcare pe care tatăl lui încercase s-o imprime sculpturilor sale abstracte.

În holul de intrare minimalist şi în sala de recreere ce servea de palier apartamentelor se puteau găsi, de asemenea, o puzderie de fotografii şi portrete, ficţiune curată, fără vreo legătură cu realitatea. Fotografiile fuseseră atent alese pentru a sugera succesul post-misiune, erau numai zâmbete largi şi voioşie, însă înfăţişau, de fapt, perioadele de antrenament de dinainte de misiuni, adesea ale unor expediţii ce sfârşiseră dezastruos, sau actori ce pozaseră. Portretele, o procesiune lungă ce se sfârşea în faţa apartamentelor, erau, în opinia lui Control, şi mai rele de atât. Îi înfăţişau pe toţi cei douăzeci şi cinci de membri „reîntorşi“ din prima expediţie, pionierii triumfători care întâlniseră „natura neatinsă“ care, de fapt, îi ucisese pe toţi în afara lui Lowry. Aceasta era realitatea alternativă pe care orice membru al personalului care intra în contact cu membrii expediţiilor trebuia să o susţină. Aceasta era ficţiunea, însoţită de poveşti pe măsură despre curaj şi dârzenie, menite să cultive aceleaşi calităţi în rândul membrilor expediţiei curente. Precum glorioşii eroi ai revoluţiei din dictaturile socialiste.

Ce însemna asta? Nimic. Oare biologa crezuse aşa ceva? Poate. Povestea se cerea crezută, implora să fie crezută: o istorie bună, cu mândrie naţională. Suflecă-ţi mânecile şi treci la treabă şi, dacă te străduieşti suficient de tare, o să te întorci înapoi viu, şi nu un zombie cu creierul terci, cu privire pustiită şi cancer în loc de personalitate şi memorie intactă.

O găsi pe Pasărea Rară în camera ei, pe spaţiul pliant de dormit – sau, cum ar fi putut să raporteze altcineva decât el, în pat. Locul combina ambianţa unui dormitor de cazarmă cu pereţi văruiţi cu cea a unei tabere de vară şi a unui hotel falimentar. Aceiaşi pereţi spălăciţi – deşi aici se vedeau şi grafitti peste, ca în celulele de la închisori. Tavanul înalt includea un luminator, iar pe un perete lateral exista o ferestruică îngustă, prea înaltă pentru ca biologa să se poate uita afară. Patul fusese aşezat lângă peretele din fund, iar în cealaltă parte era un televizor şi un DVD-player: doar filme aprobate, şi vreo câteva canale permise. Nimic prea realist. Nimic care să umple amnezia. Mai mult filme SF vechi, filme fantasy sau melodrame. Documentarele şi programele de ştiri nu erau permise. Programele cu animale puteau sau nu să fie acceptate.

— M-am gândit să vin eu la tine de data asta, dacă nu te simţi bine, zise prin masca chirurgicală.

Paznicul îi zisese, deja, că biologa îşi dăduse acceptul.

— Te-ai gândit să dai buzna pe patul meu de boală şi să profiţi, acum că sunt slăbită, zise ea.

Avea ochii înroşiţi şi încercănaţi, faţa trasă. Purta aceeaşi veche uniformă de militar-femeie de serviciu, de data asta asortată cu şosete

roşii. Chiar şi aşa, bolnavă, părea puternică. Probabil că făcea flotări şi tracţiuni în demenţă, la asta, doar, izbuti Control să se gândească.

— Nu, zise bărbatul şi răsuci un taburet de plastic ovoidal, astfel ca, înainte să dea ochii cu ea, să se poată sprijini cu spatele, cu picioarele desfăcute, într-o poziţie nu tocmai comodă.

Oare nu permiteau scaune reale din acelaşi motiv pentru care aeroporturile nu aveau decât cuţite de plastic?

— Nu, eram îngrijorat. N-am vrut să te târăsc în camera de anchetă.

Se întrebă dacă medicamentele pentru răceală o ameţiseră, dacă, totuşi, n-ar fi fost mai bine să revină mai târziu. Sau deloc. Devenise stânjenitor de conştient de dezechilibrul de putere dintre ei, în atmosfera de faţă.

— Sigur că da. Melcii phorul sunt cunoscuţi pentru buna lor creştere.

— Dacă ai fi citit mai departe în manualul tău de biologie, ai fi descoperit că asta-i adevărat.

Obţinu un chicotit scurt cu asta, dar biologa îi întoarse spatele luând în braţe o pernă galbenă. Avea acum dinainte spatele ei în formă de V, materialul cămăşii, strâns pe ea, perişorii delicaţi de pe gâtul ei, dezvăluindu-i-se cu o precizie aproape microscopică.

— Vrei să trecem în living?

— Nu, ar trebui să mă vezi în mediul meu nenatural.

— Pare destul de plăcut, zise el, dorindu-şi apoi să-şi fi ţinut gura.

— Pasărea Rară parcurge, de obicei, un spaţiu de cincisprezece până la treizeci de kilometri pătraţi zilnic, nu un spaţiu îngust de plimbare de, să zicem, doisprezece metri.

El tresări, recunoscu adevărul celor spuse cu o înclinare a capului şi schimbă subiectul.

— Mă gândeam că astăzi să vorbim despre soţul tău şi, de asemenea, despre directoare.

— Despre soţul meu n-o să vorbim. Şi tu eşti directorul.

— Pardon, am vrut să zic psihologa. M-am exprimat greşit.

Blestemându-se şi, totodată, iertându-se.

Se răsuci spre el îndeajuns cât să-i prezinte o ridicare din sprânceană, cu ochiul drept vârât în pernă, apoi se întoarse din nou să contemple peretele.

— Greşit?

— Voiam să zic psihologa.

— Nu, cred că voiai să zici directoarea.

— Psihologa, rosti el cu încăpăţânare.

Şi poate cu prea multă iritare. Era ceva, în situaţia asta neoficială, care îl alarma. N-ar fi trebuit să se apropie de camera ei.

— Dacă aşa spui…

Apoi, ca şi cum s-ar fi jucat cu disconfortul său, ea se răsuci iarăşi, ajunse pe o parte, cu faţa spre el, dar tot cu perna în braţe. Îl măsură cu privirea şi zise, cu un soi de obrăznicie somnoroasă:

— Dar dacă am face schimb de informaţii?

— Ce vrei să spui cu asta?

Ştia exact ce voia să spună biologa.

— Tu răspunzi la o întrebare şi eu răspund la o întrebare.

Control nu răspunse, cântărind raportul dintre pericol şi recompensă. Ar fi putut să o mintă. Ar fi putut s-o mintă cât era ziua de lungă, iar ea n-ar fi ştiut.

— OK, zise.

— Bun. Încep eu. Eşti însurat? Ai fost vreodată?

— Nu. Şi nu.

— Zero la amândouă. Eşti homo?

— Asta-i altă întrebare – şi răspunsul e nu.

— Bine, în regulă. Acum întreabă tu.

— Ce s-a întâmplat la casa farului?

— Prea generală. Fii mai precis.

— Când ai intrat în far, ai urcat până sus? Ce-ai găsit acolo?

Femeia se ridică în şezut, cu spatele lipit de perete.

— Sunt două întrebări. De ce te uiţi aşa la mine?

— Nu mă uit în niciun fel anume.

Tocmai devenise conştient de sânii ei, lucru care nu se întâmplase la întâlnirile de dinainte, iar acum încerca să-şi scoată iarăşi sânii din minte.

— Dar sunt două întrebări.

Dăduse, se părea, răspunsul corect.

— Aşa e, ai dreptate.

— La care vrei să răspund?

— Ce ai găsit acolo?

— Dar cine spune că mai ţin minte ceva?

— Tocmai ai zis. Aşa că spune-mi.

— Jurnale. O mulţime de jurnale. Sânge uscat pe trepte. O fotografie a paznicului de la far.

— Fotografie?

— Da.

— O poţi descrie?

— Doi bărbaţi de vârstă mijlocie, în faţa farului, cu o fată lângă ei. Paznicul în mijloc. Îi ştii numele?

— Saul Evans, zise el fără să se gândească.

Dar nu vedea ce rău ar fi putut face cu asta, şi deja se gândea la însemnătatea unei fotografii din biroul directoarei care exista şi la far.

— Ţi-ai folosit întrebarea, zise.

Îşi dădea seama că era dezamăgită. Femeia se încruntă, umerii îi căzură. Se vedea bine că numele „Saul Evans“ nu însemna nimic pentru ea.

— Ce-mi mai poţi spune despre fotografie?

— Era înrămată, pusă pe perete la etajul din mijloc, iar faţa paznicului era încercuită.

— Încercuită? Cine o încercuise şi de ce?

— Asta-i altă întrebare.

— Da.

— Acum spune-mi ce-ţi place să faci în timpul liber.

— Ce? De ce?

Părea o întrebare pentru lumea de afară, nu pentru Divizia Sudică.

— Ce faci când nu eşti aici?

Control se gândi.

— Îi dau pisicii de mâncare.

Ea râse – sau mai degrabă pufni în râs, sfârşind într-o tuse scurtă.

— Ăsta nu-i hobby.

— Mai degrabă vocaţie, admise el. Nu… îmi place să alerg. Îmi place muzica clasică. Uneori joc şah. Mă mai uit la televizor. Citesc cărţi… romane.

— Nimic foarte ieşit din comun, zise ea.

— N-am pretins niciodată că aş fi rupt din soare. Ce îţi mai aminteşti din expediţie?

Femeia miji ochii, aplicând cu sprâncenele presiune asupra restului feţei, de parcă asta ar fi ajutat-o să-şi amintească.

— E o întrebare foarte deschisă, domnule director. Foarte deschisă.

— Poţi să răspunzi cum doreşti.

— A, mulţumesc.

— Vreau să zic doar că…

— Ştiu ce vrei să zici. Aproape tot timpul ştiu ce vrei să zici.

— Atunci răspunde la întrebare.

— E un joc pe care îl joci numai dacă vrei, îi explică ea. Ne putem opri oricând. Poate vreau să mă opresc acum.

Din nou atitudinea aceea necugetată, sau era altceva? Biologa oftă, îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ceva rău s-a întâmplat sus, în vârf. Am văzut ceva rău. Dar nu sunt foarte sigură ce anume. O flamă verde. Un pantof. E amestecat, parcă ar fi într-un caleidoscop. Vine şi se duce. E ca şi cum aş avea acces la

amintirile altcuiva. Din fundul unui puţ. Sau ca prin vis.

— Amintirile altcuiva?

— Este rândul meu. Cu ce se ocupă mama ta?

— Asta e secret.

— Pun pariu că aşa-i, spuse ea, măsurându-l cu privirea.

○ ○ ○

La puţin timp după aceea puse punct sesiunii de interogatoriu. Ce era de fapt adevărata empatie, dacă nu capacitatea de a te retrage câteodată, lăsându-l în pace pe celălalt? Obosită, în camera ei, ea nu devenise mai puţin ageră, cât, mai degrabă, prea relaxată.

Îl punea în încurcătură. Continua să vadă părţi ale ei despre care nu ştiuse că există, care nu existaseră la biologa pe care o ştia el din dosare şi transcrieri. Avea senzaţia că astăzi vorbise cu cineva mai tânăr, parcă, mai vorbăreţ, dar şi mai vulnerabil, dacă ar fi ales să exploateze asta. Poate *fiindcă* îi invadase teritoriul cât era bolnavă – sau poate că, din vreun motiv anume, ea încerca diferite personalităţi. Ceva din el simţea lipsa acelei Păsări Rare de dinainte, cea cu chef să-l înfrunte.

Trecând din nou prin punctele succesive de securitate, trecând pe lângă portretele şi fotografiile falsificate, îşi dădu seama că, măcar, ea admisese că unele dintre amintirile sale despre expediţie erau intacte. Era, oarecum, un progres. Deşi încă i se părea că totul e prea lent, că durează prea mult şi că-i lua prea mult timp să priceapă. Un ceas care ticăia fără să-l poate vedea, aflat mai presus de puterile sale de a-l vedea cu adevărat.

Într-o bună zi şi portretul ei avea să fie atârnat pe perete. Când subiectul era încă în viaţă, oare îl puneau să pozeze, sau creau totul din fotografii deja existente? Aveau s-o pună să relateze lucruri inventate despre experienţele sale din Aria X, fără să-şi amintească, de fapt, vreodată, pe deplin, ce anume se întâmplase?

015: A ŞAPTEA BREŞĂ

În straturile sedimentare din biroul directoarei fuseseră îngropate şi fotografii. Multe erau cu farul, văzut din diverse poziţii, câteva din expediţii, dar şi reproduceri ale unor dagherotipii străvechi, făcute la puţin timp după construirea farului, împreună cu schiţe şi hărţi. Apărea şi anomalia topografică, deşi imagini cu ea erau mai puţine. Printre ele, o a doua copie a uneia dintre fotografiile aflate pe peretele opus biroului său – aproape sigur cea pe care o văzuse biologa. Fotografia alb-negru a ultimului paznic de far, Saul Evans, cu unul dintre asistenţii săi în stânga, iar în dreapta, aplecată de mijloc, suită pe nişte stânci aflate pe fundal, o fată a cărei figură era pe jumătate ascunsă de gluga gecii. Avea oare părul negru, castaniu sau blond? Imposibil de spus după doar cele câteva şuviţe care se vedeau. Purta o cămaşă practică de flanel şi blugi. Fotografia avea ceva de iarnă, iarba de pe fundal era veştedă şi rară, valurile se vedeau dincolo de nisip, părând să se înalţe pline de răceală. O fată de prin partea locului? Ca în atâtea alte cazuri, poate că n-aveau niciodată să afle cine fusese. Coasta uitată nu era tocmai locul ideal în care să trăieşti dacă te interesa să fii găsit în scripte.

Paznicul farului arăta de cam cincizeci de ani, dar Control ştia că cincizeci de ani era vârsta maximă până la care se putea lucra într-un asemenea post, deci omul trebuie să fi avut mai puţin de atât. O faţă bătută de intemperii, bărboasă, cum era şi de aşteptat. O şapcă de căpitan de vas, deşi bărbatul nu fusese niciodată marinar. Control nu putea intui prea multe privindu-l pe Saul Evans. Arăta ca un clişeu ambulant, de parcă s-ar fi străduit, ani întregi, să imite mai întâi un predicator excentric, ale cărui predici se refereau la foc şi pucioasă, apoi să arate în felul în care toată lumea s-ar fi aşteptat să arate un îngrijitor de far. Puteai deveni invizibil în felul ăsta, după cum aflase Control din cele câteva operaţiuni pe teren. Devii un gen şi nu te mai vede nimeni. Gând paranoic: ce deghizare mai bună decât asta se putea? Dar deghizare cu ce scop?

Fotografia fusese făcută de un membru al Brigăzii Ştiinţă şi Paraştiinţă, cam cu o săptămână înainte ca Evenimentul să creeze Aria X. Fotograful dispăruse când se lăsase frontiera. Era singura poză cu Saul Evans pe care o aveau, dacă nu puneai la socoteală câteva instantanee făcute cu

douăzeci de ani mai devreme, cu mult înainte ca el să vină pe coastă.

Era după-amiază târziu şi Control simţea că nu avansase prea mult – ci că-şi oferise doar un respiro de la administrarea Diviziei Sudice – dar până şi acesta fu întrerupt (iarăşi) de sunetul contactului dintre baricada sa de scaune, refăcută, şi o apariţie care se dovedi a fi Cheney, care, ambiţios, întindea gâtul peste scaunele scrâşnitoare, încercând să se holbeze pe după colţ.

— … Salut, Cheney.

— Salut… Control.

Poate din cauza poziţiei sale precare, Cheney părea rătăcit pe-acolo, deşi era de fapt un intrus. Ori poate arăta ca şi cum ar fi crezut că biroul era gol, iar scaunele vorbeau despre vreo schimbare în ierarhie?

— Da? spuse Control, nevrând să-l invite pe Cheney înăuntru.

X-ul feţei sale se încordase, iar liniile din care era format încercau fără succes să se elibereze şi să devină ori paralele, ori o linie unică.

— Ăă, da, păi, mă întrebam dacă te-ai interesat de… ştii tu… *excursia* directoarei.

Ultimele cuvinte rostite cu voce scăzută şi însoţite de o uitătură furişă în lungul holului. Cheney avea o facţiune şi el? Ar fi fost obositor. Dar neîndoielnic că avea: era singura speranţă adevărată a oamenilor de ştiinţă agitaţi, înghesuiţi în subsol, aşteptând să fie puşi pe liber, scoşi unul câte unul din birourile şi birouaşele lor de mâna gigantică, invizibilă a Centrului, apoi aruncaţi în groapa cu jăratic a indiferenţei şi a şomajului.

— Dacă tot eşti aici, Cheney, am o întrebare pentru tine. S-a întâmplat cumva ceva, orice, ieşit din comun la penultima expediţie din a unsprezecea serie?

Încă un lucru pe care îl ura Control când venea vorba despre expediţiile cu repetiţie: numerotare prea stufoasă, dificultate în a-ţi aminti numărul propriu-zis al fiecăreia.

— Era, parcă X.11.H, nu?

Cheney, oprit într-o aglomeraţie de scaune, apăru întreg, cu geacă de motor şi celelalte, în cadrul uşii.

— X.11.J. Nu cred. Ai dosarele.

Dar chiar asta era problema. Control avea un raport destul de neînchegat, unde apărea inclusiv informaţia că directoarea se ocupase de intervievarea celor întorşi… iar interviurile erau uimitor de vagi, cu mesajul acela suspect de voios, gen nu-s-a-întâmplat-nimic-rău.

— Ei bine, a fost expediţia de dinainte de *excursia specială* a directoarei. Mă gândeam că poate ştii ceva despre asta.

Cheney scutură din cap, părând să-şi regrete profund, acum, intruziunea.

— Nu, nu ştiu mare lucru. Nu-mi vine nimic în minte. Îl făcea biroul directoral, cumva, să nu se simtă în apele lui? Privirea parcă nu izbutea să i se fixeze pe nimic, ricoşa în pereţi şi în tavan. Apoi, o clipită doar, cât ar bate din aripi o molie, îşi aruncă ochii asupra mormanelor de dovezi neprofesionale care-l înconjurau pe Control. Credea oare că-s mormane de aur pe care Control intenţiona să le fure sau că-s movile de sendvişuri cu rahat pe care acesta era forţat să le înghită?

— Atunci să te-ntreb despre Lowry, zise Control, cu gândul la bileţelele cu ambigua iniţială „L“ pe care le găsise şi la filmul pe care avea să-l urmărească, mult prea curând. Cum se înţelegeau directoarea şi Lowry?

Cheney păru la fel de stingherit de întrebare, dar mai dornic să răspundă.

— Cum se înţeleg de fapt oamenii, dacă stai să te gândeşti? Lowry nu mă plăcea, personal vorbind, dar profesional ne înţelegeam foarte bine. Ştia să aprecieze rolul pe care-l jucam. Ştia cât de important era să avem echipamente de calitate.

Ceea ce însemna că, probabil, Lowry aprobase toate achiziţiile solicitate de Cheney.

— Dar cu el şi directoarea cum era? întrebă iarăşi Control.

— Aşa, la modul sincer? Lowry o admira în felul lui, a încercat s-o protejeze, dar ea n-a vrut asta. Era foarte independentă de felul ei. Şi, am impresia, era de părere că el era prea ridicat în slăvi doar fiindcă supravieţuise.

— N-a fost un erou?

Un erou glorios al revoluţiei pus pe perete, refăcut din fotografii trucate şi documente măsluite. Reabilitat după experienţa îngrozitoare. Făcut să fie productiv. Aruncat la Centru după un timp.

— Sigur, sigur, zise Cheney. Normal că da. Dar na, poate că s-a cam exagerat cu eroismul ăsta. Îi plăcea să bea. Îi plăcea s-o facă pe şeful. Îmi amintesc că, la un moment dat, directoare a zis ceva nu prea frumos, l-a comparat cu un prizonier de război care crede că, doar fiindcă a suferit o grămadă, ştie multe chestii. Deci nişte frecuşuri erau, dar cu toate astea colaborau. Chiar lucrau împreună. Îşi respectau opiniile divergente.

Un zâmbet iute, o străfulgerare menită, parcă, să transmită „Suntem cu toţii tovarăşi aici“.

— Interesant.

Deşi nu chiar. Încă o descoperire tactică: dovezi ale unor confruntări în Divizia Sudică, o perturbare a armoniei organizaţionale, fiindcă oamenii nu erau roboţi şi nu puteau fi constrânşi să se comporte ca nişte roboţi.

Sau puteau?

— Da, dacă spui tu, făcu Cheney şi se opri.

— Mai e ceva? întrebă Control privindu-l ţintă, cu un zâmbet îngheţat, provocându-l să întrebe despre investigaţia pe care o făcea în privinţa excursiei directoarei.

— Nu, de fapt nu. Nimic. Nu-mi vine altceva, spuse Cheney uşurat în mod vizibil.

Îşi luă rămas-bun în stilul lui propriu, complicat, împleticindu-se şi lovindu-se de scaune, apoi ieşind din raza vizuală şi îndepărtându-se pe coridor.

După asta, Control nu se mai concentră decât pe sortarea simplă, până ce ordonă toate bucăţile de hârtie şi aşeză toate teancurile în cutii, pentru un nou proces de împărţire pe categorii care avea să fie făcut mai târziu. Deşi băgase de seamă numeroasele trimiteri la Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă, descoperise doar trei menţiuni scurte despre Saul Evans, pe lângă poza aceea. Ca şi cum interesul directoarei s-ar fi direcţionat spre altceva.

Însă scosese la iveală şi pusese deoparte o foaie dublă scrisă de mâna directoarei, conţinând cuvinte şi fraze aparent haotice, despre care-şi dăduse seama, până la urmă, consultând şi dosarul PGM al lui Grace, că fuseseră folosite drept comenzi hipnotice în a douăsprezecea expediţie. Ei bine, *asta* era ceva interesant. Aproape că-i veni să-l apeleze pe telefonul interior pe Cheney, să-l întrebe, dar ceva îl făcu să pună la loc receptorul înainte să apese tasta ce iniţia conexiunea.

La şase şi un sfert, Control simţi impulsul să iasă şi să se plimbe pe coridor, să se mai dezmorţească. Toate zgomotele păreau atenuate şi chiar sunetul depărtat al unui radio aducea cu un cântec de leagăn distorsionat. Mergând şi mai mult, trecu printr-un capăt al cantinei acum goale şi auzi zgomote dinspre o debara, aproape de coridorul ce ducea spre secţia ştiinţifică. Plecase aproape toată lumea, intenţiona şi el să plece curând, dar sunetele îl bruiau. Cine era înăuntru? Omul de serviciu cel scump la vedere, spera. Detergentul acela oribil trebuia neapărat schimbat. Era convins că reprezintă un risc pentru sănătate.

Apucă, aşadar, mânerul uşii, simţind o mică descărcare electrică atunci când îl răsuci, şi împinse uşa cu toată puterea.

Uşa se dădu de perete, ricoşă şi îl lovi pe Control.

În faţa rafturilor cu consumabile stătea ghemuită o creatură palidă, dezvăluită de lumina pătrunzătoare a unui singur bec ce atârna de un cablu lung.

Agonia unei plăceri copleşitoare, deşi insuportabile, îi deforma trăsăturile.

Whitby.

Gâfâind, Whitby ridică privirea spre Control. Expresia agonică începea să se evapore, lăsând în urmă o expresie de şiretenie combinată cu precauţie.

Era clar că Whitby trebuie să fi suferit ceva traumatic. Probabil că tocmai aflase că-i murise vreun membru al familiei sau prieten apropiat. Deşi, totuşi, Control fusese cel care recepţionase şocul.

Zise, prosteşte:

— Mă întorc mai târziu.

Ca şi cum ar fi avut programată o şedinţă în debaraua aceea.

Whitby sări în picioare, agil ca un păianjen, iar Control tresări şi făcu un pas înapoi, convins că Whitby îl atacă. Însă Whitby îl trase în debara şi închise uşa după el. Pentru un om de o constituţie atât de fragilă, Whitby avea o strânsoare surprinzător de puternică.

— Nu, nu, intră te rog, i se adresă el lui Control, ca şi cum n-ar fi fost capabil să vorbească şi să-şi călăuzească şeful înăuntru în acelaşi timp.

Parcă erau într-un film vechi, cu sunetul prost sincronizat.

— Chiar pot să mă întorc mai încolo, zise Control, zguduit încă, conservându-şi iluzia că nu-l văzuse pe Whitby, tocmai, într-o stare de extremă surescitare… şi iluzia că acesta era de fapt biroul lui Whitby şi nu o debara.

Whitby se holbă la el în lumina difuză a becului ce atârna, aproape de el, fiindcă spaţiul, cu amândoi acolo, era strâmt, îngust, cu un tavan înalt ce nu se putea zări prin bezna din susul becului; era ca un scut care reflecta lumina doar în jos. Rafturile, de amândouă părţile spaţiului central, ofereau privirii câteva şiruri de recipiente cu detergenţi cu iz de coajă de lămâie, lângă care se mai găseau provizii de supă la cutie, nişte capete de mop de rezervă, pungi menajere şi câteva ceasuri digitale, cu un strat zdravăn de praf depus pe cadrane. O scară lungă, argintie, se înălţa în beznă.

Whitby *încă* îşi recompunea expresia feţei, îşi dădu seama Control; încă trebuia să-şi alunge încruntarea şi s-o facă zâmbet, să-şi şteargă cu totul încordarea înfricoşată de pe trăsături.

— Stăteam şi eu puţin într-un loc liniştit, zise Whitby. Poate fi greu de găsit.

— Păreai să ai o criză, sincer să fiu, spuse Control, neştiind dacă mai voia să continue cu şaradele. Te simţi bine?

Acum, când era clar că Whitby n-avea să cadă pradă unui episod psihotic, se simţea mai în largul lui s-o spună. Dar era, totodată, jenat de faptul că Whitby izbutise cu atâta uşurinţă să-l prindă aici.

— Absolut deloc, zise Whitby şi în cele din urmă un zâmbet îi apăru pe chip, făcându-l pe Control să spere că celălalt răspunsese doar la prima parte a celor spuse. Cum pot să te ajut?

Control se prefăcu că acceptă povestea pe care i-o oferea în continuare Whitby, fie şi pentru că observase că încuietoarea interioară a uşii fusese blocată cu ajutorul unui instrument dur. Deci Whitby îşi dorise spaţiu privat, dar se şi temuse teribil ca nu cumva să rămână captiv în încăperea aceea. Exista un psihiatru în echipă – la dispoziţie pe gratis pentru angajaţii de la Divizia Sudică. Control nu îşi amintea să fi văzut nimic, în dosarul lui Whitby, care să indice că se dusese vreodată la o consultaţie.

Îi luă puţin mai mult timp să răspundă decât ar fi fost firesc, poate, dar găsi un motiv. Ceva care să îi permită să depăşească momentul şi să plece de-acolo într-un fel rezonabil. Să-i păstreze demnitatea lui Whitby. Poate.

— Nu e cine ştie ce, de fapt. E vorba despre unele dintre teoriile despre Aria X.

Whitby dădu din cap.

— Da, de exemplu chestiunea universurilor paralele, zise de parcă ar fi reluat o conversaţie începută altă dată, o conversaţie pe care Control n-o mai ţinea minte.

— Da, poate că de acolo a venit lucrul ăsta care-a poposit în Aria X, zise Control, deşi nu credea aşa ceva, fără să pună la îndoială accentul pe această versiune.

— Asta, da, zise Whitby, dar mă gândeam mai degrabă la felul în care orice decizie pe care o luăm duce la desprinderea, teoretic, a unui nou univers, aşa că există un număr infinit de universuri.

— Interesant, zise Control.

Dacă-l lăsa pe Whitby să conducă, poate că dansul avea să se termine repede.

— Şi în unele dintre ele, explică pe un ton tot mai răspicat Whitby, am rezolvat misterul, în altele, misterul nici n-a existat şi n-a *apărut niciodată* o Arie X. Şi asta ne mai linişteşte. Poate ar trebui, chiar, să fim *mulţumiţi* cu asta.

Faţa i se pleoşti când continuă:

— Dar ne putem gândi şi la altele. Unele dintre universurile în care am rezolvat misterul ar putea fi separate de al nostru printr-o membrană dintre cele mai fine, printr-o variaţie aproape insesizabilă. Asta îmi stă mereu în minte. Ce detaliu banal nu vedem oare, sau ce lucruri facem care ne îndepărtează de răspuns?

Lui Control nu-i plăcea tonul confesiv al lui Whitby, fiindcă avea

impresia că acesta dezvăluia un lucru pentru a ascunde un altul, precum felul în care explicase biologa senzaţia înecului. Asta în acelaşi timp cu universurile paralele de percepţie care se deschideau între el şi Whitby când vorbea, fiindcă lui Control i se părea că Whitby vorbeşte despre *breşe,* aceleaşi breşe care-l preocupau, zi de zi, şi pe el. Whitby, vorbind despre breşe, îl făcea să se înfurie ca şi cum i s-ar fi încălcat teritoriul, de parcă Whitby ar fi comentat ceva din trecutul lui Control, deşi asta n-avea nicio logică.

— Poate că e prezenţa ta, Whitby, zise Control, o glumă, dar o glumă crudă, menită să-l îndepărteze pe celălalt, să încheie conversaţia. Poate că, dacă n-ai fi aici, am fi rezolvat deja totul.

Expresia de pe faţa lui Whitby era oribilă; se blocase între certitudinea că ideea fusese exprimată cu umor de Control şi cea de a şti că nu conta dacă fusese vorba despre o glumă sau despre ceva serios. Control îşi dădu seama, atunci, că gândul acesta nu era original, ci că-i venise de multe ori în minte lui Whitby. Ar fi fost prea nesincer, acum, să continue cu un „N-am vrut“, aşa că o versiune a lui Control se mulţumi să plece pur şi simplu, să alerge pe hol cât de repede putea, conştient că soluţia era cam neortodoxă, dar fără să se poată înfrâna. În universurile paralele, alţi Control alergau pe mocheta verde, ori stăteau pe loc şi se scuzau/râdeau de toată chestie/schimbau subiectul/se prefăceau că răspund la un apel telefonic sau… cum proceda de fapt el, nu ziceau nimic şi lăsau să se adune o tăcere stânjenitoare.

Ca să i-o plătească, deşi Control nu înţelese asta atunci, Whitby zise:

— Ai văzut filmul, nu? Din prima expediţie?

— Încă nu, răspunse de parcă ar fi recunoscut că e virgin.

Era programat pentru mâine.

Un fior neobservabil din exterior îl cuprinsese pe Whitby în timp ce punea întrebarea, un soi de încercare spasmodică de a alunga, de a respinge… ceva, dar Control avea de gând să lase alte versiuni ale lui, din viitor, să-l întrebe pe Whitby de ce.

Exista oare o realitate în care Whitby rezolvase enigma, şi îi spunea asta acum? Sau o realitate în care el îl strângea pe Whitby de gât, doar fiindcă era Whitby? Poate că în alte variante, în acelaşi moment, îl întâlnea pe Whitby într-o grotă, după un holocaust nuclear, sau într-un magazin, cumpărând îngheţată pentru soţia gravidă, sau se plimbau pe câmpii, asta poate în unele scenarii în care se cunoscuseră mai demult – Whitby, suplinitorul enervant, vreme de o săptămână, la ora de engleză din primul său an de liceu. Poate că întrezărea, acum, de ce nu avansase Whitby mai mult, de ce propriile sale cercetări erau mereu întrerupte de corvoade făcute pentru ceilalţi. Continua să fie dispus să-i acorde lui

Whitby scuza unei traume pentru a-i explica acţiunile, se întreba dacă străbătuse destule niveluri pentru a ajunge în centrul lui Whitby sau dacă nu cumva nici nu exista un centru şi aceste straturi suprapuse îl defineau pe omul acela.

— Camera *asta* voiai să mi-o arăţi? întrebă Control ca să schimbe subiectul.

— Nu. De ce ai crede aşa ceva?

Ochii holbaţi ai lui Whitby şi expresia bruscă de uimire jucată îl transformară într-o bufniţă descărnată.

Control izbuti să iasă de acolo la vreun minut după aceea. Însă nu-şi putea scoate din cap imaginea lui Whitby lovit de agonie. Şi tot nu ştia de ce se ascunsese în debara.

Vocea îl sună după câteva minute, în vreme ce Control se străduia cu disperare să termine odată ziua de muncă şi să plece. Control era gata, în pofida lui Whitby. Sau poate tocmai datorită lui Whitby. Se asigură că uşa de la birou era încuiată. Luă de pe masă bucata de hârtie pe care mâzgălise nişte observaţii adresate sieşi. Apoi puse cu atenţie Vocea pe speaker, pe volum mediu, după ce testase deja să nu apară vreun ecou, nicio impresie că s-ar petrece ceva ieşit din comun.

Salută.

Urmă o discuţie.

Vorbiră un timp. Apoi Vocea spuse „Bine“, în vreme ce Control continua să se uite, din când în când, peste foaia lui.

— Doar stabilizează şi fă-ţi treaba. Paralizia nu e nici ea o opţiune viabilă. O să ai nevoie de un somn bun diseară.

Stabilizează. Paralizie. Viabilă. Când închise, îşi dădu seama alarmat că el însuşi se simţea ca şi cum *ar fi fost* stabilizat. Că acum întâlnirea cu Whitby părea un moment pasager, fără însemnătate în contextul general al misiunii sale.

016: SPAŢII LOCALE

La casa de marcat a restaurantului, în dimineaţa următoare, casiera, o femeie durdulie, cu păr cărunt, îl întrebă:

— Eşti şi dumneata din ăştia care lucrează la agenţia guvernamentală, la baza militară?

Pus în alertă, încă somnoros şi puţin mahmur:

— De ce întrebaţi?

— A, zise cu drăgălăşenie femeia, toată lumea aia arată cumva la fel, atâta tot.

Voia să fie întrebată „adică arată cum?“, însă, în loc de asta, el se mulţumi să-i zâmbească misterios şi să-i dea comanda. Nu voia să ştie ce expresie comună arbora, în ce club secret intrase fără să-şi dea seama. Oare femeia avea un tabel pe undeva, unde verifica anumite caracteristici împărtăşite de toţi?

Întors în maşină, Control observă că ţânţarul mort fusese acoperit deja cu un strat de mucegai alb, la fel ca picătura uscată de sânge de pe parbriz. Simţindu-se atins în sentimentele sale de ordine şi curăţenie, şterse totul cu un şerveţel. Oricum, cui i-ar fi putut prezenta această dovadă a intruziunii?

Primul lucru din programul său era mult aşteptata vizionare a casetei filmate de prima expediţie. Aceste fragmente video existau într-o cameră specială de vizionare, dintr-o zonă a clădirii adiacentă celei în care erau ţinuţi membrii expediţiilor. Un panou de comandă masiv, alb, se vedea lipit de peretele din fund al spaţiului aceluia înghesuit. În partea de sus se înălţa mai ascuţit decât la bază şi imita forma cuprinzătoare, de potcoavă, a clădirii Diviziei Sudice. Încastrat în panoul acela – un creştet cenuşiu vârât într-o glugă severă, cubistă – se afla un televizor ce oferea acces la filmul acela şi la nimic altceva. Televizorul era un model mai vechi, voluminos, din vremea primei expediţii. Spinarea lui Control încă reţinea amintirea unei greutăţi strivitoare, a unui aparat similar, din vremea când încercase să bage un asemenea televizor în camera sa de cămin.

Un pupitru jos, de nuanţa marmurei negre, cu luciri de plastic, se afla în faţa televizorului, şi pe el butoane şi manete de modă veche permiteau manipularea conţinutului video – aproape ca într-un muzeu sau ca la o

maşinărie din cele alimentate cu bănuţi, de la bâlciuri. Sub pupitru fusese îndesată o falangă formată din patru scaune de conferinţă acoperite cu piele neagră. Locul devenea aglomerat când scoteai scaunele, deşi tavanul se înălţa la hăt, vreo şapte metri deasupra. Asta ar fi trebuit să-i diminueze uşoara claustrofobie, dar nu făcea decât să-i adauge şi o uşoară ameţeală, din cauza unghiului consolei. Ventilatoarele de sus, observă, erau pline de praf. Un miros înţepător, ca de torpedou de automobil, se amesteca cu un iz de rugină şi mucegai.

Numele a douăzeci şi patru dintre cei douăzeci şi cinci de membri ai primei expediţii fuseseră gravate pe nişte plăci mari aurii, prinse pe pereţii laterali.

Dacă Grace nu recunoscuse că peretele cu textul scris de paznicul farului ar fi un memorial dedicat fostei directoare, nu mai putea nega, de data asta, că această încăpere folosise *cu adevărat* ca monument comemorativ pentru expediţia aceea şi nici că ea însăşi servise drept gardian şi curator aici. Nivelul de securitate era atât de ridicat, pentru bucata de film, încât dintre angajaţii actuali de la Divizia Sudică doar fosta directoare, Grace şi Cheney avuseseră acces. Ceilalţi puteau vedea fotografii, puteau citi transcrieri, însă şi atunci doar în condiţii atent controlate.

Aşadar, Grace îi servise ca om de legătură, fiindcă nimeni altcineva nu mai putea face asta şi, când îşi trase tăcută un scaun şi, cu gesturi misterioase, pregăti filmul, Control îşi dădu seama că ceva, în ea, se schimbase. Pregătea filmul pentru vizionare nu cu atitudinea de condescendenţă răutăcioasă la care s-ar fi putut aştepta, ci cu un devotament iubitor şi cu o lentoare mai obişnuită pentru cimitire decât pentru săli de vizionare. De parcă acesta ar fi fost un spaţiu neutru şi, între ei, fără ştirea lui, s-ar fi semnat un acord de încetare a focului.

Filmul avea să-i înfăţişeze oameni morţi, care deveniseră o legendă întunecată în Divizia Sudică, şi vedea că îşi ia foarte în serios misiunea de maestru de ceremonii. Probabil în parte fiindcă aşa făcuse şi fosta directoare – iar directoarea îi cunoscuse pe oamenii ăştia, chiar dacă predecesorul ei îi trimisese la pieire. După un an de pregătiri. Cu cele mai bune echipamente pe care izbutise să le capete sau să le creeze Divizia Sudică, condamnându-i.

Control îşi dădu seama că inima îi bătea mai iute acum, că gura i se uscase şi palmele îi asudau. Parcă era pe cale să dea un examen extrem de important, unul cu consecinţe.

— Se explică singur, zise într-un sfârşit Grace. Filmul porneşte cu începutul şi continuă cronologic. Poţi să te muţi de la o parte la următoarea. Poţi să sari peste unele părţi – cum preferi. Dacă n-ai

terminat într-o oră, o să vin aici şi sesiunea asta o să se termine.

Recuperaseră mai bine de o sută cincizeci de fragmente, cea mai mare parte cu lungimi între zece secunde şi două minute. Unele salvate de Lowry, altele de a patra expediţie. Nu era recomandat uitatul la aceste fragmente mai mult de o oră o dată. Şi prea puţini stătuseră să se uite atât.

— O să aştept, oricum, afară. Poţi să baţi în uşă dacă termini mai repede.

Control încuviinţă din cap. Asta însemna că urma să fie încuiat aici? Aşa se părea.

Grace se ridică de pe scaun. Control îi luă locul şi, plecând, femeia îşi lăsă, pe neaşteptate, o mână pe umărul său, apăsând, poate, ceva mai mult decât ar fi fost necesar. Apoi se auzi clicul încuietorii de afară şi Grace îl lăsă singur în tainiţa de marmură, cu numele fantomelor pe pereţi.

Control ceruse experienţa aceasta, însă acum nu şi-o mai dorea cu adevărat.

Primele secvenţe arătau lucruri normale: ridicarea taberei, farul în depărtare, apărând când şi când, cu intermitenţe. Formele copacilor şi ale corturilor se profilau întunecate pe fundal. Cer albastru rotindu-se, fiindcă cineva coborâse aparatul de filmat şi uitase să oprească înregistratul. Râsete, glumiţe, dar Control era, precum un clarvăzător sau un călător în timp, deja suspicios. Asista la lucruri normale, la care te puteai aştepta, camaraderia banală pe care o arătau fiinţele umane, sau vedea heralzi ai unor comunicate secrete, subcutanate şi puternice? Control nu voise interferenţă, nu dorise să fie contaminat de analizele sau opiniile altora, aşa că nu citise tot ce apărea la dosar. Dar îşi dădu seama, pe loc, că era deja prea blindat cu informaţie şi prea cinic în privinţa precauţiei sale ca să nu se găsească ridicol. Dacă nu era atent, totul avea să fie mărit, interpretat greşit, până ce fiecare imagine avea să poarte promisiunea unei ameninţări. Avea în minte observaţia unui alt analist, că nu mai întâlnise nicio altă expediţie, apoi, ceea ce urma el să vadă. Cel puţin dintre acelea care reveniseră.

Câteva imagini din jurnalul video al conducătoarei expediţiei se desfăşurau la apus – siluete, foc de tabără în spate – şi nu arătau nimic din ce Control nu ştia deja. Urmau apoi şapte fragmente, fiecare de câte patru sau cinci secunde, care nu arătau nimic altceva decât umbre întunecate: cadre de noapte fără contrast. Se uită atent în bezna aceea, sperând că avea să se ivească vreo formă sau vreo imagine. Însă, până la urmă, nu văzu decât nişte puncte negre, iluzii optice datorate

autosugestionării, mişcându-se pe la coada ochiului ca nişte paraziţi minusculi.

Trecu o zi, timp în care membrii expediţiei se răspândiră în valuri, pornind de la tabăra-bază, iar Control încercă să nu se ataşeze de niciunul. Să nu se lase înduioşat de şarmul glumelor lor, făcute adesea. Nici de evidenta lor seriozitate şi competenţă, unele dintre minţile cele mai strălucite pe care le putuse găsi Divizia Sudică. Nori alungiţi se întindeau pe cer. Un moment de gravitate, la vederea rămăşiţelor unui şir de camioane şi de tancuri, trimise acolo înainte ca frontiera să coboare. Echipamentul fusese deja acoperit de pământ şi vegetaţie agăţătoare. Până să ajungă a patra expediţie, Control ştia asta, toate urmele aveau să dispară, rechiziţionate în scop propriu de Aria X, privilegiu al învingătorului. Dar nu existaseră rămăşiţe umane care să-i tulbure pe cei din prima expediţie, deşi Control văzu că unele feţe erau încruntate. Deja, dacă ascultai atent, se puteau auzi problemele de transmisie ale staţiilor radio cu care fuseseră înzestraţi membrii expediţiei, tot mai multe apeluri cu „recepţie“ şi „e cineva acolo?“ urmate de pârâieli.

Încă o seară, apoi începutul unei zile noi, şi Control se simţea ca şi cum ar fi urmărit un videoclip alert, aproape reuşind să se relaxeze în încrengătura de momente nevinovate şi să rămână acolo, într-o fericită ignorare a restului. Deşi, de acum, bruiajul se instalase şi comunicaţiile prin staţii se transformaseră în neînţelegeri şi cuvinte auzite pe jumătate. Transmiţătorii şi receptorii începuseră să fie colonizaţi de o forţă externă, doar că nu-şi dădeau seama încă. Sau, cel puţin, nu formulau nicio îngrijorare în faţa camerei. Control alese să nu revadă acele bucăţi. Îi dădeau fiori reci pe şira spinării şi-i făceau un pic greaţă, îi creşteau ameţeala şi claustrofobia.

Însă, în cele din urmă, Control nu se mai putu păcăli singur. Apăruse faimosul fragment de douăzeci de secunde, despre care dosarul arăta că fusese filmat de Lowry, care fusese atât antropolog, cât şi expert militar în cadrul echipei expediţionare. Cea de-a doua zi în amurg, la apus. Turnul opac, întunecat al farului zărindu-se ceva mai departe. În inocenţa lor, nu văzuseră nicio problemă în a se separa, iar grupul lui Lowry decisese să poposească lângă cărare, printre rămăşiţele unor case abandonate aflate cam la jumătatea drumului spre far. Casele abia dacă fuseseră destule cât să alcătuiască un cătun, nu avea nume pe hartă, dar fusese cel mai populat punct din zonă.

Un fâşâit, genul pe care Control îl asocia cu mişcarea ierburilor de pe ţărm şi cu bătaia brizei, dar abia sesizabil. Zidurile părăginite formau nişte umbre negre în contrast cu cerul şi el nu putea să vadă decât banda

lată a cărării pietruite. Filmând, Lowry mişcase un pic camera. Undeva, în faţă, o femeie, conducătoarea expediţiei, ţipa: „Fă-o să se oprească!“ Faţa îi fusese transformată în mască de lumina camerei de filmat; în jurul ochilor şi gurii i se formaseră umbre severe. De cealaltă parte, de după ceva care semăna cu o masă de picnic grosolană ce părea pârlită de foc, o femeie, conducătoarea expediţiei, ţipa: „Fă-o să se oprească! Te rog, opreşte-te! Te rog!“ O mişcare piezişă şi o răsucire a camerei de filmat, apoi imaginea se fixase, probabil fiindcă Lowry încă filma. Lowry nu mai avea aer, iar Control îşi dădu seama că sunetul pe care-l auzise şi înainte fusese un soi de răsuflare-şoaptă, ce avea în ea şi un gâjâit slab. Auzea şi voci agitate, ascuţite, de undeva din afara cadrului. Femeia din stânga ecranului încetă atunci să ţipe şi se holbă în aparat. Femeia din dreapta se opri şi ea din ţipat şi se uită fix în cameră, la fel ca prima. O frică identică, acelaşi aer rugător şi nedumerit iradiau înspre el de pe măştile feţelor lor, de atât de departe, după atâţia ani. Nu putea face distincţie între cele două apariţii, nu în lumina aceea tulbure.

Atunci, cu spatele rigid, lipit de spătarul scaunului, Control îşi dădu seama că nu amurgul răpise peisajului din spatele lor orice nuanţă de culoare. Era, mai degrabă, ca şi cum cineva intervenise în peisaj, ceva de o asemenea mărime, încât marginile sale depăşeau cu mult capacitatea obiectivului camerei de a-l cuprinde. În ultima secundă a filmării, cât cele două femei încă se holbau, încremenite, fundalul părea să se schimbe, să se tot mişte… apoi urmă un fragment încă şi mai dătător de fiori: Lowry, de data asta în faţa camerei, prostindu-se pe plajă, în dimineaţa următoare, şi râsetele din spate, ale persoanei care filma. Nicio menţiune despre conducătoarea expediţiei. Nicio urmă de ea şi nici vreo apariţie în vreun alt film, ştia asta. Nicio explicaţie din partea lui Lowry. Era ca şi cum ar fi fost ştearsă din amintirile tuturor sau de parcă ar fi suferit cu toţii o traumă imensă, inimaginabilă, peste noapte, nesurprinsă de camera de filmat.

Însă disoluţia continuase, în ciuda aparentei lor bucurii şi relaxări. Fiindcă Lowry zicea acum cuvinte lipsite de sens, iar persoana din spatele camerei răspundea ca şi cum l-ar fi putut înţelege, fără ca propriul său limbaj să fie deformat.

În apa neagră, cu soarele lucind la miez de noapte, fructele se vor coace şi întunecimea a ceea ce este de aur se va despica şi va scoate la iveală revelaţia moliciunii fatale din pământ.

Masacrul îl urmă, de pe ecran, când plecă în cele din urmă, escortat de Grace înapoi în lumină sau, mai degrabă, într-un fel diferit de lumină. Masacrul putea să se mai ţină după el un timp. Nu era sigur, îi era greu să formeze şi să pronunţe cuvinte, nu făcuse decât să mormăie şi să dea

din cap către Grace când îl întrebase dacă se simţea bine, ţinându-l de braţ de parcă l-ar fi sprijinit să nu cadă. Însă ştia că, la ea, compasiunea avea un preţ, că avea să plătească mai târziu pentru asta. Aşa că-şi trase braţul, insistând să nu fie însoţit la întoarcere.

Încă avea ziua întreagă în faţă. Trebuia să-şi revină. Avea programată, în continuare, o sesiune cu biologa, apoi şedinţe cu personalul, după care… uitase ce mai era. Poticnindu-se, împiedicându-se, lăsându-se într-un genunchi, îşi dădu seama că se afla în zona cantinei, cu mocheta ei verde familiară, modelul cu săgeţi aţintite dinspre curte. Prins în razele de lumină ale ferestrelor acelora largi, aproape ca de catedrală. Afară era însorit, dar vedea deja, în mijlocul norilor albi, cenuşiul furios ce indica, pentru după-amiază, alte averse.

Un far. Un turn. O insulă. Un paznic de far. O frontieră cu o uşă gigantică, scânteietoare. O directoare care plecase fără permisiune, care trecuse frontiera ieşind pe uşa aceea. Un ţânţar strivit pe parbrizul său. Faţa schimonosită de durere a lui Whitby. Lumina rotitoare a frontierei. Telefonul directoarei în borseta lui. Filme diavoleşti găzduite într-un catafalc memorial. Detaliile începeau să-l copleşească. Detaliile erau pe cale să-l înghită. Şi încă nicio şansă de a le lăsa să se aşeze sau să afle care erau importante şi care neînsemnate. Pornise „în graba mare“, cum spunea maică-sa, şi asta nu-l dusese prea departe. Era în pericol ca informaţia care curgea spre el să-i copleşească munca pregătitoare, cunoştinţele pe care le adusese cu el. Obosise parcurgând dosare, concepând strategii. Şi, cât de curând, trebuia să sape printre însemnările directoarei, iar asta avea să-i aducă şi mai multe mistere, era sigur.

Urletele, spre sfârşit, nu mai conteneau. Cel ce ţinea camera nu arăta uman. Treziţi-vă, se rugase de membrii primei expediţii, urmărind filmarea. Treziţi-vă odată şi înţelegeţi ce se întâmplă cu voi. Dar n-o făcuseră. Nu reuşiseră. Erau la kilometri distanţă, iar el, după treizeci de ani scurşi, nu-i mai putea preveni.

Control îşi lăsă mâna pe mochetă, pe săgeţile verzi din fire textile împletite, aproape ca un muşchi. Îi simţi asprimea, felul în care se uzase pe parcursul anilor. Oare era mocheta originală, de acum treizeci de ani? Dacă da, atunci toţi actorii principali din filmele acelea, din dosare, merseseră pe ea, o traversaseră de-a lungul şi de-a latul de sute şi sute de ori. Poate chiar şi Lowry, cu aparatul de filmat în mână, făcând glume înainte ca expediţia lor să înceapă. Mocheta era la fel de uzată cum devenise şi Divizia Sudică, pe măsură ce-şi executase misiunile încredinţate în acel parc de distracţii pe nume Aria X.

Acum erau şi oameni care-l măsurau din priviri, trecând prin cantină. Trebuia să se ridice de-acolo.

Din încăperile mohorâte ale altor locuri se întrupează ceea ce nu poate niciodată să se cutremure.

Control trecu de la genunchii îndoiţi la camera unde urma s-o ancheteze pe biologă – după ce se opri, pentru scurt timp, în biroul lui. Simţise nevoia unei uşurări, a unui fel de purificare. Ceruse informaţii despre Golful Stâncos, cea mai îndelungată misiune a biologei de dinaintea cooptării în expediţia a douăsprezecea. Din felul în care arătau notele ei de teren şi schiţele, îşi dădea seama că era locul ei preferat. O pădure luxuriantă, un ecosistem plin de vegetaţie. Îşi închiriase o cabană acolo şi, pe lângă fotografiile bazinelor mareice pe care le studia, avea poze cu locuinţa aceasta – rezultat al minuţioasei rutine de verificare a Centrului. Patul, arătând ca unul pliant, bucătăria confortabilă, soba neagră din colţ care funcţiona şi pe post de şemineu, cu o gură de evacuare lungă ce continua cu hornul. Erau aspecte ale naturii sălbatice care-i plăceau, care-l calmau, la fel ca aerul simplu, domestic al cabanei.

Odată ajuns în încăpere, Control aşeză în mijloc o sticlă cu apă şi dosarele ei. O stratagemă care-l cam plictisea, şi totuşi… Maică-sa îi spusese mereu că repetarea ritualului făcea ca indicarea lucrului ce fusese făcut invizibil să pară cu atât mai dramatică. Cândva, curând, avea să arate cu degetul spre dosare şi să facă o ofertă.

Luminile fluorescente pulsară şi pâlpâiră; parcă se dizolvase ceva în ele. Nu-i păsa dacă Grace îl urmărea sau nu de după geam. Pasărea Rară arăta, astăzi, groaznic, nu atât bolnavă, cât mai degrabă ca şi cum ar fi plâns. Avea ochii tiviţi cu negru şi o atitudine pleoştită. Orice dispoziţie jucăuşă sau distrată dispăruse cu totul, ori se ascunsese bine.

Control nu ştia de unde să înceapă, fiindcă nu voia să înceapă deloc. Voia, de fapt, să vorbească despre imaginile video, dar asta era imposibil. Cuvintele zăboveau, se formau în mintea lui, dar nu deveneau sunet, prinse între nevoia şi voinţa sa. Nu-i putea spune niciunei fiinţe umane, niciodată. Dacă îi scăpa, dacă ajungea să contamineze mintea altcuiva, nu şi-ar fi iertat-o. O iubită, care descoperise treptat unele lucruri despre natura slujbei sale, întrebase la un moment dat: „De ce o faci?“ – adică de ce servea un asemenea scop clandestin, un scop ce nu putea fi comunicat altora, nu putea fi dezvăluit. Îi oferise răspunsul său standard, într-un fel emfatic, menit să atragă amuzamentul. Să-i deghizeze seriozitatea. „Ca să aflu. Ca să trec dincolo de văl.“ Dincolo de frontieră. Şi, când rostise asta, Control ştiuse că, în acelaşi timp, îi zisese şi că nu l-ar fi deranjat s-o lase pe ea acolo, singură, de cealaltă parte.

— Despre ce ai vrea să vorbim? o întrebă pe Pasăre Rară, nu fiindcă i s-ar fi terminat întrebările, ci fiindcă voia ca ea să preia iniţiativa.

— Despre nimic, zise ea apatică, iar cuvintele îi ieşiră ca o bolboroseală piezişă.

— Trebuie să fie ceva.

Se ruga. Haide, să fie ceva, să mă distragă de la masacrul din capul meu.

— Nu sunt biologa.

Asta îl făcu pe Control să iasă din el însuşi, să se gândească la ce voise femeia să spună.

— Nu eşti biologa, o îngână.

— O vrei pe biologă. Eu nu sunt biologa. Du-te să vorbeşti cu ea, nu cu mine.

Era vreo criză de identitate sau doar o metaforă?

Orice ar fi fost, îşi dădu seama că întâlnirea asta era o greşeală.

— Putem încerca din nou, după-amiază.

— Să încercăm ce? se răsti ea. Crezi că asta e *terapie?* Pentru cine?

El voi să spună o replică, însă, cu o zvâcnire a mâinii, ea azvârli pe jos dosarele şi apa de pe masă, apoi îi apucă mâna stângă în amândouă mâinile ei, ţinându-i-o strâns. În ochi i se citeau sfidarea şi frica.

— Ce vrei de la mine? Ce vrei *cu adevărat?*

Cu mâna liberă, Control făcu semn gardienilor care dădeau buzna în încăpere, oprindu-i. Văzută cu coada ochiului, retragerea lor păru straniu de rapidă, ca şi cum ar fi fost absorbiţi înapoi prin cadrul uşii de ceva invizibil şi monstruos.

— Nimic, zise, curios să vadă cum avea să răspundă ea.

Mâna femeii era umedă şi caldă, nu neapărat plăcută la atingere; ceva se întâmpla, neîndoielnic, sub pielea ei. Îi crescuse febra?

— N-o să colaborez la circumscrierea patologiei mele, şuieră ea, apoi gâfâi şi strigă: Nu sunt biologa!

Control se eliberă din strânsoare, se depărtă de masă, se ridică în picioare şi o văzu căzând la locul ei, pe scaun. Cu privirea pironită în tăblia mesei, nedorind să se uite la el. Nu suporta s-o vadă în starea asta proastă şi suporta şi mai puţin faptul că el părea să o fi provocat.

— Oricine ai fi, o să reluăm mai târziu cu toate astea, zise.

— Îmi faci pe plac, bolborosi ea cu braţele încrucişate pe piept.

Până să culeagă el de pe jos sticla cu apă, foile împrăştiate şi să ajungă la uşă, ceva se schimbase iarăşi în ea.

Vocea îi tremura, cuprinsă de o emoţie nouă.

— Era o pereche de berze în balta aceea, când am plecat. Mai sunt încă acolo?

Îi trebui un moment să-şi dea seama că se referea la plecarea în expediţie. Şi încă un moment ca să priceapă că era aproape o cerere de

iertare.

— Nu ştiu, zise. O să aflu.

Oare ce se întâmplase acolo cu ea? Ce se întâmplase aici cu el?

Ultima secvenţă de film rămânea în propria-i categorie: „Neclasificat“. Toată lumea era moartă deja, în afară de Lowry, rănit, pe cale să se întoarcă la frontieră.

Şi totuşi, vreme de douăzeci de secunde bune, camera plutise peste stufărişurile lucitoare din smârcuri, peste lacurile de un albastru-intens, peste albul zdrenţuit al valurilor înspumate, către far.

Coborând şi ridicându-se, iarăşi prăvălindu-se şi înălţându-se din nou.

Cu ceea ce părea un înfiorător entuziasm.

O bucurie ce consuma totul.

017: PERSPECTIVĂ

Începeau să lipsească trepte. Începeau să apară trepte care nu existaseră. Prânzul urmă după o şedinţă pe care, în clipa când se termină, Control aproape că o uită cu totul. Era aici să rezolve un puzzle, dar se simţea ca şi cum puzzle-ul începea să-l rezolve pe el.

Control vorbise o vreme, asta îşi amintea, despre faptul că voia să ştie mai multe despre far şi legătura acestuia cu anomalia topografică. După care Hsyu zisese ceva despre structurile semantice din predica paznicului farului, la care singurul membru al departamentului de recuzită, un bărbat vârstnic şi gheboşat, pe nume Darcy, cu voce scrâşnită, comentase peste ea, referindu-se la „rolul crucial, acum şi pe viitor, al diviziei de acurateţe istorică“.

Copacii înconjurau vatra focului, membrii expediţiei se aflau în jurul focului. Ceva atât de uriaş, încât nu-i vedeai marginile, târându-se ori înaintând pe fundal, furişându-se obscen între copaci şi foc. Nu-i plăcea să se gândească la ce putea fi atât de mare şi totuşi suficient de agil ca să se strecoare astfel, nu voia să-şi aducă în minte ideea unui val fluid de carne şerpuitoare.

Poate că ar fi continuat să dea din cap şi să pună întrebări, însă felul în care-şi muşca buza asistenta lui Hsyu, Amy, începuse să i se pară din ce în ce mai respingător. Încetişor. Metodic. Fără să se gândească. Scriind notiţe ori şoptind în urechea lui Hsyu câte un crâmpei de informaţie. I se iveau dinţii nu tocmai albi din stânga-sus, gingiile roz se dezveleau când i se retrăgea buza, apoi, cu precizie aproape ritmică, apuca şi strângea, apuca şi strângea partea stângă a buzei de jos, făcând-o să devină, după un timp, ceva mai roşie decât rujul cu care se dăduse.

Ceva *trecuse prin* sau *traversase* cadrul pentru un moment, pe fundal, în vreme ce în mijloc stătea ghemuit un tip cu barbă – nu Lowry, ci un oarecare O'Connell. La început, Control crezuse că O'Connell bolborosea, că zicea ceva într-o limbă pe care n-o înţelege el. Şi, încercând să descopere logica, încercând să priceapă, Control aproape că o apelase pe Grace în clipa aceea, să-i spună ce descoperise. Însă, după alte câteva cadre, Control îşi dăduse seama că omul nu făcea decât să-şi muşte buza, şi şi-o tot muşcase până ce-i dăduse sângele, uitându-se, în tot acest timp, drept în camera video, fiindcă nu mai exista, îşi dăduse seama Control,

niciun alt loc în care să te poţi uita în siguranţă. O'Connell vorbea în timp ce-şi apuca buza cu dinţii, însă cuvintele n-aveau nimic special, acum că Control citise inscripţia de pe perete. Era mesajul cel mai primar şi mai banal cu putinţă.

Apoi prânzul, previzibil, la cantină. Prânz de stabilizare, aşa crezuse, însă cuvântul *prânz,* repetat de prea multe ori, devenise o vorbă fără sens care se transformase în prins, care se transformase într-un iepure ţopăitor, care se transformase în biologă, aşezată la masa aceea deprimantă, care devenise la rându-i o expediţie aşezată în jurul focului de tabără, neştiutoare în privinţa a ceea ce avea să îndure.

Control îl urmări cu privirea pe Whitby, care îl preocupa şi, totodată, îl îngrijora, cum îşi croieşte împleticit drum printre mese, cu Cheney, Hsyu şi Grace înşiruiţi în spatele său. Whitby nu participase la şedinţă, însă Grace îl văzuse pitindu-se într-un coridor lateral când coborâseră scările şi-l chemase să li se alăture la prânz. Apoi toată lumea îl urmase pe Whitby în habitatul său natural. Lui Whitby nu putea să-i placă perimetrul cantinei pentru mâncare. Probabil că îl prefera din cauza deschiderii sale, din cauză că avea spaţiu larg, vizibil. Poate, pur şi simplu, fiindcă puteai să evadezi de acolo în orice direcţie.

Whitby îi conduse până la o masă rotundă, imitaţie de lemn, cu scaune joase de plastic, înghesuite toate în colţul aflat cel mai departe de curte, adiacent unui şir de trepte ce duceau spre spaţiul mare şi aproape pustiu de la al treilea nivel, pe care tocmai îl lăsaseră în urmă, şi care nu era de fapt decât o platformă cu câteva săli de conferinţă. Control îşi dădu seama că Whitby alesese masa aceea ca să-şi poată înghesui trupul slab în semicercul cel mai apropiat de perete – ca un pistolar atent, cu spatele la trepte, uitându-se peste cuprinsul sălii de mese până în curte, la verdele neclar al mlaştinii, a cărei umiditate făcea să răsară pe sticla ferestrelor bule de condens.

Control se aşeză dinaintea lui Grace, iar Whitby şi Hsyu se aşezară în dreapta şi în stânga acesteia. Cheney se prăvăli într-un scaun de lângă Control, faţă în faţă cu Whitby. Control începu să suspecteze, după felul în care părea să fi pus Grace stăpânire pe spaţiu, că unii dintre ei nu erau aici din întâmplare şi nici voluntar. X-ul posomorât de pe figura lui Cheney se netezi, plin de amabilitate, când acesta zise:

— O să rămân pe baricade cât vă duceţi voi după haleală.

— Nu, ia-mi şi mie o pară sau un măr, şi-un pic de apă, şi rămân eu, zise Control, simţind că îi este puţin greaţă.

Cheney dădu din cap aprobator, îşi retrase mâinile groase de pe tăblia mesei cu un plescăit şi plecă cu ceilalţi, lăsându-l pe Control să contemple fotografia mare, înrămată, ce atârna pe perete. Veche şi

prăfuită, înfăţişa echipa de bază de la Divizia Sudică din vremea când fusese făcută. Control recunoscu câteva chipuri pe care le văzuse pe la diverse şedinţe, şi-şi concentră privirea asupra lui Lowry, întors dintr-o vizită la Centru, arătând încă epuizat. Whitby era acolo şi el, zâmbind larg în centrul pozei. Fotografia sugera că la un moment dat Whitby fusese curios, iute, optimist – poate chiar ridicol de activ. Directoarea dispărută era doar o umbră întinsă pe marginea stângă a cadrului. Stătea acolo ţeapănă, nici zâmbind, nici încruntându-se.

Ar fi fost, la vremea aceea, angajată de relativ puţin timp, ucenică a psihologului. Grace se alăturase echipei după alţi cinci ani. Nu îi fusese uşor niciuneia, probabil, să urce în ierarhie şi să se menţină la putere. Fusese nevoie de duritate şi perseverenţă. Poate de prea multă. Dar, cel puţin, nu asistaseră la manifestările mai nebuneşti ale perioadei iniţiale, din care nu mai supravieţuia, acum, decât hipnoza. Criptozoologi, şedinţe de spiritism, parapsihologi… cărora li se dădeau faptele şi li se cerea să producă… ce? Informaţii? Din incantaţiile lor nu se putuseră extrage date.

Ceilalţi reveniră de la bufet, Cheney cu o pară pe o farfurie şi cu paharul de apă cerut. Control îşi spuse că, dacă ceva groaznic avea să se întâmple mai târziu în acea zi şi criminaliştii ar fi încercat să reconstituie evenimentele după conţinuturile stomacurilor lor, Cheney ar fi rămas cu imaginea unei păsărele pretenţioase, Whitby ar fi părut un porc, Hsyu o obsedată de alimentaţie sănătoasă şi Grace o persoană care abia gustă din mâncare. Aceasta din urmă se aşeză la locul ei, privindu-l cu luare-aminte, cu cele două pacheţele de biscuiţi săraţi şi cafeaua aranjate dinainte, de parcă ar fi plănuit să le folosească drept probe împotriva lui. Se pregăti de ceea ce urma, încercând să-şi limpezească mintea cu o sorbitură din paharul cu apă.

— Şedinţă de raport în fiecare joi sau la două săptămâni o dată? întrebă el, ca să încerce apele şi să facă conversaţie.

Îşi înăbuşi un impuls automat de a folosi întrebarea pentru a începe o vicleană explorare a moralului echipei.

Dar Grace n-avea poftă de conversaţie.

— Vrei să auzi o poveste, zise, şi nu ca şi cum ar fi întrebat.

Părea să se fi decis asupra a ceva.

— Sigur, spuse Control. De ce nu?

În vreme ce Cheney se foia alături, iar Whitby şi Hsyu părură, simultan, să se facă plaţi şi să se micşoreze în scaune, ferindu-şi privirea de Grace, de parcă ar fi devenit brusc ceva respingător.

Privirea ei stăruia asupra lui şi îi pieri cheful să muşte din pară.

— Are de-a face cu un agent care lucra în terorism intern.

Gata, venea.

— Ce interesant! zise Control. Am lucrat şi eu un timp în terorismul intern.

Grace continuă, ca şi cum Control n-ar fi zis o vorbă:

— Povestea este despre o misiune de teren ratată, a treia misiune a agentului respectiv. Nu prima sau a doua, deci fără scuze reale. Care era treaba lui? Să observe şi să raporteze mişcările membrilor unei miliţii separatiste de pe coasta de nord-vest – cu baza în munţi, dar venită să recruteze membri noi din două oraşe-port importante.

Centrul crezuse că celulele radicale din miliţia aceea aveau voinţa şi resursele pentru a perturba traficul naval, pentru a arunca în aer clădiri şi multe altele.

— Fără opinii politice coerente, fără viziune. Doar nişte bărbaţi albi ignoranţi, cea mai mare parte de vârsta facultăţii, dar fără să fie studenţi. Câteva femei radicale, apoi restul, gloata obişnuită, cei care nu ştiau ce au de gând ignoranţii. Niciunul atât de prost, totuşi, ca agentul nostru.

Control rămase nemişcat în scaun. Se simţea ca şi cum i-ar fi crăpat faţa. I se făcea tot mai cald, simţea parcă gâdilatul unei flăcărui cum i se răspândeşte încet prin tot corpul. Încerca oare să-l doboare, să-l zdrobească bucată cu bucată? În faţa celor câţiva oameni din Divizia Sudică cu care reuşise deja să înjghebe o legătură oarecare?

Cheney se apucă să scoată nişte pufnete morocănoase, arătându-şi astfel dezaprobarea pentru direcţia în care ar fi putut merge lucrurile. Whitby arăta de parcă un străin care se îndrepta păşind spre el, de foarte departe, ar fi încercat să-i redea amănuntele unei conversaţii foarte interesante, doar că nu se afla el destul de aproape ca să audă despre ce-i vorba – pardon, nu era vina lui.

— Sună familiar, zise Control, fiindcă aşa şi era, ba chiar ştia ce avea să urmeze.

— Agentul se infiltrează în grupare, pe la periferia ei mai exact, zise Grace. Ajunge să cunoască prieteni ai oamenilor din nucleu.

Hsyu, încruntată, îşi propti ochii pe ceva interesant de pe mochetă, apoi se ridică cu tava în mână, izbuti un la revedere voios, chiar dacă puţin cam brusc, şi plecă de la masă.

— Nu-i cinstit, Grace, ştii doar, şopti Cheney aplecându-se în faţă, ca şi cum prin asta ar fi putut să-şi direcţioneze cuvintele exclusiv către ea. E o ambuscadă.

Dar, din câte-şi dădea seama Control, *era* cinstit. Foarte cinstit, fiindcă nu-şi stabiliseră din timp reguli de conduită.

— Agentul ăsta începe să-şi urmărească prietenii şi, în cele din urmă, aceştia îl conduc la un bar. Iubitei viceliderului grupării îi place să bea la

barul ăsta. E pe lista lui, i-a memorat fotografia. Dar, în loc s-o observe pur şi simplu şi să raporteze după aceea, agentul ăsta, isteţ nevoie mare, îşi ignoră ordinele şi intră în vorbă cu ea, acolo în bar…

— Să spun eu restul poveştii? o întrerupse Control.

Fiindcă o putea face. Putea spune restul – voia asta, avea un chef nebun – şi simţea pentru Grace o recunoştinţă perversă, fiindcă asta era o problemă atât de umană, atât de banală comparată cu tot restul.

— Grace…, făcu implorator Cheney.

Însă Grace le făcu semn să tacă cu un gest al mâinii şi se întoarse cu faţa spre Whitby, care n-avu încotro decât s-o privească.

— Nu doar că poartă o conversaţie cu femeia asta, Whitby – şi Whitby tresări la rostirea complice a numelui său, de parcă i-ar fi trecut un braţ pe după umeri – dar o şi seduce, spunându-şi că nu face decât să ajute cauza. Fiindcă e un bărbat arogant. Fiindcă a luat-o razna.

Maică-sa clasificase asta drept zvon, cum clasifica o groază de alte lucruri, dar în cazul ăsta avusese dreptate.

— Altădată aveam furculiţe şi linguri la cantină, zise îndurerat Whitby. Acum avem furcu-linguri.

Se suci spre stânga, apoi spre dreapta, căutând ori alternativă la tacâmuri, ori o modalitate de a o şterge iute de-acolo.

— Data viitoare, când spui povestea asta, ar trebui să laşi deoparte faza cu seducţia, care nu s-a întâmplat, zise Control simţind că are în cap o găleată de cenuşă şi un ţiuit slab în urechi. Ar trebui să mai adaugi şi că agentul nu avea ordine clare de la superiorul său.

— Ai auzit ce-a spus. L-ai auzit, murmură Cheney, la fel de subtil ca un râgâit de măgar.

Grace continuă să-i vorbească lui Whitby direct, iar Whitby se răsucea acum spre Cheney, cu o expresie întrebătoare, ce să fac eu acum, în vreme ce Cheney se dovedea incapabil sau nedoritor să-i ofere călăuzire. Bun, să continue până la groaznicul sfârşit. Şi-apoi să sugă otrava din rană. Era război de uzură. Avea să continue la nesfârşit.

— Aşa, şi agentul ăsta se culcă cu iubita – niciun triumf în vocea ei, cel puţin – deşi ştie că e periculos, ştie că membrii miliţiei ar putea să afle. Supervizorul său nu ştie ce face el. Deocamdată. Şi apoi, într-o zi…

— Într-o zi, o întrerupse Control, fiindcă, dacă Grace tot avea de gând să spună povestea asta, ar fi făcut bine s-o spună ca lumea, într-o zi el se duce la bar – e doar a treia oară – şi e surprins de camerele de supraveghere puse peste noapte de iubitul fetei.

Control nu vorbise cu ea a doua oară, în bar. Dar a treia şi ultima oară, da. Şi tare îşi dorea să n-o fi făcut. Nici nu mai ştia ce-i zisese, sau ce-i zisese ea lui.

— Corect, făcu Grace, cu o expresie de confuzie momentană întipărită pe figură. Corect.

Cicatricea era de-acum veche pentru Control, chiar dacă părea o rană proaspătă hoitarilor ce mai încercau să-şi vâre botul, să smulgă nişte carne alterată de-acolo. Rutina spunerii poveştii îl transforma pe Control, dintr-o persoană, într-un actor ce dramatiza un eveniment străvechi din propria-i viaţă. De fiecare dată când trebuia să-l repună în scenă, monologul devenea mai limpede, detaliile mai puţin complexe şi mai bine îmbinate; cuvintele îi erau ca nişte piese de puzzle îndesate în gură şi scuipate, apoi, în ordinea perfectă pentru a forma o imagine. Jocul său îi displăcea de fiecare dată mai mult. Însă cealaltă opţiune era să fie şantajat de trecutul său, acum, după ce trecuseră mai bine de şaptesprezece ani şi cinci luni.

Cu toate acestea, povestea îl urma la fiecare nouă slujbă, fiindcă supervizorul său de la acea vreme decisese că pentru totdeauna, Control merita să fie pedepsit mai mult decât fusese la punctul de impact.

În versiunile cele mai rele, precum cea pe care începuse să o relateze Grace, se culcase cu iubita, Rachel McCarthy, şi compromisese total operaţiunea. Însă şi adevărul era destul de neplăcut. Ieşise dintr-un colegiu privat ca protejat al mamei sale; calificative excelente, un fel de aroganţă inconştientă, apoi completarea pregătirii la Centru, cu note mari. Primele două dăţi avusese mare succes pe teren, urmărind nişte băieţi de ispravă peste câmpiile şi dealurile domoale din mijlocul ţării – camionete, tutun de mestecat şi pieţe micuţe şi singuratice de prin orăşele, ronţăind bame prăjite, în vreme ce urmărea tipi cu şepci de baseball cum încarcă în dube cutii care arătau suspect.

— Am făcut o greşeală teribilă. Mă gândesc în fiecare zi la asta. Acum mă ghidează în muncă. Mă face umil şi îmi menţine concentrarea.

Dar nu se gândea la asta în fiecare zi. Nu te puteai gândi în fiecare zi, altfel s-ar fi ridicat în tine şi te-ar fi devorat. Doar zăbovea acolo, fără nume: un lucru trist şi întunecat, care te apăsa doar uneori. Când amintirea devenea prea vagă, prea abstractă, se transforma într-o rană precum cea de la cătuşele prea strânse, o durere slabă, însă atât de ascuţită, încât o putea urmări cum i se insinuează trecându-i peste umăr şi coborându-i pe spate.

— Şi atunci, zise Control, în vreme ce Whitby era strivit acum de dubla lor atenţie, fiindcă Cheney dispăruse, izbutind o evadare subtilă chiar sub nasul lui Control. Şi atunci, iubitul fetei are pe casetă că un străin oarecare a vorbit cu ea, lucru care ar fi fost suficient pentru o bătaie bună. Dar pune apoi un tovarăş să-l urmărească pe străin până la o cafenea, aflată cam la douăzeci de minute de drum cu maşina. Agentul

nu bagă de seamă – a uitat să facă paşii pentru a verifica dacă este urmărit, fiindcă e aşa de încântat de el însuşi şi aşa de încrezător în abilităţile sale.

Fiindcă făcea parte dintr-o dinastie. Fiindcă ştia atât de multe.

— Şi ghici cu cine stă de vorbă agentul? Cu supervizorul lui. Numai că membrii miliţiei avuseseră de-a face cu supervizorul cu câţiva ani înainte şi, de aceea, de la bun început, am fost eu pe teren şi nu el. Aşa că află, acum, că persoana care a vorbit cu iubita îşi compară notiţele cu un agent guvernamental cunoscut.

Aici devie de la scenariu, suficient cât să-i amintească lui Grace ce îndurase în dimineaţa aceea:

— Era ca şi cum aş fi plutit deasupra a toate, deasupra tuturor, ca şi cum, plutind, m-aş fi uitat de sus. Eram în stare să fac tot ce voiam.

Văzu că Grace prinde trimiterea făcută de el, dar nu şi vinovăţia.

— Acum au aflat că un membru al organizaţiei a avut contact cu guvernul – şi, pe deasupra, iubitul fetei, cum s-a observat, e genul posesiv, gelos, care controlează. Şi pe iubitul ăsta îl apucă pandaliile când îl vede pe agent venind în următoarea zi, fără să facă mai mult decât un semn din cap spre McCarthy, dar din punctul lui de vedere e vorba despre o metodă secretă de comunicare. E destul că agentul a revenit. Tipului îi intră în cap că iubita lui ar putea fi complice, că poate McCarthy îi spionează. Ce credeţi că au făcut atunci?

Whitby profită de ocazie pentru a furniza răspunsul la o altă întrebare: se strecură pe lângă masă şi porni în goană spre curbura peretelui, îndreptându-se spre divizia ştiinţifică fără să-şi ia, măcar în treacăt, rămas-bun.

Lăsându-l pe Control cu Grace.

— Ai de gând să ghiceşti? o întrebă Control pe Grace, îndreptându-şi întreaga apăsare a mâniei şi dezgustului de sine asupra directoarei adjuncte, fără să-i pese că ochii tuturor din cantină erau aţintiţi asupra lor.

Pentru a reanima emoţiile unui scenariu mort, se apucase să se gândească la lucruri precum *anomalie topografică, film al primei expediţii* şi *condiţionare hipnotică* – invers al ritualului care decreta că trebuie să-şi spună în minte cuvinte precum *guşă tiroidiană* şi *temă la mate* pentru a nu ejacula prematur în timp ce făcea sex.

— Ai de gând să ghiceşti naibii? şuieră, un soi de mega-şoaptă, simţind că vrea să se confeseze nu celor de faţă, ci biologei.

— Au împuşcat-o pe Rachel McCarthy, zise ea.

— Da, exact! ţipă Control, ştiind că până şi cei care serveau mâncarea

la bufetul din cealaltă parte a încăperii îl auziseră, că îl priveau. Cam cincisprezece persoane încă se aflau în incinta cantinei şi cei mai mulţi încercau să dea impresia că nimic din toate astea nu se întâmpla.

— O împuşcă pe Rachel McCarthy, zise Control. Deşi, până să apuce să mă caute pe mine, deja sunt acasă, în siguranţă. Şi pentru ce? Două sau trei conversaţii? O operaţiune de supraveghere standard, din punctul meu de vedere. Sunt retras de pe teren, îmi iau locul alţi agenţi, mai experimentaţi. Doar că, până să facă asta, miliţia o bate până la leşin pe McCarthy şi o duce până pe muchia abandonată a unei cariere de piatră. Şi vor ca ea să le spună adevărul, să le spună adevărul despre persoana din bar. Ceea ce nu poate să facă, fiindcă e nevinovată şi nu ştie că eram agent. Dar răspunsul e unul greşit – pentru ei orice răspuns e greşit.

Mereu va fi răspunsul greşit. Şi, în timp ce el era încântat că făcuse un mare pas înainte cu cazul, iar judecătorul emitea mandate, iubitul lui McCarthy o împuşcase în cap, de două ori, şi-o lăsase să se prăbuşească, moartă, în apa puţin adâncă din fundul carierei. Unde avea s-o găsească, trei zile după aceea, poliţia.

Oricine altcineva ar fi fost terminat, deşi el, novice, nu-şi dăduse seama de asta. Nu aflase decât peste ani că maică-sa îl salvase. Că ceruse favoruri. Trăsese sfori. Unsese pe ici, pe colo. Toate clişeele obişnuite care maschează, de fiecare dată, conspiraţia. Fiindcă – îi mărturisise în cele din urmă, când, într-un fel sau altul, nu mai conta – credea în el şi ştia că mai are multe de oferit.

Control petrecuse un an suspendat, mergând să facă şedinţe de terapie care nu reparaseră fisura, suportase un program de reconsolidare a pregătirii care aruncase o plasă mare pentru a prinde o greşeală minusculă, ce continuase totuşi să evadeze, din nou şi din nou, în mintea lui. Apoi i se dăduse o muncă administrativă, de birou, din care izbutise iarăşi să urce în ierarhie, ajungând la preţuita poziţie de „reparator“, dar ştiind clar că nu avea niciodată să mai fie trimis pe teren.

Pentru ca, într-o bună zi, să i se ceară să conducă o agenţie ciudată, obscură. Şi în felul ăsta să poată striga în gura mare, într-o cantină, în faţa unei femei pe care-o ura, ceea ce nu îndrăznea să le mărturisească iubitelor sale.

Păsărica pe care-o văzuse zburând aproape lipită de ferestrele înalte ale cantinei încă fâlfâia din aripi acolo, însă acum îi amintea mai degrabă de un liliac. Norii de ploaie se adunau iarăşi.

Grace încă stătea aşezată în faţa lui, păzită, de sus, de echipele trecutului. Control încă stătea şi el acolo, în vreme ce Grace îi trecea acum în revistă păcatele mai mărunte, unul câte unul, fără nicio ordine anume şi fără să mai fi rămas nimeni care să asculte. Îi citise dosarul şi,

pe lângă asta, pusese mâna şi pe alte informaţii. Îi spuse alte lucruri – despre mama lui, despre tatăl lui, o litanie prelungă care, curios lucru, nu-l mai făcu să sufere prea mult. În loc de asta, Control se simţi cuprins de un fel de uşurare amorţită. Îi spunea ceva, prea bine. Îl vedea limpede şi corect, îi ştia calităţile şi slăbiciunile, îi cunoştea istoria relaţiilor scurte, stilul nomad de viaţă, ştia despre cancerul tatălui său şi despre ambivalenţa cu care-şi privea mama. Despre uşurinţa cu care acceptase ca maică-sa să-şi înlocuiască familia, religia cu slujba. Şi tot restul, tot. Tonul vocii lui Grace izbutea un truc iscusit: să amestece, în faţa refuzului său de a se retrage, respectul trist cu o iritare plină de compasiune însă.

— Tu n-ai făcut niciodată nicio greşeală? zise, însă femeia îl ignoră.

Dar îi oferi, în schimb, darul unui motiv:

— De data asta, contactul tău a încercat să-mi taie legătura cu Centrul. Să mi-o taie de-a binelea.

Vocea, continuând să-l ajute în acelaşi fel, ca un taur înfuriat.

— N-am cerut asta.

Ei bine, dacă o ceruse, acum nu mai voia.

— Ai intrat iarăşi în biroul meu.

— Ba nu.

Numai că nu putea fi sigur.

— Încerc să menţin lucrurile aşa cum sunt pentru *directoare,* nu pentru mine.

— Directoarea a murit. Directoarea nu se mai întoarce.

Grace îşi feri privirea, mutându-şi-o spre fereastră, spre curte şi mlaştina din fund. O uitătură fioroasă, care-l făcu să tacă.

Poate că directoarea plutea liberă pe deasupra Ariei X, ori poate scormonea, cu unghiile rupte, în noroi, prin stufăriş, încercând să scape… de ceva. Dar aici nu era.

— Gândeşte-te numai cât de rău ar fi, Grace, dacă m-ar înlocui cu altcineva. Fiindcă n-or să te facă niciodată directoare pe tine.

Adevăr pentru adevăr.

— Ştii că ţi-am făcut un serviciu, adineauri, zise Grace ignorând ce spusese el.

— Un serviciu? Cum să nu.

Însă ştia că aşa era. Grace dezlănţuise, fără vreun rost anume, ceea ce era stânjenitor sau penibil, dezamorsase informaţiile compromiţătoare, trăsese în aer. Slobozise restul lucrurilor din cutia de bijuterii a condamnării şi îi comunicase, prin asta, că n-avea de gând s-o mai folosească pe viitor.

— Semeni mult cu noi, zise ea. Cineva care a făcut o mulţime de

greşeli. Cineva care a încercat să facă bine. Să fie mai bun.

Subtext: *Nu poţi tu să rezolvi ceva ce nu s-a rezolvat* în *treizeci de ani. N-o să te las s-o iei înaintea directoarei.* Care era, atunci, direcţia? Spre ce sau dinspre ce îl împingea ea?

Control dădu din cap, nu fiindcă ar fi fost de acord sau pentru că s-ar fi opus, ci fiindcă era epuizat. Apoi se scuză, se încuie în toaleta cantinei şi-şi vomită micul dejun, întrebându-se dacă se îmbolnăvise cumva sau dacă nu cumva corpul său respingea, pe cât de violent putea, tot ce se găsea în Divizia Sudică.

018: RECUPERARE

Cheney se întoarse să dea târcoale pe lângă uşa băii – îngrijorat, şoptind „Crezi că eşti bine, omule?“ de parcă ar fi devenit cei mai buni amici. Dar, în cele din urmă, Cheney plecă şi, puţin după aceea, telefonul lui Control sună, tocmai când se aşeza să se odihnească pe vasul toaletei. Scoase telefonul. Vocea. Baia părea locul perfect pentru vorbit. Porţelanul rece, după ce încuiase uşa, era o uşurare. La fel şi bucăţile mici şi albastre de gresie ale pardoselii. Ba chiar şi izul slab de urină. Totul. Orice.

De ce nu existau oare oglinzi în toaleta bărbaţilor?

— Data viitoare, să răspunzi *când te sun,* îl avertiză Vocea, sugerându-i că era un bărbat/o femeie ocupată, exact când Control observă luminiţa pâlpâitoare care-l înştiinţa că avea un mesaj.

— Eram într-o şedinţă.

Mă uitam la o casetă. Vorbeam cu biologa. Directoarea adjunctă îmi făcea fundul arşice din cauza ta.

— Casa ta e în ordine? întrebă Vocea. E în ordine?

Două mii de iepuri albi mânaţi spre o uşă invizibilă. O plantă ce nu voia să moară. Filmări imposibile. Mai multe teorii decât peşti în mare. Era casa lui în ordine? Ciudat fel de a formula, de parcă ar fi vorbit folosind un cod pentru care Control nu avea cifrul. Dar îl făcea să se simtă în siguranţă, chiar dacă asta era contraintuitiv.

— Eşti acolo? întrebă cu asprime Vocea.

— Da. Da, casa mea e în ordine.

— Atunci ce ai pentru mine?

Control îi făcu Vocii un scurt rezumat.

Vocea chibzui o clipă, apoi întrebă:

— Deci ai un răspuns?

— La ce?

— La misterul ce înconjoară Aria X, făcu Vocea, apoi râse, un hohot bizar, metalic.

Hau-hau-hau.

Gata, destul.

— Nu mai încerca să-i tai lui Grace legăturile cu Centrul. Nu funcţionează şi îmi îngreunează situaţia, zise Control.

Amintindu-şi grija cu care pregătise vizionarea filmelor din prima expediţie, prea uzat de cele întâmplate la prânz ca să proceseze deocamdată asta. Împreună cu dezgustul pe care-l simţea pentru tacticile evident inadecvate şi radicale ale Vocii, Control avu dintr-odată convingerea, pe care şi-o recunoscu drept iraţională, că Vocea era, cumva, responsabilă pentru că-l aruncase în mijlocul Diviziei Sudice. Dacă Vocea era de fapt chiar maică-sa, atunci ar fi avut dreptate în privinţa asta.

— Ascultă, John, mârâi Vocea, nu-ţi dau ţie raportul. Tu mi-l dai mie, să nu uiţi asta.

Intenţionase să sune convingător, dar cumva nu-i ieşise.

— Nu mai încerca, repetă Control. Îmi faci rău, ştie că încerci. Opreşte-te şi gata.

— Îţi spun din nou, nu-ţi raportez ţie, Control. Nu-mi spune tu ce să fac. Mi-ai cerut să rezolv, încerc să rezolv.

Ţiuitul din receptor îl făcu pe Control să-şi îndepărteze telefonul de ureche.

— Ştii că am văzut filmările din prima expediţie, în dimineaţa asta. M-au năucit, zise.

Ca un fel de scuze fără tragere de inimă. Bunicul îl învăţase asta: redirecţionează, în timp ce laşi impresia că te ocupi de nemulţumirea celuilalt. Îi ieşise destul de bine în trecut.

Însă, nu se ştie de ce, reuşi doar să întărâte Vocea:

— Crezi că asta-i un rahat de scuză fiindcă nu ţi-ai făcut căcatul de treabă? Că ai văzut un film? Scoate-ţi capul din cur şi data viitoare dă-mi un raport real, şi după aia poate o să am mai mult chef să-ţi fac pe plac în felul în care vrei tu să-ţi fac pe plac. Ai priceput, rahat cu ochi?

Cuvintele insultătoare fuseseră rostite într-un fel aparte, sacadat, de parcă Vocea le-ar fi citit de pe o listă cu scopul de a completa spaţii goale dintr-un text, iar lista nu ar fi conţinut decât *rahat, căcat* şi *cur*. Însă Control pricepu. Vocea era un dobitoc. Mai avusese nemernici din ăştia ca şefi. Asta dacă nu cumva adevărata Voce luase o pauză şi aceasta era tentativa de improvizaţie a vreunui subaltern. Megalodon înnebunit. Megalodon nu fericit. Megalodon făcut criză.

Aşa că cedă şi scoase câteva sunete împăciuitoare. Apoi relată o poveste cu „progresele“ sale, una defel împiedicată şi nesigură, ci prezentată sub forma unei „călătorii“ analitice şi nuanţate, care să poată fi interpretată doar ca având un început, un mijloc şi promisiunea clară a unui sfârşit satisfăcător.

— Destul! zise la un moment dat Vocea.

După care:

— Mai bine.

Control nu-şi putea da seama dacă severitatea acelui ton, ca un scrâşnet de metal pe metal, se mai diminuase.

— Deocamdată continuă să aduni date şi s-o interoghezi pe biologă, dar pune mai multă presiune pe ea.

Deja făcuse asta, şi nu-i ieşise bine. Descoperirea de informaţii folositoare era adeseori un proiect de durată, o chestiune de ascultare îndelungată, unde nu conta dacă se mai abătea câte un pic de la parcurs.

După încă o pauză, Vocea zise:

— Am informaţia pe care mi-ai cerut-o.

— Ce informaţie? Planta, şoarecele sau…

— Pot să confirm că directoarea a traversat într-adevăr frontiera.

Control se îndreptă de şale pe vasul de toaletă. Cineva bătea cu timiditate la uşă. Dar trebuia să mai aştepte.

— Când? Chiar înainte de a unsprezecea expediţie?

— Da. Fără nicio autorizaţie, fără permisiunea sau ştirea cuiva.

— Şi a scăpat basma curată.

— Cum adică?

— N-a fost dată afară.

O pauză, apoi Vocea zise:

— Fără îndoială că ar fi trebuit dezactivată. Dar nu, a scăpat cu un avertisment. Directoarea adjunctă i-a luat locul timp de cinci luni.

Ton nerăbdător, ca şi cum asta n-ar fi contat.

Şi ce trebuia să facă cu asta? Probabil o întrebare pentru maică-sa. Fiindcă, evident, cineva sus-pus trebuie să fi ştiut că directoarea trece frontiera, şi cineva o protejase după ce revenise.

— Ştii cât de mult a lipsit? Există vreun raport cu descoperirile ei?

— Trei săptămâni. Niciun raport.

Trei săptămâni!

— Trebuie s-o fi interogat cineva. Trebuie să fie vreo înregistrare.

O pauză mult mai lungă. Se consulta Vocea, oare, cu altă Voce sau Voci?

În cele din urmă, Vocea recunoscu:

— Există o declaraţie dată de ea. Pot să-ţi trimit o copie.

— Ştiai că directoarea credea că frontiera se extinde? întrebă Control.

— Cunosc teoria asta, zise Vocea. Dar nu intră în preocupările tale.

Cum să nu-l privească? Cum ajungea cineva care-l numise „rahat cu ochi“ să folosească o expresie gen „nu intră în preocupările tale“? Vocea era un actor prost, concluzionă Control, sau recita un scenariu prost, ori făcea totul intenţionat.

La sfârşitul conversaţiei lor, fără niciun motiv, spuse un banc.

— Ce e maro şi lipicios?
— A, ştiu, zise Vocea. Un băţ.
— O balegă.
Clic.

○ ○ ○

„Du-te şi controlează banchetele, John.“ Control, întors la el în birou, extenuat, hăituit de crâmpeie vechi dintr-o amintire. Un coleg, la locul de muncă precedent, venind la el după o prezentare şi zicându-i, pe un ton acuzator: „M-ai contrazis“. Nu, mi-am exprimat *dezacordul.* O femeie în facultate, o brunetă cu faţă lată şi ochi frumoşi, căprui care-l făceau să tresalte, de care se îndrăgostise la cursul de Introducere în Matematică şi care, când îi dăduse un poem, zisese „Bine, dar să dansezi ştii?“ Nu, scriu poezie. O să fiu un soi de spion. Unul dintre profesorii săi de la facultate, cel de ştiinţe politice, îi pusese să scrie poeme ca să „circule vlaga în voi.“ Dar cea mai mare parte a timpului, totuşi, studiase, se dusese la poligonul de tir, trăsese de fiare, se folosise de petrecerile studenţeşti ca să se antreneze pentru o viaţă de relaţii pe termen scurt.

„Haide, ia şi controlează banchetele de mărunţiş, John“, zisese bunicul Jack. Control avea doisprezece ani şi-şi vizita mama în nord, într-una din acele expediţii rare care nu includeau mersul la cabană sau pescuitul. Încă încercau să echilibreze balanţa; divorţul încă se finaliza.

Într-o după-amiază, la sfârşit de săptămână, pe un frig năprasnic, Jack apăruse în ceea ce numea o „maşină de fiţe.“ O scosese de la hibernare fiindcă clocise un plan secret de a-l scoate pe Control la o prezentare de lenjerie intimă, la un magazin local. Control avea doar o idee vagă despre ce putea să însemne asta, dar suna jenant. Nu prea voia să meargă, mai ales fiindcă în vara aceea îi picase cu tronc fata vecinilor, care era de vârsta lui. Dar era greu să-i spui nu bunicului. Mai ales că bunicul nu-l mai luase nicăieri fără să fie prezentă şi maică-sa.

Aşa încât Control căutase mărunţişul pe banchete, în vreme ce bunicul ambala maşina de fiţe de un albastru strălucitor, care stătuse cu motorul rece vreme de două ore, cât discutase Jack cu maică-sa. Însă Control mai credea şi că bunicul se reobişnuia cu misterele condusului maşinii. Căldura era la maximum, iar Control transpira în paltonul lui. Verificase plin de elan banchetele, întrebându-se dacă nu cumva bunicul lăsase acolo, intenţionat, ceva bani. Cu banii ar fi putut să-i cumpere îngheţată fetei din vecini. Încă simţea gustul verii.

Nu găsise bani, doar ghemotoace de bumbac, agrafe, o bucată sau

două de hârtie şi ceva rece, neted, lipicios, sub forma unui creier minuscul, de pe care îşi trăsese iute mâna: gumă de mestecat veche. Dezamăgit, îşi extinsese cercetările la caverna întunecată din faţă, de sub locul pasagerului. Băgase braţul într-o poziţie cam incomodă, ca să-l poată învârti acolo, şi descoperise ceva voluminos dar moale, prins acolo cu bandă adezivă. Nu, nu era moale de fapt – ci un obiect înfăşurat în pânză. Sucind puţin braţul, reuşise să desprindă obiectul, simţise o greutate ciudată şi auzise un bufnet surd pe podeaua maşinii. Şi simţise un iz slab de metal şi ulei. Ridicase obiectul, îl scosese din înveliş şi se lăsase pe banchetă, ţinând în palme obiectul acela aspru şi rece… apoi băgase de seamă că bunicul îl privea cu luare-aminte.

— Ce-ai găsit tu acolo? întrebase bătrânul. De unde ai scos ăla?

Lui Control întrebările i se păruseră prosteşti şi, mai târziu, prefăcute. Expresia încântată de pe chipul bunicului Jack când se răsucise să se uite, cu o mână încă pe volan.

— Un pistol, zisese Control, deşi bunicul putea să vadă şi singur. Mai târziu îşi amintise ce culoare întunecată avea arma, întunecimea formei şi nemişcarea pe care părea să o emane.

— Pare un Colt de calibru 0,45. E greu, nu?

Control dăduse din cap că da, niţel speriat de-acum. Transpira de la căldură. Descoperise deja arma, dar bunicul său avea expresia cuiva care aşteaptă ca darul să fie scos din ambalaj şi ridicat la lumină – iar el era prea tânăr ca să simtă pericolul. Numai că luase deja decizia greşită: n-ar fi trebuit să se urce niciodată în maşină.

Mijlocul după-amiezii. *Încearcă. Încearcă iarăşi.*

Control şi biologa stăteau alături, sprijiniţi de îngrăditura solidă de lemn care îi separa de bazin. Clădirea Diviziei Sudice se înălţa în spate şi o cărăruie de pietriş, ca un râu negru, învolburat, şerpuia peste peluză. Doar ei doi… şi cei trei paznici care o aduseseră. Se răsfiraseră la vreo zece metri distanţă, ocupând puncte ce ţineau cont de orice cale posibilă de evadare.

— Cred că o s-o iau la fugă? îl întrebă Pasărea Rară.

— Nu, zise Control.

Dacă ar fi făcut-o, Control ar fi dat vina pe ei.

Bazinul era alungit şi oarecum dreptunghiular. În interiorul îngrăditurii, pe celălalt mal, se vedea un şopron putrezit, înspre marginea cea mai apropiată de mlaştină. Un pin pipernicit, aproape sufocat de luminiţele prăfuite de Crăciun, se înălţa lângă şopron. Apa era înţesată cu mătasea-broaştei, hortensii şi nuferi. Libelulele patrulau neobosite pe deasupra apei cenuşii, câteodată negre. Broaştele anunţau

gureşe ploaia, atât de zgomotoase încât astupau ţârâitul greierilor; de pe malul ierbos şi din tufele de pe cealaltă parte a bazinului se auzea ciripitul piţigoilor şi canarilor.

O egretă albastră, singuratică, stătea solemnă şi tăcută în mijlocul apei. Norii grei de furtună continuau să se adune, iar penele păsării începeau să se întunece în lumina tot mai neclară.

— Să-ţi mulţumesc pentru asta? întrebă Pasărea Rară.

Stăteau sprijiniţi de vârful gardului. Braţul ei drept era prea aproape de braţul său drept; se dădu un pic mai încolo.

— Nu mulţumi nimănui pentru ceva ce ar trebui să ai deja, zise el, făcând-o să întoarcă pe jumătate capul, lăsând la vedere o sprânceană ridicată, un ochi cu privire meditativă şi o gură neîncrezătoare.

Bunicul său din partea tatălui zicea asta, pe vremea când vindea frânghie de rufe din uşă în uşă.

— Nu eu am făcut să dispară stârcii-de-pădure, adăugă, fiindcă nu intenţionase să zică fraza de dinainte.

— Ratonii sunt cei mai răi prădători, spuse ea. Ştiai că preced ultima eră glaciară? Mai încolo, spre sud, se adună în colonii, dar în regiunea asta sunt rari, aşa că vezi doar câte unul, ici-colo.

Control verificase, şi stârcii-de-pădure ar fi trebuit să se întoarcă de-acum, dacă aveau de gând. Tindeau să aibă anumite obiceiuri bine fixate.

— Nu-ţi pot oferi decât treizeci sau patruzeci de minute, zise.

I se părea, acum, că aducerea ei aici fusese o teribilă slăbiciune, poate chiar un pericol, deşi nu ştia pentru cine anume. Însă ştia, totodată, că n-ar fi putut lăsa lucrurile cum fuseseră după întâlnirea de dimineaţă.

— Nu suport când fac curat pe-aici şi încearcă să scoată mătasea-broaştei, zise ea ignorându-l.

Control nu ştiu ce să răspundă. Era doar un bazin de acumulare, cum mai erau alte mii. Nu fusese construit ca să fie un habitat. Dar, în fine, pe ea o găsiseră într-un loc viran.

— Uite, încă mai sunt mormoloci, zise ea arătând cu degetul, cu o faţă pe care se citea ceva apropiat de mulţumire.

Începea să înţeleagă cât de crudă fusese sechestrarea ei. Poate că acum nu avea să mai vadă conversaţia dintre ei ca pe un simplu interogatoriu.

— E drăguţ pe-aici, zise el ca să zică ceva, dar chiar era drăguţ.

Ieşirea din clădire era mai plăcută decât se aşteptase. Avusese nişte întrebări pentru ea, însă mirosul tare al ploii şi felul în care cerul, departe, lăsa să cadă perdele întunecate şi dese de apă ce se apropiau vertiginos îi inhibaseră impulsul.

„întreab-o despre directoare“, zise Vocea. „întreab-o dacă directoarea a

zis ceva despre faptul că ar mai fi traversat frontiera înainte.“

Îşi scoase asta din minte. Eşti o hologramă. Eşti o făcătură. O să arunc momeală în apă până ce o să te înfurii aşa de tare, că n-o să mai poţi înota cum trebuie.

Pasărea Rară împinse uşurel, cu vârful piciorului, un cărăbuş mare, negru. Insecta era cuprinsă de agitaţie, se tot strecura necontenit printre ochiurile îngrăditurii, înainte şi înapoi.

— Ştii de ce fac aşa?

— Nu, nu ştiu.

Îşi dăduse seama, în ultimele patru zile, că erau multe lucruri pe care nu le ştia.

— Au dat cu insecticid pe-aici. Îi simt mirosul. Vezi că are o urmă de spumă pe carapace. Îi năuceşte înainte de a-i omorî; nu pot să respire din cauza substanţei. Devin, ai putea zice, panicaţi. Şi tot încearcă să găsească o cale să se îndepărteze de ceva ce e deja în interiorul lor. Spre final se liniştesc, dar asta doar fiindcă nu mai au destul oxigen ca să mai mişte.

Aşteptă până ce cărăbuşul ajunse pe un petic de pământ plat şi îşi coborî piciorul peste el, iute şi cu putere.

Se auzi un scrâşnet. Control îşi feri privirea. Odată, iertând o prietenă care-i făcuse ceva, tatăl lui spusese că femeia auzea un alt fel de muzică.

„întreab-o despre terenul viran“, zise Vocea.

— De ce crezi că ai ajuns pe parcela aceea pustie? întrebă Control, mai mult ca să fie pe placul publicului.

Oricare dintre cei trei paznici putea să-i raporteze lui Grace.

— Am ajuns aici, la Divizia Sudică, zise biologa, şi în tonul ei se strecură o notă de alarmă.

— Ce înseamnă locul ăla pentru tine? E la fel ca locul ăsta sau mai mult de-atât?

— Nu cred că acolo ar fi trebuit să fiu, zise ea după un interval de timp. Aşa am senzaţia. Ţin minte că m-am trezit şi n-am recunoscut locul timp de o clipă şi, când l-am recunoscut, am fost dezamăgită.

— În ce fel dezamăgită?

Pasărea Rară dădu din umeri.

Liniile albe ale fulgerelor creau tărâmuri fantastice în văzduh. Tunetul bubuia precum o voce acuzatoare.

Întreab-o dacă a lăsat ceva pe terenul viran. Era întrebarea lui sau a Vocii?

— Ai lăsat ceva acolo?

— Nu, din câte ţin minte.

Control spuse ceva ce exersase dinainte.

— Curând o să trebuiască să fii onestă în legătură cu ce ţii minte şi cu ce nu. Or să te ia de aici dacă nu obţin rezultate. Şi n-o să am nimic de zis în privinţa locului în care or să te trimită, dacă se întâmplă aşa. S-ar putea să fie mai rău decât aici, mult mai rău.

— Nu ţi-am spus că nu sunt biologa? zise ea repezit, dar muşcător.

Întreab-o cine e cu adevărat.

Nu-şi putu opri o tresărire, deşi vorbise serios când spusese că ea nu-i datora nimic pentru că o adusese acolo, la bazin.

— Încerc să fiu onestă. Nu sunt ea… şi în mine e ceva ce nu înţeleg. E un fel de… strălucire… pe interior.

Nimic în analizele medicale, în afara unei temperaturi ridicate.

— Asta se cheamă viaţă, zise Control.

Ea nu râse, ci zise, cu voce domoală:

— Nu prea cred.

Dacă avea o „strălucire“ în interior, atunci în el se afla o întunecime ce corespundea acesteia. Ploaia se apropia. Aerul învolburat se făcea tot mai umed. Apa bazinului se înfioră, iar şopronul scârţâi în bătaia sălbatică a vântului. Micul pin de Crăciun începu să se legene înainte şi înapoi.

— Eşti singur pe aici, nu, John?

Nu trebui să răspundă, fiindcă începu ploaia – răpăind cu putere. Voia să dea fuga înapoi înăuntru, ca să nu se ude leoarcă, însă Pasărea Rară nu voia să coopereze. Femeia insista să facă paşi lenţi, rari, să lase picăturile să-i înţepe faţa, să i se prelingă pe gât, să-i îmbibe cămaşa.

Egreta albastră rămânea nemişcată, ţintuind cu privirea vreo pradă aflată sub unde.

BÂNTUIŢI

000

Acum, în vis, cerul e de un albastru adânc, cu doar o sclipire de lumină. Se uită din apă, priveşte ţintă în sus, către piscul de deasupra. Vede silueta cuiva care-l priveşte de acolo, de la înălţime… vede cum persoana aceea se apleacă peste margine ca să privească – se apleacă mai mult decât ar putea orice fiinţă umană şi continuă să se aplece tot mai mult şi mai mult, cu pietricele desprinzându-se şi căzând ca o ploaie în apa din jurul său. În vreme ce el aşteaptă acolo, la poalele crestei, înotând imens şi neştiut printre ceilalţi monştri. Aşteptând în beznă prăbuşirea tăcută, fără vreun plescăit sau vălurire a undelor.

020: A DOUA RECUPERARE

Duminică. Un spărgător de gheaţă înfipt într-un creier deja invadat de aureola unei dureri surde, dar persistente de cap, care radia înspre frunte dintr-un nodul ce-i zvâcnea în ceafă. Un soi de scut protector pulsatil, de satelit, protejându-l împotriva lucrurilor şi mai ostile ce s-ar fi putut abate asupra sa în timp ce cobora pe orbită.

O ceaşcă de cafea. O tejghea de plastic plină de firimituri, de la care se vedea, prin geamul curat, strada mizeră. Un taburet de lemn cu picioare nesigure, armonizându-se de minune cu mâinile tremurătoare ce încercau să-l ţină locului. Amintirea neclară a unui dezinfectant ieftin înălţându-se din podea, făcându-i gâtlejul să se strângă. O femeie repetând comanda în faţa lui, iar el încercând să se lăţească peste bar, astfel ca niciunul dintre ceilalţi clienţi, aflaţi la rând, să nu i se poată alătura. Din felul cum arăta cuierul din stânga lui, părea că unii intraseră în local în timpul iernii şi nu mai plecaseră.

Vocea, un zuruit slab, dar persistent, vechi de secole: „Casa ta e în ordine? Casa ta e în ordine? Spune-mi, te rog, casa ta e în ordine?“

Casa lui era în ordine?

Control nu-şi schimbase hainele şi nu făcuse duş de două zile. Îşi simţea duhoarea, cum simţi izul de mosc al unui animal aflat la mare preţ printre vânători. Sudoarea îi umplea iarăşi fruntea acum, ca rezultat al iradierii prin fereastră a soarelui tot mai fierbinte din Hedley, căruia ventilatoarele din prăvălie nu izbuteau să-i facă faţă. Plouase din după-amiaza trecută până la miezul nopţii, iar ploaia lăsase în urmă bălţi mari pline de chestii maronii şi micuţe, care se chirceau şi mureau în agonii de culoarea ruginei pe măsură ce se evapora apa.

Control se oprise aici, la capătul străzii Empire, la intersecţia acesteia cu Strada Mare. În adolescenţa lui, cafeneaua asta fusese o sifonărie de modă veche, căreia îi ducea acum dorul. Se aşeza la geam, în bătaia ventilatorului, însoţit de câţiva prieteni, recunoscător pentru îngheţata şi berea de ghimbir, şi vorbeau o groază de prostii despre fete şi sport. Era drăguţ pe atunci, un fel de refugiu. Însă, cu timpul, teritoriul boemilor cu ştaif din aşa-numitul „district al şoselei“ fusese uzurpat de cartofori, escroci, dependenţi de droguri şi oameni fără adăpost care n-aveau unde să se ducă.

Prin geam, aşteptând apelul telefonic ce ştia că avea să vină, Control disecă din priviri spaţiul local ce se întindea peste drum, în faţa magazinului de băuturi la reducere. Doi skateri, atât de ieşit din comun de slabi încât îi aminteau de nişte ogari malnutriţi, stăteau în colţul de vizavi, îmbrăcaţi cu tricouri şi blugi jerpeliţi, cu tenişi coloraţi de copii, în picioare, dar fără şosete. Unul avea o potaie cafenie într-o lesă de cânepă destinată unui câine mult mai mare. Văzuse doi skateri şi când ieşise marţi noaptea să alerge, nu? Pe întuneric, deci puteau să nu fie aceiaşi. Dar nu era exclus.

Cât stătu Control să-i privească, li se alătură o femeie pe care era sigur că n-o mai văzuse. Era înaltă, purta un chipiu albastru, militar, peste părul scurt, vopsit roşcat, şi o bluză albastră cu mâneci lungi, cu franjuri aurii la umeri şi la manşete. Maioul alb de pe sub bluză îi lăsa gol buricul. Pantalonii de stofă albastră, cu dungi laterale de un auriu nu prea strident, se sfârşeau pe la jumătatea gambelor. Picioarele îi erau goale, murdare, cu puncte roşii strălucitoare pe degete, resturi vizibile de ojă. Îi amintea lui Control de îmbrăcămintea starurilor rock de la sfârşitul anilor 1980. Sau, un gând fugar şi straniu: era vreun ofiţer concediat de la Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă, dispărută, uitată, cu memoria ştearsă, condamnată să-şi sfârşească zilele departe, în egală măsură, şi de ştiinţă şi de superstiţie.

Avea faţa congestionată, roşie, şi vorbea cu skaterii într-un fel agitat, cam maniac, arătând, totodată, spre stradă, apoi se desprindea de grup pentru a aborda pietonii care treceau, agitându-şi expresiv mâinile, în timp ce le spunea vreo poveste complicată cu viaţă grea şi nevoi ce se cereau îndeplinite. Ori poate că sugera şi mai mult de atât. Reacţionă, la primii doi pietoni care o ignorară, ridicând a lehamite din umeri, însă skaterii o presau, aşa că strigă după al treilea trecător, ca şi cum acesta ar fi repezit-o. Trezit la acţiune de strigăte, un bărbat gras, de culoare, purtând un trenci cenuşiu de plastic, nepotrivit pentru orice anotimp în Hedley, se ivi pe neaşteptate, ca de după o cortină, din spatele unui tomberon mare, aflat la colţul magazinului de băuturi. Începu să-l facă cu ou şi cu oţet pe trecătorul care refuzase să se lase oprit de femeia roşcată; Control auzi, prin sticla geamului, cuvintele obscene. Apoi, grasul se prăbuşi înapoi la locul său, evaporându-se la fel de iute pe cât apăruse.

Femeia purta, poate, o perucă. Poate că bărbatul în trenci n-avea nimic de-a face cu mica lor şaradă. Şi poate că el îşi pierduse îndemânarea de a observa.

Femeia roşcată, ridicând din umeri a lehamite, dădu colţul şi se aşeză în umbra zidului lateral al prăvăliei, cu faţa spre traficul de pe Empire. I

se alătură unul dintre skateri, care-i oferi o ţigară, apoi se rezemară amândoi de cărămizi şi continuară să discute animat. Al doilea skater ieşea acum din magazinul de băuturi, ţinând în mână o cutie deschisă de mâncare umedă pentru câini – lui Control îi scăpase ceva vital în privinţa acelui magazin – al cărui conţinut îl trânti, cu un zăngănit, chiar în faţa prăvăliei, după care, folosind cutia, mărunţi moviliţa de mâncare şi, din vreun motiv oarecare, aruncă cutia goală în bărbatul cel gras, pe jumătate ascuns de tomberon vederii lui Control. Nu i se răspunse nicicum la asta, şi nici potaia nu păru prea încântată de mâncare.

Deşi acostaseră câţiva clienţi din cafenea, ba chiar se apropiaseră de geamul aflat în partea sa de stradă, păreau să nu-i bage în seamă prezenţa. Lucru care îl făcu pe Control să se întrebe dacă nu devenise cumva o nălucă sau dacă nu cumva oamenii aceia executau un ritual adresat unui public format dintr-o singură persoană. Dar asta implica o semnificaţie mai profundă a celor ce se petreceau, deşi Control ştia că asta ar fi putut fi o eroare, şi încă una primejdioasă. Centrul angaja rareori amatori, însă nu era imposibil s-o fi făcut acum. Nimic nu mai părea imposibil. „Ai în coada ochiului ceva de care nu poţi scăpa?“ Un alt lucru pe care i-l spusese Vocea, un lucru pe care-l luase ca pe un fel de ameninţare piezişă.

Dacă scena din faţa lui era inocentă, ar fi putut să dispară în ea, să tranziteze dintr-o parte a geamului în cealaltă? Sau existau conspiraţii până şi în cumpăratul de mâncare pentru câine, în cerşitul de bani de băutură? Detalii obscure ce i-ar fi putut scăpa.

○ ○ ○

Sâmbătă, dis-de-dimineaţă, Control sunase Vocea, de acasă. Aşezase, mai întâi, o portavoce digitală, dotată cu temporizator, într-o latură a biroului, îi potrivise ceasul. Aşezase în dreapta o foaie de hârtie de un portocaliu strident, cu notiţele, iar alături un stilou. Dăduse pe gât o gură de whisky. Izbise cu pumnii în tăblie, o dată, de două, de trei ori. Apoi formase numărul, punând Vocea pe speaker.

Pârâituri şi pocnete înainte ca Vocea să se audă. Neîndoielnic că se afla la parter, în livingul casei ei/lui. Sau în pivniţa unui hostel. Ori în poiata unei ferme, pitit(ă) printre găini.

„Casa ta e în ordine?“ întrebă Vocea. Tonul îi era lipsit de vioiciune, ca şi cum megalodonul abia s-ar fi trezit din somnul său, în apele îngheţate. Intonaţia Vocii părea o insultă şi-l făcu pe Control să devină şi mai de piatră, să renunţe la trepidaţia interioară în favoarea unui sentiment de dezgust amestecat cu încăpăţânare.

O gură bună de aer. Apoi, înainte ca Vocea să apuce să zică ceva, orice, Control se lansase într-un şir de obscenităţi dintre cele mai urâte, le răcnise schimonosindu-şi gâtlejul, rănindu-şi-l. După un moment de surpriză, Vocea urlă „Destul!“, apoi bolborosi ceva, o frază lungă, tremurată, contorsionată. Control pierdu şirul. Portavocea mugi. Control îşi reveni, citi cuvintele de pe foaia de hârtie portocalie. Bifă primul rând. Se lansă iarăşi într-un torent de obscenităţi. „Destul!“ Iarăşi, încăpăţânată, insistentă, Vocea mormăi ceva, de data asta cuvinte moi, scurte şi percutante. Control simţi că pluteşte, că se înalţă, că uită. Portavocea mugi. Control văzu cuvintele de pe foaia portocalie. Bifă al doilea rând. Obscenităţi. Bolboroseli. Plutire. Portavocea sfâşiind plutirea. Control văzu cuvintele de pe hârtie. Bifare. Repetare. Limpezire. Repetare. A cincea oară. A şasea oară. A şaptea oară schimbă scenariul. Îi răspunse Vocii cu toate cuvintele bolborosite, umede, moi pe care le desluşise pe foaia directoarei. Auzi un gâfâit, un ţipăt pătrunzător care însemna că-şi lovise ţinta, apoi un puhoi de vorbe îndreptat spre el, însă cuvintele erau slabe, deconectate, neinteligibile.

Lăsase nişte urme. Se îndoia că incantaţia sa avusese un efect deplin, însă ideea era că Vocea ştia acum şi că avusese parte de o experienţă extrem de neplăcută.

Portavocea mugi. Control se uită la cuvintele de pe foaia portocalie. Terminase, Vocea era terminată. Acum trebuiau să-şi găsească un alt mânuitor, unul mai puţin manipulativ.

— Să-ţi zic un banc, zise în sfârşit Control. Care-i diferenţa dintre un magician şi un spion?

Apoi închise.

Se uitase, vineri noapte, după ce alergase mult, la înregistrările de miercuri şi de joi ale conversaţiilor sale cu Vocea. Fiindcă îl apucaseră suspiciunile, nu-i plăcuse felul în care părea că se pierde şi revine pe parcursul acestor conversaţii, sau maniera în care Vocea părea să-i fi pătruns gândurile. Cu Chorizo în poală, după ce-şi legase printr-un cablu telefonul la televizor, Control văzuse cum Vocea iniţiază comenzi hipnotice, se văzuse pe el însuşi cum devine confuz, cum capul i se lasă puţin în piept, cum i se zbat pleoapele, în vreme ce Vocea, fără să renunţe deloc la deghizarea metalică, guturală, îi dădea ordine şi îi făcea sugestii. Vocea îi spusese să nu-şi facă griji în privinţa lui Whitby, să lase deoparte îngrijorările, să le minimizeze, deoarece „Whitby n-a contat niciodată“. Apoi însă revenise asupra subiectului şi se arătase interesată de felul în care îl găsise pe Whitby în încăperea aceea bizară. Oare fusese atras în ascunzişul lui Whitby de vreo informaţie subliminală? O referire

la Grace, împreună cu ordinul de a se întoarce în biroul ei, apoi ceva cu „prea riscant“ atunci când Vocea aflase despre noile încuietori. Multă exasperare în privinţa notiţelor directoarei şi a progresului lent în sortarea acestora. Faptul că asta era cauzată în mare măsură de felul dezorganizat în care lucrase directoarea îl făcea să se întrebe dacă nu cumva scopul întregului haos de acolo chiar acesta fusese, să prelungească procesul de ordonare cât mai mult cu putinţă. Oare Vocea îi *spusese* vreodată lui Control să se prezinte drept „Control“ la agenţie? Se împotrivi nebuniei unor asemenea gânduri.

Vocea, ţinându-l pe Control sub puterea hipnozei, avea o duritate şi o concentrare care nu era prezentă altminteri, dar şi un fel de perversitate nepăsătoare, fiindcă-i ceruse lui Control să spună un banc cu care să se termine următoarea lor conversaţie telefonică, „unul cu poantă“. Şi, din câte îşi dădea seama, îi servise Vocii şi de reportofon viu. Vocea scosese din mintea lui Control conversaţii întregi, cuvânt cu cuvânt, ceea ce explica de ce ajunsese atât de târziu acasă, miercuri, deşi discuţia păruse să dureze puţin.

Fusese trimis într-o expediţie în Divizia Sudică şi, întocmai ca în cazul expediţiilor în Aria X, nu i se spusese adevărul. Avusese dreptate să i se pară că i se furnizau informaţii într-un fel prea împiedicat. Ce mai făcuse, oare, şi n-avea să ştie niciodată?

Scrisese, aşadar, pe o foaie de hârtie strident colorată, ca să n-o poată pierde din vedere:

CONTROL, VOCEA ÎŢI INDUCE SUGESTII HIPNOTICE!

— Bifează rândul şi ţipă obscenităţi. Treci la rândul următor.

— Bifează rândul şi ţipă obscenităţi. Treci la rândul următor.

Limpezire, repetare. Scos din starea hipnotică de portavoce, băgat iarăşi acolo. Până ce, în sfârşit, ajunsese la capăt: „Bifează rândul şi repetă frazele de mai jos“ – toate frazele pe care le găsise în biroul directoarei. Urlă cât de tare poţi, de fapt.

Şi tu eşti încântat?… Posibilitatea unor variaţii semnificative… Paralizia nu este o analiză convingătoare… Consolidarea autorităţii… Nu există recompensă atunci când rişti ceva… Plutind şi plutind, nimic omenesc, însă ceva liber, plutind…

Supraîncarcă sistemul, cum făcuseră oamenii de ştiinţă cu iepurii albi. Împinge Vocea într-un fel de colaps.

Fusese trădat şi n-avea să mai aibă parte, de-acum, de vreun moment în care să nu fie cu ochi-n patru. O văzu pe biologă lângă bazin, se văzu alături de ea, privind amândoi spre şopron. Conducând-o înapoi în clădire, lăsându-se înghiţiţi de Divizia Sudică. Maică-sa, ducându-l de mână pe cărarea spre cabana de vară, bunicul aşteptându-i, cu un

zâmbet enigmatic ce-i făcea chipul misterios.

○ ○ ○

Tratamentul pentru descoperirile sale, ca să nu mai trebuiască să se gândească la ele, fusese apoi o autoanihilare, care-l purtase, cu îndrăzneală, de sâmbătă seară până duminică dimineaţă, prin străfundurile mici, însă dolofane ale oraşului Hedley – care, din câte-şi dădea seama, uitase că exista pe undeva o Divizie Sudică. Îşi amintea un local cu biliard – pocnetul bilelor lovindu-se, *poc* şi *buf,* confortul buzunarelor căptuşite cu fetru, mirosul de cretă şi de ţigări. Îşi amintea cum lovise bilele în joacă, îşi amintea urma de cretă a unei palme întipărită pe fundul blugilor unei femei – deşi nu el, ci chiar femeia şi-o făcuse. Se retrăsese curând după aceea, nu atât de interesat pe cât ar fi crezut de banalitatea unui soare nedesluşit, văzut prin geamul unui motel ieftin, de urma unui trup pe cearşafuri, de prezervativul folosit şi aruncat la coş. Acestea erau viziuni pentru alţii, atunci cel puţin – fiindcă păruse, pur şi simplu, să fie prea multă bătaie de cap. Fiindcă tot în locul acela s-ar fi găsit. Tot pe Lowry l-ar fi auzit, de pe film. Tot pe Grace ar fi văzut-o, şi încă cu încetinitorul, oferindu-i conţinutul cutiei sale cu nemulţumiri. Mintea i-ar fi zumzăit mai departe, contractându-se şi extinzându-se, luptându-se cu Aria X.

Aşa că intrase la un film de noapte, într-un cinematograf cu mochetă albastră, presărată cu gumă de mestecat şi pătată cu cola. Era singur în sală. Cinematograful, lucru neaşteptat, supravieţuise din vremea adolescenţei sale. Filmul era groaznic, genul de peliculă science-fiction unde găurile din scenariu aproape că par interferenţe extraterestre iniţiate dintr-o altă dimensiune. Însă tăcerea răcoroasă îi liniştise nervii surescitaţi. Până ce se făcuse iarăşi vremea să se ridice şi să se strecoare spre următorul bar. O pornise, aşadar, de-a lungul râului, într-o grandioasă expediţie bahică. Oare Cheney se auzea ciocănind, întrebându-l dacă se simte bine?

Băuse trei pahare de whisky ieftin într-un loc atât de dărăpănat că nici nume n-avea. Băuse nişte rachiu artizanal făcut prin partea locului, nu departe de pontonul unde, cu ani în urmă, se oprea ca să se uite peste râu. Îşi spusese, iarăşi şi iarăşi, că hipnoza era ceva banal, că nu era mare lucru şi că nu însemna nimic. Absolut nimic. Ba însemna ceva. Ba nu. Se gândise s-o sune pe maică-sa. Nu reuşise. Voise să-şi sune tatăl. Dar era imposibil.

Intrase într-un alt bar, beat deja, şi dăduse peste o fantomă. Mai întrezărise, în noaptea aceea, semne -arcuirea unei buze care-i trezise o

amintire, o fluturare de gene, felul în care se odihnea mâna cuiva pe tăblia mesei. Pantofii aceia. Rochia aceea. Dar când întâlneai o fantomă adevărată – Lucrul Întreg – era un şoc… îţi oprea respiraţia. Nu îţi lua suflul, ci respiraţia rămânea acolo, închisă în tine, nefolositoare. Pulsul îţi zvâcnea, bolborosind despre nenorociri viitoare. Aşa că, atunci când îţi reveneai în simţiri, nu mai ştiai cine eşti. Fantoma Întreagă îl prinsese pe Control undeva între persoana care fusese şi cea care devenise. Şi nu era, totuşi, decât o nălucă. O femeie pe care o cunoscuse în liceu. Cu intensitate. Pentru prima oară. Se aflase îndeajuns de aproape de ea ca să simtă, cumva, că era lipsit de respect faţă de biologă, că aparenţa fantomei îi afecta impresia despre Pasărea Rară. Cu toate că era ridicol. Şi toate acestea îl purtau departe, tot mai departe de Divizia Sudică.

Încercând să elimine ce mai rămânea din aceasta, în alt punct al aventurilor sale nocturne, fără ţintă – beat turtă şi hlizindu-se – ajunsese să se învârtă cu scaunul într-un bar de motociclişti, unde nimerise lângă directoarea adjunctă. Locul era încă plin de hărmălaie la două dimineaţa. Duhnea a pişat, un iz puternic, de parcă nişte motani şi-ar fi marcat teritoriul pe acolo. Control îi oferise un surâs nesigur, împreună cu o înclinare emfatică din cap. Primise la schimb o uitătură goală, neutră.

— Dosarul e gol. Nu-i nimic despre ea acolo.

Despre cine? Despre cine vorbea?

— Dacă m-ai putea băga în iadul tău special, aş lucra oricum la bătrâna D.S. – o viaţă întreagă, aşa-i?

Îşi dăduse seama, în timp ce vorbea, că femeia nu avea cum să fie Grace şi că vorbele, posibil, nici nu se desprinseseră de pe buzele lui.

Îl irita cu candoarea privirii sale neabătute.

— Nu trebuie să te uiţi aşa.

De data asta probabil că rostise cuvintele.

— Adică cum? zisese ea, iar capul i se răsucise puţin într-o parte. Ca şi cum m-aş uita la unul distrus la creier, la mine în bar? Du-te dracului!

Se sprijinise de spătarul scaunului auzindu-i îndemnul, încercând să-şi adune laolaltă bucăţile răzleţe ale minţii. Simţea o greutate în piept, în lumină şi întuneric. Crezuse că-i mai isteţ de atât. Crezuse că ea e prinsă într-o gândire de tip vechi. Dar se dovedise că nici gândirea de tip nou nu era de ajutor. Era vremea să mai bea ceva, în altă parte. Să şteargă totul. Apoi să se regăsească.

Control înfruntă privirea ei întrebătoare cu un zâmbet confuz. Făcea progrese. Ea se dădu în spate, împinsă de o pală de vânt ce se strecurase prin uşa deschisă a barului şi de privirile critice ale corpurilor stradale de iluminat.

○ ○ ○

Control îşi frecă obrajii, nu-i plăcea să-şi simtă tuleiele bărbii. Încercă să-şi limpezească mintea înceţoşată, să-şi alunge acreala de pe limbă şi durerea din articulaţii. Era convins că, la un moment dat, Vocea îi zisese: „Ai ceva în coada ochiului de care nu poţi scăpa? Te pot ajuta eu să scoţi de-acolo chestia aia“. Uşor, dacă tot tu ai pus acolo chestia aia.

Femeia în uniformă era probabil o dependentă de droguri şi, cu siguranţă, n-avea adăpost sau dormea prin clădiri părăsite. Foloseai amatori pentru supraveghere atunci când ţinta era „în familie“, când voiai să foloseşti cât mai bine peisajul natural – spaţiul local – sau când organizaţia ta era ori săracă lipită, ori incompetentă. Se gândi că femeia nu-l observase fiindcă fusese plătită să pretindă că-l ignoră.

Skaterul cu potaia îşi revendica acel colţ drept teritoriul lui, era limpede, şi-l împărţea cu beţivul cel gras. Cei doi aveau un aer ce părea mai natural, poate fiindcă un element teatral – azvârlitul pe trotuar al mâncării de câini – nu se potrivea cu ideea de a nu atrage atenţia. Al doilea skater plecase şi revenise de câteva ori, dar Control nu-l văzuse să le dea şi celorlalţi doi mâncare, bani sau droguri. Poate că era doar în trecere prin zonă, ori ţinea de şase pentru vreun escroc mai mare, sau era pus de maică-sa să supravegheze, parte din tablou fără a fi de fapt. Ori poate că nimic din toate astea, poate că erau doar trei oameni care se ştiau şi se ajutau unii pe alţii şi care, acum, se întâmpla să aibă o zi cu ghinion.

Chestia, când stăteai aşa de mult într-un loc, era că, dacă îi urmăreai pe alţii, începea să ţi se pară că şi alţii te urmăresc, aşa că nu tresări când îi sună telefonul. Se aşteptase să fie sunat.

— Înţeleg că ai fost băiat rău, zise ea.

— Bună dimineaţa şi ţie, mamă.

— Nu ţi-e bine? Pari să nu te simţi bine.

— Sunt în regulă. Am controlul total al tuturor facultăţilor.

— Atunci de ce pari să-ţi fi pierdut minţile?

Zise asta pe tonul aspru, profesional pe care îl folosea ca să-şi ascundă emoţiile. Să dea senzaţia că se „ocupa“ de el la fel ca de orice alt agent pe care-l superviza.

— Deja am aruncat telefonul, mamă. Aşa că nici să nu te gândeşti să pui iarăşi Vocea în cârca mea.

Dacă l-ar fi sunat ieri, probabil că deja, până acum, ar fi început să ţipe la ea.

— Putem oricând să-ţi aducem altul.

— O întrebare rapidă, mami.

Nu suporta să i se spună *mami* sau *mămico,* prefera severul Severance, cu toate că el era scumpul şi unicul său copil. Ştia asta.

— Dacă ar fi să trimiţi pe cineva într-o expediţie într-un loc periculos – la Divizia Sudică, să spunem – cum l-ai ţine calm şi atent la drum? Ce fel de instrumente ai folosi?

— Lucrurile obişnuite, John. Deşi nu-s sigură că-mi place tonul cu care îmi vorbeşti.

— Lucrurile obişnuite? Ca de pildă hipnoza, bazată pe condiţionarea de dinainte, de la Centru.

Nu ridica vocea, deşi îi venea să urle. Îi plăcea acolo, la barul cafenelei. Nu voia să i se ceară să plece.

O pauză.

— S-ar putea recurge la asta, da, dar numai cu reguli stricte şi precauţii – şi doar dacă ar fi în beneficiul subiectului.

— Subiectul ar fi preferat să aibă de ales. Subiectul ar fi preferat, poate, să nu fie o marionetă.

Subiectul ar fi preferat să ştie că speranţele, dorinţele şi impulsurile sale erau cu siguranţă *propriile* lui speranţe, dorinţe şi impulsuri.

— Subiectul e posibil să nu aibă informaţiile sau perspectiva pentru a fi implicat în acea decizie. Poate că subiectul ar avea nevoie de o inoculare, de un vaccin.

— Împotriva a ce?

— Împotriva a fel de fel de lucruri. Deşi, la primul semn că se întâmplă ceva grav, te-am fi retras de acolo şi am fi trimis o echipă.

— Ca de pildă? Ce anume ai considera grav?

— Orice s-ar întâmpla.

Enervant de opacă, la fel ca întotdeauna. Luând decizii pentru el, ca întotdeauna. Simţea acum în el şi iritaţia lui tăică-său, pe lângă a lui, spectrul atâtor dispute la masă ori în camera de zi. Decise să iasă pe stradă totuşi şi se opri pe alee, ceva mai la stânga de cafenea. Nu se plimba prea multă lume pe acolo – cei mai mulţi erau încă la biserică probabil sau îşi băgau droguri.

— Jack zicea că, dacă nu-i dai unui agent toată informaţia de care are nevoie, la fel de bine ai putea să-ţi tai propriul picior, zise Control. Operaţiunea voastră s-a dus naibii.

— Dar operaţiunea ta nu s-a dus naibii, John, zise ea cu o anume tărie. Încă eşti acolo. Încă te afli în legătură cu noi. Cu mine. Noi nu plecăm nicăieri.

— Bine zis, numai că nu cred că „noi“ înseamnă Centrul. Cred că te referi la o facţiune de la Centru, şi nu una dintre cele eficiente. Vocea voastră a făcut mizerie încercând s-o scoată din ciorbă pe directoarea

adjunctă. Mai las-o o săptămână şi o să ajung eu adjunctul lui Grace.

Sau poate că scopul era să o facă pe Grace să piardă mult timp şi să investească multă atenţie?

— Nu există facţiuni, doar Centrul. Vocea se confruntă cu mult stres, John. Cu şi mai mult, acum. Cu toţii ne confruntăm cu aşa ceva.

— Pe naiba nu-s facţiuni!

Era Jack acum, greu de abătut de la subiect.

— Pe naiba nu-s! La dracu cu ce spui!

— N-o să mă crezi, John, dar să ştii că ţi-am făcut un serviciu plasându-te la Divizia Sudică.

Toată lumea părea că uitase definiţia cuvântului *serviciu.* Mai întâi Whitby, apoi Grace, acum maică-sa. N-avea încredere în ce ar fi răspuns, aşa că se abţinu.

— O groază de lume ar fi fost în stare să ucidă ca să obţină postul ăsta, adăugă ea.

Nici acum nu ştia ce să zică. Cât vorbiseră ei, femeia din faţă dispăruse, nu mai era nimeni în faţa vitrinei. Pe vremuri, magazinul acela de băuturi fusese băcănie. Cu mult timp înainte de construirea oraşului Hedley, aici, pe râu, fusese o aşezare a băştinaşilor – ştia asta de la taică-său – ale cărei rămăşiţe se aflau dedesubtul faţadei magazinului.

Sub magazin se întindea un labirint calcaros cu apă freatică, peşteri înguste, crabi albinoşi, orbi, şi peşti luminiscenţi de apă dulce. Înconjurat de rămăşiţele zdrobite ale atâtor creaturi, afundat în sol, împins în adâncuri de temeliile clădirilor. Aşa ar fi conceput biologa strada, aşa ar fi văzut-o? Poate că ar fi întrevăzut şi un viitor posibil al străzii, magazinul de băuturi prăbuşit sub asaltul vremii şi al plantelor agăţătoare, transformat într-o colină scobită, acoperită de muşchi precum dealurile de lângă Aria X. O pierdere pe care n-ar fi deplâns-o. Sau poate că da?

— Eşti acolo, John?

Unde altundeva să fie?

De multă vreme, deja, Control bănuia că maică-sa luase pe altcineva sub aripa ei, ca protejat – părea aproape inevitabil. Cineva modelat, antrenat şi trimis să corecteze genul de greşeli făcute de Control. Gândul îi revenea în minte ori de câte ori se simţea deosebit de nesigur sau vulnerabil, iar uneori doar fiindcă putea fi bun ca exerciţiu mental. Acum încerca să vizualizeze protejatul perfect, intrând în scenă şi preluând de la el Divizia Sudică. Ce ar fi făcut altfel omul ăla? Ce ar fi făcut în *momentul ăsta?*

În vreme ce mama lui continua să vorbească, afundându-se din ce în ce

mai mult în ceea ce părea a fi o minciună.

— Dar am cerut mai ales o informare, să văd dacă tu crezi că faci progrese – o încercare de a-i înfrânge tăcerea cu scuze, cu un pic de accent pe *progrese*.

— Ştii exact cum mă descurc.

Vocea îi spusese probabil tot ce ştia, până la momentul în care o scosese din peisaj.

— E drept, dar n-am auzit versiunea ta.

— Versiunea mea? Versiunea mea este că am fost aruncat într-un cuib de viespi, cu ochii acoperiţi şi cu mâinile legate la spate.

— E cam dramatic, nu crezi? zise străfulgerarea de lumină.

— Nu aşa de dramatic ca lucrurile pe care mi le-aţi făcut la Centru. Am ore care lipsesc, poate o zi întreagă care lipseşte.

— Nu e mare lucru, zise ea cu o blândeţe care-l făcu să-şi dea seama că subiectul o plictisea. Nu cine ştie ce. Te-am pregătit, ţi-am întărit motivaţia, atâta tot. Te-am făcut să vezi unele lucruri mai clar şi altele mai puţin clar.

— Adică, mi-aţi băgat amintiri false ori…

— Nu. Genul ăla de lucruri te-ar fi făcut un model atât de costisitor, că nimeni nu şi-ar fi putut *permite* aşa ceva. Nici nu şi-ar fi putut permite să te trimită la Divizia Sudică.

Fiindcă oricine ar fi în stare să ucidă pentru postul ăsta.

— Mă minţi cumva?

— Ai face bine să crezi că nu, zise ea repezit, fiindcă numai pe mine mă mai ai… din cauza acţiunilor tale. Şi, în plus, n-o să ştii niciodată sigur. Eşti genul de persoană care mereu jupoaie strat după strat, chiar şi după ce n-au mai rămas straturi de jupuit. Aşa că ia-o cum ţi se oferă de biata şi îndelung încercata ta mamă.

— Te văd, mamă. Te văd reflectată în geam. Eşti după colţ, mă urmăreşti, nu-i aşa? Nu-s numai angajaţii tăi. Eşti şi tu în oraş.

— Da, John. De aceea se aude ecoul ăsta metalic. De aceea vorbele mele par să ajungă la urechi surde, fiindcă le auzi de două ori. Mă întrerup singură, aşa se pare.

Control se simţi cuprins de un fel de unduire. Se simţi alungit şi întins, iar gâtul i se uscă.

— Pot să am încredere în tine? întrebă, obosit de toată înfruntarea.

Ceva sincer şi deschis din vocea lui trebuie să fi ajuns până la ea, fiindcă renunţă la tonul distant şi zise:

— Sigur că da, John. Poţi să n-ai încredere în *felul* în care mă îndrept spre un scop, dar trebuie să ai încredere că ştiu înspre ce scop mă îndrept. Întotdeauna ştiu încotro mă îndrept.

Asta nu-l prea ajuta.

— Vrei să am încredere în tine? Atunci spune-mi, mamă. Spune-mi cine era Vocea.

Dacă nu-i spunea, atunci impulsul lui de a dispărea, pur şi simplu, în măruntaiele oraşului, de a se pierde în peisaj şi de a nu se mai întoarce putea să apară. Putea ajunge prea puternic ca să-l mai poată stăvili.

Ea ezită, iar ezitarea asta îl sperie. Părea reală, nu înscenată.

Apoi zise:

— Lowry. Mă jur pe bunul Dumnezeu, John. Lowry era Vocea.

Nici vorbă să fie la treizeci de ani distanţă. Ci suflându-i în ureche lui Control.

— Nenorocitul naibii!

Izgonit şi totuşi înapoindu-se prin filmele care aveau să i se deruleze pentru totdeauna în minte. Bântuindu-l necontenit.

Lowry!

○ ○ ○

— Hai, du-te şi caută mărunţiş pe banchete, John.

Bunicul Jack privindu-l ţintă, el cu arma în mână.

Apoi se auzise o bătaie puternică în geam. Era maică-sa, se aplecase să se uite în maşină. Chiar şi cu aburul de pe geam, Control îşi dăduse seama că-i văzuse revolverul din poală. Portiera se smucise, deschizându-se. Arma dispăruse brusc. Jack, aflat de cealaltă parte, era acum luat la trei păzeşte, cu maică-sa dominându-l de la înălţime. Bătrânul se aşezase pe bordură, în faţa maşinii. Control îşi asumase riscul de a coborî puţintel geamul, apoi se aplecase înainte ca să-i observe mai bine prin parbriz. Maică-sa vorbea încetişor cu bunicul, proţăpită înaintea lui, cu braţele încrucişate pe piept şi privirea fixă, de parcă s-ar fi aflat la nivelul ochilor ei. Control nu văzuse ce se întâmplase cu arma.

Din maică-sa iradia ceva ameninţător, un lucru pe care nu-l mai văzuse, până atunci, în formă concentrată. Vocea îi era scăzută, da, însă tonul şi repeziciunea cu care vorbea o făceau să aducă cu un cuţit de măcelar tăind fără efort carnea crudă. Bunicul său îi răspunsese cu o înclinare bizară a capului, părând mai degrabă că era împins de vreo forţă invizibilă sau că ea îl îmbrâncea.

Apoi, maică-sa îşi desfăcuse braţele încrucişate pe piept şi coborâse privirea spre bunicul, iar Control auzise:

— Nu în felul ăsta! Nu în felul ăsta. Nu-l poţi obliga să facă asta.

Control se întrebase, atunci, dacă ea vorbea despre armă sau despre planul secret al bunicului Jack de a-l lua la prezentarea de lenjerie

intimă.

Apoi, maică-sa se apropiase iarăşi de maşină ca să-l ia de acolo, după care bunicul se urcase la volan şi o luase încetişor din loc. Control se simţise cuprins de uşurare când intraseră în casă din nou. Nu mai trebuia să se ducă la prezentarea de lenjerie. Putea, deci, să facă o vizită alături, mai târziu.

Maică-sa nu vorbise despre incident decât o singură dată, după ce ajunseseră înăuntru. Se dezbrăcaseră de paltoane, intraseră în sufragerie. Luase un pachet de ţigări şi-şi aprinsese una. Cu părul ei lung, ondulat, cu trăsăturile delicate şi bluza albă, eşarfa roşie, pantalonii călcaţi, negri şi tocurile cui arăta ca un fotomodel, fumând. Un model agitat. Avusese parte de un alt lucru necunoscut, în afară de acela că putea, la nevoie, să lupte cu ferocitate pentru el: nu ştiuse, până atunci, că mama lui fuma.

Doar că se apucase să-l învinuiască pe el, de parcă el ar fi fost responsabil.

— La ce naiba ţi-a fost gândul, John? La ce naiba ţi-a stat mintea?

Dar nu se gândise la nimic. Îl văzuse pe bunicul făcându-i cu ochiul când adusese vorba de prezentarea de la magazin, îi plăcuse că bărbatul acela, care putea să fie grav, sau chiar morocănos, avusese încredere în el, îl crezuse în stare să ţină ceva secret de maică-sa.

— Nu te atinge de arme, John, zisese ea, plimbându-se încoace şi-ncolo prin cameră. Şi nu face toate prostiile pe care-ţi zice bunicu-tău să le faci.

Mai târziu decisese să respecte a doua poruncă, dar s-o ignore pe prima, fiindcă se îndoia că maică-sa vorbise serios în privinţa asta – ba chiar îşi botezase diferitele arme de foc cu nume precum „Bunicul“ sau „Ăl Bătrân“. Folosea arme, dar nu-i plăceau, nu-i plăcea să se bazeze pe ele. Miroseau precum viitorul pe care-l promiteau.

Control nu-i povestise niciodată incidentul lui tăică-său, temându-se că ar putea fi folosit împotriva mamei lui. Şi nici nu-şi dăduse seama, decât mai încolo, că întreaga expediţie avusese de-a face cu arma sau cu găsirea ei. Că poate fusese un fel de test.

Aşezat acolo, în cafenea, după terminarea convorbirii cu maică-sa, simţi cum se insinuează gândul că furia ei în privinţa armei fusese o scenetă, un spaţiu local, în care Jack şi Jackie erau complici, actori într-o piesă destinată deja, la vârsta aceea tânără, să-l influenţeze cumva ori să-i corecteze parcursul. Să iniţieze un fel de îndoctrinare, o introducere în imperiul familiei.

Nu era sigur că mai ştie diferenţa dintre ce ar fi trebuit să descopere şi ce dezgropase de unul singur. Un turn se putea transforma într-un puţ. Anchetarea biologei se putea transforma într-o capcană. Un membru într-

o expediţie se putea, chiar, întoarce sub forma unei voci care-i şoptea în ureche nimicuri bizare.

○ ○ ○

Când ajunse acasă, duminică seară, verifică înregistrarea conversaţiei cu maică-sa şi se simţi copleşit de o imensă uşurare când se asigură că nu existau rupturi, când nu găsi nicio dovadă că şi ea, la rându-i, îl inducea în eroare.

Credea că la Centru era debandadă şi că fusese jucat pe degete de o facţiune, sub control hipnotic. Acum, fără îndoială, acoperişul se prăbuşea peste subsolul clandestin, iar megalodonul începea să se agite între pereţii de sticlă crăpată ai acvariului său. Grace îl rănise. Apoi Control îl lovise la rându-i.

„Doar Lowry avea suficientă experienţă cu Divizia Sudică şi Aria X ca să fie de folos“, îi spusese maică-sa, însă şi printre vorbele ei se strecurase spaima; continuase să vorbească despre Lowry, în vreme ce Control se simţea de parcă un personaj istoric ar fi ieşit dintr-un tablou şi şi-ar fi anunţat prezenţa. Un personaj istoric diminuat, haotic, reabilitat, care pretindea că nu-şi amintea nimic în plus faţă de imaginile surprinse pe film. Cineva care se alesese cu o promovare mulţumită unui amestec încurcat de milă şi remuşcare, sau alt motiv în afară de competenţă.

„Lowry e un nemernic.“ S-o oprească să mai vorbească despre el. Doar fiindcă ai supravieţuit, doar fiindcă ţi s-a pus eticheta de erou, nu însemna că nu puteai fi, totodată, şi un nemernic. Maică-sa trebuie să fi fost disperată, fără altă soluţie. Apoi şoapte care, îşi amintea acum, ar fi putut să provină din direcţia lui Lowry: despre secţii fantomă sau despre lucruri înrudite cu hipnoza şi condiţionarea, dar şi mai hidoase încă.

„Ştiam că ar putea să fie lucruri pe care i le-ai spune lui, şi nu mie. Ştiam că ar fi mai bine dacă tu n-ai afla… despre unele dintre lucrurile pe care aveam nevoie să le faci.“

Mânia se luptase cu mulţumirea de a şti că-i silise să iasă din vizuină, cu satisfacţia că, măcar, una dintre variabile fusese eliminată. O nevoie de a o şti mai bine echilibrată, mai pregătită să facă faţă sentimentului că era deja copleşit. Şi, totodată, încercase să-şi alunge un gând nou, neliniştitor: acela că puterea mamei lui avea şi limite.

„Îmi mai ascunzi ceva?“

„Nu“, zisese ea. „Misiunea a rămas aceeaşi: concentrează-te asupra biologei şi asupra directoarei dispărute. Caută prin însemnări. Stabilizează Divizia Sudică. Află ce s-a petrecut, lucrurile pe care nu le ştim.“

Asta-i fusese misiunea? Să se concentreze asupra unor anumite lucruri? Poate misiunea Vocii, care, presupunea, era a lui acum.

Preferase să ia de bună minciuna că îi spusese totul, deşi, poate, ce fusese mai rău rămânea de acum în urmă. Îşi zdrăngănise lanţurile. Îndurase tot ce-l făcuse Grace să îndure. Văzuse filmuleţele.

Control intră în bucătărie şi-şi turnă un pahar de whisky, singurul pe ziua aceea. Îl dădu pe gât dintr-o mişcare, cu credinţa iraţională că avea să-l ajute să doarmă. Când puse paharul înapoi pe blat observă mobilul directoarei, aşezat lângă telefonul fix. Încă arăta, în husa lui, ca un cărăbuş mare şi negru.

Îl cuprinse o premoniţie, îşi aminti de zgomotele furişe de paşi de pe acoperiş, de săptămâna trecută. Luă o cârpă de vase, apucă telefonul, deschise uşa din dos, cu Chorry lângă picioarele lui, şi azvârli telefonul departe, în bezna din curte. Se lovi de un copac şi ricoşă în întunecimea ierbii lungi de la marginea proprietăţii. Naiba să te ia, telefonule! Nu te mai întoarce. N-avea decât să se alăture mobilului lui Lowry-Vocea într-o lume de apoi a telefoanelor. Prefera să se simtă paranoic sau idiot, decât compromis. Se simţi răzbunat când Chorry refuză să se ia după telefon, arătând că vrea să rămână înăuntru. O alegere bună.

021: REPETARE

Când veni dimineaţa zilei de luni, Control nu porni imediat spre Divizia Sudică. În loc de asta, o apucă spre casa directoarei – luă indicaţii despre drum de pe internet, îşi băgă arma în toc şi o apucă pe autostradă. Voise să facă asta după ce termina de catalogat însemnările, doar ca să se asigure că Grace şi oamenii ei curăţaseră casa pe cât de temeinic susţinea ea. Confirmarea că fusese manipulat de Lowry/Vocea şi, prin extensie, şi de maică-sa, rămânea acolo pe fundal, ca un zumzet slab, nedându-i pace. În privinţa răspunsurilor, Lowry nu-l făcuse să avanseze, nu-i oferise niciun avantaj real – fusese manipulat de cineva de neatins, eteric. Lowry, ascuns sub masca Vocii, bântuind Divizia Sudică de la distanţă. Control încerca acum să pună unul lângă altul cele două personaje, să le facă o singură persoană, o singură voinţă.

Simţi şi impulsul, după ce porni la drum, să nu se mai întoarcă deloc la Divizia Sudică – să ocolească şi casa directoarei – şi s-o apuce pe un drum de ţară ce ducea spre casa tatălui său, aflată la vreo optzeci de kilometri spre vest.

Dar rezistă tentaţiei. Casa avea acum alţi proprietari, iar în curtea din spate nu mai rămăsese nicio sculptură. După moartea lui taică-său, acestea ajunseseră pe la unchi şi mătuşi, pe la nepoate şi nepoţi, cu toate că el, unul, se simţise ca şi cum peisajul anilor lui de formare era decupat bucată cu bucată. Deci n-avea să găsească alinare acolo. Şi nici ceva din trecut. Unele dintre rudele lui încă mai locuiau prin zonă, însă legătura cu aceşti oameni fusese taică-său, şi de cei mai mulţi dintre ei nu mai ştia nimic din adolescenţă.

Bleakersville avea o populaţie de aproximativ douăzeci de mii de locuitori – suficient de mare cât să aibă vreo câteva restaurante decente, un mic muzeu de artă şi vreo trei cvartale de centru vechi. Directoarea stătuse într-o zonă în care se vedeau puţine feţe de albi. Mulţi pini rămuroşi, stejari şi magnolii, încărcaţi de muşchi, cu crengi rupte de furtuni zăcând pe drumul plin de hârtoape. Case solide din lemn de cedru sau din beton, unele cu ornamentaţii de cărămidă, majoritatea cafenii, albastre sau gri, cu câte o maşină sau două pe aleile de acces pietruite sau acoperite cu ace de pin. Trecu pe lângă nişte coşuri de baschet, pe lângă puşti negri sau hispanici pe biciclete, care se opriră şi

se holbară la el până ce trecu. Anul şcolar se terminase de două săptămâni.

Casa directoarei se afla la capătul unei străzi pe nume Standiford, pe culmea unui deal. Vrând să fie precaut, Control parcă un cvartal mai încolo, pe strada din josul dealului, apoi intră prin curtea din spate, care se întindea înclinată pe coastă, către locuinţă. Terenul era năpădit cu tufe neîngrijite de azalee şi cu viţe groase de wisteria, unele înfăşurate strâns în jurul pinilor. Vreo două grămezi turtite de compost zăceau după nişte plase subţiri de sârmă. Iarba, în mare parte, îngălbenise şi murise, lăsând la iveală rădăcinile copacilor.

Trei semicercuri de ciment serveau de trepte, astupate de frunze şi de iarbă putrezită, iar lângă ele, o tavă rotundă de metal, plină ochi cu apă murdară. Uşile albe franţuzeşti aveau geamul pătat cu urme verzi de mucegai; pe acolo urma să intre. Dar avea o problemă: trebuia să forţeze încuietoarea, fiindcă nu făcuse o solicitare formală ca să viziteze casa. Dar voia să forţeze încuietoarea, îşi dădu el seama. N-ar fi vrut să aibă cheia. În timp ce lucra la ea cu sculele pe care le adusese cu el, începu să plouă. Stropi grei, care se izbeau cu zgomot, pocnind, de frunzele de magnolie căzute iarna trecută.

Îşi dădu seama că e urmărit – observase, poate, ceva mişcându-se, cu coada ochiului – chiar când izbuti să deschidă uşa. Se îndreptă de şale şi se răsuci spre stânga.

În curtea vecină, destul de departe de gardul de sârmă împletită, o fetiţă de culoare, de nouă-zece ani, cu codiţe împletite cu mărgele, îl privea cu încordare. Purta o rochie înflorată şi sandale albe de plastic cu scai.

Control zâmbi şi-i făcu din mână. În alt univers, Control o luă la goană, abandonându-şi misiunea, dar nu în acesta.

Fata nu-i răspunse la salut, dar nici nu fugi.

El luă asta drept un semn şi intră.

Nu mai umblase nimeni pe-acolo de luni întregi, însă în aer era un fel de învolburare pe care voia să o atribuie unui ventilator pe care nu-l vedea sau unui aparat de aer condiţionat care tocmai fusese oprit. Numai că Grace pusese ca electricitatea să fie oprită până la întoarcerea directoarei, „ca să economisim pentru ea“. Acum ploaia cădea cu mai multă putere, şi asta se adăuga întunericului din casă, aşa că aprinse lanterna. Nimeni n-avea să bage de seamă – era prea departe de ferestre, iar peste acestea fusese trasă o draperie lungă, închisă la culoare. Oricum, la ora aceea, majoritatea oamenilor erau la muncă.

Vecinii directoarei, dacă o cunoscuseră cât de cât, o cunoscuseră

probabil în calitatea ei de psiholog. Oare poza din biroul lui Grace era o anomalie, ori se întâmpla adesea ca directoarea să mănânce grătar, cu o bere în mână? Oare Lowry, pe vremuri, venise să o viziteze cu şapcă, tricou şi blugi găuriţi, mâncase crenvurşti şi se uitase la artificiile de ziua naţională cu ea? Oamenii se puteau sili să fie diferiţi în situaţii diferite, dar el avea impresia, cumva, că directoarei îi plăcuse singurătatea. Şi aici, acasă la ea, directoarea, încet-încet, încălcând protocolul şi, în unele cazuri, chiar ilegal, adusese dovezi şi fişe legate de Aria X, ştergând linia de demarcaţie dintre viaţa profesională şi cea personală.

Văzută în lumina conică a lanternei, camera de zi îşi dezvăluia secretele: o canapea, trei şezlonguri, un şemineu. Ceva ce aducea a bibliotecă se întindea în spate, după un perete despărţitor, întrezărindu-se prin uşile batante deteriorate, stil saloon. Ca să ajungi la bucătărie o apucai la stânga, apoi pe un culoar; un frigider mare, decorat cu fotografii fixate cu magneţi şi calendare vechi, păzea colţul. În dreapta camerei de zi era o uşă ce ducea spre garaj, iar dincolo se găsea probabil dormitorul principal. Întreaga casă avea cam 550 de metri pătraţi.

De ce locuise directoarea aici? La banii pe care-i câştiga ar fi putut să-şi găsească ceva mult mai bun; Grace şi Cheney aveau amândoi case în zonele înstărite din Hedley. Poate că avea datorii de care nu ştia el. Îi trebuiau mai multe date. Cumva, lipsa de informaţii despre directoare părea să aibă de-a face cu expediţia clandestină dincolo de frontieră şi cu abilitatea de a-şi menţine poziţia atâta vreme.

Nimeni nu mai locuise aici de mai bine de un an. Nimeni, în afara celor de la Centru, nu mai intrase în locuinţă. Acum nu era nimeni aici. Şi totuşi pustietatea îl făcea să nu se simtă în largul lui. Respiraţia i se acceleră, bătăile inimii se înteţiră. Poate că din cauza felului în care se baza pe lumina lanternei, a felului neliniştitor în care reducea tot ce nu se afla sub razele sale strălucitoare la umbre adânci. Poate că o parte din el simţea că ce făcea acum era mai aproape de munca de teren decât tot ce făcuse în ultimii ani.

Un pahar cu apă pe jumătate gol se afla lângă chiuvetă, reflectând lumina în chipul unui cerc de foc. În chiuvetă zăceau câteva vase, împreună cu furculiţe şi cuţite. Directoarea lăsase maldărul de vase acolo în ziua în care se suise în maşină şi pornise spre Divizia Sudică, pentru a prelua conducerea celei de-a douăsprezecea expediţii. Centrul, se pare, nu primise ordinul de a face curat după ea – şi nici după propriii agenţi. Covorul din camera de zi avea urme de bocanci, frunze aduse de afară şi noroi. Era ca o dioramă dintr-un muzeu dedicat istoriei secrete a Diviziei Sudice.

Poate că Grace îi trimisese pe cei de la Centru aici, să adune toate

datele secrete, dar proprietatea nu părea să fi fost tulburată prea mult totuşi. Nimic nu *arăta* în dezordine, deşi Control ştia că scoseseră din casă cinci sau şase cutii cu material. Casa părea doar dezordonată, dar neîndoielnic că aşa o şi găsiseră, dacă se lua după ce-i indicase biroul pe care-l moştenise. Tablouri şi reproduceri acopereau pereţii deasupra câtorva rafturi pline de CD-uri; mai era un televizor prăfuit, cu ecran plat, şi un sistem stereo ce arăta ieftin, pe care fusese pus un vraf de discuri vechi, rare. Nimic din tablouri sau fotografii nu părea să aibă o natură personală.

O canapea elegantă, auriu cu albastru, era lipită de peretele ce separa camera de zi de bibliotecă, cu un teanc de reviste peste una dintre pernuţe, în vreme ce măsuţa veche din lemn de palisandru de dinaintea canapelei arăta ca şi cum ar fi servit drept birou secundar: cărţi şi reviste îi acopereau întreaga suprafaţă – la fel ca şi masa frumoasă, renovată din bucătărie. Oare lucrase mai mult în încăperile acelea? Casa părea mai primitoare decât şi-ar fi închipuit, cu mobilă de calitate, şi nu izbutea să-şi dea seama de ce nu-i dădea pace. Mobila fusese în casă de la început, ori o moştenise? Avusese directoarea vreo legătură cu Bleakersville? I se contura o teorie în minte, ca o compoziţie muzicală pe care o putea fredona din amintiri vagi, dar n-o putea încă numi sau interpreta.

Păşi pe culoarul de lângă bucătărie şi dădu peste un alt fapt care i se păru ciudat, fără vreun motiv anume. Toate uşile fuseseră închise. Trebuia să le tot deschidă, de parcă ar fi trecut printr-o serie de camere etanşe. De fiecare dată, deşi nu era nici urmă de ameninţare acolo, Control era pregătit să sară înapoi. Descoperi o cameră de lucru, o odaie cu nişte fişete, o bicicletă de cameră şi nişte gantere, apoi o cameră de oaspeţi cu o baie de cealaltă parte. Erau o mulţime de uşi pentru o casă atât de mică, de parcă directoarea sau cei de la Centru ar fi încercat să ţină închis ceva, sau aproape ca şi cum ar fi călătorit prin diferite compartimente ale creierului directoarei. Toate aceste gânduri îl speriau şi, după a treia uşă, le dădu naibii cu voce tare şi pătrunse în fiecare încăpere cu mâna pe „Bunicul“ din tocul de la brâu.

Se învârti prin bibliotecă şi se uită pe geamurile din faţă. Văzu o peluză cu iarba crescută mare, cu crengi căzute, o cutie poştală verde, îndoită, la capătul unei alei de ciment, şi nimic care să dea de bănuit. Nu se furişa nimeni în vreo limuzină neagră cu geamuri opace, de pildă.

Apoi reveni în camera de zi, trecu prin holul deschis, pe lângă uşa ce dădea spre garaj şi intră în dormitorul din stânga.

I să păru, mai întâi, că fusese o inundaţie acolo şi că toată mobila fusese împinsă lângă peretele cel mai apropiat de şuvoiul de apă. Se vedeau scaune înghesuite peste dulapuri şi şifonier. Patul era lipit de

sertarele pentru haine. Vreo şapte perechi de încălţăminte – de la tenişi la pantofi cu toc – fuseseră azvârliţi pe pat, ca nişte epave. Cuverturile erau întinse, dar într-un fel neîndemânatic. În cealaltă parte a camerei, în raza lanternei, o oglindă licărea înnebunitor de după uşa unei toalete.

Îl scoase pe Bunicul din toc, îi trase piedica şi ţinti în direcţia în care se îndrepta lumina lanternei. De la sertare la pat, apoi spre peretele lângă care stătuse mai înainte patul, care era acoperit cu draperii groase, vişinii. Se trase deoparte atent, descoperind cuvintele mult prea familiare dedesubtul unei ferestre înalte, orizontale, care lăsa să pătrundă o lumină searbădă.

Unde se află fructul sugrumător venit din mâinile păcătosului voi zămisli seminţele morţilor.

Scris cu marker, negru, gros, acelaşi corp de text, cu aceeaşi hartă alături, cea peste care dăduse cu vopsea în birou la el. Ca şi cum, în momentul în care se descotorosise de ea, s-ar fi transplantat în dormitorul directoarei. Privelişte iraţională. Gând iraţional. Acum o sută de Controli dădeau buzna afară din cameră şi goneau spre maşină, într-o sută de universuri paralele.

Dar se afla aici de o vreme. Nu se putea altfel. Neglijenţi oamenii lui Grace, fiindcă nu îndepărtaseră desenul. Prea neglijenţi.

Se întoarse spre uşa băii.

— Dacă e cineva acolo, să iasă afară, zise. Sunt înarmat.

Acum inima îi bubuia în piept, iar palma i se încleştase atât de tare pe lanternă, încât nu credea că s-ar mai fi putut descleşta uşor.

Dar nu ieşi nimeni.

Nu era nimeni acolo, cum îşi dovedi străduindu-se să respire mai lent. Silindu-se să verifice toate ungherele, inclusiv o debara micuţă ce părea cu atât mai cavernoasă cu cât se aventura mai mult înăuntru. În baie descoperi lucrurile obişnuite – şampon, săpun, o reţetă pentru medicamente împotriva tensiunii, nişte reviste. Vopsea castanie pentru păr şi o perie pe care erau prinse fire cenuşii. Deci directoarea fusese afectată de faptul că ajunsese la vârsta a doua. Peria luci când abătu lumina lanternei asupra ei, părând că vrea să comunice, la fel ca reţetele mâzgălite şi foile rupte de revistă care-i dezvăluiseră părţi ale vieţii ei, o viaţă cu mai multe semnificaţii pentru el decât propria sa viaţă.

Reveni în dormitor şi îndreptă iarăşi spre perete lumina lanternei. Nu, nu era exact acelaşi tablou. Erau aceleaşi cuvinte, exact aceleaşi cuvinte. Dar nu apăreau marcajele acelea cu înălţimea. Iar harta era şi ea altfel. Versiunea asta arăta insula şi farul dărăpănat de pe ea, împreună cu anomalia topografică şi casa farului de pe coastă. Versiunea de faţă înfăţişa, totodată, şi Divizia Sudică. Între farul părăginit şi cel funcţional

fusese trasată o linie. Iar linia fusese extinsă până la Divizia Sudică. Aduceau foarte mult cu avanposturile de pe o graniţă, ca pe vechile hărţi ale imperiilor de altădată.

Control se retrase, apoi merse pe culoar până în camera de zi, simţindu-se rece, simţindu-se distant. Nu-i venea în cap niciun scenariu în care Centrul să fi văzut cuvintele acelea, harta aceea, şi să nu le fi îndepărtat.

Ceea ce însemna că fuseseră create după ce aceştia cercetaseră casa. Ceea ce însemna… ceea ce însemna, probabil…

Nu-i dădu voie gândului să se înfiripe. În loc de asta, se duse până la uşa din faţă pentru a-şi confirma o bănuială bruscă.

Mânerul se răsuci uşor în palma lui. Nu era încuiată.

Ceea ce nu însenina nimic.

Însă acum ideea lui cea mai puternică, singura lui idee reală, era să iasă din casa aceea. Însă tot avu prezenţa de spirit să închidă uşa din faţă şi să iasă prin spate.

Împinse uşile franţuzeşti şi ieşi în ploaie.

Apoi, pe jumătate alergând, porni spre maşină.

Abia după ce o parcă la o distanţă bună, pe strada mare din Bleakersville, o sună pe maică-sa, îi spuse ce descoperise şi-i ceru să trimită o echipă de investigaţie. Dacă ar fi făcut-o el, de la faţa locului, l-ar fi reţinut acolo prea multă vreme. În vreme ce vorbeau, Control încercă să se convingă că nu era nimic grav, încercă aproape la fel de mult ca şi maică-sa. „Nu face valuri, John, şi *nu-i spune lui Grace,* fiindcă o să reacţioneze exagerat“, ceea ce era corect. Oricine de la Divizia Sudică ar fi putut să deseneze chestiile acelea pe perete – iar Whitby era primul suspect în afară de directoare. Şi, opunându-se acestui confort relativ, o viziune tulburătoare a directoarei hălăduind prin parcuri şi cartiere, peste câmpii, prin păduri. Revizitând locurile de altădată.

— Dar, John, *este* ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Spune-mi atunci.

Îl dăduse în vileag pe Lowry ca fiind Vocea doar pentru a putea ascunde altceva?

— Ştii locul de unde le-am luat pe antropologă şi pe topografă?

— De pe o verandă şi din spatele unui cabinet medical.

— Am observat nişte… incongruenţe în locurile alea. Măsurătorile sunt diferite.

— Cum? În ce fel sunt diferite?

— Încă prelucrăm datele, dar am pus perimetrele acelea în carantină, deşi e dificil.

— Dar nu şi terenul viran? Nu locul unde era biologa?
— Nu.

022: GAMBIT

Dimineaţa târziu. O încercare de recăpătare a… controlului. În vechea şi familiara cameră de anchetă, la ale cărei neajunsuri devenise insensibil, aşteptând un apel de la maică-sa cu un raport despre casa directoarei, care însă n-ar fi avut cum să fie gata decât peste vreo câteva ore.

O înştiinţase pe Grace că voia s-o interogheze pe biologă şi că de data asta o voia acolo, în încăperea aceea. Câteva minute mai târziu, Grace intrase, îmbrăcată într-o rochie de un galben-intens, cu model floral, cu o centură neagră la mijloc – un fel de „hainele de duminică“ – fără să arunce ocheade din cadrul uşii, fără să arate ca şi cum el ar fi fost cât pe ce să arunce cu o grenadă înspre ea. Îl apucară pe loc bănuielile.

— Unde-i biologa? întrebă Grace pe un ton cumva conspirativ.

Control stătea pe un scaun.

Control, ca răspuns, împinse cu piciorul scaunul de vizavi, prefăcându-se că e ocupat cu parcurgerea unor notiţe.

— Îmi pare rău, zise. Tocmai ai ratat-o. Dar a avut nişte chestii foarte interesante de spus. Vrei să ştii ce-a spus, de pildă, despre tine?

Control s-ar fi aşteptat ca Grace să vadă o capcană în asta, s-ar fi aşteptat să trebuiască să o convingă să zăbovească acolo. Dar Grace rămase pe loc, în picioare, cântărindu-l din priviri.

— Înainte să-ţi spun, trebuie să ştii că toate dispozitivele de înregistrare au fost oprite. Asta-i doar între noi doi.

Grace îşi încrucişă braţele pe piept.

— Nu am o problemă cu asta. Continuă.

Control se simţi prins pe picior greşit. Se aşteptase ca ea să se ducă şi să verifice, să se asigure că nu minţea. Ori poate că verificase înainte să intre. Sfatul bunicului Jack fusese că, pentru genul ăsta de muncă, îţi trebuia „un al doilea tip, întotdeauna“. Ei bine, n-avea un al doilea tip sau tipă. Îi dădu drumul oricum.

— Să trec la subiect. Înaintea ultimei expediţii din seria a unsprezecea, directoarea a trecut frontiera în secret, singură. Ai ştiut de asta dinainte? Şi i-ai acordat asistenţă materială? Ai dat ordine să nu fie oprită? Ai fost, de fapt, *complice* în a te asigura că se întoarce de dincolo de frontieră? Fiindcă asta mi-a spus biologa că i-ar fi spus directoarea.

Nimic din toate acestea nu exista în raportul oficial al incidentului pe

care i-l trimisese prin e-mail Vocea, înainte ca apelul acela telefonic să le întrerupă colaborarea. Acolo, în raport, directoarea susţinea că acţionase de una singură.

— Interesant. Şi ce ţi-a mai spus biologa?

Tonul nu-i era deloc aprins.

— Că directoarea ţi-a dat instrucţiuni să aştepţi la frontieră noapte de noapte, timp de o săptămână, într-un anumit interval orar, cam la trei săptămâni după ce s-a strecurat înăuntru. Ca s-o ajuţi să revină.

Potrivit înregistrărilor de securitate, în fiecare dintre zilele acelea Grace plecase devreme de la Divizia Sudică, deşi nu exista nicio urmă a ei în datele colectate la punctele de verificare de la frontieră.

— Astea-s lucruri din trecut, zise Grace. Ce încerci să demonstrezi? Mai exact.

Control începuse să se simtă ca un jucător de şah care crede că are o mutare nemaipomenită, însă adversarul e ori un jucător excelent, ori joacă la cacealma, ori ştie cum să ajungă la o poziţie de neatins peste patru mutări.

— Pe bune? Asta-i reacţia ta? Fiindcă amândouă acuzaţiile astea ar fi numai bune să umple o addenda la un raport către Centru. Că ai încălcat, în cârdăşie cu directoarea, regulamentul şi protocoalele de securitate. Că ai oferit sprijin material. Ea a fost supusă la o perioadă de probă. Tu cu ce crezi că te-ai alege pentru că ai minţit?

Zâmbind, Grace întrebă:

— Ce doreşti?

Nu era chiar o recunoaştere, dar îi permitea să continue scenariul din capul lui, să diminueze sirenele de alarmă.

— Nu ceea ce crezi, Grace. Nu te forţez să demisionezi şi nici nu vreau să transmit informaţia la Centru. Nu vreau s-o ponegresc pe directoare. Vreau s-o înţeleg, asta-i tot. A fost dincolo de frontieră. Trebuie să aflu exact cum, de ce şi ce anume a descoperit. Raportul de la dosar e foarte vag în privinţa asta.

Se întreba acum dacă Grace citise raportul sau dacă supervizase scrierea lui.

Documentul se concentra asupra pedepsirii directoarei şi asupra măsurilor de înăsprire a securităţii la frontieră.

Exista o declaraţie scurtă a directoarei, ce părea redactată de un avocat: „Deşi am dorit să acţionez în interesul suveran al Diviziei Sudice şi potrivit cerinţelor poziţiei mele, îmi cer scuzele cele mai profunde pentru acţiunile mele şi recunosc faptul că acestea au fost nesăbuite, periculoase şi neconforme cu profilul misiunilor agenţiei. Dacă mi se dă voie să revin, voi face toate eforturile pentru a corespunde standardelor

de conduită care sunt aşteptate de la mine şi de la această poziţie.“ „Măsurători şi eşantioane“ erau de asemenea menţionate în raport, însă până acum Control nu reuşise să le dea de urmă. Nu fuseseră puse în depozitul-catedrală, atâta lucru ştia. Doar dacă nu era vorba, până la urmă, de o plantă, un şoarece şi un telefon mobil vechi.

— Directoarea nu-mi împărtăşea toate gândurile ei, zise Grace pe un ton iritat, de parcă faptul acesta ar fi iritat-o, dar cu un surâs straniu pe chip.

— Mi se pare greu de crezut că nu ştii mai multe decât îmi spui.

Asta n-o determină pe Grace să răspundă, aşa că o îmboldi zicându-i:

— Nu sunt aici ca să distrug ce-a lăsat directoarea sau ce-ai făcut tu. Te-am adus aici nu doar din cauza a ceea ce a zis biologa, ci fiindcă cred că am putea avea *amândoi* autonomie aici, că am putea conduce agenţia în aşa fel încât poziţia ta să rămână neschimbată.

Fiindcă, din punctul lui de vedere, agenţia era oricum varză şi el era acum un agent sub acoperire pe teren ce pătrundea în teritoriul inamic. Foloseşte deci orice lucru de care nu-ţi pasă ca să negociezi. Poate, până să găsească o cale de ieşire, avea să-i ofere şi lui Whitby transferul acela pe care îl dorise odată. Poate că avea să se întoarcă la centru şi să stea la o bere cu Lowry.

— Ce drăguţ din partea ta, zise Grace. Elevul se oferă să împartă puterea cu profesoara.

— Nu-i chiar analogia pe care aş fi făcut-o eu. Aş fi…

— Tot ce-a făcut directoarea a făcut deoarece credea că e important.

— Da, dar ce a făcut? Cu ce s-a ocupat?

— Ocupat? făcu Grace cu un pufnet uşor, neîncrezător.

Control îşi alese cuvintele cu multă grijă.

— Grace, sunt aici deja. Sunt deja în mijlocul a toate astea. Ar trebui să-mi spui odată ce se întâmplă.

Oare cum putea, doar privind-o, fără ajutorul cuvintelor, să-i transmită că văzuse deja, la viaţa lui, nişte mizerii foarte, foarte aiurea?

— Nu uita, nimic din ce spunem aici nu se înregistrează.

— Trebuie să înţelegi poziţia directoarei, zise Grace. Prima expediţie a dat tonul în organizaţie. Deşi directorul iniţial, când a ajuns Cynthia aici, încerca deja să schimbe asta.

Cynthia? Preţ de o clipă, Control se întrebă cine era şi Cynthia asta, fiindcă se obişnuise, de ceva timp, să se gândească la ea ca la „directoarea“.

— Personalul de aici trăia cu impresia că prima expediţie eşuase, fiindcă Divizia Sudică n-avusese habar ce face. Credeau că-i trimiseseră acolo şi că muriseră fiindcă nu ştiam ce făceam, şi că n-aveam cum,

vreodată, să răscumpărăm asta.

Prima expediţie: o jertfă adusă lipsei de context. Un bocet, nerecunoscut ca atare decât după ce fusese prea târziu.

— Iar prezenţa lui Lowry aici, la agenţie – îi citea oare gândurile, ştia cumva? – din câte îmi dau eu seama, n-a făcut decât să înrăutăţească situaţia. Era o fantomă vie, o rămăşiţă tratată ca un erou, când nu fusese altceva decât un supravieţuitor. Aşadar, sfaturile sale căpătaseră mai multă greutate, chiar şi când greşea. Directoarea avusese o şansă de a-şi urmări scopurile abia după promovarea la Centru a lui Lowry, cu toate că şi asta fusese o problemă. Lowry insistase să fie făcute mai multe expediţii, deşi directoarea voise mai puţine. Şi, în timp ce altădată îl putuse controla pe Lowry, acesta scăpase acum de sub controlul său. Aşa că am continuat să trimitem oameni dincolo, să-i azvârlim într-un necunoscut total. Asta nu i-a picat bine directoarei, deşi a respectat ordinele fiindcă nu avea încotro.

Control se simţi captivat de povestea ei.

— Dar cum a ajuns directoarea să aibă scopurile pe care le avea? În ce fel?

— A devenit obsedată de măsurători, de schimbarea contextului. Dacă putea să aibă parte de măsurătorile ei, atunci şi Lowry putea să-şi aibă expediţiile, condiţionarea şi hipnoza pe care le susţinea, deşi ajunsese, cu vremea, să-şi dea seama de ce insista Lowry cu hipnoza.

Control îl tot punea pe Lowry în legătură cu aparatul acela de filmat ce zbura prin aer: Lowry târându-se, camera înălţându-se, adevărul, poate, undeva pe la mijloc. Apoi, Lowry făcându-l pe Control să se târască şi să se ridice.

Nimic din toate acestea nu se referea cu adevărat la misiunea secretă a directoarei peste frontieră. Oare Grace nu făcea decât să arunce cu informaţii în el pentru a evita să vorbească despre asta? Îi spusese acum mai mult decât cu orice alt prilej.

— Şi mai ce? Ce-a mai făcut? întrebă.

Grace îşi desfăcu mâinile ca pentru a obţine un efect, iar zâmbetul de pe faţa ei era aproape unul de fericire.

— A ajuns obsedat să o facă să reacţioneze.

— Aria X?

— Da. Simţea că, dacă ar face Aria X să reacţioneze, ar îndepărta-o cumva de la cursul său. Deşi nu ştia ce curs era acela.

— Dar *reacţionase:* a omorât o mulţime de oameni.

— Ea credea că nimic din ce făcuserăm nu *forţase* lucrul acela care se afla la originea Ariei X. Că lucrul acela se descurcase cu uşurinţă cu tot. Aproape fără să stea pe gânduri. Dacă putem vorbi despre gânduri aici.

— Aşa că a trecut frontiera ca să facă Aria X să reacţioneze.

— Nu o să confirm că am ştiut despre călătoria ei sau că am ajutat-o în vreun fel, zise Grace. O să-ţi spun ce cred eu, bazat pe ce mi-a zis ea după ce s-a întors.

— Nu a obţinut reacţia pe care o dorise, zise Control.

— Nu, nu a obţinut-o. Şi se învinuia pentru asta. Directoarea putea fi aspră, dar cu nimeni nu era mai aspră decât cu ea însăşi. Când Centrul a decis să continue cu ultima expediţie din a unsprezecea serie, sunt sigură că directoarea a sperat că reuşise să schimbe ceva. Şi poate că a reuşit. În loc de ce se întâmpla de obicei, ne-am ales cu nişte enigme bolnave de cancer.

— Şi de aceea s-a băgat în a douăsprezecea expediţie.

— Da.

— De aceea metodele ei deveniseră suspecte.

— Nu sunt de acord cu afirmaţia asta. Dar aşa e, alţii aşa ar spune.

— De ce a lăsat-o Centrul să facă parte din a douăsprezecea expediţie?

— Din acelaşi motiv pentru care au pedepsit-o când s-a dus singură, dar nu au concediat-o.

— Adică?

Grace zâmbi triumfătoare. Fiindcă ştia ceva ce-ar fi trebuit şi el să ştie? Din vreun alt motiv?

— Întreab-o pe mama ta. Mama ta a avut de-a face cu amândouă chestiile, cred.

— Îşi pierduseră oricum încrederea în ea, zise Grace apoi, cu amărăciune în voce. Ce le păsa dacă nu se mai întorcea vreodată? Poate că unii, pe la Centru, au crezut că rezolvă o problemă aşa.

Ca de pildă Lowry.

Însă Control era încă blocat pe subiectul Jackie Miranda Severance, Severance pe scurt, fiindcă bunicul era întotdeauna „Jack.“ Maică-sa îl plasase la Divizia Sudică, în mijlocul harababurii. Lucrase şi ea pentru scurt timp la Divizie, pe vremea adolescenţei lui, ca să-i fie aproape, aşa susţinuse atunci. Acum, punându-i întrebări lui Grace, încerca să sincronizeze datele, să-şi dea seama cine fusese la Divizia Sudică şi cine nu, cine plecase înainte şi cine urma să vină. Directoarea – nu. Grace – nu. Whitby – da. Lowry – da, nu? Unde se dusese maică-sa când plecase de acolo? Îşi păstrase legăturile? Era limpede că da, asta dacă era s-o creadă pe Grace. Şi apariţia ei bruscă, cu o ofertă de slujbă pentru el, corespundea cu o stare de urgenţă cu care trebuise să se descurce? Sau era doar o parte dintr-un plan mult mai elaborat? Era obositor să descurci atâtea iţe. Bunicul, cel puţin, fusese mai direct. Uite aici. E o

armă. Ce mai surpriză! Vreau să înveţi cum se foloseşte o armă. Doi iepuri dintr-un foc. Uneori trebuia să o apuci pe scurtătură. Şi-i făcea cu ochiul, complice. Dar nu şi maică-sa, ea nu-i făcea cu ochiul niciodată. De ce să-i fi făcut? Nu voia să fie prietenă cu tine şi, dacă nu izbutea să te convingă în vreun fel mai subtil, găsea ea pe cineva pe care-l putea convinge. Era posibil să nu afle niciodată peste câte urme ale trecerii ei prin Divizia Sudică dăduse deja.

Însă ideea că directoarea îi convinsese şi pe alţii din agenţie, şi de la Centru, îi convenea lui Control. O făcea pe directoare să pară mai puţin excentrică, mai puţin genul „complot de una singură“, cum zicea maică-sa, şi mai degrabă cineva care chiar încerca să rezolve o problemă.

— Ce s-a întâmplat în călătoria ei dincolo de frontieră? insistă iarăşi Control.

— Nu mi-a spus niciodată. A zis că e pentru protecţia mea, în caz că mă luau la întrebări.

Îşi făcu o notiţă mentală să revină mai târziu la asta.

— Chiar nimic?

— Absolut nimic.

— Ţi-a dat vreo indicaţie specială înainte să plece sau după ce s-a întors?

Din ce putea Control intui din dosare, Grace era mai obedientă faţă de reguli şi proceduri decât directoarea, iar aceasta din urmă trebuie să se fi simţit oarecum măcinată de ideea că adjuncta sa le respectă. Sau poate că ăsta şi era scopul: ca Grace s-o ţină cu picioarele pe pământ. Caz în care Grace ar fi fost, aproape cu certitudine, cea care s-ar fi ocupat de detaliile operative.

Grace ezită. Control nu-şi dădea seama de ce: nu se putea decide dacă să-i spună mai multe ori dacă era pe cale să-i arunce praf în ochi?

— Cynthia mi-a cerut să redeschid o anchetă privind aşa-zisa Brigadă Ştiinţă şi Conştiinţă şi să pun pe cineva să întocmească un raport mai detaliat despre casa farului.

— Şi cine a făcut investigaţia?

— Whitby.

Whitby cel dus cu pluta. Se potrivea.

— Ce s-a întâmplat cu investigaţia lui?

Nu-şi amintea să fi văzut informaţia asta în fişele care i se dăduseră înainte să vină la Divizia Sudică.

— A păstrat-o Cynthia, a cerut ca varianta pe hârtie şi copiile electronice să nu fie trecute în scripte… Ai de gând să te vâri prin aceleaşi găuri?

— Deci crezi că a fost o pierdere de vreme?

— Pentru noi, nu neapărat pentru Cynthia. Mie mi se părea irelevant, dar datele pe care le-am strâns n-aveau oricum cine ştie ce sens decât dacă ştiai ce avea de gând directoarea. Şi noi nu ştiam întotdeauna ce avea de gând directoarea.

— Ar mai fi ceva ce ai vrea să-mi spui?

Acum, că Grace i se destăinuia în cele din urmă, era îndrăzneţ.

O expresie de solidaritate, ghidată sau împinsă către el.

— Fumezi?

— Uneori.

Ultimul sfârşit de săptămână. Alungând demoni şi voci.

— Atunci hai să ieşi în curte şi să fumăm.

Părea o idee bună. Dacă era complet sincer cu el însuşi, suna ca o binecuvântare.

Se opriră la marginea curţii, aproape de mlaştină. Scurtul drum din cameră până la spaţiul deschis nu fusese lipsit de revelaţii: îl văzuse în cele din urmă pe omul de serviciu, un tip micuţ şi intrat la apă, cu ochelari imenşi, cu salopetă verzuie şi mop. Nu avea cum să aibă mai mult de un metru cincizeci. Control rezistă impulsului de a se lua după el şi de a-i spune să schimbe soluţia de curăţat.

Grace, în curte, păru şi mai relaxată decât înăuntru, în ciuda umidităţii şi a corului agasant de insecte ce îşi făceau auzite vocile din desiş. El transpirase deja.

Grace îi oferi o ţigară.

— Hai, ia!

Da, voia să ia o ţigară, le dusese dorul încă de când cu abuzul său din weekend. Gustul aspru, intens mentolat, când o aprinse, era ca o ţepuşă înfiptă în ochi ca să vindece o durere de cap.

— Îţi place mlaştina? întrebă.

Ea ridică din umeri.

— Îmi place că-i linişte. Uneori poate fi o atmosferă calmă pe-aici, zise şi zâmbi strâmb, dacă stau cu spatele la clădire, pot să mă prefac că nu-i acolo.

El dădu din cap a încuviinţare, tăcu o clipă, apoi zise:

— Ce ai face dacă directoarea ar reveni şi ar fi ca antropologa sau ca topografa?

Aşa, să mai facă o conversaţie. Dar îşi dădu imediat seama de gafa lui.

Grace rămase netulburată.

— N-o să se întoarcă.

— Cum poţi să ştii sigur?

Aproape că-şi încălcă promisiunea pe care i-o făcuse maică-sii şi-i spuse lui Grace despre inscripţia de pe peretele din casa directoarei.

— Vreau să-ţi zic ceva, spuse Grace, întorcându-se spre el. O să fie un şoc, dar să ştii că nu asta urmăresc.

Cumva, deşi era prea târziu, văzu lovitura venind înainte să izbească, aproape cu încetinitorul. Dar tot îl făcu să se clatine.

— Uite ce ar trebui să ştii: Centrul a luat-o pe biologă de aici vineri seară. A lipsit tot weekendul. Deci probabil că ai vorbit cu vreo fantomă, fiindcă ştiu că nu m-ai minţi, John. Nu m-ai minţi, nu-i aşa?

Avea o expresie serioasă, ca şi cum între ei ar fi existat o relaţie de apropiere.

Control se întrebă dacă femeia în jachetă militară se întorsese în faţa magazinului de băuturi. Se întrebă dacă skaterul era pe cale să golească o altă cutie cu mâncare de câini pe trotuar, dacă bărbatul înveşmântat în folie de plastic avea să iasă iarăşi de după pubelă şi să ţipe la trecători. Se întrebă dacă era cazul să li se alăture. Simţea o afecţiune generoasă pentru toţi, împreună cu o vastă şi tot mai pronunţată tristeţe. Un şopron în spate. Luminiţe de Crăciun printre ramurile unui pin. Berze.

Nu, nu stătuse de vorbă cu biologa în dimineaţa aceea. Da, crezuse că se mai afla încă la Divizia Sudică, se bazase pe asta. Îşi plănuise deja, în detaliu, următoarea rundă de întrebări. Ar fi trebuit să fie în camera de anchetă, nu afară. Ea ar fi stat acolo, poate într-o altfel de dispoziţie decât alte dăţi, sau poate nu, aşteptându-i întrebările de acum familiare. Dar nu i-ar fi pus nicio întrebare. Era vremea să schimbe paradigma, şi la naiba cu procedurile.

Ar fi împins către ea propriul ei dosar, zicând: „Asta e tot ce ştim despre tine. Despre soţul tău. Despre slujbele şi relaţiile din trecut. Inclusiv o transcriere a interviurilor iniţiale cu psihologa“. Nu i-ar fi fost uşor s-o facă, fiindcă după aceea s-ar fi transformat, poate, într-o persoană cu totul diferită de ce ştia el; poate că ar fi slobozit, cumva, Aria X în lume. Poate că şi-ar fi trădat mama.

Ea ar fi făcut nişte observaţii despre faptul că se dovedise mai rezistentă decât el, la care ar fi replicat că nu mai avea de gând să se joace, că jocurile lui Lowry îl sleiseră deja de puteri. Biologa i-ar fi repetat replica pe care i-o zisese lângă bazin: „Nu mulţumi pentru că ţi se oferă ce ar trebui să ai deja“. „Nu-mi trebuie mulţumiri“, ar fi replicat el. „Ba sigur că-ţi trebuie“ ar fi zis ea, fără reproş în voce. „Aşa sunt făcuţi oamenii.“

— A trebuit să o trimiteţi de aici?

Vorbise atât de încet, încât Grace îi ceru să repete.

— Te-ai ataşat prea tare de ea. Îţi pierdeai perspectiva.

— Nu era decizia ta!

— Nu eu am trimis-o.

— Ce vrei să spui?

— Întreabă-ţi supervizorul, Control. Întreabă-ţi legătura de la Centru.

— Nu-i legătura mea, zise.

Legătură versus facţiune. Care era mai rea? Era un caz de ne-rezolvare. Un caz în care fusese trimis doar ca să fie ţinut deoparte. Se întrebă ce baie de sânge se producea în momentul acela la Centru.

Trase un fum prelung, se uită la mlaştina cea urâtă, o auzi ca de departe pe Grace întrebându-l dacă se simte bine, îşi auzi răspunsul: „Lasă-mă un moment“.

Dacă se simţea bine? În lungul şir de lucruri în privinţa cărora nu se simţea pe bună dreptate bine, situaţia de faţă se afla în frunte. Se simţea ca şi cum ceva ar fi fost retezat prematur, ca şi cum ar fi mai fi fost multe de spus. Îşi stăvili impulsul de a intra în clădire şi de a o suna pe maică-sa, fiindcă, evident, ea ştia deja şi nu i-ar fi oferit decât un ecou amplificat al celor spuse de Grace, indiferent cât de mult ar fi interpretat asta ca pe o pedeapsă din partea lui Lowry: „Te-ai apropiat prea mult de ea, prea repede. Ai trecut de la un scenariu de interogare la purtat de conversaţii în celula ei, apoi la plimbare în afara clădirii – *în numai patru zile.* Păi, ce ar fi urmat, John? O petrecere de ziua de naştere? Un şir de dansatori de conga? Un apartament pentru ea la hotelul Hilton? Poate şi o voce mică în cap, care începea să spun: «Dă-i dosarul ei?», hm?“

Şi el ar fi minţit, ar fi spus că asta nu era adevărat şi nici cinstit, iar ea ar fi tresărit auzindu-l cum îi scoate ochii cu replica de şcoală veche a bunicului Jack, aia cu cinstea care e „pentru puişori şi pisoiaşi“, iar el n-ar fi vorbit despre pisoiul Chorry. Control s-ar fi apucat să-i spună că se băgase peste munca lui, pe care tot ea îl trimisese s-o facă, ea ar fi răspuns cu ideea de a-i oferi transcrierile tuturor interviurilor viitoare, susţinând că ar fi „la fel de bune“. Apoi el ar fi spus, pleoştit, că nu despre asta e vorba. Că avea nevoie de sprijin, după care ar fi lăsat-o moartă, fiindcă discuţia despre sprijin însemna să se scalde în ape tulburi, iar ea nu l-ar fi încurajat să vorbească mai departe şi s-ar fi blocat. Nu vorbeau niciodată despre Rachel McCarthy, dar povestea era mereu acolo.

— Ar trebui, deci, să vorbim despre împărţirea sarcinilor, zise Grace.

— Da, ar trebui.

Fiindcă ştiau amândoi că acum ea se afla în avantaj.

Însă mintea îi era în altă parte în vreme ce Grace, înainte să plece din curte, se apucă să-i masacreze trupele. Adjuncta avea să se ocupe de majoritatea lucrurilor aflate în desfăşurare, în timp ce John Rodriguez renunţa pe deplin la responsabilităţi, în afara celor formale şi a şedinţelor celor mai importante. Avea să-şi retransmită recomandările lui

Grace, care avea să decidă pe care să le implementeze şi pe care nu. Urmau să se coordoneze în aşa fel încât orele lui de lucru şi cele ale lui Grace să se suprapună cât mai puţin posibil. Grace avea să-l ajute să facă lumină în însemnările directoarei şi, până se obişnuia cu noile aranjamente, aceasta urma să-i fie principala responsabilitate, cu toate că Grace nu voia să recunoască nicicum că directoarea ar fi putut să fie moartă sau s-o fi luat razna de-a binelea şi să se fi aruncat de pe vreo înălţime în ultimele sale zile la Divizia Sudică. Chiar dacă accepta că planta-cu-şoarece era cam neobişnuită şi mai accepta şi realitatea post-factum că el dăduse deja cu vopsea peste peretele directoarei de dincolo de uşă.

Nimic din această dureroasă înfrângere – retragerea sa nu avea nici avangardă şi nici ariergardă, ci era doar un grup de oameni deznădăjduiţi ce izbeau cu nişte săbii învechite în noroiul puturos al mlaştinii, în vreme ce cazacii îi aşteptau pe câmpie – nu se situa totuşi cu totul împotriva dorinţelor adevărate ale lui Control, dar nu aşa văzuse el desfăşurarea lucrurilor, cu Grace dictându-i termenii predării. Şi nimic din toate astea nu-l salva de la a jeli, cumva, nu atât puterea pe care o pierdea, ci persoana pe care o pierduse.

○ ○ ○

Rămase acolo, fumând, după ce Grace, înainte de a pleca, îl bătuse pe umăr, un gest ce se voia de compasiune însă pe care el îl simţise ca pe o consfinţire a eşecului. Chiar dacă acum o socotea o colegă, dacă nu chiar o prietenă. Încercând să resusciteze ideea de biologă, imaginea ei, sunetul vocii sale.

— Ce să mă fac acum?

— „Eu sunt prizoniera, îi zise biologa de pe patul ei pliant, cu faţa la perete, de ce ţi-aş spune ceva?

— Fiindcă încerc să te ajut.

— Chiar aşa? Ori încerci să te ajuţi pe tine?

La asta nu ştia să răspundă.

— O persoană normală ar renunţa. Asta ar fi foarte normal.

— Tu ai face-o? întrebă el.

— Nu. Dar nu sunt normală.

— Nici eu.

— Şi atunci cum rămâne?

— Cum a fost mereu.

Însă nu era aşa. Ceva îi trecuse prin minte când îl văzuse, în sfârşit, pe omul de serviciu. Ceva cu o scară şi cu un bec.

023: RUPTURĂ

Control descoperi o lanternă, o verifică dacă funcţionează. Apoi trecu pe lângă cantina care devenise de-acum o repetare iritantă, ca şi cum ar traversa acelaşi terminal de aeroport timp de mai multe zile, mestecând acelaşi crâmpei de gumă. La uşa debaralei se asigură că nu era nimeni pe culoar, apoi se strecură repede înăuntru.

Era întuneric. Bâjbâi după cablul becului, îl trase. Becul se aprinse, dar nu îi era de cine ştie ce ajutor. După cum îşi amintea, lustra metalică de deasupra becului şi poziţia joasă a acestuia, la vreo câţiva centimetri deasupra capului, făceau să nu se poată vedea decât rafturile cele mai de jos. Singurele, oricum, la care putea ajunge îngrijitorul. Singurele care nu erau goale, cum îşi dădu seama după ce ochii i se obişnuiră.

Avea senzaţia că Whitby îl minţise. Că asta *era* încăperea specială pe care se oferise să i-o arate. Dacă alte mistere nu putea rezolva, avea să-l rezolve pe acesta. Un puzzle. O diversiune. Şi interferenţa magică a lui Lowry grăbise oare momentul acesta, sau îl întârziase?

Trecu încet cu lumina lanternei peste rafturile de sus, apoi peste tavan, aflat cam la vreo trei metri deasupra. Neregulate şi expuse, în mai multe nuanţe, scândurile erau traversate de două bârne în formă de X şi păreau să fi fost înjghebate în jurul rafturilor. Rafturile continuau să se înalţe, goale, până la tavan şi dincolo de acesta. Vedea gaura în scânduri pe unde şirul de rafturi continua. După încă un moment de inspecţie, Control observă o despicătură subţire, aproape invizibilă, de-a lungul celor două bârne, care decupa astfel un pătrat. Un chepeng? În acoperiş.

Control se gândi la asta. Putea să ducă la coloana de aerisire şi atâta tot, sau către spaţii suplimentare de depozitare, însă încercând să-şi imagineze unde exista încăperea asta în ansamblul clădirii, îşi dădu seama că se afla exact în partea opusă locului preferat din cantină al lui Whitby şi asta însemna că, dacă scările ce duceau spre etajul al treilea se aflau între, deasupra putea să fie un spaţiu considerabil, aflat în porţiunea de sub scări.

Se puse pe treabă: căută scara, o găsi, retractabilă, ascunsă într-un ungher, sub o prelată. Lovi becul când deplasă scara, făcând să se desprindă praf de pe el, iar spaţiul se învioră de la lumina agitată, pâlpâitoare.

Ajuns în susul scării, aprinse iarăşi lanterna şi, cu greutate, folosindu-se de cealaltă mână, apăsă în tavan, în mijlocul pătratului pe jumătate ascuns. De la înălţimea asta vedea clar că „tavanul“ era cu siguranţă o platformă, potrivită să încapă între rafturi.

Chepengul cedă cu un scârţâit. Pufni tare, neliniştit, simţind că treptele scării sunt un pic alunecoase. Deschise uşiţa. Se mişcă uşor în balamale, fără niciun sunet, ca şi cum ar fi fost proaspăt dată cu ulei. Control îndreptă lanterna spre duşumea, apoi o ridică spre rafturile care se mai înălţau încă vreo doi metri şi jumătate, de amândouă părţile. Nu era nimeni acolo. Reveni la spaţiul central: peretele celălalt, apoi înclinarea adevăratului acoperiş.

Văzu nişte feţe ce îl priveau fix, avu impresia unor forme întinse şi a unui soi de scris.

Aproape că scăpă lanterna. Se mai uită o dată.

Pe perete, şi pe o parte a acoperişului, cineva pictase o fantasmagorie vastă de monştri groteşti, cu feţe umane. Făcuţi, mai exact, din uleiuri întinse grosolan şi din pete mari, în stil primitiv, nuanţe de roşu intens, albastru, verde şi galben ce schiţau contururile aproximative ale unor trupuri. Chipurile pixelate erau alcătuite din fotografii mărite, de securitate, cu chipurile personalului de la Divizia Sudică.

O imagine domina, întinzându-se pe zid şi cu capul îndreptat în jos, într-un fel bizar de tridimensional, de pe acoperişul înclinat. Celelalte formau constelaţii în jurul imaginii acesteia şi, pe lângă ele, propoziţii şi fraze disparate, într-o patină de linii intersectate, culori adăugate peste şi alte însemne, de parcă cineva ar fi creat un compost de cuvinte. Era şi o frontieră: un inel de foc roşu ce se transforma la capete într-un monstru cu două capete şi în a cărui burtă se afla Aria X.

Fără tragere de inimă, Control se ridică în picioare, dar îşi ţinu spatele aplecat, ca să-şi distribuie greutatea, până ce se convinse că platforma îl putea ţine. Părea solidă însă.

Se ridică de-a binelea lângă rafturile din partea stângă şi începu să evalueze lucrările artistice pe care le avea în faţă.

Corpul ce domina ansamblul mural, pictura sau ce cuvânt se putea aplica în acest caz era al unei arătări ce avea forma unui mistreţ combinat cu un limax, cu piele deschisă la culoare, vârstată cu ceva ce se voia un fel de muşchi vegetal de un verde soios. Solide şi late, braţele şi picioarele sugerau membrele unui porc, însă cu câte trei degete la capete. În partea din mijloc apăreau şi alte membre.

Capul, cocoţat pe un gât prea mic, redat într-un roz albicios, aproape translucid, era strâmb, însă prins bine de chipul ce-i fusese lipit acolo, cu adezivul licărind în lumina lanternei. Control recunoscu faţa din

fotografii: era a psihologului din a unsprezecea expediţie, un bărbat care, înainte să moară de cancer, zisese, potrivit transcrierilor: „Era foarte frumos, foarte multă linişte în Aria X.“ Şi zâmbise într-un fel vag.

Aici însă numai liniştit nu fusese înfăţişat. Cu ajutorul unui stilou, cineva – Whitby? Whitby – îi trasase omului o mască de angoasă teribilă, de nedumerire oripilată, cu gura deschisă într-un O continuu.

Aşezate spre dreapta şi spre stânga mai erau şi alte arătări – un panteon privat, cu o semnificaţie privată – cu feţe pe care le recunoscu. Directoarea fusese înfăţişată ca un mistreţ în toată legea, plin cu vegetaţie; directoarea adjunctă apărea ca un fel de nevăstuică sau dihor, în vreme ce Cheney arăta ca o meduză.

Apoi se descoperi pe el însuşi zugrăvit acolo. Incomplet. Cu faţa luată dintr-o poză recentă, în care arăta serios, şi corpul greu de desluşit, nu al unui iepure alb, ci al unui iepuroi sălbatic, cu blana deasă, încreţită, schiţată pe jumătate abia. În jurul iepurelui Whitby crease contururile unui monstru marin gri-albăstrui şi cercul imens al unui ochi înfundat în cap, care îl transforma pe acesta într-un ciclop. Dinspre corpul monstruos iradiau nu doar valuri, ci şi unde formate din cuvinte ce nu se puteau citi, trecute acolo cu un scris înghesuit, mâzgălit. La cât de tulburător şi de surprinzător arătau pereţii, depăşeau cu mult biroul directoarei. Simţi că i se face, brusc, pielea ca de găină. Îşi dădu seama că încă se mai aşteptase, cumva, ca analiza lui Whitby să-i ofere nişte răspunsuri. Dar nu existau răspunsuri aici. Doar dovada că mintea lui Whitby era ceva asemănător cu un strat sedimentar de hârtii legate de o plantă, un şoarece mort şi un străvechi telefon mobil.

Pe podea, mai încolo, lângă rafturile din dreapta, se găseau un şpaclu, nişte vopsele şi o masă care-i permitea lui Whitby să ajungă la tavan. Câteva cărţi. O sobă portabilă. Un sac de dormit, împăturit. Oare Whitby *locuia* aici? Fără ca cineva să ştie? Sau bănuia, dar nu voia să ştie cu adevărat? Mai bine să-l asmuţim pe Whitby asupra noului director. Dezinformare şi confuzie totală. Whitby izbutise să facă asta o perioadă destul de îndelungată de timp. Lucrase la edificiul lui cu răbdare, adăugase la el, scosese din el. Specific local.

Control nu stătuse aici, cu spatele la rafturi, decât cam un minut. Stătuse şi avusese impresia că se simţea un curent de aer venind de undeva. Stătuse fără să-şi dea seama că nu era un curent de aer.

Cineva, în spatele lui, respira.

Cineva îi *răsufla* pe gât. Încremeni când îşi dădu seama şi-şi blocă un „Băga-mi-aş!“ în gâtlej.

Se răsuci cu o încetineală incredibilă, dorindu-şi ca, în această întoarcere, să semene cu o statuie. Şi văzu, speriat, un ochi mare, de un

albastru apos, pe un fundal de întuneric sau de zdrenţe închise la culoare, prin care se întrezărea o piele albicioasă, apoi creatura se contură şi deveni Whitby.

Whitby, care fusese acolo în tot acest timp, înghesuit într-un raft chiar lângă Control, la nivelul ochilor, întins pe o parte, cu genunchii îndoiţi.

Răsuflând iute, gâfâit. Holbându-se.

Ca şi cum ar fi incubat. Acolo, pe raft.

Control crezu, iniţial, că Whitby doarme cu ochii deschişi. Că-i o imitaţie de ceară. Un manechin de croitor. Apoi îşi dădu seama că acesta e cât se poate de treaz şi că-l priveşte ţintă, cu corpul tremurându-i uşor, ca un morman de frunze sub care se mişcă ceva. Era de parcă n-ar fi avut oase şi cineva l-ar fi îndesat într-un spaţiu prea mic.

Era atât de aproape, încât Control s-ar fi putut apleca să-l muşte de nas ori să-l sărute.

Whitby continua să nu spună nimic, iar Control, înfricoşat, ştiu cumva că vorbitul, acolo, era primejdios. Că, dacă rostea un cuvânt, Whitby s-ar fi putut ridica din ascunzişul său şi că mişcarea ţeapănă, sacadată a mandibulei sale prevestea ceva mortal, premeditat.

Privirile li se întâlniră, iar faptul că se văzuseră unul pe celălalt nu mai putea fi acum evitat, însă Whitby tot nu vorbi, de parcă şi el ar fi vrut să conserve iluzia.

Încetişor, Control izbuti să îndepărteze de Whitby lumina lanternei, reuşind să nu se lase cutremurat de fiori şi, scrâşnind din dinţi, trecu peste instinctul care-i urla să nu se întoarcă cu spatele. Simţea şuieratul răsuflării lui Whitby în ceafă.

Apoi simţi o mişcare uşoară şi palma lui Whitby veni, i se aşeză peste ceafă. Şi rămase acolo, neclintită, peste părul lui Control. Degetele se răsfirară ca o stea de mare şi începură să se mişte uşurel înainte şi înapoi. De două ori. De trei. Îl mângâia pe Control pe cap. Îl alinta într-un fel blând, reţinut.

Control se strădui să rămână nemişcat.

Mâna, după un timp, se retrase, cu un fel de şovăială. Control făcu doi paşi înainte, apoi mai făcu unul. Şi încă unul. Whitby nu ţâşni din spaţiul său. Whitby nu scoase niciun sunet inuman. Whitby nu încercă să-l tragă înapoi între rafturi.

Ajunse la chepeng fără să se lase cotropit de fiori, se lăsă în jos, cu picioarele înainte, găsi scara cu tălpile. Închise încetişor uşiţa după el, fără să se uite spre rafturi, chiar dacă era beznă. Se simţi cuprins de uşurare când uşa se închise, apoi se grăbi să coboare. Ajuns la capăt, ezită, apoi îşi făcu timp să tragă scara şi s-o pună la locul ei. Se strădui să

asculte la uşă înainte să iasă din încăpere, apoi ieşi, lăsând acolo lanterna. Păşi în lumină, pe coridorul luminat, cu ochii mijiţi, şi trase o gură uriaşă de aer care-l făcu să vadă puncte întunecate pe dinaintea ochilor, cu o mişcare spasmodică pe care nu şi-o putu reprima, dar pe care n-ar fi vrut să o vadă altcineva.

După vreo cincizeci de paşi, Control îşi dădu seama că Whitby urcase în văgăuna aceea fără să folosească scara. Şi-l imagină târându-se prin coloanele de aerisire. Faţa aceea albă. Mâinile acelea albe, întinzându-se.

În parcare, Control se ciocni de o apariţie jovială care zise:

— Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă!

Întrebă apariţia dacă auzise ceva bizar în clădire de-a lungul anilor sau dacă văzuse ceva ieşit din comun. Însă Cheney lăsă în suspensie întrebarea, zicând:

— Sunt tavanele astea înalte, nu-i aşa? Fac lucrurile pe care le vezi să arate ca alte chestii. O pasăre poate să fie un liliac. Un liliac poate să fie o bucată de pungă de plastic care pluteşte în aer. Aşa-i mersul lumii. Să vezi lucrurile arătând ca alte lucruri. Păsări frunze. Lilieci păsări. Umbre din lumină. Sunete întâmplătoare, dar care par să aibă sens. Nicăieri, unde te duci, n-o să fie altfel.

O pasăre poate să fie un liliac. Un liliac poate să fie o bucată de pungă de plastic care pluteşte în aer. Dar putea să fie asta?

Pe Control îl izbi – tare – ideea că poate nu-l descâlcise pe Cheney, cum nu-l desluşise nici pe Whitby. Era şi acesta o faţadă pusă în grabă înaintea sa, care se retrăgea prin parcare acum, mergând cu spatele, spunându-i vorbe pe care Control nu le auzea cu adevărat.

Apoi, după ce porni motorul şi trecu de poartă, aproape fără să-şi amintească cum condusese sau cum parcase lângă pietonalul de pe râu, Control se trezi că scăpase de Divizia Sudică şi că se afla pe ponton, în Hedley. Exploră malul râului un timp, cufundat în gânduri, fără să vadă magazinele, oamenii şi nici cursul apei.

Transa lui, bula sa de absenţă, fu spartă de o fată care ţipă:

— Ai ajuns prea târziu!

Uşurare când îşi dădu seama că nu vorbise cu el, ci cu taică-său, care trecea pe lângă el ca s-o întâmpine.

Nimeri într-un loc ceva mai decent decât o speluncă, un loc întunecat şi spaţios, cu mese de biliard în spate. Undeva, prin zonă, era docul pe care-şi făcuse marţi repriza de alergare. Control ceru un whisky simplu, după ce fata de la bar termină de flirtat cu un Casanova mai în vârstă, ce arăta un pic ca o versiune îmbătrânită a pivotului din echipa lui din liceu.

— Dulce la vorbă, da-i cam fezandat, zise Control şi fata râse, deşi o spusese cu răutate.

— N-am priceput un cuvinţel din ce mi-a zis, prea îi clămpănea proteza, spuse ea.

El chicoti, reuşind să-şi abată mintea pentru o clipă.

— Şi ce faci diseară, drăguţă? Faci ceva cu mine, nu-i aşa? zise, imitând replica stupidă de agăţat a tipului.

— Dorm diseară. Am şi adormit.

— Şi eu la fel, zise el, încă hlizindu-se.

Însă simţi privirea ei, curioasă, după ce fata se întoarse la spălatul paharelor. Conversaţia nu fusese mai lungă decât cele pe care le purtase cu Rachel McCarthy, cu atâţia ani în urmă. Şi nici mai plină de miez.

Televizorul avea sonorul dat la minimum, iar imaginile înfăţişau consecinţele unei inundaţii şi ale unui masacru într-o şcoală, întrerupte de reclame pentru campionatul de baseball. Auzi, alături, un grup de femei vorbind.

— O să te cred până una-alta… fiindcă n-am alte teorii mai bune.

— Şi-acum ce facem?

— Încă nu vreau să mă întorc. Nu încă.

— Îţi place locul ăsta, chiar îţi place, nu-i aşa?

N-ar fi putut spune ce anume îl deranja la pălăvrăgeala lor, dar se mută mai spre fundul barului. Prăpastia dintre felul în care înţelegeau ele lumea şi felul său de a o înţelege, poate mare deja, se lărgise exponenţial în ultima săptămână.

Ştia că, dacă se ducea acasă, avea să înceapă să se gândească la Whitby Dementul, numai că oricum nu se putea opri să nu se gândească la el, fiindcă trebuia să facă ceva în privinţa lui Whitby mâine. Se punea doar întrebarea cum să se ocupe de problemă.

Whitby era de atâta vreme la Divizia Sudică. Nu făcuse nimănui niciun rău pe parcursul serviciului său acolo. *Serviciu,* cuvântul îl făcea să se gândească la cum avea să-i spună: „Îţi mulţumesc pentru serviciile aduse instituţiei, timp de atâţia ani. Acuma ia-ţi arta sărită de pe fix şi cară-te“.

Acum, când mai avea atâtea pe cap, iar maică-sa nu-l sunase încă în privinţa casei directoarei. Acum, când încă îşi lingea rana pierderii biologei. Vocea zisese că Whitby nu era important. Amintindu-şi asta, Control simţi că Lowry o zisese cu un soi de familiaritate, ca atunci când iei la trei păzeşte pe cineva cu care ai lucrat vreme îndelungată.

Înainte să plece de la Divizia Sudică şi să ajungă în Hedley, se uitase bine la documentele lui Whitby despre spaţiul local. Descoperise că, atunci când făceai asta – când te uitai cu atenţie – povestea începea să scârţâie. Că subtitlurile care sunau normal şi preambulurile care citau

surse ascundeau un miez unde imaginaţia devenea nestăvilită, nepreocupată de cuvintele după care încerca să se ascundă, care încercau să o stăvilească. Monştrii apăreau cu o regularitate ce părea logică date fiind filmele din prima expediţie, dar logica nu părea tocmai potrivită. Era o secţiune unde Whitby descria frontiera ca pe o „piele invizibilă“, iar pe cei care încercau să o traverseze fără să folosească trecerea îi socotea prinşi pentru totdeauna într-o întindere vastă de *altundeva,* largă de sute de kilometri. Deşi paşii pe care-i făcuse Whitby pentru a ajunge în acest punct păruseră, pentru un timp, sobri şi limpezi.

Şi mai era Lowry. Îl întrebase pe Cheney, în parcare, şi despre Lowry, iar Cheney se încruntase, lucru rar pentru el.

— Lowry? Să se întoarcă aici? Nu acum. Niciodată, aşa cred.

De ce? O pauză goală, ca atunci când pierzi temporar legătura telefonică.

— Păi e afectat. A văzut chestii pe care niciunul dintre noi, să sperăm, n-o să le vadă în veci. Nu se poate apropia de ele, nu le poate lăsa baltă. Şi-a găsit distanţa potrivită, ai putea spune.

Lowry, alcătuindu-şi o plasă de incantaţii, vrăji şi alte cele, putea să-şi creeze mai mult decât un scut între el şi Aria X, fiindcă nici el nu izbutea, niciodată, să uite. Simţea nevoia de a vedea, însă îi era prea teamă să se uite, şi-şi transmitea frica altora. Distanţa lui Whitby era mult mai apropiată, vrăjile sale aveau o natură mult mai viscerală.

Prin contrast, toate notiţele acelea neobosite, neostoite ale directoarei erau fixate, practice, solide, şi totuşi în cele din urmă – îşi comandă o bere după gura de tărie, ca să facă următorul pahar să alunece mai uşor – erau probabil nesemnificative, la fel de nefolositoare ca şi teoria despre spaţiul local a lui Whitby, care n-avea să explice în veci absolut nimic, erau probabil echivalentul unei credinţe religioase, deoarece, cu tot contextul său adiţional, directoarea tot nu descoperise răspunsul, din câte îşi dădea el seama.

Ceru, răguşit, încă o băutură.

Asta urma să-i fie, probabil, soarta: să catalogheze însemnările altora şi să le creeze pe ale lui, neîncetat şi fără niciun efect. Avea să facă burtă, să se însoare cu vreo femeie divorţată de prin partea locului. Aveau să-şi întemeieze o familie în Hedley, un fiu şi o fiică, iar în weekend el urma să fie prezent în sânul familiei, iar munca să-i fie o amintire depărtată, aflată dincolo de o graniţă îndepărtată, cunoscută sub numele de „luni“. Aveau să îmbătrânească în Hedley, el continua să lucreze la Divizia Sudică, acumulând vechime şi numărând anii, lunile care-i mai rămâneau până la pensie. Îl aştepta un ceas de aur cadou, câteva bătăi pe umăr şi deja genunchii îi vor fi fost, atunci, rablagiţi de la atâta alergat,

aşa că avea să stea pe scaun, cu părul un pic rărit.

Şi tot n-avea să ştie ce-i de făcut cu Whitby, şi tot avea să-i ducă dorul biologei. Şi, probabil, tot n-avea să ştie ce se întâmpla de fapt în Aria X.

Tipul cel abţiguit veni şi-l scoase din cugetare cu o palmă peste spate.

— Parcă te-aş şti, parcă te-aş cunoaşte de undeva. Cum te cheamă, amice?

— Rat Poison[4] 4 „Otravă de şobolani“ în lb. engleză. (*N. t.*), zise Control.

Adevărul era că, dacă tipul ce semăna cu pivotul echipei din liceu ar fi reacţionat transformându-se în ceva monstruos şi făcându-l bucăţele în noapte, o parte din Control nu s-ar fi supărat, fiindcă ar fi fost mai aproape, astfel, de adevărul despre Aria X. Chiar dacă adevărul ar fi arătat de fapt ca un bot căscat, un bot cu colţi care puţea ca o grotă plină de corpuri în putrefacţie, tot ar fi fost mai aproape de el decât era acum.

00X

Când Control dădu să plece de acasă, marţi dimineaţă, telefonul ca un cărăbuş al directoarei zăcea pe covoraşul de la intrare. Se întorsese la el. Privindu-l, cu mâna pe uşa de la intrare pe jumătate deschisă, nu se putu abţine să nu-l vadă ca pe un semn…, dar un semn a ce?

Chorry sări pe lângă el şi se băgă în tufe, în vreme ce Control se ghemui să se uite mai bine. Zilele şi nopţile petrecute în curte nu-i făcuseră niciun serviciu telefonului. Cât de grotesc era obiectul acela… vreun animal îi rosese husa şi era mânjit cu noroi şi pătat cu verde de la iarbă. Arăta, acum, mai viu decât înainte. Arăta a ceva care plecase să exploreze sau să se bage în vreo văgăună şi revenise apoi să se prezinte la raport.

Sub telefon, din fericire, găsi un bilet de la proprietarul său. Acesta scrisese cu litere tremurătoare: „Omul care tunde peluza l-a găsit ieri. Vă rog să-l aruncaţi la gunoi dacă nu vă mai trebuie“.

Îl azvârli în tufe.

În lumina dimineţii, pe parcursul acelui drum tot mai lung pe coridorul ce ducea spre biroul său, felul în care îşi amintea Control de Whitby, pe etajeră, îndesat într-un raft, de arta de pe perete, care-i dăduse un sentiment atât de neplăcut, se schimbă treptat, căpătând o textură mai acceptabilă: era vorba de o dezintegrare de lungă durată, a cărei descoperire fusese gravă pentru el personal, dar care pentru Divizia Sudică era doar un simptom printre multe altele. Simţea nevoia de a-l scoate pe Whitby din categoria „sinistru“ şi de a-l pune în categoria „are nevoie de ajutorul nostru“.

Totuşi, ajuns la el în birou, începu să se frământe, neştiind ce să facă cu Whitby – era sub jurisdicţia lui sau a lui Grace? Avea oare Grace să reziste, să minimizeze cele petrecute, să zică ceva de genul: „A, Whitby ăla?“ Poate că amândoi, el şi Grace, ar fi putut să urce în camera secretă a lui Whitby şi să se prăpădească de râs văzând toate chestiile groteşti de acolo, apoi să se apuce şi să zugrăvească totul în alb. După care s-ar fi putut duce la prânz cu Cheney şi Hsyu, ar fi putut juca jocuri de societate şi şi-ar fi putut împărtăşi dragostea comună pentru polo pe apă. Hsyu ar spune, de parcă ar fi contrazis-o deja: „Nu ar trebui să luăm de-a

gata sensul cuvintelor!“ iar el i-ar fi ţipat, replicându-i: „Te referi la un cuvânt gen *frontieră?*“, la care ea ar răspunde „Da, exact asta am vrut să zic! Te-ai prins! Înţelegi!“ După care ar fi putut să danseze un cadril improvizat ce s-ar fi dizolvat într-o învălmăşeală de ferigi verzi, lucitoare şi de musculiţe negre, licărind, năpustindu-se în calea lor.

Sau nu.

Mârâind de frustrare, Control lăsă deoparte situaţia lui Whitby şi se îngropă din nou în notiţele directoarei, cu informaţiile furnizate de Grace despre ea în minte, încercând să stoarcă din detaliile acelea seci mai multe decât conţineau de fapt. Voia, pentru moment, să ia distanţă de Whitby, să mai treacă ceva timp, ca să nu mai fie nicio mână care să se întindă spre el.

Reveni la casa farului, bazându-se pe ce-i spusese Grace. Care era scopul acestui far? Să avertizeze în privinţa pericolului, să călăuzească vasele de pe coastă şi să ajute navele să acosteze. Dar ce însemna el pentru Divizia Sudică, pentru directoare?

Printre straturile aflate în sertarul încuiat, cel mai gros se referea la far, şi acolo erau incluse pagini care, Grace îi confirmase, proveneau dintr-o investigaţie ce era legată inextricabil de istoria insulei de la nord. Insula aceasta purtase numeroase nume, de parcă niciunul n-ar fi ţinut, iar acum era cunoscută, simplu, drept Insula X la Divizia Sudică, deşi unii îi ziceau şi Insula Y[5] 5 Joc de cuvinte, „Y“ pronunţându-se în limba engleză la fel ca şi cuvântul *why*, „de ce“., ca în „De ce ne batem capul să cercetăm asta?“

Dar era fascinant – şi rezonant – faptul că lampa de semnalizare de la farul de pe coastă fusese iniţial plasată într-un far construit pe Insula X. Însă traseele de navigaţie se schimbaseră şi nimeni nu mai avea nevoie de un far care să ajute vasele să treacă prin apele de mică adâncime. Vechiul far căzuse în ruină, însă ochiul îi fusese scos cu mult timp înainte.

Cum arătase Grace, lampa o interesase cel mai mult pe directoare: un sistem de lentile de prima mână care constituise nu doar o lucrare inginerească remarcabilă, ci şi o operă de artă. Mai bine de două sute de lentile şi de prisme diferite fuseseră aşezate într-un corp de alamă. Lumina, care provenise mai întâi de la un lămpaş, apoi de la un bec electric, era reflectată şi refractată de lentile şi prisme şi trimisă către largul mării.

Întregul mecanism se putea dezasambla şi trimite pe bucăţi. „Caracteristicile luminoase“ puteau fi manipulate în aproape orice fel. Lumina putea fi strâmbată, îndreptată, trimisă în buclă închisă. Putea fi trimisă lateral. Trimisă în jos, pe scările spiralate ce ajungeau până sus.

Ţintuită spre spaţiul cosmic. Strecurată prin chepengul deschis, unde zăceau atâtea jurnale, din atâtea expediţii.

O însemnare alarmantă pe care Control n-o băgă în seamă, fiindcă nu-i mai rămăsese loc în creier pentru speculaţii distructive, tăiată cu un x şi scrisă pe dosul unui bilet de la o producţie teatrală locală din Bleakersville, o atrocitate numită *Hamlet Dezlănţuit:* „Există mai multe jurnale decât membri ai expediţiilor.“ Nu văzuse niciun raport despre numărul jurnalelor, nu exista o evidenţă.

Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă, care operase pe lângă coasta aceea din anii cincizeci, fusese obsedată de farurile gemene. De parcă BSC i-ar fi transmis ceva ei personal, directoarea insistase asupra istoriei lămpii de semnalizare, deşi Divizia Sudică, instituţia ca atare, o scosese din calcul, nesocotind-o o „dovadă care să aibă de-a face cu crearea Ariei X“. Nişte pagini rupte şi pasaje încercuite dintr-o carte intitulată *Faruri celebre* notau că lampa fusese trimisă la far chiar înainte de secesiunea statală din războiul civil şi că fusese construită la un manufacturier al cărui nume se pierduse pe parcurs. „Istoria misterioasă“ includea îngroparea în nisip a lămpii, pentru a fi ţinută departe de o facţiune sau cealaltă; apoi, mecanismul fusese trimis în nord, apăruse iarăşi în sud, pentru ca, în cele din urmă, să apară pe Insula X de pe coasta uitată. Lui Control povestea asta nu i se părea atât misterioasă cât confuză, stufoasă, dacă se gândea la cât efort trebuise pentru mutatul lămpii de semnalizare, chiar şi desfăcută în părţile sale constituente, şi pentru plimbatul ei prin toată ţara. Numărul de kilometri străbătut de lampă înainte de a-şi găsi un adăpost permanent – acesta era de fapt singurul mister, împreună cu motivul pentru care cineva se gândise să susţină într-o descriere că semnalul de ceaţă suna precum „doi tauri mari legaţi unul de coada celuilalt“.

Şi totuşi asta o captivase pe directoare, sau aşa părea, cam în perioada în care era plănuită a douăsprezecea expediţie, dacă putea să aibă încredere în datele care se găseau în extrasele de articole. Lucru care nu-l interesa pe Control la fel de mult ca faptul că directoarea continuase să adnoteze, să completeze, să adauge date şi fragmente de relatări din surse pe care nu le menţionase – sursele acelea înnebunitoare care nu se găseau în arhiva lui Grace şi la care nu se făcea nicio aluzie în vreuna dintre notiţele pe care le parcursese. Asta îl frustra. La fel şi banalitatea întregului demers, ca şi cum femeia ar fi revenit necontenit asupra a ceea ce ştia deja, căutând lucruri care simţea că lipseau. Oare mesajul pe care i-l transmitea lui Control fosta directoare era că ar fi trebuit să resusciteze trasee de anchetă mai vechi sau că Divizia Sudică rămăsese în pană de idei şi începuse să recicleze încontinuu, să se hrănească din ea

însăşi?

Ce-şi mai ura imaginaţia! Ar fi vrut să se usuce, să se facă maronie şi să cadă de pe el. Era mai dispus să creadă că ceva îl ţintuia din notiţele acelea, că îl privea ceva ascuns, decât să accepte că directoarea ajunsese într-o fundătură. Dar nu vedea acel lucru ascuns; vedea doar urmele căutărilor ei şi nu putea decât să se întrebe de ce căutase atât de asiduu.

Dintr-un impuls, luă de pe perete toate pozele înrămate şi le căută de ceva ascuns – le scoase suportul din spate, le desfăcu în bucăţi. Dar nu găsi nimic. Doar păpurişurile, casa farului, paznicul farului, asistentul acestuia şi fata care-l privea ţintă, de peste mai bine de treizeci de ani.

După-amiază recurse la PGD-ul lui Grace şi începu să compare arhivele cu vraful de însemnări. Pentru că programul aparţinea instituţiei, trebuia să apese tasta Ctrl ca să se mişte de la o pagină la alta. Ctrl părea să fie singurul control pe care-l avea de fapt. Ctrl avea un singur rol şi îl executa cu stoicism, fără să se plângă. Începu să lovească tasta Ctrl cu mai multă ranchiună şi forţă, deşi fiecare oră în care parcurgea însemnările în loc să se ocupe de Whitby părea o binecuvântare. Cu fiecare oră în care Whitby nu-şi arăta faţa, deşi maşina acestuia rămânea în parcare. Voia Whitby să fie ajutat? Ştia că are nevoie să fie ajutat? Cineva trebuia să-i spună lui Whitby ce devenise. Putea să-i spună Grace? Cheney? Nu. Fiindcă nu-i spuseseră încă.

Ctrl ctrl ctrl. Mereu prea multe pagini. Ctrl asta, ctrl cealaltă. Peste tot numai ctrl. Ctrl, mereu pe lângă informaţie, fiindcă informaţia pe care o găsea pe ecran părea, oricum, să nu ducă nicăieri, în vreme ce vraful uriaş de foi care se răsfira în valuri de pe biroul său până la peretele din fund conţinea prea mult date.

Simţi că îngustimea biroului îl apasă. Sucitul lipsit de entuziasm al foilor şi eforturile prefăcute de a îndrepta rafturile cu cărţi lăsaseră loc căutatului pe internet al locurilor în care lucrase biologa înainte de a se alătura celei de-a douăsprezecea expediţii. Activitatea aceasta se dovedise mai liniştitoare pentru nervi, iar fiecare peisaj sălbatic mai frumos decât cele de dinainte. Însă în cele din urmă asemănările acelor peisaje neatinse cu Aria X începură să-l apese, iar perspectiva de sus a unora dintre fotografii îi reamintiră de filmuleţul acela de la sfârşit.

Luă o pauză pe la ora cinci, apoi se întoarse o vreme în birou, după conversaţii scurte şi prieteneşti cu Hsyu şi Cheney, pe coridor. Deşi Hsyu părea stingherită, vorbea parcă prea repede şi părea să fi adoptat o poziţie cumva piezişă. Laba imensă a lui Cheney stăruise pe umărul lui Control vreme de o secundă sau două, inconfortabil, în vreme ce omul zicea: „A doua săptămână! E un semn bun, nu? Sperăm să-ţi placă aici.

Suntem deschişi la schimbare. La schimbări, dacă pricepi ce vreau să zic, odată ce-ai auzit ce avem de spus. Şi cum o spunem“. Cuvintele aproape că aveau sens, dar şi Cheney, astăzi, părea cam defazat. Avusese şi Control asemenea zile.

Mai rămânea doar problema cu Whitby. Nu-l văzuse toată după-amiaza, şi nici la e-mailuri nu răspunsese. Simţea că e important s-o lămurească odată, să n-o lungească pe miercuri. *Cum* anume îi devenise clar, împreună cu ce era decent şi ce nu de făcut. Avea s-o facă în faţa lui Cheney, la secţia ştiinţifică, iar pe Grace nu intenţiona s-o implice. Devenise responsabilitatea lui, mizeria lui, iar Cheney n-ar fi făcut decât să-i respecte decizia. Whitby era astfel silit să accepte un concediu şi consiliere psihiatrică şi, dacă avea un pic de noroc, omuleţul cel bizar n-avea să se mai întoarcă.

Era târziu, trecuse deja de şase. Pierduse noţiunea timpului, sau noţiunea timpului îl pierduse pe el. Biroul era încă un talmeş-balmeş corespunzând cu contururile creierului directoarei, iar fişierele PGD ale lui Grace nu schimbaseră aceste contururi în niciun fel folositor.

Luă cu el manuscrisul despre *terroir* al lui Whitby, părându-i-se că, dacă îi citea pasaje din el lui Whitby, l-ar fi putut convinge pe acesta că avea o problemă. Traversă iarăşi spaţiul vast al cantinei. Ferestrele imense ale acesteia lăsau să pătrundă cenuşiul cerului şi-l împingeau către mese, către scaune; nu peste mult timp avea să plouă din nou. Mesele erau goale. Mica pasăre întunecată, sau liliacul, încetase să mai zboare şi se cuibărise pe o bară de oţel de lângă geamuri. „E ceva pe jos.“ „Ai mai văzut una ca asta?“ Fragmente de conversaţie în vreme ce trecea înspre bucătărie, apoi un sunet ascuţit, deşi slab, ca şi cum cineva s-ar fi văitat. Asta îl făcu pe Control, un moment, să se simtă uimit. Apoi îşi dădu seama că sunetul provenea, cel mai probabil, de la vreun aparat folosit de personalul de la cantină.

Însă altceva îl rodea pe Control de ceva timp. Era ca şi cum şi-ar fi uitat portofelul sau vreun alt obiect esenţial la plecarea de acasă. Acum însă sunetul îi readusese asta în câmpul conştiinţei. O absenţă. Mirosul de miere stricată dispăruse. Îşi dădea acum seama că, de fapt, nu simţise mirosul pe parcursul întregii zile, indiferent pe unde s-ar fi dus. Să fi transmis Grace recomandarea mai departe?

Dădu colţul şi păşi pe culoarul ce ducea spre secţia ştiinţifică, merse pe sub lămpile fluorescente, cufundat în repetarea, în minte, a ceea ce urma să-i spună lui Whitby, anticipând ce i-ar fi răspuns acesta sau ce nu i-ar fi răspuns, simţind greutatea manuscrisului nebunesc din mâini.

Control dădu să pună mâna pe uşile mari, duble. Căută mânerul, nu-l găsi; mai încercă o dată.

Dar nu mai existau uşi acolo unde fuseseră întotdeauna. Doar un zid.
Iar zidul era moale şi respira sub atingerea mâinii sale.
Ţipa, îşi spuse, dar de undeva din adâncul mării.

VIAŢA DE APOI

Control, aflat în mijlocul unui alt fel de tragedii, nu mai vedea altceva în faţa ochilor în afara lui Rachel McCarthy, cu un glonţ în cap, prăbuşindu-se la infinit în hăul carierei de piatră. Şi sentimentul de atunci că nimic nu era real. Că încăperea în care-l duseseră şi investigatorul care-i fusese repartizat erau nişte făcături şi că, dacă se concentra asupra acelui gând, investigatorul, până la urmă, avea să se dizolve în neant, iar pereţii celulei s-ar fi destrămat, şi el ar fi ieşit într-o lume care era reală. Abia atunci s-ar fi trezit ca să-şi continue viaţa şi ar fi continuat-o pe calea pe care o urmase până atunci.

Deşi scaunul, de la lungile ore de interogatoriu, făcuse să-l doară spatele şi coapsele şi-i lăsase urme. Deşi adulmecase izul amar de ţigară de pe jacheta anchetatorului şi auzise vâjâitul sughiţat al casetei din reportofonul pe care tipul îl adusese ca dispozitiv suplimentar, pe lângă sistemul de înregistrare al camerei.

Deşi textura zidului păruse aceea a unui diavol de mare de la acvariu: netedă şi fermă, cumva dură la pipăit, cu şănţuleţe, dar mai rezistentă, şi dincolo de ea, senzaţia a ceva vast, care inspira şi expira. O invazie în lumea mirosului de miere acrită, diminuându-se iute, dar greu de uitat. Precum învolburarea scurtă de oţet balsamic de pe un platou cu gustări. Dâra de sânge întunecat ce duce la cadavru într-un serial poliţist.

Părinţii lui îi citiseră „Tigru, tigru, foc de febre“ când era copil. Colaboraseră cu el la un proiect de studii sociale, maică-sa făcuse cercetarea, taică-său asamblarea lucrării. Îl învăţaseră să meargă pe bicicletă. Jalnicul pomişor de Crăciun de lângă şopron făcea acum legătura în amintire, necontenit, cu prima vacanţă pe care o ţinea minte. Stătea pe pontonul din Hedley, uitându-se peste râu către lac, spre cabana unde avea să pescuiască cu bunicul. Dând nume sculpturilor din curtea lui taică-său, cele care se transformaseră în piese de şah puse deasupra şemineului. Zidul încă respira însă, indiferent ce-ar fi făcut. Impactul căştii unui atacant în pieptul lui, cu mult timp în urmă, ieşind la iveală acum, făcându-l să gâfâie, cu tot aerul scos din plămâni.

Control nu-şi amintea cum ieşise de pe coridor, dar îşi reveni în vreme ce alerga spre cantină, strângând ca într-o menghină manuscrisul despre spaţiul local al lui Whitby. Intenţiona să se ducă în birou, să mai adune

nişte lucruri de-acolo. Biroul lui. Lucrurile lui.

Declanşa fiecare alarmă de incendiu pe lângă care trecea. Ţipa, peste vuietul sirenelor, la oameni care nu erau acolo, îndemnându-i să plece. Neîncredere. Şoc. Prins în capul lui în felul în care unii rămăseseră prinşi în secţia ştiinţifică.

Însă în sala de mese ajunse să alerge atât de iute, încât alunecă şi căzu. Când se ridică, o văzu pe Grace, care ţinea deschisă uşa ce dădea în curte. Avea cui să-i spună. Cui să-i spună. Că nu mai era decât zidul. Nu mai era decât zidul.

Îi răcni numele, însă Grace nu întoarse capul şi, când se apropie de ea, văzu că se uita ţintă la cineva care păşea agale dinspre capătul curţii, prin ploaia deasă, pe marginea roşiatică a mlaştinii din spate. O siluetă înaltă, luminată de soarele după-amiezii târzii, strălucind în revărsarea de lumină. Ar fi recunoscut-o oriunde. Era tot în haine de expediţie. Atât de aproape de un copac strâmb că, mai întâi, se contopise cu el în cenuşiul ploii. Şi încă îşi croia drum spre Grace. Iar Grace, cu figura întoarsă pe trei sferturi spre ea, zâmbea, cu trupul încordat de anticipare. Această falsă revenire, această reunire coruptă. Acest sfârşit deplin.

Fiindcă directoarea ducea după ea un penaj de praf ca de smarald, iar în spatele său natura lumii se schimba, se umplea cu strălucire, ploaia îşi pierdea desimea, întunecimea. Ploaia se rărea, se pierdea, nu mai era acolo.

Frontiera venea către Divizia Sudică.

În parcare, înfigând cheia în contact, uită de birou, nu mai voia să privească în urmă. Nu voia să vadă dacă vreun val invizibil era pe cale să-l ajungă. Mai erau maşini în parcare, mai erau oameni în clădire, dar nu-i păsa. Pleca. Terminase aici. Simţi cum panica scurmă în el, frenetic, la gândul că ar fi putut rămâne prins aici. Pentru totdeauna. Continuă să ţipe la maşină să pornească şi după ce maşina porni.

Goni spre porţi – erau deschise, nepăzite, din spatele lui nu se auzea niciun sunet. Doar o linişte vastă, care copleşea gândul. Mâinile îi erau încârligate, ca nişte gheare, îşi înfigea unghiile în palme strângând volanul.

Acceleră, fără niciun alt gând decât cel de a ajunge la Hedley, deşi ştia că s-ar putea să nu existe niciun fel de alegere. Îşi scoase telefonul, îl scăpă dar nu se opri, pipăi după el în vreme ce intra pe autostradă şi ţipă ascuţit când se angajă pe bandă, uşurat să vadă trafic normal. Îşi înăbuşi vreo zece impulsuri simultane – de a opri maşina şi de a o folosi ca să blocheze ieşirea, de a coborî geamul în ploaie şi de a striga o avertizare către ceilalţi şoferi. Îşi înăbuşi orice impuls care se punea în calea

puternicului şi presantului instinct de a fugi de acolo.

Auzi două avioane de vânătoare şuierând deasupra, dar nu le putu vedea.

Schimbă febril posturile de radio, căutând ştiri. Nu ştia ce ar fi trebuit să conţină ştirile, dar voia să se spună ceva, deşi lucrurile erau încă în desfăşurare, nu se terminaseră. Nimic. Pe niciun post. Dar continuă să umble la butoane, pentru a scăpa de senzaţia peretelui lipit de mână; îşi şterse palma de banchetă, de volan, de pantaloni. Ar fi băgat-o şi în rahat de câine, numai să scape de senzaţia aceea.

Când se depărtase de Grace, văzuse că Whitby îşi ocupa locul obişnuit în fundul sălii de mese, sub fotografia cu vremurile de altădată. Dar Whitby apărea acum doar intermitent, transmisiunea era perturbată. Unele dintre cuvintele sale, ca ton şi textură, încă păreau vorbire omenească. Altele semănau cu filmul din prima expediţie. Whitby eşuase la un test fundamental parcă, trecuse un Rubicon de vreun fel şi stătea acolo acum, cu falca bizar de alungită, încercând să enunţe cuvinte, singur, dincolo de capacitatea lui Control de a-l ajuta. Îşi dăduse atunci seama, ori poate ceva mai târziu, că poate Whitby nu era doar nebun. Că poate Whitby devenise o breşă, o spărtură, o intrare în Aria X, exprimată ca o ecuaţie alungită peste timp…, iar dacă directoarea revenise acum la Divizia Sudică n-o făcuse pentru Grace, ci fiindcă Whitby o tot chemase, ca un semnalizator uman. Versiunea aceea a ei care revenise.

Prins în capcana gândurilor. Se gândea că Divizia Sudică nu fusese o fortăreaţă, ci mai degrabă un fel de incubator lent. Că descoperirea altarului lui Whitby declanşase ceva. Că să-şi pună încrederea într-un cuvânt precum *frontieră,* se dovedise o greşeală, o capcană. O dezvăluire lentă a termenilor ce nu fusese recunoscută decât prea târziu.

Privirea insistentă a lui Whitby îl urmase în timp ce fugise spre intrarea din faţă, iar Control alergase aproape oblic, ca să fie sigur că Whitby nu-l scăpa din ochi, până ce dădu colţul. Vedea acum clar leviatanii din visul său, holbându-se, observându-l cu o oribilă claritate. Nu se sustrăsese atenţiei lor.

Voia s-o sune pe maică-sa. Hipnotizează-mă. Scoate asta din mine cu hipnoza. Ploaia, felul atât de pământesc în care cădea, presiunea pe care o simţea înapoia lui. Încercă să-şi controleze respiraţia. Toate sfaturile pe care i le dăduse vreodată maică-sa îi ieşiseră cu totul din minte.

Se oprise oare totul? Se oprise directoarea? Sau tot mai dădea năvală?

Se revărsa oare acum, peste lume, o peltea invizibilă?

Îşi prefira deja în minte, acum că se mai liniştise un pic şi începea să

funcţioneze din nou, ce ar fi putut să facă altfel. Dacă s-ar fi putut face ceva altcumva, sau dacă, orice ar fi fost, lucrurile s-ar fi petrecut întotdeauna la fel. În universul acesta. În ziua de azi.

— Îmi pare rău, rosti în maşină – vorbind cu nimeni, cu Grace, cu Cheney, cu Whitby chiar. Îmi pare rău.

Dar pentru ce? Care era rolul său în toate astea?

Când ajunse la poalele dealului, îndreptându-se spre casă, ştirile de la radio începură să reflecte realitatea lui, în crâmpeie şi licăriri de lumină. Se petrecuse ceva la baza militară, poate în legătură cu „eforturile continue de ecologizare a mediului“. Fusese văzută o lumină ciudată, se auziseră sunete ciudate, focuri de armă. Dar nu ştia nimeni nimic. Nu erau siguri.

Doar că, acum, Control ştia lucrurile care-i scăpaseră, ascunse în ape adânci, tulburi. Se iviră la suprafaţă acum, prea târziu ca să mai fie de vreun folos. Fiindcă, după umerii lăsaţi şi înclinarea creştetului directoarei – văzând-o acolo, apropiindu-se, în carne şi oase – Control îşi dăduse seama în sfârşit că fata din fotografia cu farul era directoarea, copil. Umerii aceia aveau un fel de delăsare, de alunecare inconfundabilă, indiferent de perspective şi de trecerea anilor; imposibil să n-o bagi de seamă dacă te uitai unde trebuie. Acum, că văzuse asta, nu putea să pretindă că nu văzuse. Acolo, ascunsă în plină vedere în fotografia de pe peretele directoarei, era o imagine a directoarei-copil, făcută de BSC, stând umăr la umăr cu Saul Evans, ale cărui cuvinte decorau cu ţesut viu pereţii anomaliei topografice. Privise zi de zi poza aceea, la ea în birou. Alesese să pună fotografia acolo. Alesese să locuiască în Bleakersville, într-o casă plină cu lucruri moştenite, probabil, de la cineva dinspre partea maică-sii. Cine ştiuse asta la Divizia Sudică?

Sau fusese încă o conspiraţie cu unic conspirator, iar directoarea ascunsese toate conexiunile?

Presupunând că avea dreptate, ea se aflase la far chiar înainte de Eveniment. Cunoştea coasta uitată la fel de bine pe cât se cunoştea pe ea însăşi. Erau lucruri pe care nu trebuise să le pună pe hârtie vreodată, fiindcă era cine era, fiindcă venea de unde venea.

Din câte îşi dădea Control seama, directoarea fusese una dintre ultimele persoane care-l văzuseră în viaţă pe Saul Evans.

Opri în faţa casei, zăbovi acolo un moment, simţindu-se vlăguit, secătuit, incapabil să proceseze ce se întâmpla. Era leoarcă de transpiraţie, cămaşa îi era udă, sacoul îi rămăsese la Divizia Sudică. Se dădu jos din maşină, cercetă orizontul ascuns de după râu. Se vedea o străfulgerare de lumină slabă? Se auzea ecoul slab al unor explozii sau

era doar imaginaţia sa?

Când ajunse pe verandă, văzu o femeie pe trepte, lângă pisică. Simţi mai mult uşurare decât surprindere.

— Bună, mamă.

Arăta aproape la fel ca întotdeauna, dar hainele ei de firmă păreau uşor umflate, ceea ce însemna că purta, probabil, vreo vestă protectoare uşoară. Şi era, probabil, înarmată. Avea părul prins în coadă la spate, ceea ce-i făcea trăsăturile să pară şi mai severe. Purta pe chip semnele unui fel de durere şi uimire.

— Bună, fiule, zise, când trecu pe lângă ea.

Control o lăsă să-i vorbească şi deschise uşa, intră în dormitor şi se apucă să-şi facă bagajul. Mare parte din hainele sale erau încă curate şi împăturite prin sertare. Era uşor să ia din ele şi să umple o valiză. Era uşor să-şi ia obiectele de toaletă din baia alăturată, să scoată geanta cu bani, paşapoarte, arme şi cărţi de credit. Se întreba ce să ia cu el din sufragerie, ca obiect personal. Cu siguranţă o piesă de pe tabla de şah. Nu prea auzea ce-i spune maică-sa, fiindcă se concentra asupra sarcinii pe care o executa în momentul acela. Se concentra să o facă perfect.

Grace stătuse acolo, aşteptând să o primească pe directoare, iar el o implorase să plece, o implorase să se îndepărteze de uşă şi să fugă ca vântul, să scape pe undeva. Dar nu voi să facă asta, nu-l lăsase s-o tragă după el, se împotrivise cu o forţă care îl copleşise atunci, înfricoşat cum era. Îi arătase însă arma, ascunsă într-un toc prins de umăr, de parcă asta ar fi fost ceva consolator. *Am ordinele mele, care nu te privesc.* Apoi Control ieşise de pe orbita ei, se eliberase de tot ce însemna Divizia Sudică.

Maică-sa îl sili să se oprească din împachetat, închise valiza, în care îndesase oricum prea multe, îi luă mâna şi-i puse ceva în palmă.

— Ia asta, zise.

O pilulă. O pastiluţă albă.

— Ce-i asta?

— Hai, înghite-o şi gata.

— De ce nu mă hipnotizezi, pur şi simplu?

Ea îl ignoră, îl călăuzi către un scaun din colţ. Se aşeză acolo, greoi, îmbibat în sudoare rece.

— O să vorbim după ce iei pastila. După ce faci un duş.

Zisese acestea pe un ton muşcător, cel pe care-l folosea ca să pună capăt dezbaterilor şi discuţiilor în contradictoriu.

— N-am timp de duş, zise el holbându-se la tapetul de pe perete, care începea să se facă neclar.

De-acum înainte va locui în mijlocul coridoarelor. N-o să mai pună

mâna pe nicio suprafaţă. O să se poarte ca o fantomă care ştie că dacă intră în contact cu cineva sau cu ceva o să pătrundă prin fiinţa aceea, care o să-şi dea seama astfel că există în stare de purgatoriu.

Severance îl plesni tare peste faţă, şi Control simţi că auzul îi revine.

— Ai avut un şoc. Văd că ai avut un şoc, fiule. Am avut şi eu vreo câteva în ultimele ore. Dar am nevoie să începi iarăşi să gândeşti. Am nevoie de tine *prezent*.

Ridică ochii spre ea, atât de asemănătoare şi de neasemănătoare cu maică-sa.

— OK, zise, OK.

Luă deci pastila, mişcă picioarele cât încă mai avea voinţă, o apucă spre baie. În ochii directoarei nu existase nimic care să poată fi recunoscut. Absolut nimic.

Începu să plângă sub duş, fiindcă tot nu-şi putea îndepărta de pe palmă senzaţia atingerii zidului, oricât de mult se străduia. Nu putea scăpa nici de rărirea ploii, de expresia de pe faţa lui Whitby, de poziţia rigidă a lui Grace sau de faptul că toate acestea se întâmplaseră cu doar o oră în urmă şi încă încerca să le pună cap la cap.

Dar după ce ieşi împleticindu-se din cabină, după ce se uscă şi se îmbrăcă cu blugi şi cu un tricou, se simţi mai calm, aproape normal. Încă simţea un uşor tremurat, dar probabil că pilula îşi făcea deja efectul.

Se dădu cu gel dezinfectant pe mână, însă tot simţea textura zidului, ca o nălucă de care nu reuşea să scape.

Maică-sa făcea cafea în bucătărie, dar trecu pe lângă ea fără o vorbă, prin răcoarea bruscă a ventilatorului de la aparatul de aer condiţionat, şi deschise uşa din faţă, lăsând să pătrundă un val de umiditate şi de căldură.

Ploaia se oprise. Se putea uita înspre râu, spre un orizont unde se afla, pe undeva, Divizia Sudică. Totul era liniştit, neclintit, dar se întrezăreau aureole vagi de lumină verde, de lumină vineţie, care n-ar fi trebuit să fie acolo. Îşi imagină că ceea ce se afla în Aria X se revărsa peste câmpii, se întindea dincoace de râu, către Hedley.

— De aici nu se vede mare lucru, zise maică-sa din spate. Încă încearcă să stăvilească expansiunea.

— Cât de mult s-a întins? întrebă un pic înfiorat, în timp ce închidea uşa şi intra în bucătărie.

Luă o gură de cafea dintr-o ceaşcă pe care i-o pusese maică-sa înainte. Era amară, dar îi abătu gândul de la mâna lui.

— N-o să te mint, John. E grav. Divizia Sudică e pierdută. Noua frontieră s-a întins până aproape de porţi. Sunt toţi prinşi acolo.

Impresia că ploaia se *subţia* în spatele directoarei. Grace, Whitby şi cine mai ştie câţi alţii, prinşi într-un coşmar autentic.

— S-ar putea să se oprească acolo, pentru foarte mult timp.

— Numai rahaturi spui, zise el. Habar n-ai ce-o să facă.

— Ori s-ar putea să accelereze. Ai dreptate, n-avem cum să ştim.

— Aşa e, nu avem cum. Am fost acolo, în mijlocul chestiei. Am văzut-o venind.

Fiindcă *tu m-ai pus acolo.* Un urlet interior, sentimentul trădării, apoi un gând care-l izbi când îi văzu expresia obosită, preocupată:

— Dar mai e şi altceva, nu? Mai e ceva ce nu mi-a spus.

Întotdeauna mai era ceva.

Chiar şi acum ea ezită, nevrând să divulge o informaţie considerată strict secretă într-o ţară care s-ar fi putut să nu mai existe într-o săptămână. Apoi zice, cu o voce lipsită de intonaţie:

— Contaminarea siturilor din care am extras-o pe topografă şi pe antropologă a trecut de carantină şi continuă să crească, în ciuda tuturor eforturilor noastre.

— Doamne, Dumnezeule! făcu el.

Chiar şi cu amorţeala dată de pilulă, voia să scape de creierul său înfierbântat, de pielea aprinsă, de carnea de dedesubt, să devină, cumva, eteric şi desprins de cele pământeşti, ca să poată să nu mai vadă, să uite, să se şteargă totul.

— Ce fel de contaminare? întrebă, deşi avea impresia că ştie.

— Genul care curăţă totul. Genul pe care n-o vezi decât când e prea târziu.

— Nu se poate face nimic?

Femeia lăsă să-i scape un râs aspru, ca şi cum ar fi încercat să scuipe ceva care-i stătea în gât.

— Păi, ce-ar fi de făcut, John? Să combatem asta începând o operaţiune minieră acolo? Să poluăm locurile alea în turbare? Să punem urme de metale grele în pânza freatică?

El rămase privind-o, nevenindu-i să creadă.

— De ce *mama dracului* m-ai pus să stau la Divizia Sudică, dacă ştiai că se poate întâmpla asta?

— Voiam să fii aproape. Voiam să ştii, fiindcă asta te protejează.

— Mă *protejează?* Împotriva sfârşitului lumii?

— Poate. Poate că da. Şi ne trebuia o privire proaspătă, zise ea şi se lăsă lângă el, lipindu-se de blatul din bucătărie.

Mereu uita ce subţire, ce slabă era.

— Îmi trebuia privirea *ta* proaspătă. N-aveam de unde şti că lucrurile or să se schimbe atât de repede.

— Dar aşa, o idee, aveai.

Continua să dezvăluie crâmpeie de informaţie. Iar el ar fi trebuit să le culeagă, ca pe arma de sub banchetă, doar fiindcă i le arunca?

— Da, aveam o idee, John. De aceea te-am trimis pe tine. De aceea vreo câţiva dintre noi au crezut că trebuie să facem ceva.

— Ca de pildă Lowry.

— Da. Ca Lowry.

Lowry, ascunzându-se la Centru, incapabil să înfrunte ce se întâmpla, ca şi cum crâmpeiele de film s-ar fi revărsat acum în viaţa reală.

— L-ai lăsat să mă hipnotizeze. I-ai lăsat să mă *condiţioneze.*

Nici acum nu era în stare să-şi reprime ranchiuna. N-avea să ştie niciodată pe deplin ce-i făcuseră.

— Îmi pare rău, dar aşa a fost târgul, John, zise ea cu dârzenie, ţinându-se de versiunea sa. Aşa a fost târgul. Eu am obţinut persoana pe care o voiam pentru misiune, Lowry s-a ales cu un anume… control. Şi tu, într-un fel, ai căpătat protecţie.

Întrebă în batjocură, crezând că ştie răspunsul:

— Câţi mai sunt la Centru, mamă? În facţiunea asta?

— În principal doar noi, Lowry şi cu mine, dar Lowry are aliaţi, mulţi, zise ea cu o voce scăzută.

Doar ei. Un complot din doi oameni împotriva unui complot format dintr-unul singur, directoarea. Şi nici unii, nici alţii nu o nimeriseră. Şi acum totul era praf şi pulbere.

— Şi altceva? o presă ca să o pedepsească, fiindcă nu voia să se gândească la ideea unei Arii X localizate.

Un râs amar.

— Am verificat locurile de extracţie ale membrilor din ultima expediţie din a unsprezecea serie, ca să vedem dacă apar efecte similare. N-am găsit nimic. Aşa că, acum, ne gândim că au avut, probabil, un scop diferit. Şi că scopul era să contamineze Divizia Sudică însăşi. Am mai avut indicii în privinţa asta. Doar că nu le-am interpretat corect, nu ne-am putut pune de acord asupra semnificaţiei lor. Ne mai trebuia un pic de timp, nişte date în plus.

Corpuri care se descompuseseră „un pic cam repede“, cum formulase Grace când directoarea ceruse să fie exhumate.

În felul şovăielnic în care vorbea maică-sa se afla recunoaşterea faptului că Centrul fusese un eşec răsunător. Nu izbutiseră să conceapă un scenariu în care Aria X să fie mai isteaţă, mai insidioasă, mai plină de resurse.

Nimic din toate astea nu afectase expresia de pe figura lui Grace, în ploaie, pe măsură ce directoarea se apropia – încântarea, răzbunarea,

ideea abstractă, exprimată visceral pe trăsăturile sale, că sacrificiul, loialitatea, răbdarea aveau acum să-i fie răsplătite. De parcă manifestarea fizică a unei colege şi prietene socotite moarte demult ar fi putut şterge trecutul recent. Directoarea, urmată de tăcerea aceea nefirească. Avea ochii închişi, sau nu mai avea deloc ochi? Praful albastru-smarald care se ridica de pe ea, care cădea la pământ cu fiecare pas al său. Persoana aceea n-ar fi trebuit să fie acolo, carcasa unui suflet din care nu descoperise decât fragmente.

Maică-sa începu iarăşi să vorbească, şi o lăsă, fiindcă n-avea încotro, fiindcă îi trebuia timp ca să se aclimatizeze, să se obişnuiască.

— Imaginează-ţi o situaţie, John, în care încerci să stăvileşti ceva periculos. Dar bănuieşti că stăvilirea e un joc pe care-l pierzi. Că ceea ce încerci să reţii acolo scapă încet, inexorabil. Că ceea ce pare să fie impenetrabil a devenit, de fapt, cu timpul, extrem de penetrabil. Şi că, orice ar fi lucrul acela, pare că încearcă să te distrugă, dar nu are niciun lider cu care să poţi negocia, nici obiective pe care să le afirme în vreun fel.

Aproape că şi-o imagina pe directoare ţinând prelegerea asta.

— Vrei să zici Divizia Sudică, locul unde m-ai trimis. Cu instrumentele nepotrivite.

— Vreau să zic că grupul din care am făcut parte credea de ceva timp că Divizia Sudică ar putea fi compromisă, însă majoritatea era de părere, până azi, că asta era nu doar fals, ci şi de tot râsul.

— Cum ai ajuns să te implici?

— Din cauza ta, John. Cu mult timp în urmă. Fiindcă aveam nevoie de un post care să fie aproape de locul unde stăteaţi tu şi taică-tău. Era un proiect marginal. Ceva de urmărit, ceva de ţinut sub ochi. Apoi, lucrul acela a devenit obiectivul principal.

— Dar de ce a trebuit să fiu eu?

— Ţi-am spus, zise ea cu voce rugătoare. Te ştiu, John. Ştiu cine eşti. Aş fi ştiut dacă te… schimbai.

— Cum s-a schimbat biologa.

Se înfuria acum că-l pusese în pericol fără să-i spună, fără să-i permită să aleagă. Doar că, de fapt, avusese de ales: ar fi putut să rămână unde se afla, ar fi putut continua să creadă că trăieşte dincolo de frontieră, deşi asta era o minciună.

— Ceva de genul ăsta.

— Sau dacă mă schimbam devenind mai cinic, mai blazat, mai paranoic sau mai sleit.

— Opreşte-te.

— De ce?

— Am făcut tot ce-am putut.

— Mda.

— Cât ai crescut adică, John. Am făcut tot ce-am putut, ţinând seama de circumstanţe. Dar tot furios eşti. Până şi acum, tot furios. E prea mult. E prea de tot.

Discuţie pe marginea unei catastrofe. Dar nu aşa făceau oamenii, dacă mai erai încă viu?

Îşi lăsă jos ceaşca. Simţea între umeri un junghi care n-avea, poate, să-i mai treacă niciodată.

— Nu mă gândesc la asta. Asta nu contează. Nu contează acum.

— Acum contează cel mai mult, zise ea, fiindcă s-ar putea să nu te mai văd niciodată.

Vocea ei, frângându-se pentru prima dată de când ţinea el minte.

Simţi ca pe o izbitură greutatea vorbelor, ştiind că sunt adevărate, şi, timp de o clipă, se simţi ca şi cum s-ar fi prăbuşit. Enormitatea, imposibilitatea acestui fapt erau prea de tot. Cum se ajunsese în punctul ăsta abia dacă îşi dădea seama, deşi fusese prezent acolo, pe tot parcursul drumului.

O luă în braţe, o strânse la piept, iar ea îi şopti în ureche:

— *N-am fost atentă. Am crezut că directoarea e de acord cu noi. Am crezut că-l pot stăpâni pe Lowry. Am crezut că o s-o scoatem la capăt. Am crezut că avem mai mult timp.*

Că problema era mai puţin însemnată, că exista posibilitatea unei rezolvări. Că n-avea să-l rănească.

Mama lui. Păpuşarul lui. Dar, după o clipă, trebui să-i dea drumul. Nu se putea trece peste prăpastia aceea, nu se putea vindeca pe deplin tot ce trebuia vindecat. Nu acum.

Ea, atunci, îi mai spuse ceva, o informaţie pe care i-o oferi ca pe o mărturisire.

— John, ar trebui să ştii că biologa a scăpat din custodia noastră în weekend. A fost dată dispărută în ultimele trei zile.

O senzaţie de încântare, un val de euforie egoistă, nestăvilită, care venea, în parte, fiindcă o izgonise din gândurile sale pe măsură ce se instaura coşmarul la Divizia Sudică – şi acum avea parte de răsplata asta, că, într-un fel, îi fusese redată.

○ ○ ○

Toate celelalte răspunsuri la întrebările sale apărură mai târziu, mult după ce maică-sa plecase cu maşina lui, după ce-şi făcuse bagajul şi-şi

abandonase fără tragere de inimă pisica şi luase maşina ei, aşa cum îi sugerase. Dar se opri pe străduţa liniştită, la câteva cvartale mai încolo, şi forţă o altă maşină, fiindcă nu avea încredere în Centru. Nu peste mult ieşea din Hedley şi ajungea în mijlocul pustietăţii. Simţi cu acuitate absenţa tatălui său când trecu pe lângă fosta lui casă. Fiindcă prezenţa tatălui i-ar fi prins bine acum. Fiindcă acum nu mai conta ce secrete spusese ori nu spusese.

La aeroport, aflat la cam o sută cincizeci de kilometri distanţă, într-un oraş îndeajuns de mare pentru a avea legături internaţionale, îşi lăsă vehiculul în parcare, împreună cu armele, şi-şi cumpără două bilete. Unul spre Honduras, cu o escală pe Coasta de Vest. Celălalt avea două escale, iar traseul era ocolitor, ajungând cam la trei sute de kilometri de coastă. Pe al doilea şi-l cumpără sub nume fals. Îşi făcu formalităţile de îmbarcare pentru zborul spre Honduras, apoi se instală în barul aeroportului, cu un whisky în faţă, aşteptând ora cursei. Îl invadară viziuni apocaliptice despre lucrurile pe care avea să le absoarbă Aria X dacă înainta. Clădiri, drumuri, lacuri, văi, aeroporturi. Totul. Se uită la televiziunea cu circuit închis a aeroportului, căutând ştiri, încercând să gândească mai iute decât cei de la Centru, care puteau deja să fie pe urmele ei, poate că-i luaseră deja urma. Dacă ar fi fost biologa, ar fi început prin a sări în vreun marfar, lucru care însemna că o putea ajunge cu uşurinţă din urmă. Din locul de unde evadase ar fi avut la fel de mult de călătorit ca şi el.

O femeie blondă de la bar îl întrebă cu ce se ocupă şi el zise neglijent, fără să se gândească:

— Sunt biolog marin.

— A, lucraţi pentru guvern.

— Nu, sunt liber-profesionist, replică el, ceea ce suna absurd în gura lui.

Apoi petrecu câteva minute punând distanţă între el şi acest subiect. Fiindcă voia să stea acolo la bar, între oameni, dar fără să interacţioneze cu ei.

— Cum a scăpat? o întrebase pe maică-sa.

— Hai să zicem, doar, că e mai puternică decât pare şi foarte plină de resurse.

Îi oferise maică-sa resursele? Timpul? Ocazia? Nu voise să întrebe.

— Centrul bănuieşte că o să se întoarcă la locul acela viran, din cauza lipsei de contaminare de acolo.

Însă el ştia că nu într-acolo avea ea să se îndrepte.

— Aşa crezi şi tu? îl întrebase maică-sa.

— Da.

Nu, avea s-o apuce spre nord, spre zonele sălbatice aflate mai sus de orăşelul Rock Bay, chiar dacă nu credea că era cu adevărat biologa. S-ar fi dus într-un loc cu importanţă personală. Fiindcă simţea impulsul, nu fiindcă aşa voia Aria X. Dacă biologa ar fi avut dreptate, dacă nu ar fi fost nimic altceva decât un soldat dedicat al acesteia, ar fi avut mintea la fel de spălată ca şi ceilalţi.

Asta, cel puţin, alesese el să creadă. Ca să aibă un motiv pentru a-şi face bagajul şi un loc în care să se simtă la adăpost. Sau în care să se poată ascunde.

Anunţau îmbarcarea pentru zborul lui. O pornea spre vest, da, însă avea de gând să se oprească la primul zbor de legătură, să închirieze de acolo o maşină, să se ducă cu maşina închiriată mai departe, să închirieze apoi încă un vehicul, poate să fure unul, să se mişte într-un arc coborâtor, lent, sugerând direcţia sud. Apoi, însă, intenţiona să se dea la fund complet şi să pornească spre nord.

Trăsese de Grace, de fapt, să o mişte de acolo, o apucase de mână, dezechilibrând-o, ar fi târât-o după el dacă ar fi fost în stare. Ţipase la ea. Îi oferise toate motivele, pe cele primare, viscerale. Însă Grace nu vedea niciunul şi se smucise cu o privire care-l făcuse să renunţe. Fiindcă îşi dăduse seama că Grace face asta în cunoştinţă de cauză. Fiindcă avea de gând să stea acolo până la sfârşit, iar el nu era în stare de asta. Fiindcă el nu era, cu adevărat, directorul. Aşa că o lăsă pe Grace să se topească în ploaie, în vreme ce directoarea înainta spre uşă, şi se retrăsese în sala de mese, într-o panică dementă, apoi fugise la maşină. Şi nu se simţea câtuşi de puţin vinovat pentru asta.

Un bip pe telefon îi spuse că, venind de la o distanţă inimaginabilă, recepţionase ultimele, nefolositoarele filmări de la Divizia Sudică, de la cocoş şi de la capră.

Imaginile filmate nu-i spuneau nimic, nu-i ofereau niciun indiciu, nicio raţiune pentru ce i se întâmplase lui Grace. Filmuleţele erau de calitate slabă, cu imagini neclare. Fiecare clip avea cam şase secunde şi toate se terminau brusc în acelaşi moment. În primul, scaunul lui se vedea gol până aproape de final, când ceva ceţos părea să se aşeze acolo. Poate că era directoarea, însă nu se desluşea. Cel de-al doilea arăta un Whitby afundat în scaunul din cealaltă parte a biroului, făcând ceva straniu cu mâinile, care-i făcea degetele să arate ca nişte corali moi legănaţi de curentul mării. Pe fundal se auzea un zumzet fără cuvinte. Era Whitby, acum, pe tărâmul primei expediţii? Şi, dacă da, era conştient de asta?

Control privi amândouă filmuleţele de câte două-trei ori, apoi le şterse. Acţiunea asta nu îi ştergea pe subiecţii lor, dar punea o distanţă mai

mare între ei şi el, şi asta trebuia să fie de ajuns.

Succesiunea obişnuită de căldură şi de frig pătrunzător din avion. Prinsul centurii de siguranţă. În vreme ce decolau, Control se aştepta ca ceva să doboare avionul, întrebându-se dacă Centrul avea să fie acolo, să-l întâmpine când atingea pământul, sau ceva încă şi mai straniu. Se întreba de ce se uită aşa de ciudat la el însoţitoarele de bord, şi-şi dădu seama că răspundea bunăvoinţei lor uzate, profesionale cu intensitatea cuiva care nu avusese niciodată parte de politeţe şi nici nu se aştepta să mai aibă parte vreodată.

Cuplul de pe locurile de alături era genul agasant, banal care spunea aproape orice ca ei să fie băgaţi în seamă de ceilalţi sau ca să-şi afirme parteneriatul amoros. Dar până şi pe ei voia să-i avertizeze, simţea o bruscă, neaşteptată şi aproape nestăvilită emoţie. Voia să formuleze, să spună cumva ce se întâmpla, ce urma să se întâmple, fără să pară nebun, fără să-i sperie pe ei sau să se sperie pe el. Însă, în cele din urmă, mai înghiţi o pastilă sedativă, se lăsă pe banchetă şi încercă să-şi izgonească lumea din minte.

— De unde ştiu că plecatul după biologă nu-i o idee pe care mi-ai plantat-o tu?

— Biologa era arma directoarei, aşa cred. Ai zis, în rapoartele tale, că nu se poartă ca toţi ceilalţi. Ce ştie ea reprezintă o şansă. Un fel de şansă.

Control nu-i împărtăşise maică-sii experienţa deplină a ultimelor sale momente la Divizia Sudică. Nu-i spusese tot ce văzuse şi nici că, orice ar fi fost acum directoarea, oriunde ar fi crescut, era acum mai puţin ea însăşi decât în orice moment al trecutului ei. Că orice plan ar fi avut devenise probabil irelevant.

— Şi tu eşti arma mea, John. Tu eşti cel pe care l-am ales să *ştie totul.*

Senzaţia liniştitoare a braţului zgâriat, de metal, al scaunului, cu căptuşeala groasă şi uzată în partea de sus. Porţiunile ovale de cer capturate de hublouri. Informaţiile deloc necesare despre progresul călătoriei furnizate de căpitan, printre care intercala glume stupide, însă liniştitoare. Se întrebă pe unde era acum Vocea, dacă Lowry avea şi el străfulgerări din trecut sau o luase razna într-un fel mai general. Lowry, tovarăşul său. Lowry, megalodonul cel jalnic. E ultima ta şansă, Control. Dar nu. Era, în schimb, o ardere pe rug. Dacă era să fie ţinut minte în vreun fel, avea să fie reţinut drept vestitorul dezastrului.

Ceru un whisky cu gheaţă, ca să-l vadă licărind în pahar, ca să ţină gheaţa în gură şi să se bucure de răceala netedă, puţin pişcătoare pe limbă. Îl ajută să cadă într-o picoteală, într-o bulă de oboseală autoindusă. Încerca să-şi încetinească rotiţele minţii. Încerca să blocheze rotiţele acelea.

— Ce-o să facă Centrul acuma? o întrebase pe maică-sa.

— Or să te urmărească, din cauza asocierii tale cu mine.

Oricum ar fi venit după el, fiindcă nu raportase la sediu şi fiindcă o pornise după biologă.

— Şi ce-or să mai facă?

— Or să încerce să trimită o a treisprezecea expediţie, dacă mai există încă uşa.

— Şi tu ce-o să faci?

— O să continui să îndrept lucrurile pe cursul pe care-l cred eu corect, zisese ea, ştiind că-şi asuma, astfel, un risc imens.

Oare avea de gând să se întoarcă sau să se ţină la distanţă de Centru până ce se stabiliza situaţia? Deoarece Control ştia că avea să se lupte până ce lumea întreagă ar fi dispărut în jurul ei. Sau până o reducea la tăcere Centrul. Sau o folosea Lowry ca ţap ispăşitor. Oare ea credea că Centrul n-avea să încerce să dea vina pe mesager? Ar fi putut s-o întrebe de ce nu-şi scosese toate economiile de la bancă şi n-o apucase spre locul cel mai îndepărtat cu putinţă… unde să aştepte. Dar, dacă ar fi întrebat-o, l-ar fi întrebat şi ea acelaşi lucru.

La finalul zborului, o femeie de pe celălalt şir de scaune le spuse, lui şi vecinilor săi, să deschidă geamurile pentru aterizare.

— Trebuie să deschideţi geamul pentru aterizare. Trebuie să-l deschideţi. Pentru aterizare.

Şi dacă nu, ce? Ce se întâmpla? O ignoră, nu transmise mesajul, închise ochii.

Când îi deschide, avionul aterizase deja. Nu-l aştepta nimeni când debarcă. Nu-i strigă nimeni numele. Reuşi să închirieze o maşină fără niciun incident.

Era de parcă o altă persoană ar fi băgat cheia în contact şi ar fi plecat departe de tot ce-i era familiar. Nu mai exista întoarcere de-acum. Nu mai exista nici drum înainte. Mergea pieziş, cumva, şi, cu toate că era înspăimântător, simţea şi un sâmbure de exaltare. În felul ăsta nu te simţeai mort, sau ca şi cum ai fi stat să aştepţi să ţi se întâmple ceva, orice.

Rock Bay. Capătul lumii. Dacă n-o găsea acolo, era un loc dintre cele mai bune, totuşi, ca să aştepte ce mai avea să se întâmple.

Zorii unei noi zile. Într-un motel soios de pe coastă, având cuvântul *plajă* inclus în nume, Control îşi desfăcu şi-şi curăţă obsesiv pistolul Glock, cumpărat de la un traficant de arme, sub nume fals, în dosul unui salon de vânzări auto. Apoi îl asamblă iarăşi. Concentrarea pe o sarcină repetitivă şi detaliată îi păstra mintea departe de pustiul care se întindea

afară.

Televizorul era pornit, dar nimic n-avea pic de logică. Televiziunile, în afara unei referiri dintre cele mai vagi la o posibilă problemă la „situl de regenerare ecologică Divizia Sudică“, nu spuneau adevărul în privinţa celor ce se petreceau. Dar lucrurile fuseseră de multă vreme lipsite de logică, chiar dacă nimeni nu ştiuse asta, şi era conştient că dispreţul său ar fi fost aidoma cu cel al biologei, dacă aceasta ar fi fost în locul lui acum. Iar lumina ce se strecura printre draperii era de la farurile unui camion stingher, gonind în întuneric. Şi simţea miros de mucegai, dar poate că-l adusese cu el. Deşi era departe de ea acum, frontiera invizibilă era aproape – punctele de control, lumina învârtejită a porţii. Felul în care lumina păruse aproape oblică, aproape formând o imagine în spaţiul acela dintre draperii, apoi se destrămase iarăşi în neant.

Pe pat: Manuscrisul despre spaţiul local al lui Whitby, la care nu se mai uitase de când plecase din Hedley. Nu făcuse decât să-l pună într-o cutie de plastic dur, impermeabilă. Îşi dădea seama iarăşi şi iarăşi, cu un fel de surpriză resemnată, un soi de reacţie lentă sau de reimaginare menită să atenueze lovitura, că invazia pornise de ceva timp, că se manifestase de mai multă vreme decât ar fi putut ghici oricine, până şi maică-sa. Şi îşi mai dădea seama că poate Whitby descoperise ceva, deşi nu-l crezuse nimeni, deşi faptul că-şi dăduse seama îl expusese intrării în vizorul a ceva, a unui lucru ce devenise conştient de *el*.

Când termină cu arma, se aşeză pe scaun, cu faţa spre uşă, strângând tare patul armei, deşi asta făcea ca degetele să-i zvâcnească. Era un alt fel de a nu se lăsa copleşit. Durere şi abaterea atenţiei. Toţi ghizii din familie tăceau acum. Maică-sa, taică-său, bunicul – niciunul nu mai avea ce să-i spună. Până şi piesa sculptată din buzunarul lui părea inertă acum, fără niciun folos.

Şi, în tot acest timp, aşezat pe scaun, apoi lungit în pat, pe pătura roasă şi pe cearşafurile îngălbenite, cu urme de arsuri de ţigară, Control nu-şi putu scoate din minte imaginea biologei. Chipul ei pe terenul viran – expresia aceea absentă – apoi, mai târziu, la întâlnirile lor, alternanţa dispreţului, dârzeniei, vulnerabilităţii ocazionale, vehemenţei şi tăriei. Asta îl buimăcise cu totul. Expresia aceea se extinsese şi-l cuprinsese, îl captivase pe deplin. Chiar dacă ea putea să nu ştie asta în veci, să nu dea două parale pe el. Chiar dacă ar fi fost mulţumit până şi să n-o mai întâlnească vreodată, atâta vreme cât putea crede că încă mai e pe acolo pe undeva, în viaţă, liberă. Nostalgia lui o apuca în toate direcţiile şi în niciuna. Era un fel ciudat de afecţiune, care nu avea nevoie de subiect, care emana din el ca nişte raze invizibile, menită să ajungă la tot şi la toţi. Presupunea că sunt sentimente normale odată ce ai depăşit un

anumit punct.

Biologa o apucase spre nord, şi ştia unde avea să ajungă până la urmă: chiar acolo era informaţia, în notiţele de teren. Creasta unei faleze abrupte pe care o ştia mai bine decât oricine, unde pământul se prăbuşea în mare, iar valurile năvăleau peste stânci. Trebuia doar să fie pregătit. Centrul putea să-l prindă din urmă până ajungea acolo. Însă, pe la spatele lor, se furişa ceva mai întunecat şi mai vast încă, şi asta era toată poanta. Că lucrul acela, care îi urmărea pe toţi, urma să fie şi mai lipsit de milă încă, avea să-i interogheze până ce, precum un prosop stors şi lăsat apoi afară, în văpaia soarelui, nu mai rămânea din ei decât învelişul fragil, golit de conţinut.

Asta dacă nu izbutea să ajungă la timp în nord. Dacă ea era acolo. Dacă ştia ceva.

Părăsi devreme motelul, îndată ce răsări soarele, mâncă ceva într-o cafenea, continuă să avanseze spre nord. Pe aici drumul era doar piscuri şi curbe strânse, ce lăsau senzaţia că ai fi putut să te arunci şi să pluteşti spre cer la fiecare serpentină. Că gândul acela mic, pe care l-ai alungat întotdeauna – să nu mai învârţi volanul ca să te încadrezi pe şosea – putea, de data asta, să nu fie blocat, că puteai să ambalezi motorul şi să te avânţi în aer, să zdrobeşti toate lucrurile mărunte pe care le ştiai şi pe care nu mai voiai să le ştii. Temperatura era arareori peste douăzeci şi patru de grade şi, curând, peisajul se umplu cu o vegetaţie bogată – verdele era mai intens decât în sud, iar ploaia un fel de ceaţă, deloc asemănătoare cu aversele drăceşti cu care se obişnuise.

La un supermarket dintr-un orăşel minuscul numit Selk, ce avea o benzinărie la ale cărei pompe străvechi nu erau acceptate carduri de credit, cumpără un rucsac mare, pe care-l umplu cu vreo cincisprezece kilograme de provizii. Cumpără un cuţit de vânătoare, baterii din belşug, un topor, brichete şi multe altele. Nu ştia ce i-ar fi trebuit sau de ce ar fi avut ea nevoie, nici câtă vreme avea să zăbovească în mijlocul naturii, căutând-o. Avea ea să reacţioneze cum îşi dorea el – dar cum îşi dorea? Asta dacă presupunea că era acolo. Se imagină peste câţiva ani, cu barbă, trăind din ce-i oferea natura, cioplind lemnul ca taică-său, singur, întunecându-se încet la minte din cauza poverii solitudinii.

Casierul îl întrebă de nume, fiindcă avea o promoţie legată de un eveniment caritabil local, el răspunse „John“ şi, din momentul acela, îşi folosi iarăşi numele adevărat. Nu Control, nici vreunul dintre pseudonimele care-l aduseseră până aici. Era un nume comun, nu ieşea în evidenţă. Nu însemna nimic.

Însă continuă să aplice tacticile de până acum. Terorismul intern îl

familiarizase cu o mulţime de zone rurale. În a doua misiune pe care o avusese, petrecuse ceva timp în Vestul Mijlociu, pe drumuri între departamente regionale de sănătate, deghizat sub pretextul că ajuta la actualizarea programelor informatice ce contabilizau vaccinările. Însă, de fapt, urmărise să afle informaţii despre membrii unei organizaţii paramilitare. Ştia drumuri lăturalnice din vremea aceea, din altă viaţă, şi o apucă pe ele de parcă n-ar fi lipsit deloc, folosi toate şmecheriile fără niciun efort, cu toate că trecuse mult de când nu le mai folosise. Ba chiar simţea şi un fel de libertate încordată, o exuberanţă şi o simplitate cum nu mai simţise de mult. Atunci, ca şi acum, bănuise orice camionetă care trecea, mai ales dacă avea plăcuţa de înmatriculare murdărită cu noroi, suspectase orice şofer care mergea încet, orice autostopist. Atunci, ca şi acum, o apucase pe drumuri locale cu poteci lăturalnice care-i permiteau să se întoarcă ocolit. Folosea hărţi tipărite, nu GPS. Aproape că şovăise în privinţa telefonului mobil, însă îl azvârlise în ocean şi nu cumpărase unul preplătit ca să-l înlocuiască. Ştia că putea să cumpere ceva ce nu putea fi urmărit, însă toţi cei pe care i-ar fi putut suna erau deja, fără îndoială, ascultaţi. Nevoia de a-şi suna rudele, de a încerca pentru ultima oară să vorbească cu mama lui, se estompase treptat, kilometru după kilometru. Dacă ar fi avut ceva de spus, ar fi trebuit să pună mâna pe telefon cu multă vreme în urmă.

În timp ce conducea, se gândea din când în când la directoare. Înaintând pe malul unui lac ce strălucea, puţin adânc, într-o vale înconjurată de munţi, rupând bucăţi dintr-un cârnat cumpărat la o piaţă în aer liber. Culoarea cerului de un albastru atât de palid şi totuşi atât de fără nori încât părea ireal. Fata din vechea fotografie alb-negru. Felul în care devenise obsedată de far, însă nu se referise niciodată la îngrijitorul farului. Fiindcă fusese acolo. Fiindcă fusese acolo până aproape de final. Ce văzuse? Ce ştiuse? Cine ştiuse despre ea? Grace? Munca asiduă pentru a găsi căile de a se angaja, în cele din urmă, la Divizia Sudică. Ştiuse cineva, pe parcurs, secretul ei şi socotise asta o idee bună şi nu un lucru care ar compromite agenţia? De ce ascunsese ce ştia despre paznicul de la far? Întrebările acestea îl necăjeau – ocazii pierdute, timp pierdut, prea mult accent pus pe planta-cu-şoarece, pe Voce, pe Whitby, fără de care şi-ar fi dat seama mai din timp. Dosarele pe care încă le avea cu el nu îl ajutau, faptul că avea fotografia aici, pe locul de alături, nu-l ajuta deloc.

Se lăsase între timp noaptea şi se tot întorcea iarăşi şi iarăşi spre coastă, cu farurile luminând benzi portocalii fosforescente, panouri

reflectorizante albe şi, uneori, cenuşiul argintiu al câte unui gard metalic. Încetase să mai asculte ce se dădea la radio. Nu ştia dacă indiciile subtile ale unei catastrofe iminente nu sălăşluiau, de fapt, doar în imaginaţia sa. Voia, din ce în ce mai mult, să pretindă că se afla în mijlocul unei bule lipsite de conţinut. Că mersul cu maşina avea să ţină pe vecie. Că drumul în sine era scopul.

Când oboseala îl copleşi, opri într-un oraş al cărui nume îl uită îndată ce plecă, după ce mâncă nişte ouă şi bău nişte cafea la un restaurant non-stop. Chelneriţa îl întrebă încotro mergea, şi-i zise doar „spre nord." Femeia încuviinţă din cap şi nu-l mai întrebă nimic, fiindcă trebuie să fi văzut pe faţa lui ceva care nu încuraja descusutul.

Nu zăbovise prea mult, mâncase în grabă, neliniştit din cauza berlinei negre cu geamuri întunecate aflate în parcare, un Volvo bătrân şi ponosit, cu abţibilduri despre pădurea tropicală lipite pe capotă, al cărui proprietar stătuse prea mult, sprijinit acolo, ca să-şi fumeze ţigara.

Ploaia venită dinspre mare se coagulase devenind o pâclă, care-l făcu să se târască prin întuneric cu treizeci de kilometri pe oră, neştiind ce-avea să-i iasă în cale prin negura aceea. La un moment dat trecu un camion care-i zgâlţâi din toate încheieturile maşina, altă dată, o căprioară execută un dans scurt trecând prin faţa farurilor, ca un tablou în mişcare, apoi dispăru.

Ajunse la concluzia, când afară se crăpa de ziuă, că nu conta dacă maică-sa îl minţise. Era un detaliu tactic, nu strategic. Avea oricum de gând să urmeze aceeaşi direcţie şi se convinse că avea să umble la nesfârşit pe şoseaua asta, în pustietate, îndreptându-se spre nord. Copacii suciţi, strâmbaţi de vânt se făceau, prin ceaţă, un şir fumuriu, ca şi cum s-ar fi autoincinerat şi s-ar fi transformat în cenuşă, de parcă s-ar fi uitat la o versiune a viitorului.

În noaptea de dinainte să ajungă în oraşul Rock Bay, John îşi îngădui o ultimă masă. Parcă în faţa unui restaurant pretenţios, într-un orăşel aflat la poalele munţilor de pe coastă, înconjurat de şerpuirea unui râu ce părea anemic pe lângă valurile şi striaţiile multicolore ale nisipului, ce iradiau dinspre apă. Grămezi de crengi aduse de apă şi trunchiuri moarte arătau ca şi cum ar fi fost aşezate ca să ţină totul la un loc.

Se aşeză la bar, comandă o sticlă de vin roşu bun, alături de un muşchiuleţ de vită cu garnitură de piure de cartofi cu usturoi şi sos de ciuperci. Ascultă istoriile lui Jan, un barman experimentat, cu un entuziasm deliberat naiv – poveşti captivante din locuri de peste mări în care lucrase, din oraşe în care John nu pusese piciorul vreodată. Bărbatul îi mai arunca din când în când lui John câte o privire furişă, cu faţa sa

brăzdată, nordică, încadrată de păr lung, blond, întrebându-se, poate, dacă John avea să-l întrebe ce căuta aici, printre buştenii aduşi de ape, în fundul lumii.

Apoi intră o familie – albi, bogaţi, cu tricouri polo, pulovere şi pantaloni cafenii desprinşi parcă dintr-un catalog de modă. Fără să-l bage în seamă pe barman, comandară burgeri şi cartofi prăjiţi, iar tatăl se aşeză în stânga lui John, ferindu-şi copiii de străin. Cât de ciudat era străinul nu puteau şti. Existau în propria lor bulă: aveau aproape totul şi nu ştiau aproape nimic. Conversaţia lor era despre cum să stai drept pe scaun şi cum să mesteci bine şi despre un meci de fotbal pe care îl văzuseră şi despre un magazin de suvenire aflat mai încolo, în sat. Nu-i invidia. Nu-i ura. Nu simţea, curios lucru, nimic în privinţa lor. Toate poveştile de aici, totul era codat, totul era transformat în ceva lipsit de semnificaţie. Nimic din toate astea nu putea să însemne mare lucru pe lângă cunoaşterea pe care o ducea cu el.

Barmanul îşi dădu ochii peste cap, privindu-l pe John, în vreme ce, răbdător, făcea faţă capriciilor copiilor şi condescendenţei cu care-i vorbea tatăl acestora. În vreme ce femeia în uniformă militară şi cei doi amici skateri de pe Empire Street se adunau fantomatici pe lângă John, uitându-se la mâncarea familiei cu o poftă deloc ascunsă. Câţi agenţi nu rămâneau neremarcaţi, niciodată înregistraţi, niciodată auziţi, niciodată susţinuţi! Aruncaţi în întuneric, în locuinţe secrete mizere şi în moteluri umede. Făcuţi invizibili. Făcuţi irelevanţi. Şi câţi dintre aceştia ar fi putut să fie el! Încă erau el, trudind acolo, neştiuţi de familia asta sau de barman, încercând încă, deşi nu era doar frontiera spre Aria X cea care nega oamenii, ci toţi ceilalţi din lumea de dincolo de ea.

După ce familia plecă şi împreună cu ei şi însoţitorii fantomatici, îl întrebă pe barman, pe un ton conspirativ şi amabil:

— De unde pot să fac rost de o barcă?

Era şi el un tovarăş ostenit de drum, părea să sugereze vocea lui John, un amic aventurier care ignora uneori legalitatea, în acelaşi fel în care făcuse şi barmanul în poveştile lui. Tu eşti omul care-mi trebuie. Tu-mi poţi face lipeala.

— Te pricepi la bărci? întrebă Jan.

— Da.

Pe lacuri. Aproape de ţărm. Încă un pic şi ar fi ajuns poanta unuia dintre bancurile bunicului Jack.

— Încerc să te ajut, zise cu un zâmbet larg barmanul. Poate reuşesc să aranjez ceva.

Lumina chioară pe care o împrăştia un candelabru din globuri de sticlă îi căzu direct pe faţă când se aplecă spre el, şoptind:

— Cât de repede ai nevoie?
Acum. Imediat. Până dimineaţă.
Fiindcă n-avea de gând să intre cu maşina în Rock Bay.

Ambarcaţiunea *Viaţă Sărată* era o şalupă modificată, cu fundul plat, proră joasă cu puţină graţie. Avea o cabină minusculă, un fel de şopron, care urma să-i ofere un pic de adăpost în faţa vânturilor puternice de pe ocean, şi un motor puternic, deşi trecut prin multe. Era străveche, iar vopseaua albă se cojise, lăsând lemnul de dedesubt la iveală. Lui John i se păru că aduce cu un vas de contrabandişti, însă şalupa fusese folosită ca vas de pescuit de omul cărunt, burtos şi crăcănat, un pescar get-beget, care i-o vându de două ori mai scump decât făcea. Aproape că îi venea să creadă că bărbatul acela se ocupa şi cu chestii ilegale. Cumpără suficientă benzină cât să se poată arunca în aer cu ea sau cât să-i ajungă până la capătul lumii, şi-şi încărcă în şalupă restul de provizii.

Existau şi vâsle, „în caz că cedează motorul“, precum şi hărţi nautice, „deşi să ferească Dumnezeu să nu cauţi adăpost dacă vine furtuna“ şi un pistol de semnalizare. După un pic de muncă de convingere ce implică alţi bani, căpitanul îi cedă şi haina sa de ploaie, pălăria, pipa, cizmele de cauciuc şi o plasă de pescuit găurită. Pipa nu-i stătea bine în gură, iar cizmele îi erau cam largi, însă credea că, de la distanţă, deghizarea avea să ţină.

Motorul scotea un hârâit care nu-i plăcea deloc, dar nu prea avea de ales – credea, în plus, că barca avea să fie mai iute decât o maşină pe drumurile înşelătoare care i se întindeau înainte şi mai greu de descoperit. Când o apucă pe râu în jos, spre ocean, simţi cu acuitate că se apropie apocalipsa, că buştenii înnegriţi de pe maluri erau dovezi nu ale unor focuri de tabără sau ale unor furtuni, ci ale unei catastrofe cu mult mai radicale.

Prin stâncile de pe coastă se iveau case vechi şi vreo câteva plaje neîngrijite; navigă prin ape învolburate, apoi prin ape liniştite, străduindu-se să înveţe zvâcnirile şi icnetele vasului, adaptându-se încetişor la curent. Cele mai multe case erau dărăpănate şi, chiar cele luminate la apus de soare, păreau să fi reînviat doar câteva clipe. Fum de grătare. Oameni pe pontoanele de jos. Arătau cu toţii ca şi cum iarna nu avea să-i mai prindă acolo.

Trecu pe lângă un far abandonat, cu un turn masiv, scund şi alb, cu creştetul negru. Rămase tăcut în urmă, arătându-şi zidăria pe sub zugrăveala distrusă, fără lumină călăuzitoare, şi îl cuprinse atunci o stare de dedublare care-l făcu să tresară, de parcă ar fi înaintat cumva pe coasta unei Arii X alternative.

Undeva în ceaţă, dacă se uita bine, i-ar fi văzut pe Lowry şi pe Whitby, hoinărind pe acolo pierduţi. I-ar fi văzut şi pe cei de la Brigada Ştiinţă şi Conştiinţă făcându-şi măsurătorile, pe Saul Evans urcând treptele spiralate ale clădirii farului, şi o fetiţă jucându-se nepăsătoare pe stâncile din josul acestuia. Poate chiar pe Grace, adunând în jurul ei rămăşiţele Diviziei Sudice.

Ajungea, în plină amiază, la acea parte a coastei unde terenul se curba dramatic, formând o scobitură ce ducea către orăşelul Rock Bay. Ceea ce biologa numea Rock Bay era, de fapt, zona cu bazine mareice şi recife care începea la aproximativ treizeci de kilometri de oraş. Însă fosta ei cabană se aflase în afara orăşelului. Sau satului, dacă voiai să fii mai precis. Fiindcă n-avea mai mult de cinci sute de locuitori.

Viaţa Sărată nu era genul de vas pe care John să-l poată trage pe ţărm şi ascunde sub rămuriş. Însă voia să facă o recunoaştere în Rock Bay înainte să meargă mai departe. Încercă să urce un pic în scobitura golfului, pe jumătate ascuns de insulele pietroase ce se năpusteau în sus din valuri. Ochi, nu peste mult timp, un ponton vechi şi putred, unde putea să lege barca. Potrivit hărţilor, era destul de aproape de zona rezervaţiei naturale, de unde putea s-o apuce pe jos şi să se intersecteze cu o potecă ce ducea aproape de oraş. Îşi lăsă pălăria şi pipa, îşi luă pelerina de ploaie, binoclul şi arma şi păşi pe ţărm, înaintând prin tufişurile scunde, apoi prin pădure. Mirosul proaspăt de cedru îl învioră. Nu peste mult timp, privea de pe o înălţime la podul de lemn care ducea spre oraş şi la minuscula stradă principală de dincolo de acesta. Zărise o barieră a poliţiei locale, mult înainte de pod, dar nu văzuse nimic în drumul său care să dea de bănuit, în afară de cineva care alerga şi de doi adolescenţi care, era limpede, căutau un loc ferit în care să fumeze nişte iarbă. Din punctul său aflat la înălţime, privind cu binoclul peste coroanele dese ale copacilor, văzu o jumătate de duzină de berline şi SUV-uri negre, cu geamuri opace, parcate pe strada principală. Vehiculele duhneau a Centru, la fel ca şi aşa-zişii tăietori de lemne cu părul prea aranjat care stăteau pe lângă maşini, în cămăşi cu pătrăţele stridente, blugi şi bocanci ce păreau prea noi ca să fi făcut măcar un pas prin hârtoape.

Dacă erau aşa de puţini, atunci ori locul ăsta era doar unul dintre multele cercetate, ori biologa era de acum doar o parte a unei probleme cu mult mai mari, iar Centrul era foarte ocupat altundeva. Poate prin sud.

În funcţie de cât de bine cunoşteau obiceiurile biologei, puteau crede că ar fi preferat să se ascundă undeva şi mai spre nord, de-a lungul

coastei. Însă trebuiau să scoată din ecuaţie oraşul şi împrejurimile. Prin zonă erau tufărişuri dese de coastă sau păduri şi mai dese, tropicale, deloc uşor de traversat. Genul de regiune în care se puteau pierde până şi localnicii cu experienţă dacă se depărtau de oraş prea mult, mai ales în sezonul ploios.

Ghemuindu-se, îşi abandonă poziţia de pe creastă, o apucă pe o cărare în jos, traversă pârâul străjuit de podul de lemn, apoi urcă pe malul celălalt, pe o porţiune înălţată care-l duse, în cele din urmă, către nişte dealuri acoperite cu muşchi şi bogate în cedri, unde se poziţionă aproape de apă. De cealaltă parte, peste golfuleţul îngust, se afla cabana în care trăise biologa. Se strecură prin tufişurile dese, ghemuit şi în zigzag, apoi se întinse pe burtă între nişte arbori strâmbi şi negri, cu frunze ghimpoase, într-un loc cu vizibilitate bună.

Cabana era doar puţin mai mare decât şalupa lui şi în jur fuseseră destui copaci pentru a permite existenţa unei pajişti minuscule, în faţă, şi a unui drum de pământ ce şerpuia pe povârnişul dinspre stânga. Adăpostită după înălţimea aceea se afla o aşezare mai mare: o casă principală, de unde vedea ridicându-se, pe un horn ce nu se desluşea bine, un fuior alb de fum.

Dar din cabană nu se ridica fum. Nu era nicio mişcare în jur, iar asta i se părea nefiresc. Cercetă cu privirea, încă vreo oră, pădurile adânci care înconjurau cabana şi, după ce-şi trecu privirea de vreo cincizeci de ori peste întreaga zonă, descoperi că o bucată de pământ se mişcase: camuflaj. Apoi, după câteva momente, bucata de pământ se transformă într-un bărbat cu puşcă şi lunetă, întins sub o prelată de tip militar, care supraveghea cabana. Odată ce îl observă pe unul dintre agenţi, îi descoperi şi pe ceilalţi: în copaci, pe după buşteni, ba chiar apărând, într-un moment de neatenţie, la geamul cabanei. Ştia acum că biologa nu se apropiase de cabană, asta dacă dorise vreodată s-o facă.

Se retrase deci în natura sălbatică şi apoi reveni la barcă pe un traseul ocolit şi obositor. Nu credea că a fost observat, dar nu voia să lase nimic la voia întâmplării. Se bucură când ajunse la barcă. Îşi folosise toate trucurile de pădurean, cam vechi, ce-i drept, şi simţea că avusese noroc. Şi avusese noroc şi că şalupa încă mai era acolo, că zona încă părea pustie.

Mâncă o cutie de fasole rece şi urcă la bord, ţinându-se de linia coastei până în ultimul moment – apoi o porni calm, liniştit, drept peste gura golfului, sigur că avea să fie cumva descoperit de departe şi că Centrul avea să încerce să-l înhaţe.

Şi totuşi, oricât de vastă şi vizibilă ar fi fost întinderea în momentele acelea, nu se vedeau decât pescăruşi şi pelicani, cormorani şi, sus, ceva

ce i se păru că ar fi un albatros. Doar unduirile valurilor, o sirenă de vapor auzindu-se în depărtare şi siluetele neclare ale unor vase, mai apropiate ori mai depărtate. Nimic care să nu pară de-al locului, niciun pescar care să arate ca scos din cutie.

Era mai bine să se depărteze de toate acestea. Ea avea să fie în cel mai pustiu loc pe care-l putea găsi, provocându-i pe toţi să o urmărească acolo.

Era acolo sau nu era. Dacă nu, oricum totul ar fi fost inutil.

Urmărirea aducea cu un puls intermitent. Slăbea în intensitate, apoi era iarăşi reluată. Văzu, cu binoclul, o vedetă făcând o buclă iute spre el. Auzi un elicopter, deşi nu-l văzu, şi petrecu douăzeci de minute pline de nelinişte prefăcându-se că pescuieşte cu plasa lui ruptă, nefolositoare, cu pălăria pleoştită îndesată pe cap. Prefăcându-se din răsputeri că e un pescar. Apoi sunetele se diminuară, vedeta viră înapoi spre coastă. Totul deveni ca mai înainte, pentru mult timp.

Acest peisaj nou, situat în susul scobiturii golfului de la Rock Bay, îi era şi mai străin. Era şi mai rece – o uşurare, ca şi cum Aria X ar fi fost doar o climă, un tip de vegetaţie, o simplă aglomerare de condiţii locale, deşi ştia că asta nu era adevărat. Atâtea tonuri şi nuanţe de gri – griul ce licărea de pe cer, un cenuşiu nesfârşit, continuu şi nemişcat. Griul mat şi spălăcit al apei, înainte de ploaie, spart de valuri mici, cenuşiul ploii înseşi, punctuleţe şi cerculeţe pe suprafaţa oceanului. Griul ca de argint al adevăratelor valuri, mai departe, care loviră prora când o îndreptă spre ele, făcând barca să se zguduie şi motorul să geamă. Cenuşiul a ceva mare şi voluminos trecând pe sub el şi făcând şalupa să se ridice, iar el încercând s-o ţină pe loc, nemişcată, cu motorul oprit, simţind că viaţa seamănă prea mult cu un vis, neizbutind să dea drumul aerului din plămâni.

Înţelegea de ce biologei îi plăcuse partea asta de lume, cum te puteai pierde, aici, într-o sută de feluri. Cum puteai, chiar, să devii cineva complet diferit de cel care credeai că eşti. Gândurile îi încremeniră pe parcursul orelor de căutare. Nevoia frenetică de analiză, nevoia de a desface în bucăţi infinitezimale ziua sau săptămâna îl părăsi – şi, odată cu ea, apăsarea şi zumzetul interacţiunii şi interferenţei umane, pe care nu le mai putea găzdui în căpăţână.

Se gândi la liniştea pescuitului pe coastă, când era copil, cu pauzele lungi, cu felul în care îi vorbea bunicul, în şoaptă, de parcă ar fi fost într-o biserică. Se întrebă ce avea să facă dacă n-o găsea. Era cazul să se întoarcă, sau să se piardă în peisaj, să devină parte a celor găsite aici, să

încerce să uite ce s-a întâmplat în trecut şi să devină nici mai mult nici mai puţin decât picurii de apă aruncaţi pe proră, decât spuma valurilor pe coastă, decât vântul ce-i sufla în faţă? Ideea asta îl atrăgea, îl îmboldea la fel de mult cât impulsul de a o găsi pe ea – nu se mai simţise aşa de împăcat de mult, şi multe lucruri se pierdeau acum în spatele său, păreau ridicole, fantasmagorice sau ambele. Erau, în esenţă, lucruri fără importanţă.

○ ○ ○

Pe parcursul nopţilor de călătorie spre nord, ancorând cât de bine putea acolo unde îi permitea ţărmul – o adâncitură în stâncă suficient de largă să-l adăpostească, fundul capabil să ţină ancora în ciuda ierburilor de mare alunecoase – începu să zărească departe, în spatele lui, lumini ciudate. Se ridicau, se prăbuşeau şi levitau peste mare, urcau spre cer, unele albe, altele verzi sau în nuanţe de purpură. Nu-şi dădea seama dacă luminile căutau ceva sau aveau vreun alt scop, mai puţin clar. Însă aceste lumini rupseră vraja: dădu iarăşi drumul la radio în acea noapte, ducându-l la ureche ca să poată menţine volumul scăzut, ghemuit în sacul său de dormit. Însă nu auzi decât câteva cuvinte ininteligibile care se transformară în pârâituri, şi nu-şi dădu seama dacă din cauza vreunei catastrofe sau a locului izolat în care se afla.

Stelele, deasupra, erau mari şi fixe. Existau pe o ţesătură a nopţii la fel de vastă şi de adâncă precum îi era lui somnul, visul. Era obosit acum, voia să mănânce şi altceva decât conserve şi batoane proteice. Se săturase de murmurul valurilor şi de sunetul motorului bărcii. Se făceau trei zile de când plecase din Rock Bay şi nu se zărea nici urmă de ea pe coastă; avea să ajungă în curând în zona cea mai îndepărtată a perimetrului. Depăşise de mult punctul în care s-ar fi putut ajunge pe vreun drum la ceva de pe ţărm; se putea doar pe poteci, cu elicopterul sau cu barca. Era în marginea absolută a orice putea fi numit Rock Bay.

Dacă făcea economie la mâncare şi apă, îi mai rămânea suficient pentru încă o săptămână, înainte de a fi silit să se întoarcă.

○ ○ ○

Dimineaţa unei noi zile. Fără grabă, lăsându-se purtat de valuri, cârmi spre o scobitură înconjurată de stânci negre, ascuţite ca nişte aripioare de rechin şi brăzdate ca nişte piscuri montane. Hotărâse să vină mai aproape, fiindcă locul arăta similar cu linia coastei schiţate în notiţele de teren ale biologei.

Stâncile erau pline de scoici şi de stele-de-mare, şi în apa puţin adâncă se vedeau sute de arici-de-mare întunecaţi şi ţepoşi, ca nişte mine scufundate în miniatură. Nu mai văzuse pe nimeni de două zile. Palmele îl usturau şi-l dureau de la vâslit. Voia o masă caldă, o baie, un punct de reper care să-i spună sigur pe unde era. Şalupa începuse să ia apă; acum petrecea un răstimp scoţând apa, temându-se mai degrabă să se depărteze prea mult de ţărm decât să nu dea peste vreun pinten de stâncă ascuns de valuri.

Stâncile formau o linie ridicată, ca o creastă, pe toată întinderea ţărmului, şi erau greu de ocolit. Un val îl aduse prea aproape; se opinti în vâsle, simţind că-i scrâşnesc oasele. Întinse o vâslă să împingă barca, vâsla alunecă, încercă iarăşi, apoi vâsli sălbatic până ajunse la o distanţă sigură de vârtej.

Îi luă un timp să-şi dea seama de ce-i alunecase vâsla, de ce nu se auzise vreun scrâşnet, cum ar fi fost firesc. Cineva mâncase scoicile şi stridiile. Stânca, în afară de câteva alge, rămăsese aproape golaşă. Se uită cu binoclul, văzu că şi bolovanii de mai încolo erau goi, apoi, mai aproape de ţărm, zări câteva urme circulare, pe unde moluştele opuseseră rezistenţă la cules.

Nu se vedea urmă de foc sau de aşezare omenească, însă cineva sau ceva le culesese. Dacă era o persoană, ştia că putea să fie oricine. Însă era mai mult decât ieri. Simţi o trepidaţie, simţi uşurare şi o anume indecizie. Se gândi să acosteze acolo, apoi se răzgândi şi vâsli înapoi pe unde venise, spre altă scobitură de mai încolo, ascunsă de alţi bolovani uriaşi ce se înălţau din ocean pentru a forma o insulă neospitalieră.

Barca era tot mai plină de apă. Îşi dădu seama că trebuia să-şi petreacă la găleată majoritatea timpului, şi nu vâslind, sau făcându-şi griji să nu se scufunde. Se apropie deci de ţărm cu barca, aruncă ancora şi porni prin apa mică, ajungând la o mică plajă cu nisip negru, adăpostită de nişte copaci rămuroşi, şi rămase acolo, gâfâind, nişte minute lungi. Era ultima lui şansă. Putea încerca să repare barca. Putea încerca să se întoarcă, s-o ia la picior, şchiopătând, spre Rock Bay. Să isprăvească cu asta, să termine pentru totdeauna cu ideea asta. Să păstreze în minte viziunea biologei, care nu se manifestase niciodată dinaintea lui, apoi să înfrunte lucrul acela care crescuse acolo, în spate. Se întrebă ce făcea maică-sa în momentul acela, pe unde era. Îi veni apoi în minte o imagine fulgerătoare cu Whitby, întinzând mâna de pe raftul său, şi una cu Grace la uşă, aşteptând-o pe directoare.

Se duse înapoi la barcă, luă toate lucrurile folositoare ce-i încăpeau în rucsac, inclusiv manuscrisul lui Whitby. Clătinându-se puţin sub greutate, porni să-şi croiască drum spre şirul de pietroaie negre,

încercând să se ţină ferit, după şirul de copaci. Şi, îndată, barca nu mai era decât o amintire, ceva ce existase cândva, dar nu mai exista acum.

În noaptea aceea băgă de seamă luminile de pe cer, tot departe, dar apropiindu-se. Îşi imagină că aude zgomotul făcut de motorul unei nave, însă luminile scăzură, sunetul se disipă şi el se duse la culcare legănat de şoaptele şi foşnetele valurilor.

○ ○ ○

În amurgul zilei următoare, John văzu o mişcare pe stânci şi îşi îndreptă binoclul într-acolo. Voia să creadă că silueta aceea era biologa, că-i desluşea conturul pe fundalul posomorât al cerului, că ştia felul în care se mişca ea, însă n-o văzuse decât captivă. Inertă. Dezactivată. Altfel.

Prima dată o pierdu din ochi aproape imediat. Din punctul său de observaţie, aflat la oarecare distanţă de stânci, nu-şi dădea seama dacă se întorcea acolo sau cobora mai jos. Stânci şi forme se amestecau şi se opacizau, apoi se făcu noapte. Aşteptă să apară lumină sau foc, dar nu văzu nici una, nici alta. Dacă era biologa, o apucase pe calea cea mai radicală a supravieţuitorului în sălbăticie.

Mai trecu o zi, în care nu observă nimic cu excepţia unor pescăruşi şi a unei vulpi cenuşii care se opri brusc văzându-l şi se evaporă în pâcla ce acoperea, de prea mult timp, totul. Se temea că persoana pe care-o văzuse nu se mai afla în zonă, că acesta nu era un avanpost, ci doar un punct pe harta unei călătorii mai lungi. Mâncă încă o cutie cu fasole, bău drămuindu-şi apa din bidonaş. Ghemuit, tremurând, ascuns bine. Îşi atinsese iarăşi limitele talentului de supravieţuitor, era făcut mai mult pentru drumuri dosnice şi sub protecţia oraşelor mici decât pentru traiul în natura sălbatică. Se gândi că slăbise vreo trei kilograme. Continua să inhaleze profund mireasma de cedru şi să socotească orice lucru viu, verde ca pe un antidot temporar.

Silueta se ivi iarăşi la vremea apusului, târându-se şi săltând peste stânca neagră cu o agilitate pe care John o socoti mai presus de a sa. Când, cu ajutorul binoclului o identifică drept biologa, simţi că-i sare inima, că i se înfierbântă sângele şi că i se ridică părul de pe braţe. Îl copleşi un potop de emoţii şi îşi înăbuşi lacrimile – erau de uşurare, sau ceva mai profund de-atât? Fusese singur atâta vreme încât nu mai ştia. Însă îşi reveni imediat. Ştia că dacă ea se întorcea pe plajă, avea să dispară în pădure şi nu-i plăcea deloc ideea de a încerca să o găsească acolo.

Dar dacă-l vedea căţărându-se după ea, totuşi, şi nu avea nici cea mai

mică şansă de a se afla faţă în faţă cu ea, i-ar fi alunecat printre degete şi n-ar mai fi văzut-o în veci. Era şi ăsta un lucru pe care îl ştia.

Venea fluxul. Lumina era ceţoasă, tulbure şi cenuşie. Iarăşi. Vântul se înăsprea. Pe mare nu se vedea nimic care să indice prezenţa fiinţelor umane, în afara siluetei biologei, care se tot înălţa şi cobora, şi a unui fuior gros de fum negru ce urca spre cer din coşul vreunul vas aflat atât de departe pe mare, încât nu era vizibil nici măcar cu binoclul.

Aşteptă până ce femeia urcă mai bine de jumătate din traseu, întrebându-se dacă-şi pierduse din prudenţa naturală, fiindcă era încă foarte uşor să-i ieşi în cale, mai uşor decât ar fi trebuit. Se strecură pe lângă cealaltă muchie a stâncii, se ghemui, încercând să nu se lase văzut de ea, deşi în spatele lui era pădurea, nu lumina ce scăpăta. Îşi luase rucsacul cu el, din paranoia că ea, sau altcineva, i l-ar fi putut fura cât era plecat. Deşi îl mai golise întru câtva, îl dezechilibra; îi venea mai greu să ţină arma şi să se caţăre. Ar fi putut să lase manuscrisul lui Whitby, dar i se părea tot mai important să-l aibă la îndemână mereu.

Încercă să meargă cu paşi mici, să flexeze genunchii, dar chiar şi aşa, alunecă de multe ori pe stâncile inegale, acoperite de alge, tari şi ascuţite de la muchiile cochiliilor de melci, midii şi stridii. Trebui să se ridice în picioare ca să-şi păstreze echilibrul şi se tăie în palmă, în ciuda cârpelor cu care îşi învelise mâinile. Nu peste mult timp simţi că-i tremură gleznele şi genunchii.

Când ajunse pe la jumătate, muchia stâncilor se îngustă şi n-avu altceva de făcut decât să se urce peste ele. Când se uită în sus de acolo, pentru prima dată, n-o văzu pe biologă pe nicăieri. Ceea ce însemna ori că găsise o cale miraculoasă de a se întoarce pe plajă, ori că era ascunsă undeva, înaintea lui.

Oricât s-ar fi încovrigat şi ghemuit, ea avea să-l vadă clar. Nu ştia ce opţiuni avea biologa – piatră, cuţit, suliţă improvizată? – în caz că nu se bucura să-l vadă. Îşi scoase pălăria, o îndesă în buzunarul hainei de ploaie, sperând că, dacă se uita, avea cel puţin să-şi dea seama că era el. Că recunoaşterea asta avea să însemne pentru ea mai mult decât „anchetatorul“ sau „temnicerul“. Că biologa ar fi putut să ezite, să mai aştepte.

Când făcuse cam trei sferturi din drum, se întrebă dacă n-ar fi trebuit, totuşi, să se întoarcă. Îşi simţea picioarele de gumă, îi lăsau aceeaşi senzaţie ca şi stâncile acoperite de alge. Valurile izbeau cu mai multă forţă din toate părţile şi, deşi acum putea încă să vadă – soarele era o pată tremurătoare de roşu departe, la orizont, iluminând fumul de la distanţă – la întoarcere avea să-i trebuiască lanterna. Şi asta avea să-i alerteze pe cei de pe plajă; nu bătuse atâta drum doar ca s-o trădeze. Aşa

că îşi continuă drumul, cuprins de fatalism. Îşi sacrificase toţi pionii, regii, nebunii şi turnurile. Abuela şi Abuelo se confruntau cu un asalt pornit din cealaltă parte a tablei.

Pe parcursul urcuşului care fusese istovitor, a căţăratului fără să se întoarcă, simţi cum o satisfacţie morbidă se întinde în el, cum un ultim puseu de energie îi trece prin corp. Urmase această pistă de investigaţie până la sfârşit. Ajunsese foarte departe, îşi spuse simţind tristeţe pentru ce lăsase în urmă, atâta lume cu care stabilise legături atât de puţin durabile. Atâţia oameni cu care şi-ar fi dorit, acum că se apropia de creastă, şi-ar fi dorit să-i cunoască mai bine, să încerce să-i cunoască mai bine. Grija pe care i-o purtase tatălui său părea acum nu un efort altruist, ci un lucru pe care-l făcuse şi pentru el însuşi, ca să-şi arate ce însemna să fii aproape de cineva.

Când ajunse în vârf, se trezi înaintea unei lagune adânci, circulare, cu apă ce se unduia întruna, uşurel, în îmbrăţişarea stâncilor. Lagună era, poate, un cuvânt prea blând – era o văgăună gâlgâitoare, ale cărei margini ascuţite, neregulate ar fi putut tăia cu uşurinţă mâini sau capete. Fundul nu i se vedea.

Şi, dincolo de aceasta, era doar oceanul nemărginit, înspumat, izbindu-se de malul stâncos. Pe faţă îi aterizau picături de apă, iar vântul îl izbea cu putere. Însă în lagună totul era calm, deşi reflexia sa neagră era de nepătruns.

Ea apăru dintr-un ascunziş aflat în stânga lui, atât de aproape, că sări imediat înapoi, dar se opri la timp, se lăsă într-un genunchi şi întinse o mână.

Era, în momentul acela, neajutorat şi, când îşi îndreptă poziţia, descoperi că ea aţintise un pistol asupra lui. Arăta ca un Glock, ca al lui, versiune standard. Nu se aşteptase la asta. Undeva, cumva, găsise o armă. Era mai slabă, cu oasele obrajilor tăioase precum muchiile de stâncă. Îi crescuse părul, o învălmăşeală negricioasă. Purta blugi groşi şi un pulover prea mare pentru ea, însă căptuşit, şi bocanci de căţărat de calitate. Pe figura ei se citea sfidare, amestecată cu un fel de curiozitate şi de emoţie. Buzele îi erau crăpate. Aici, în mediul ei natural, părea atât de sigură pe sine încât el se simţi stingher, greoi. Ceva se aşezase la locul său. Ceva o făcuse să fie în formă, şi John se gândi că era, poate, memoria.

— Aruncă arma în apă, zise ea arătând spre tocul pistolului lui.

Trebuia să ridice vocea ca să se facă auzită, chiar şi aşa aproape cum erau – suficient de aproape cât să poată ajunge la ea din câţiva paşi şi s-o atingă pe umăr.

— S-ar putea să ne trebuiască mai târziu.

— Nouă?

— Da. Mai vin şi alţii, am văzut luminile.

Nu voia să-i spună ce se întâmplase la Divizia Sudică. Încă nu.

— Arunc-o acum, dacă nu vrei să te împuşc.

O credea, văzuse rapoarte de la antrenamentele ei. Biologa zisese că nu se pricepe la arme, dar ţintele nu fuseseră de aceeaşi părere.

Aşa că Bunicul, versiunea 4.9 sau 5.1, nu le mai ştia şirul, îşi luă zborul, iar marea îl făcu să dispară cu un plescăit ce suna precum un ultim comentariu din partea lui Jack.

John se uită la ea, în vreme ce valurile bubuiau în stânci şi, în ciuda cenuşiului, a umezelii şi a frigului, în ciuda faptului că putea să moară în următoarele minute, începu să râdă. Asta îl surprinse – i se păru, la început, că râde altcineva.

Palma ei se strânse pe mânerul armei.

— Ţi se pare amuzantă ideea că o să te împuşc?

— Da, foarte amuzantă.

Râdea cu atâta poftă acum, că trebui să se lase în genunchi ca să-şi menţină echilibrul. Un val de voioşie dementă sau de isterie se ridica în el şi se întrebă, într-un fel leneş, distant, dacă n-ar fi trebuit să-şi cultive mai des starea asta. Felul în care arăta ea, pe coama stâncii, cu marea în spate, era aproape mai mult decât putea îndura. Dar ştiu, pentru prima dată, că făcuse bine venind aici.

— E amuzant, fiindcă au fost atâtea alte dăţi… atâtea dăţi când aş fi înţeles de ce ar vrea cineva să mă împuşte.

Era doar o parte, fiindcă altfel se simţise aproape ca şi cum Aria X ar fi fost pe cale să-l împuşte, ca şi cum Aria X ar fi încercat să-l împuşte de multă vreme.

— M-ai urmărit, zise ea, deşi este evident că nu vreau să fiu urmărită. Ai venit aici, în locul ăsta pe care cei mai mulţi l-ar socoti capătul lumii, şi m-ai încolţit. Probabil ai vrea să mă mai iei la întrebări, deşi ar trebui să fie clar că am terminat-o cu întrebările. Ce-ai crezut că o să se întâmple?

Nu ştia ce crezuse, ăsta era adevărul, poate că-i venise, inconştient, ideea că între ei se înfiripase o relaţie la Divizia Sudică. Dar asta nu se aplica aici. Încercă să-şi vină în fire, ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat.

— Dar dacă ţi-aş spune că am eu răspunsuri? zise.

Însă tot ce-i putea arăta, tangibil, era manuscrisul lui Whitby.

— Aş zice că minţi şi aş avea dreptate.

— Dacă ţi-aş spune că şi tu deţii încă nişte răspunsuri?

Era acum la fel de serios pe cât de amuzat fusese cu doar câteva

momente în urmă. Încercă s-o ţintuiască cu privirea, chiar şi în penumbra aceea, dar nu izbuti. Doamne, dar coasta era pe-aici dureros de frumoasă, cu verdele-închis şi bogat al brazilor înţepându-i creierul, cu cerul pe jumătate furios şi cu marea, cu asaltul apei sărate asupra stâncilor, care semăna cu tălăzuirea sângelui prin arterele sale, în timp ce aştepta ca ea să-l ucidă sau să asculte ce avea de spus. Un gând răzvrătit: n-ar fi nimic aşa de groaznic dacă ar muri aici, dacă ar deveni parte din toate acestea.

— Nu sunt biologa, zise ea. Nu-mi pasă de trecutul meu de biologă, dacă la asta te referi.

— Ştiu, zise John, care îşi dăduse seama pe şalupă cum stăteau lucrurile, deşi încă nu formulase asta coerent. Ştiu că nu eşti. Eşti o versiune a ei, totuşi. Ai amintirile ei, până la un punct, şi undeva prin Aria X s-ar putea ca biologa să mai fie încă în viaţă. Eşti o copie, dar o persoană aparte.

Nu se aşteptase la replica asta. Coborî arma. Un pic.

— Mă crezi.

— Da.

Fusese chiar acolo, în faţa lui. Pe film, în imitaţia celulelor, în diferenţa de personalitate. Doar că ea nu se conformase matriţei. Ceva, în crearea ei, fusese diferit.

— Am încercat să-mi amintesc locul ăsta, zise ea pe un ton aproape melancolic. Îmi place mult aici, dar în tot timpul ăsta m-am simţit ca şi cum locul şi-ar fi amintit de mine.

O tăcere pe care John nu ştia dacă vrea să o rupă, aşa că rămase, nemişcat.

— Ai venit să mă duci înapoi? zise ea. Fiindcă nu mă întorc.

— Nu, zise el şi-şi dădu seama că era adevărat.

Dacă avusese vreun impuls de acest fel, şi-l înăbuşise de mult.

— Divizia Sudică nu mai există, admise John. S-ar putea ca peste puţin timp să nu mai recunoaştem nimic pe acolo.

Acolo în amurg, fără păsări deasupra capetelor, cu fumul pierzându-se în apus, cu vuietul strident al valurilor părând singurul lucru viu în afară de ei doi.

— De unde ai ştiut că o să fiu aici? întrebă ea cufundată în gânduri. Am avut multă grijă.

— N-am ştiut, am ghicit doar.

Probabil că pe faţă i se citea o parte din gânduri, fiindcă ea păru să tresară un pic, parcă prinsă pe picior greşit.

— De ce ai face asta dacă nu vrei să mă duci înapoi?

— Nu ştiu.

Ca să încerce să salveze lumea? S-o salveze pe ea? Să se salveze pe el însuşi? Nu ştia. Nu se schimbase nimic din camera de anchetă. Nu tocmai.

Când ridică privirea, ea vorbi:

— Mă gândeam să stau aici şi gata. Să construiesc viaţa pe care nu şi-a construit-o ea, pe care a făcut-o vraişte. Dar nu pot. E limpede că nu pot. Cineva o să mă urmărească indiferent ce aş face.

Acum, că soarele apusese de-a binelea, zărea, urcând din adâncul lagunei, o licărire slabă care-i era vag familiară.

— Ce e jos?

— Nimic, răspunse ea precipitat.

— Nimic? E prea târziu să minţi, n-are niciun rost.

Niciodată nu era prea târziu să minţi, să ascunzi, să întârzii. Control ştia asta prea bine.

Însă ea nu ştia. Ezită, apoi zise:

— Eram bolnavă când am ajuns aici. Am venit aici într-o noapte, m-a luat ameţeala şi mi-am pierdut cunoştinţa un timp. M-am trezit când venea fluxul şi nu-mi mai era rău. Strălucirea o terminase cu mine. Însă era ceva pe fundul găurii aceleia.

— Ce?

Dar deja ştia. Învârtejirea de lumină îi era prea familiară, chiar dacă era atenuată de undele mişcătoare şi de adâncimea apei.

— E o cale spre Aria X, cred, zise ea şi păru, de data asta, speriată. Cred că am adus-o cu mine.

John nu ştia cum putea ea să-şi dea seama de asta, dar se gândi că putea fi adevărat. Îşi aminti ce zisese Cheney despre cât de dificilă şi agasantă putea fi călătoria aceea. Descrierea oribilă a frontierei de către Whitby.

Acum, că bezna era totală şi ea nu se mai zărea decât ca o umbră înaintea lui, vedeau amândoi luminile din depărtare, de pe coastă. Mişcându-se. Plutind. Înaintând încet-încet. Erau zeci. Şi acolo, în hău, lucirea, licărirea aceea de lumină imposibilă.

— Nu cred că mai avem prea mult, zise el. Nu ştiu nici dacă mai avem noaptea asta. O să ne trebuiască un loc în care să ne ascundem.

La cealaltă posibilitate nu voia să se gândească. Nu voia să-i invadeze gândurile nicio părticică din ea.

— În curând o să fie maree înaltă, zise ea. Trebuie să te dai jos de pe stânci.

Dar ea nu? Cu toate că nu-i putea zări chipul, ştia ce expresie trebuie să aibă.

— *Amândoi* trebuie să ne dăm jos.

Nu era sigur că vorbeşte serios. Auzea elicopterul acum, auzea iarăşi motoarele bărcilor. Dar dacă ea era dezorientată, dacă minţea, dacă nu ştia, de fapt, absolut nimic…

— Vreau să aflu cine sunt, zise femeia. Nu pot face asta aici. N-o pot face dacă sunt închisă într-o celulă.

— Ştiu cine eşti – dosarul tău îl am în cap. Pot să-ţi ofer asta.

— Nu mă întorc. Nu mă mai întorc niciodată.

— E periculos, îi spuse el rugător, de parcă ea n-ar fi ştiut. Nu e verificat. Nu se ştie unde o să ieşi, în cealaltă parte.

Gaura era atât de adâncă, cu margini atât de ascuţite, iar valurile erau tot mai agitate. Văzuse lucruri minunate şi văzuse lucruri oribile. Trebuia să creadă că acesta era încă unul, că era adevărat şi că putea fi cunoscut.

Privirea ei îl cercetă. Terminase cu vorbitul. Îşi azvârli pistolul. Se aruncă în apă, plonjă în adânc.

Control aruncă o ultimă privire lumii pe care o cunoştea. Mai luă o gură bună din lumea asta, cât de mult izbutea, cât de mult reuşea să-şi amintească din ea.

„Sari“, îi zise o voce din cap.

Şi Control sări.

MULŢUMIRI

Multe mulţumiri editorului meu, Sean McDonald, şi celor de la FSG pentru competenţa lor, pentru pasiune, simţ al umorului şi, mai presus de toate, răbdare. Le mulţumesc, de asemenea, tuturor celor de la Fourth Estate, HarperCollins Canada, Blackstone Audiobooks, ca şi editorilor mei din străinătate. Îi mulţumesc agentului meu, Sally Harding, şi soţiei mele, Ann, care m-au ajutat să-mi găsesc spaţiul mental pentru a scrie aceste romane. Mulţumesc localurilor Black Dog Café, All Saints Café, the Fermentation Lounge, Luis Mission San Park, precum şi Shared Worlds pentru că mi-au pus la dispoziţie spaţii fizice de lucru. Le mulţumesc lui Eric Schaller, Geofrrey A. Landis şi Ashley Davis pentru discuţiile ştiinţifice. În sfârşit, le mulţumesc pentru ajutor primilor mei lectori, printre care se numără Brian Evenson, Tessa Kum, Greg Bossert, Karin Tidbeck şi Adam Mills.